NORA ROBERTS

Amenințarea din umbră

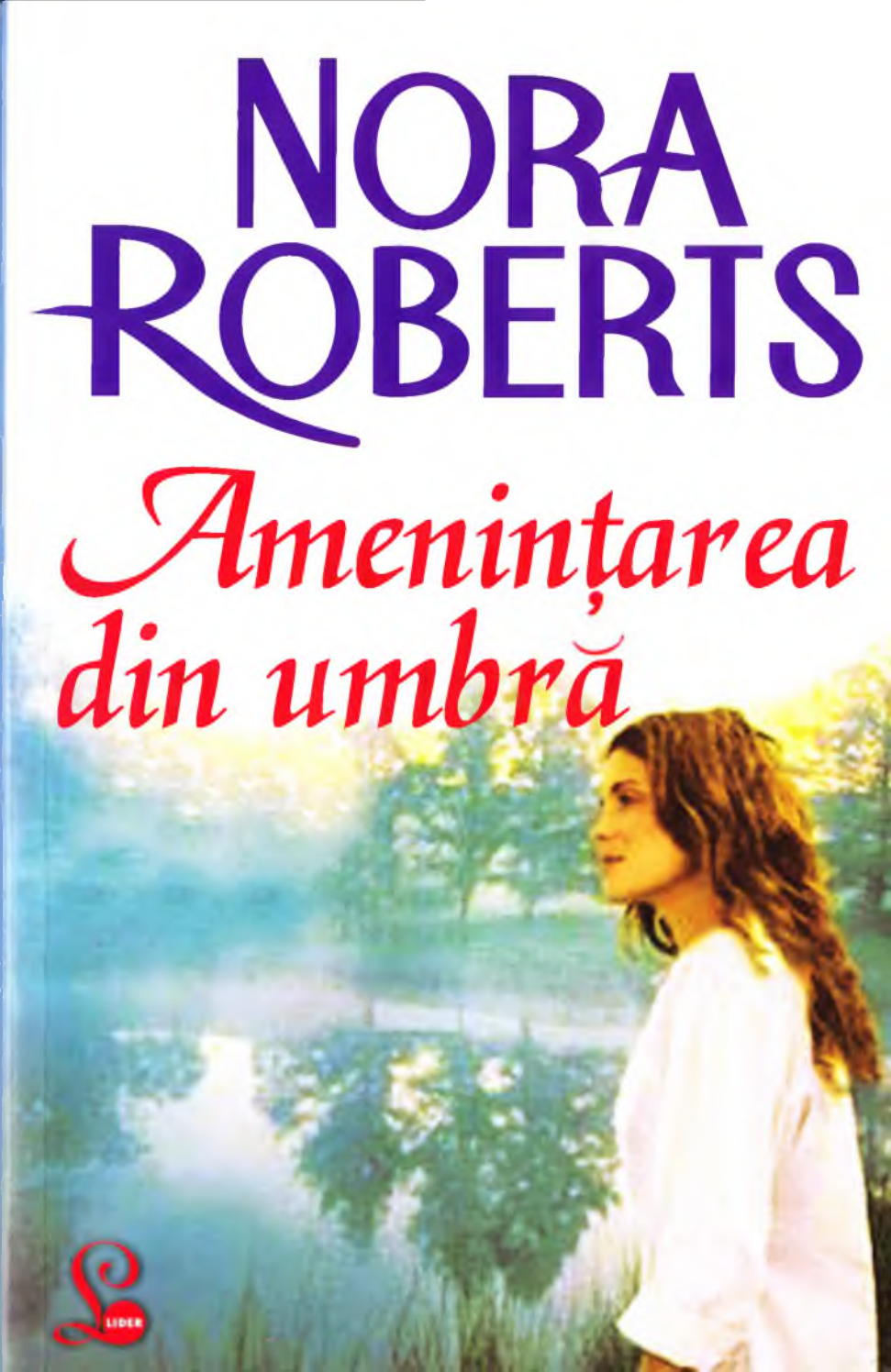

Phoebe MacNamara este cel mai bun locotenent al poliției din Savannah. Ea încearcă să rezolve, fără violență, probleme precum amenințări cu sinuciderea sau luări de ostatici, riscându-şi astfel viața în fiecare zi.

Cea mai recentă misiune i-l scoate în cale pe Duncan Swift, un bărbat atrăgător care, impresionat de siguranța de sine şi sensibilitatea ei, se hotărăşte să o cucerească. Însă Phoebe nu are timp de o legătură amoroasă iar această perspectivă o sperie oricum. Totuşi, când este atacată de un necunoscut şi începe să primească şi mesaje amenințătoare, situația devine critică.

Având sprijinul lui Duncan la tot pasul, ea trebuie să îl găsească pe bărbatul care a îngrozit-o, înainte ca acesta să o transforme în prizoniera fricii. Dar cum poți lupta cu un adversar care refuză să te privească în ochi? Cum poți opri ceea ce nu vezi?

Un roman de suspans şi dragoste, despre o femeie curajoasă care înfruntă pericolul la tot pasul, dar care trebuie să învețe să-i facă loc în viața ei şi iubirii.

EDITURA LIDER

978-973-629-176-0

5 948390 004626

46 LEI (41,39 + 3,79 TVA + 0,82 T.L.)

NORA ROBERTS

AMENINȚAREA DIN UMBRĂ

NORA ROBERTS

AMENINȚAREA DIN UMBRĂ

Traducere: Liviu Mateescu

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Ameninţarea din umbră / Nora Roberts ; trad.: Liviu Mateescu. - Bucureşti : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-176-0

I. Mateescu, Liviu (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Tehnoredactor: FLORIAN BULMEZ
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

HIGH NOON
Copyright © 2007, Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER

SC SUPEREXIM SRL – EDITURA LIDER – CLUBUL CĂRŢII
Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14, OP 5, CP 15, Sector 4, Bucureşti
Telefon: 021.316.32.55; 0744.530.970; 0723.335.197; Fax: 0314.108.648
email: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Pentru Amy Berkower, negociatoarea

FAZA INIȚIALĂ

„Nu mă abandona, iubito."

1

Să te sinucizi aruncându-te de la etaj era un fel macabru de a-ți petrece ziua de Sfântul Patrick[1]. Să fii chemată din ziua liberă pentru a încerca să convingi pe cineva să nu se sinucidă de ziua Sfântului Patrick nu era tocmai o petrecere cu bere și cimpoaie.

Phoebe făcu slalom prin mulțimea de locuitori din Savannah și printre turiștii care umpleau trotuarele și străzile, în plină sărbătoare. Căpitanul David McVee își luase toate precauțiile, se gândi ea. Chiar dacă avea insigna de polițist la ea, o să fie nevoie de timp și de un efort supraomenesc pentru a trece cu mașina printre baricade și prin mulțimea adunată în stradă. Dar ceva mai jos, pe strada Jones, zgomotul petrecerii se stingea ușor și muzica asurzitoare se auzea doar ca un ecou îndepărtat.

Polițistul în uniformă aștepta așa cum i se ordonase. Se uită în treacăt la ea și apoi la insigna pe care și-o agățase de buzunarul pantalonilor. Pantaloni trei sferturi, sandale, un tricou verde-praz și o jachetă de vară, își zise Phoebe. Nu era tocmai aspectul profesional pe care încercase să-l impună la serviciu. N-avea încotro. În mod normal trebuia să fie pe terasa casei familiei MacNamara împreună cu toți ceilalți, să bea limonadă și să privească parada.

– Doamna locotenent MacNamara?

– Exact. Să mergem. Se strecură în mașină deschizând

[1] Sfântul protector al Irlandei.

clapeta telefonului cu o mână, în vreme ce cu cealaltă trase de centura de siguranță. Căpitane, sunt pe drum. Puneți-mă la curent cu ce se întâmplă.

Sirena începu să vuiască și șoferul porni. Phoebe își scoase carnetul și începu să ia notițe.

Joseph (Joe) Ryder, tentativă de suicid. Vrea să se arunce de la înălțime și are armă la el. Douăzeci și șapte de ani, caucazian, căsătorit/divorțat. Barman/concediat. Religia necunoscută. Niciun membru al familiei nu se află la fața locului.

DE CE? Soția l-a părăsit, concediat de la serviciu (bar sportiv), datorii de la pariuri.

Nu are dosar penal și nici vreo altă tentativă de suicid la activ.

Subiectul este fie foarte beligerant, fie plângăcios. Nu s-a tras niciun foc de armă.

– Bine, spuse Phoebe expirând. Avea să-l cunoască pe Joe mult mai bine, în foarte scurt timp. Stă cineva de vorbă cu el?

– Are telefonul celular la el. Primul ajuns la locul faptei nu a reușit să contacteze subiectul. Tipul i-a respins toate apelurile. Patronul său se afla acolo – fostul său patron, care este și proprietarul apartamentului în care locuiește. Subiectul a mai discutat cu el din când în când, dar nu am făcut niciun progres.

– Tu?

– Abia ce-am ajuns aici și te-am chemat pe tine. Nu am vrut să implic prea mulți oameni în comunicare.

– Bine. Ajung în aproximativ cinci minute. Se uită la șofer care dădu din cap afirmativ. Ține-l în viață până ajung eu.

În apartamentul lui Joe Ryder de la etajul patru, Duncan Swift asuda din greu și transpirația îi curgea pe spate. Un tip pe care-l cunoștea, cu care băuse bere, cu care făcuse glume, de atâtea ori, stătea acum pe marginea acoperișului de deasupra, cu o armă în mână.

Pentru că l-am concediat, se gândi Duncan. Pentru că i-am dat un preaviz de treizeci de zile pentru a elibera apartamentul. Pentru că l-am ignorat complet. Şi acum, exista o foarte mare posibilitate ca Joe să-şi tragă un glonţ în cap, sau să plonjeze de pe acoperiş sau poate amândouă în acelaşi timp.

Nu era exact genul de distracţie aşteptat de mulţime în ziua de Sfântul Patrick. Nu că asta i-ar fi ţinut la distanţă. Poliţiştii ridicaseră baricade în jurul blocului, dar de la fereastră Duncan vedea cum oamenii se înghesuiau la bariere, uitându-se-n sus.

Se întrebă dacă Joe era îmbrăcat în verde.

– Haide, Joe, o scoatem noi cumva la capăt. De câte ori, se întrebă Duncan, mai trebuia să repete aceeaşi frază pe care poliţistul i-o tot încercuia pe carneţel? Aruncă arma şi intră în casă.

– M-ai dat afară!

– Da, da, ştiu. Îmi pare rău, Joe, dar eram cam supărat. M-ai furat, nenorocit prost ce eşti, se gândi Duncan. Şi ai încercat să mă loveşti. Nu mi-am dat seama că erai atât de supărat şi nici nu ştiam ce se întâmplă. Haide înăuntru şi o scoatem noi cumva la capăt.

– Ştii că Lori m-a părăsit.

– Eu... Nu, nu eu, îşi aduse aminte Duncan. Îşi simţea capul mare cât banita din cauza durerii de tâmple, dar se strădui să-şi amintească instrucţiunile pe care i le dăduse căpitanul McVee. Probabil că ai fost foarte supărat.

În loc de răspuns Joe izbucni din nou în plâns.

– Fă-l să vorbească în continuare, murmură Dave.

Duncan îl ascultă pe Joe care i se plângea printre hohote şi încercă să-şi amintească frazele-cheie pe care i se spusese să le repete.

Roşcata intră în cameră ca din puşcă. Îşi scoase jacheta subţire în timp ce vorbea cu căpitanul şi apoi se îmbrăcă cu o

vestă antiglonț. Toate mișcările fuseseră făcute cu viteza fulgerului.

Duncan nu auzea ceea ce-și spuneau. Și nu reușea să-și dezlipească privirea de la ea.

Scop, fu primul cuvânt care-i trecu prin minte. Apoi energie. Apoi sexy, deși cel de-al treilea se regăsea și în celelalte două în proporții egale. Femeia dădu din cap, și se uită spre Duncan, lung, cu ochii ei verzi de felină.

– Trebuie să o fac față în față, căpitane. Știai că va fi așa chiar de când m-ai sunat.

– Dar poți mai întâi să încerci să-l convingi prin telefon.

– S-a încercat. Se uită la bărbatul care scotea sunete liniștitoare pentru a-l calma pe cel care plângea. Fostul patron și proprietar al casei, deduse ea. Destul de tânăr. Un tip drăguț care dădea impresia că se străduiește foarte tare să nu se panicheze.

– Trebuie să vadă o figură. Are nevoie de contact personal. El este patronul? întrebă ea.

– Duncan Swift. Este patronul barului de la parterul clădirii. El a sunat la 911 după ce a primit un telefon de la subiect, care i-a spus că are de gând să se arunce de pe acoperiș. A fost aici de la început.

– Bine. Tu comanzi, dar eu sunt negociatorul. Trebuie să urc pe acoperiș. Să vedem ce părere are subiectul despre acest lucru.

Se duse spre Duncan și-i făcu semn să-i dea telefonul.

– Joe? Eu sunt Phoebe, zise ea. Lucrez la poliție. Ce faci, Joe?

– De ce?

– Vreau doar să mă asigur că ești bine. Nu ți-e cald, Joe? Soarele este destul de puternic azi. Îl voi ruga pe Duncan să ne aducă două sticle cu apă rece. Aș vrea să ți le aduc și să vorbim puțin.

– Sunt înarmat!

– Am auzit. Dacă vin să-ți aduc o sticlă cu apă ai de gând să mă împuști, Joe?

– Nu, spuse acesta după câteva clipe. Nu, la dracu'. De ce aș face-o? Nici măcar nu te cunosc.

– Îți aduc o sticlă cu apă. Nu vin decât eu, Joe. Dar vreau să-mi promiți că n-o să sari și nici n-o să tragi. Îmi promiți că mă lași să vin pe acoperiș să-ți aduc o sticlă cu apă?

– Aș prefera o bere.

Dorința care i se simțea în voce o încurajă.

– Ce fel de bere preferi?

– Harp..., am o sticlă în frigider.

– Acum vine berea rece. Se duse la frigider și descoperi că în afară de bere nu prea era mare lucru. În clipa în care o scoase, Duncan apăru lângă ea ca să o deschidă. Ea dădu din cap, luă singura sticlă de cola și o desfăcu. Vin cu berea, OK?

– Da, mi-ar prinde bine o bere.

– Joe? Tonul ei era la fel de rece ca și sticlele pe care le ținea în mână în vreme ce un polițist îi monta un dispozitiv de ascultare și-i lua pistolul. Ai de gând să te sinucizi?

– Asta era ideea.

– Hmm, dacă asta e ideea, nu sunt sigură că e cea mai bună.

Îl urmă pe unul dintre polițiștii în uniformă afară din apartament și apoi pe scări spre acoperiș.

– Nu am nimic mai bun de făcut, zise Joe.

– Nimic mai bun? Mi se pare că ești cam deprimat. Sunt la ușă, Joe. Pot să intru?

– Da, da, am zis că poți, nu?

Avusese dreptate în legătură cu soarele. Ardea destul de tare pentru a se reflecta din acoperișul de tablă ca o minge incandescentă. Se uită în stânga și-l văzu.

Părea să nu aibă pe el decât o pereche de boxeri negri. Avea părul șaten și tenul deschis, iar pielea căpătase deja o

nuanță rozalie. Se uită la ea făcând un efort să o vadă, pentru că avea ochii umflați de plâns.

– Cred că ar fi trebuit să aduc și o cremă solară împreună cu berea. Ridică sticla astfel încât el să o poată vedea. Te cam prăjești aici, Joe.

– Nu contează.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai lăsa arma deoparte, Joe. Așa aș putea să-ți aduc berea.

El dădu din cap în semn de refuz.

– Ai putea să încerci ceva.

– Promit să nu încerc nimic dacă lași arma până-ți aduc berea. Nu vreau decât să discutăm, Joe. Dar vorbitul îți face sete aici, în plin soare.

Cu picioarele atârnând pe marginea acoperișului, Joe lăsă arma în jos și și-o puse în poală.

– Lasă berea acolo și apoi îndepărtează-te.

– Bine. Phoebe îl privi în ochi în timp ce se îndrepta spre el. Îi simțea mirosul, de transpirație și disperare; vedea deznădejdea din ochii lui căprui, injectați. Puse berea cu grijă pe marginea acoperișului și făcu un pas înapoi. În regulă?

– Dacă încerci ceva, sar.

– Am înțeles. Ce s-a întâmplat de ești așa deprimat?

Luă berea, ținând pistolul strâns în mâna cealaltă și trase o dușcă.

– De ce te-au trimis aici?

– Nu m-a trimis nimeni, am venit eu. Cu asta mă ocup.

– Ce? Ești psihiatru, sau așa ceva? Pufni la gândul ce-i venise și bău din nou.

– Nu chiar. Vorbesc cu oamenii, mai ales cu cei cu probleme sau cu cei care cred că au probleme. Ce s-a întâmplat de crezi că ai probleme, Joe?

– Sunt un ratat, atâta tot.

– De ce crezi că ești un ratat?

– Nevasta m-a părăsit. Nu aveam nici măcar șase luni de

căsnicie şi ea m-a părăsit. Mi-a tot spus că pleacă, de nenumărate ori. Mi-a spus că dacă reîncep să pariez o să plece. Nu am ascultat-o; nu am crezut-o.

– Pare că asta te-a întristat foarte tare.

– Era cel mai bun lucru din viaţa mea şi eu i-am dat cu piciorul. M-am gândit că pot să dau lovitura, o dată sau de două ori şi cu asta basta. N-a mers. Ridică din umeri. Nu merge niciodată.

– Dar nu e suficient pentru a dori să mori, Joe. Este greu şi dureros când te părăseşte cineva la care ţii foarte mult, dar dacă mori înseamnă să nu mai ai ocazia să îndrepţi lucrurile. Cum o cheamă pe soţia ta?

– Lori, murmură el şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Nu cred că vrei să-i faci rău lui Lori. Te-ai gândit cum se va simţi dacă vei face asta?

– De ce i-ar păsa?

– I-a păsat îndeajuns dacă s-a căsătorit cu tine. Te deranjează dacă stau jos aici? Bătu cu piciorul pe marginea acoperişului la un metru distanţă de el. Când el ridică din umeri ea se aşeză şi luă o gură de cola. Cred că se poate rezolva, Joe. Trebuie doar să vedem cum să te ajutăm pe tine; cum să te ajutăm pe tine şi pe Lori. Mie mi se pare că încerci să găseşti o cale de a rezolva lucrurile.

– Mi-am pierdut slujba.

– Nasol. Ce făceai?

– Eram barman. La barul de sport de jos. Lori nu voia să lucrez acolo, dar i-am spus că fac faţă. Însă n-a fost aşa. Nu am rezistat. Am început să pariez pe ascuns. Şi când am început să pierd am început să fur din casă astfel încât Lori să nu-şi dea seama. Am pariat mai mult, am pierdut mai mult, am furat mai mult. Am fost prins şi concediat. Eram în urmă şi cu chiria. Joe luă din nou pistolul şi-l învârti în mână. Phoebe se blocă şi-şi reprimă instinctul de a se feri. Ce rost are? spuse el. Nu mi-a mai rămas nimic.

– Înțeleg că acum ai toate motivele să te simți cum te simți. Dar ideea e, Joe, că există nenumărate oportunități. Oricine merită mai mult de una. Dacă te omori, se termină. Se termină totul. Nu e cale de întoarcere, nu mai există posibilitatea să te împaci cu Lori, sau cu tine însuți. Ce ai face pentru a îndrepta lucrurile cu ea dacă ai avea ocazia?

– Nu știu. Privi panorama orașului. Se aude muzică. Cred că este de la paradă.

– E ceva pentru care merită să trăiești. Ce fel de muzică îți place?

În apartament, Duncan se întoarse spre Dave.

– Muzică? Ce fel de muzică îi place? Ce dracu' face?

– Îl obligă să vorbească. Îl convinge să renunțe. Îi spune. Dave arătă spre boxe cu o mișcare a capului. Câtă vreme vorbește despre Coldplay[1] nu va sări de pe acoperiș.

Duncan îi ascultă vorbind despre muzică în următoarele zece minute, o conversație pe care ar fi putut-o auzi în orice bar sau restaurant din oraș. Dar când și-l imagina pe Joe pe acoperiș părea ireal. Și când și-o imagina pe micuța roșcată cu ochi de felină vorbind cu un barman aproape dezbrăcat, înarmat și cu dorința de a se sinucide, totul părea imposibil.

– Crezi că ar trebui să o sun pe Lori? întrebă Joe pe un ton rugător.

– Vrei să faci asta? Știa deja că încercaseră să dea de Lori, dar fără succes.

– Vreau să-i spun că-mi pare rău.

– E bine să-ți ceri scuze. Dar știi ce funcționează mai bine în cazul femeilor? Să-i arăți că-ți pare rău. Femeile cred asta atunci când li se demonstrează. Mie poți să mi-o demonstrezi acum, dacă îmi dai pistolul.

---

[1] Formație de muzică rock alternativ.

– M-am gândit să mă împuşc înainte de a sări. Sau poate în timp ce cad.

– Uită-te la mine, Joe. Când se întoarse spre ea, Phoebe îl privi drept în ochi. Aşa ai tu de gând să-i arăţi că-ţi pare rău? Făcând-o să te îngroape şi să te plângă? O pedepseşti?

– Nu! Pe faţa şi în vocea lui se putea sesiza şocul provocat de vorbele ei. E vina mea. Nu e decât vina mea.

– Doar vina ta? Eu nu am crezut niciodată că vina este doar a unei persoane. Dar haide să îndreptăm asta. Haide să ne gândim în ce fel poţi să-ţi răscumperi greşelile.

– Phoebe, datorez aproape cinci mii de dolari pierduţi la pariuri.

– Cinci mii e o sumă. Mi se pare că ţi-e frică atunci când te gândeşti cât datorezi. Şi înţeleg cum e să te gândeşti că ai probleme cu banii. Vrei ca Lori să fie obligată să-ţi plătească datoriile?

– Nu. Dacă mor nimeni nu trebuie să plătească.

– Nimeni? Dar e soţia ta. Este soţia ta legală. Phoebe se îndoia că exista o posibilitate legală ca Lori să trebuiască să plătească, dar îşi dădu seama că această idee avea efect asupra lui Joe. E posibil să fie responsabilă pentru datoriile tale.

– Dumnezeule.

– Joe, cred că ştiu cum te pot ajuta. Ştii că şeful tău e înăuntru. E aici pentru că este îngrijorat.

– E un tip de treabă. Dunc' e un tip fain. Io l-am tras în piept. L-am furat. Nu-l acuz că m-a dat afară.

– Înţeleg şi ştiu că şi tu înţelegi că eşti responsabil de greşelile tale. Eşti o persoană responsabilă şi vrei să-ţi îndrepţi greşelile. Dunc' este un tip de treabă, zici. Eu cred că şi el te înţelege. Vorbesc eu cu el dacă vrei. Mă descurc cu vorbitul. Dacă îţi acordă ceva timp pentru a plăti datoriile, asta te-ar ajuta, nu?

– Nu... Nu ştiu.

– Vorbesc eu cu el în numele tău.

– E un tip de treabă. Eu l-am furat.

– Erai disperat şi speriat şi ai făcut o greşeală. Simt că-ţi pare rău.

– Chiar îmi pare rău.

– Vorbesc eu cu el, repetă ea. Dar vreau să-mi dai arma şi să te îndepărtezi de margine. Nu vrei să-i faci rău lui Lori.

– Nu vreau, dar...

– Dacă ai vorbi acum cu Lori, ce i-ai spune?

– Cred... că nu ştiu cum s-a ajuns aici şi că-mi pare rău. O iubesc. Nu vreau să o pierd.

– Dacă nu vrei să o pierzi, dacă o iubeşti, trebuie să-mi dai arma şi să pleci de la marginea acoperişului. Altfel, Joe, nu îi vei lăsa decât durere şi vinovăţie.

– Dar nu e vina ei.

Phoebe se îndepărtă puţin de margine şi-i întinse mâna.

– Aşa e, Joe. Ai mare dreptate. Acum trebuie să-i demonstrezi asta.

Joe se uită la pistol, şi la mâna întinsă a lui Phoebe. Apoi i-l dădu. Pistolul era alunecos de la transpiraţie. Ea îi puse siguranţa şi-l băgă sub curea.

– Haide de lângă margine, Joe.

– Ce se va întâmpla?

– Haide de la margine şi îţi explic. Nu te voi minţi. Îi întinse din nou mâna. Nu ar fi trebuit s-o facă, ştia asta. Negociatorul putea să fie împins de sinucigaş. Îl privi în ochi şi apoi îl prinse strâns.

Ajuns cu picioarele pe acoperiş Joe se lăsă jos şi începu din nou să plângă. Ea îi înconjură umerii cu braţul şi le făcu semn poliţiştilor care apăruseră la uşă.

– Totul va fi bine, Joe. Acum va trebui să mergi la poliţie. Vor să-ţi facă o evaluare. Totul va fi bine.

– Îmi pare rău.

– Ştiu. Haide cu mine acum. Haide. Îl ajută să se ridice şi-l susţinu în timp ce se îndreptau spre uşă. Haide să te îmbraci.

Nu e nevoie de cătuşe, se răsti ea. Joe, un poliţist îţi va aduce un tricou, pantaloni şi pantofi. OK? El încuviinţă şi ea îi făcu semn unuia dintre poliţişti să meargă în dormitor.

– Mă duc la închisoare?

– Pentru o perioadă foarte scurtă. Dar imediat ne vom strădui să te ajutăm.

– O suni pe Lori? Dacă ar veni, aş putea... aş putea să-i arăt că-mi pare rău.

– Cu siguranţă. Trebuie să bei nişte apă.

Joe rămase cu privirea în pământ în vreme ce se îmbrăca.

– Îmi pare rău, îi spuse el lui Duncan.

– Nu-ţi face griji. Ascultă, îţi voi angaja un avocat, spuse acesta şi se uită spre Phoebe. Trebuie?

– Asta rămâne să stabiliţi voi doi. Tu fii tare, îi spuse ea lui Joe şi-l strânse uşor de mână.

Joe fu condus afară de doi poliţişti, fiecare ţinându-l de o mână.

– Bună treabă, locotenente.

Phoebe scoase arma şi o examină.

– Un singur glonţ. Nu avea de gând să tragă în nimeni altcineva în afară de el şi şansele sunt cincizeci la sută să o fi făcut. Îi dădu pistolul căpitanului. Ţi-ai dat seama că avea nevoie să vorbească cu o femeie.

– Aşa mi s-a părut, încuviinţă Dave.

– Una peste alta se pare că ai avut dreptate. Cineva trebuie să o găsească pe nevastă-sa. Vorbesc eu cu ea dacă nu vrea să dea ochii cu el. Îşi şterse sudoarea de pe frunte. Există nişte apă pe undeva?

Duncan îi întinse o sticlă.

– Am pus să se aducă.

– Mulţumesc. Bău îndelung, uitându-se atentă la Duncan. Părul castaniu şi bogat, gura puternică şi ochi albaştri, blânzi, în care se citea îngrijorarea. Ai de gând să ceri despăgubiri?

– Pentru ce?

– Pentru ce a furat din casă?

– Nu. Duncan se aşeză pe braţul fotoliului şi închise ochii. NU, pentru numele lui Dumnezeu.

– Cât a luat?

– Vreo două mii şi ceva, cred. Nu contează.

– Contează. Trebuie să ţi-i dea înapoi, pentru a-şi păstra respectul de sine. Dacă vrei să-l ajuţi, gândeşte-te cum.

– Sigur. Bine.

– Tu eşti şi proprietarul casei?

– Da.

Phoebe ridică din sprâncene.

– Ce hărnicuţ. Te descurci dacă nu-ţi plăteşte chiria încă o lună?

– Da, da, da.

– Bine.

– Eu... n-am reţinut decât Phoebe.

– MacNamara. Locotenent MacNamara.

– Îmi place Joe. Nu vreau să intre în închisoare.

Un tip de treabă, spusese Joe. Probabil că avea dreptate.

– Înţeleg, dar vor exista urmări. Dacă plăteşte pentru ce-a făcut îl va ajuta. Striga, practic, după ajutor şi acum îl va primi. Ştii unde datorează cei cinci mii? Căci va trebui să rezolve şi asta.

– Habar n-aveam că pariază.

De data asta o pufni râsul.

– Eşti patronul unui bar cu profil de sport şi nu ştii că se fac pariuri?

Duncan se îndreptă de spate. Stomacul începuse să-l deranjeze.

– Ascultă, Slam Dunc's este un bar liniştit, nu o adunătură de beţivi. Nu am ştiut că are probleme, altfel nu l-aş fi lăsat să lucreze aici. Ceva din ce s-a întâmplat e şi din vina mea, dar..

– Nu, nu. Ridică mâna şi îşi puse sticla rece pe frunte. Mi-e cald şi sunt foarte iritabilă, dar nimic nu s-a întâmplat din

vina ta. Îmi cer scuze. Faptul că a ajuns pe acoperiş este o chestiune de circumstanţe pentru a căror producere este vinovat ca şi pentru deciziile pe care le-a luat. Ai idee unde poate fi găsită soţia lui?

– Presupun că este la paradă la fel ca toţi ceilalţi din Savannah, cu excepţia noastră.

– Ştii unde locuieşte?

– Nu chiar, dar i-am dat căpitanului vostru câteva numere de telefon ale prietenilor lor.

– O găsim noi. Eşti bine?

– Păi, nu am de gând să mă urc pe acoperiş şi să sar. Oftă şi dădu din cap. Pot să-ţi ofer ceva de băut, Phoebe?

Ea ridică sticla de apă.

– Deja ai făcut-o.

– Pot mai mult.

Hmm, un mic flirt făcut cu mult şarm, remarcă ea.

– Ajunge asta. Ar trebui să mergeţi acasă, domnule Swift.

– Duncan.

– Îhâm. Îi zâmbi şters şi apoi îşi luă haina.

– Hei, Phoebe. Duncan se îndreptă spre uşă când ea se pregătea să plece. Te pot suna dacă îmi vine să mă sinucid?

– Încearcă la linia fierbinte, îi spuse ea fără a se întoarce. Există mari şanse să te facă ei să te răzgândeşti.

Duncan se duse la balustradă pentru a se uita după Phoebe. Scop, se gândi el. Avea nevoie de o femeie care are un scop.

Se aşeză pe trepte şi îşi scoase telefonul mobil. Îşi sună prietenul cel mai bun – care era în acelaşi timp şi avocatul lui – pentru a-l convinge să-l reprezinte pe barmanul cu intenţii sinucigaşe şi dependenţă de pariuri.

De la balconul aflat la etajul al doilea, Phoebe se uită la câinele ciobănesc verde, care se plimba ţanţoş. Părea foarte mândru de el, păşind în ritmul fluierului şi al tobelor la care cânta un trio de spiriduşi.

Joe era în viață și deși nu fusese prezentă la ridicarea cortinei știa unde voia să se afle când avea să înceapă actul doi.

Până la urmă nu era cea mai proastă variantă de a-ți petrece Ziua Sfântului Patrick.

Alături de Phoebe, fiica ei în vârstă de șapte ani țopăia nerăbdătoare, încălțată cu tenișii ei verzi. Carly făcuse campanie îndelungată pentru a-i primi, își aminti Phoebe, dând la o parte orice argument cu privire la preț sau la faptul că nu aveau cea mai practică culoare posibilă.

Îi purta la o pereche de pantaloni trei sferturi, de un verde-deschis, care aveau și mici puncte roz și un tricou verde și el ornamentat cu roz, rezultatul unei alte campanii de persuasiune a micii dive a modei. Dar Phoebe trebuia să recunoască faptul că fetița era incredibil de drăgălașă.

Părul lui Carly, de culoarea soarelui la apus, era moștenit de la bunica și de la mama ei. Și cârlionții îi veneau de la bunică, sărind peste o generație, căci părul lui Phoebe era drept ca bățul. Ochii albaștri și strălucitori veneau tot de la Essie. Generația intermediară, se gândi Phoebe cu referire la ea, se mulțumise cu verde.

Toate trei aveau tenul deschis, caracteristic roșcatelor, dar Carly moștenise și pistruii pe care și-i dorise Phoebe toată copilăria și gura frumoasă cu buza superioară cărnoasă.

Erau momente când Phoebe se uita la mama și la fiica ei și, printre valurile de dragoste care o străbăteau, se întreba cum de era tocmai ea legătura dintre aceste extreme perfecte.

Phoebe o mângâie pe Carly pe umăr și apoi se aplecă și o sărută pe buclele rebele. Drept răspuns, Carly îi zâmbi larg, dezvăluind lipsa dintelui din față.

– Cele mai bune locuri. În spatele lor, la un pas, Essie radia de bucurie.

– Ai văzut câinele, bunico?

– Sigur.

Fratele lui Phoebe se întoarse spre mama lor.

– Vrei un scaun, mamă?

– Nu, dragule. Essie îi făcu un semn cu mâna lui Carter întărindu-şi negaţia. Mi-e bine aşa.

– Poţi să vii la balustradă, bunico. Te ţin eu de mână tot timpul. E ca şi cum ai fi în curte.

– Aşa e. Aşa e. Dar zâmbetul lui Essie pieri când parcurse distanţa până la balustradă.

– Se vede mai bine de aici, începu Carly. Uite o altă fanfară! Nu-i aşa că-i fantastic, bunico? Uite cât de sus ridică picioarele.

Cum îşi linişteşte bunica, se gândi Phoebe. Cum o ţine cu mânuţa ei mică pentru a-i oferi confortul psihic. Şi Carter, uite, se duce pe partea cealaltă şi îi pune mâna pe spate în timp ce-i arată mulţimea de dedesubt.

Phoebe ştia ce vede mama ei când se uită la Carter. Pentru că avea şi ea copil înţelegea foarte bine acea dragoste puternică. Dar pentru ea era dublă, se gândi Phoebe. Mama nu trebuia decât să se uite la Carter, la părul lui şaten, des, la ochii căprui, la forma bărbiei, la nas, la gură ca să vadă imaginea vie a soţului pe care-l pierduse când era atât de tânără. Şi la toate cele ce ar fi putut să fie şi care nu apucaseră să se întâmple, pentru că muriseră odată cu el.

– Limonadă proaspătă! strigă Ava care apăruse cu un cărucior în uşă. Cu multă mentă, aşa că verdele e din belşug.

– Ava, nu trebuia să te deranjezi.

– Ba da. Ava râse la Phoebe şi-şi dădu pe spate părul blond. La cei patruzeci şi trei de ani pe care-i avea, Ava Vestry Dover era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoştea Phoebe. Şi probabil şi cea mai bună la suflet.

Când Ava ridică carafa, Phoebe se duse repede spre ea.

– Lasă, servesc eu. Tu du-te şi uită-te la paradă. Mama se va simţi mai bine ştiindu-te alături, adăugă ea în şoaptă.

Ava încuviinţă din cap şi se duse spre Essie, pe care o atinse pe umăr, înainte de a-şi face loc lângă Carly.

Asta era toată familia. E adevărat că lipsea fiul Avei, care era la colegiu în New York, şi drăguţa soţie a lui Carter, care muncea, dar oricum, aceasta era fundaţia, piatra de temelie. Fără ei, poate că n-ar fi fost ceva mai mult decât o trestie bătură de vânt.

Turnă limonadă, le dădu pahare tuturor şi apoi se duse lângă Carter şi se sprijini de umărul lui.

– Îmi pare rău că Josie nu-i şi ea aici.

– Şi mie. Dar vine la cină, dacă reuşeşte să scape.

Fratele ei mai mic, îşi zise ea, era un bărbat căsătorit.

– Ar trebui să rămâneţi peste noapte, pentru a evita blocajele de trafic şi nebunia de după petrecere.

– Nouă ne place nebunia, dar să văd ce zice şi ea. Îţi aminteşti când am privit prima oară parada de aici? Prima primăvară de după Reuben.

– Ţin minte.

– Totul era atât de luminos şi zgomotos şi aiurit. Toată lumea părea nespus de fericită. Cred că până şi verişoara Bess a zâmbit o dată sau de două ori.

Probabil era un rictus cauzat de indigestie, se gândi Phoebe.

– Am simţit, chiar am simţit, că se poate ca totul să fie perfect. Că nu avea să evadeze, să vină să ne caute şi să ne ucidă în somn. De Crăciun nu am mai simţit asta, nu în acel prim an şi nici de ziua mea. Dar când era aici, atunci, demult de tot, chiar m-am gândit că totul va fi bine.

– Şi aşa a fost.

2

Uşor şi mahmur, Duncan stătea la masa din bucătărie, aplecat peste laptop, cu o cană de cafea neagră alături. Nu voise să bea mai mult de două beri, împreună cu nişte clienţi care veneau regulat la Slam Dunc, înainte de a se duce să prindă şi el o parte din acţiune şi să bea o bere, două la Swifty's, pub[1]-ul irlandez unde mergea de obicei.

Când erai proprietar de bar, aflase din proprie experienţă, era mai bine să rămâi treaz. Nu încălca această regulă decât de Sfântul Patrick sau de Revelion. Se pricepea cum să facă să petrecă o noapte întreagă cu doar două beri.

Nu din cauza sărbătorilor îi urcase Jameson[2]-ul la cap. Fusese pură eliberare. Joe nu se transformase într-o mare pată pe trotuarul din faţa barului.

Să bem pentru asta.

Şi era mai bine să fii mahmur din cauza veştilor bune decât din cauza celor rele. Încă mă simt ca dracu', recunoscu Duncan când zgomotul de corn şi cimpoaie îl lovi în moalele capului, dar ştia că o să treacă.

Simţea nevoia să iasă din casă. Să facă o plimbare. Sau să tragă un pui de somn în hamac. Şi apoi să planifice următoarea mişcare pe care o avea de făcut. Se gândise la următoarea mişcare pe care o avea de făcut în ultimii şapte ani. Şi îi plăcuse.

Se încruntă la laptop încă o clipă şi apoi dădu din cap. Dacă încerca să lucreze acum, fie şi să se prefacă doar că muncea, probabil că avea să-i explodeze capul.

Îşi luă cafeaua şi ieşi pe verandă. Porumbeii gângureau, dând uşor din cap în vreme ce mergeau pe sub porumbar,

---

[1] Bar.

[2] Marcă de whisky.

mâncând semințe. Prea grași și prea puturoși, se gândi Duncan, pentru a se deranja să zboare până-n porumbar. Preferau să mănânce ce căzuse pe jos.

Mulți oameni făceau exact același lucru.

Grădinile lui erau înfloritoare și îi plăcea când se gândea că pusese acolo puțin din sudoarea și efortul său. Se gândi să facă o tură pe sub stejarii care se întindeau ca o plasă pe deasupra, până la doc. Eventual să iasă chiar cu barca, să facă o tură pe râu.

Era o dimineață perfectă pentru asta, dacă te gândeai. Era o dimineață cu cer senin și o briză slabă, pe care nu te așteptai să o vezi decât în iulie.

Sau se putea duce doar până la doc, să stea puțin acolo, să se uite la sărării și la felul în care soarele se reflecta în ele. Să-și ia cafeaua cu el, să stea și să nu facă nimic altceva în această dimineață frumoasă de primăvară. O idee a dracului de bună.

Dar Joe? Oare ce făcea în dimineața aia minunată? Stătea în celulă? Într-o cameră izolată ca pentru nebuni? Dar roșcata, oare ce făcea?

N-avea niciun rost să se mintă că era doar o zi obișnuită în care putea foarte bine să uite ce se întâmplase în ziua precedentă. N-avea niciun rost să-și spună că i-ar fi făcut plăcere să stea pe dig și să aștepte să-i treacă mahmureala, pretinzând, în același timp, că totul era bine și frumos.

Așa că se duse la scările din spate care duceau la dormitorul său și căută o pereche curată de jeans și un tricou care arăta ca și cum n-ar fi dormit în el. Apoi își scoase portofelul, cheile și celelalte prostii din buzunarele celeilalte perechi de pantaloni, în care chiar dormise, după ce reușise să-și târâie hoitul pe jumătate matol în pat.

Măcar fusese destul de deștept și luase un taxi, își reaminti el trecându-și mâna prin părul des.

Poate că ar fi fost mai bine să se îmbrace în costum. Să se îmbrace în costum?

Rahat!

Se gândi că un costum ar fi fost sfidător pentru a vizita un fost angajat aflat în situația lui Joe. Și, în plus, chiar nu avea chef să se îmbrace într-un blestemat de costum.

Totuși, poate că roșcatei îi plăceau costumele și pentru că avea intenția să dea de ea, dacă se îmbrăca în costum, ar fi putut să aibă un ascendent.

La dracu' cu toate astea.

Coborî alergând ușor pe scările principale și apoi prin holul cu gresie strălucitoare. Când deschise una dintre ușile duble în formă de arcadă văzu micul Jaguar roșu care lua curba pe aleea din fața intrării.

Bărbatul care coborî era îmbrăcat în costum, unul cu siguranță italienesc, la fel ca pantofii. Phineas T. Hector reușea să arate perfect îngrijit chiar și după ce stătuse în ploaie cât durase un uragan.

Duncan își băgă degetele mari în buzunarele din față ale pantalonilor și îl privi pe Phin care se îndrepta spre el. Niciodată nu părea grăbit, se gândi el, dar mintea lui întotdeauna gonea la viteză maximă.

Arăta ca un avocat, își zise Duncan, unul care se vinde scump. Și chiar asta era acum. Când se întâlniseră prima dată – să fi trecut deja zece ani? – Phin abia își permitea să ia un taxi care să-l ducă la tribunal și nici nu putea fi vorba de costume Armani.

Acum le purta de parcă se născuse în ele, mai ales în acesta, de un gri-pal, care se potrivea excelent cu tenul lui măsliniu și trupul lucrat în sala de forță. Soarele se reflecta în ochelarii închiși la culoare când se opri la baza scărilor, studiindu-l pe Duncan.

– N-arăți chiar în formă, prietene.

– Nici nu mă simt foarte în formă.

– Îmi imaginez, mai ales după cantitatea de băuturi pentru adulți pe care ai turnat-o aseară în corpul tău amărât.

– Atunci m-am simțit bine. Ce faci aici?

– Am venit la întâlnirea stabilită.

– Aveam întâlnire?

Phin nu făcu decât să dea din cap urcând scările.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-ți vei aduce aminte. Erai prea ocupat să bei ca irlandezii și să cânți „Danny Boy".

– Nu am cântat „Danny Boy". Te rog, Dumnezeule.

– Nu știu sigur. Toate cântecele alea irlandeze sună la fel pentru mine. Plecai undeva?

– Da. Presupun că ar trebui să intrăm.

– E bine și aici. Phin se așeză pe balansoarul mare și alb. Încă te mai gândești să vinzi casa?

– Nu știu. Poate. Duncan aruncă o privire împrejur – grădini, copaci, locuri umbroase, verde, iarbă verde. De la o zi la alta avea diferite sentimente în legătură cu acest loc. Probabil. În cele din urmă.

– E un loc grozav. Dar departe de acțiune, totuși.

– Am avut parte de destulă acțiune. Deci te-am rugat să vii aici, Phin? Sunt un pic confuz.

– M-ai rugat să văd ce face Joe Sinucigașul în dimineața asta și după aceea să vin să-ți spun. După ce am fost de acord m-ai îmbrățișat și m-ai pupat. Cred că circulă deja zvonul că soția mea este doar o fațadă pentru noi doi.

Duncan se gândi o clipă.

– Măcar am pupat-o și pe ea?

– Da. Vrei să-ți spun de Joe?

Duncan se jucă cu cheile din buzunar.

– Eram pe punctul de a merge în oraș, să văd chiar eu ce face.

– Te scutesc de un drum. Face mai bine decât mă așteptam, mai ales dacă iau în considerare felul în care arăta ieri.

– Şi soţia lui era...

– Era acolo, îl întrerupse Phin. Era al dracului de supărată, dar era acolo. El are o arsură de la soare destul de gravă, pe care i-o tratează şi eu am aprobat, ca avocat al său, psihiatrul pe care l-a numit tribunalul. Pentru că nu depui nicio plângere nu va face multă închisoare. Va fi ajutat, ceea ce-ţi doreai.

– Da. Şi, de ce se simţea atât de vinovat?

– Dacă-l angajezi iar, Duncan, te bat cu mâna mea.

– Nu mă poţi bate, spuse Duncan şi se uită la el fix. Nu lupţi destul de murdar, negrule.

– Voi face o excepţie. Va fi ajutat. Soţia îl va primi înapoi, sau nu. Dar deja ai făcut mult mai mult decât oricine altcineva şi în plus i-ai angajat şi cel mai bun avocat din Savannah.

– La cât ceri, ar fi bine să fii cel mai bun, murmură Duncan.

Phin râânji.

– E din vina ta. Ei bine, trebuie să mă întorc şi să jupoi alţi câţiva clienţi.

– Şi roşcata?

– Ce roşcată? Lăsându-şi ochelarii în jos, Phin se încruntă la Duncan pe deasupra lor. Câteva blonde şi o brunetă delicioasă încercau să se dea la tine aseară, dar erai prea ocupat cu berea ta pentru a fi atent la ele.

– Nu, nu ieri-seară. Roşcata. Phoebe MacNamara. Locotenent Phoebe MacNamara. Dumnezeule. După un oftat lung şi exagerat, Duncan îi împărtăşi pasiunea sa. Doar când spun asta şi simt cum îmi clocoteşte sângele, aşa că o voi tot repeta. Locotenent Phoebe MacNamara.

Phil îşi dădu ochii peste cap şi se uită la tavanul alb al verandei.

– Dumnezeule, Swift, eşti un ciudat. Ce o să faci cu o poliţistă?

– Mă gândesc la tot felul de lucruri. Are ochii verzi şi corpul mititel. Şi a ieşit pe acoperiş. Un tip era pe acoperiş, cu

o armă la el, un tip pe care nu l-a întâlnit în viața ei și totuși a ieșit.

– Și asta ți se pare atractiv?

– Mi se pare fascinant. Și incitant. Ai cunoscut-o, nu? Ce crezi?

– Mi s-a părut că e scurtă și la obiect, bine-crescută și isteață. Și posesoarea unui fund fantastic.

– Mi-a rămas în minte. Ei bine, cred că ar trebui să o văd și să-mi dau seama de ce. Mă poți duce și pe mine cu mașina, oricum trebuie să o recuperez pe a mea.

După două ore de alergare, Phoebe ajunse la birou. Părul îi era pieptănat pe spate, aranjat așa în primul rând pentru a nu-i intra în ochi. În plus, se gândea, sau mai degrabă spera, că această pieptănătură îi conferea autoritate. Mulți dintre polițiștii pe care-i antrena nu luau femeile în serios, la început.

La sfârșit cu toții o luau în serios, sau eram căzuți pe spate.

Poate că îl avusese pe Dave care-i deschisese câteva uși pentru a ajunge în departament, dar restul ușilor le deschisese singură și-și câștigase poziția și gradul.

Și acum, datorită rangului și poziției, avea o grămadă de hârțoage de completat. Și mai trebuise să-și petreacă și toată după-amiaza la tribunal, pentru a face lumină într-un caz de dispută conjugală, care o luase razna, transformându-se într-o luare de ostatici. Acum se întorsese să termine ce putea, iar după aceea trebuia să meargă și la cumpărături.

După ce avea să aranjeze totul acasă, trebuia să se apuce de citit, pentru a pregăti un seminar, despre negocierile în situații de criză. Între timp trebuia să se ocupe și de plăți, al căror termen limită trecuse de mult și să vadă dacă exista vreo modalitate de face rost de bani pentru o mașină nouă, fără a jefui o bancă.

Deschise primul dosar și se apucă să completeze locușorul ei, de la poliția Savannah – Chatham.

– Doamnă locotenent?

– Hmm? Îi dădu de înțeles lui Sykes, unul dintre negociatorii din echipa ei, că-l văzuse, fără să-și ridice ochii de pe dosar.

– Un tip vrea să vă vadă. Duncan Swift.

– Hmm? De data aceasta își ridică privirea, încruntată. Se uită prin fereastra biroului și-l văzu pe Duncan studiind biroul mare ca și cum ar fi fost o altă planetă.

Se gândi la câte are de făcut, la timpul limitat de care dispunea și fu pe punctul de a nu-l primi. Apoi privirea lui o întâlni pe a ei. Și el zâmbi.

– Ah, bine. Se ridică de la masă și deschise ușa biroului. Domnule Swift?

Avea un surâs eficient, decise ea. Ceva o făcea să creadă că acel surâs era neforțat și utilizat adesea. Și ochii lui, blânzi și de un albastru-închis, cu care te privea țintă. Din experiență știa că mulți oameni nu se simțeau în largul lor să susțină un contact vizual prea mult timp. Dar acest bărbat te făcea să înțelegi că nu doar se uita la tine, ci se și gândea la tine în același timp.

– Ești ocupată. Pari ocupată, spuse el când ea se apropie. Vrei să vin altă dată când ești mai puțin prinsă?

– Dacă lucrul pentru care ai venit poate să aștepte un deceniu...

– Aș prefera să nu aștepte atât.

– Atunci intră.

– Uau. E cam ca la televizor, dar nu exact la fel. Nu ți se pare ciudat să stai aici toată ziua și toți să te urmărească ce faci?

– Dacă se întâmplă asta pot trage jaluzelele.

El își băgă degetele mari în buzunarele jeanșilor uzați. Are picioare lungi, remarcă ea.

– Pun pariu că asta se întâmplă foarte rar.

– Am vorbit cu avocatul pe care l-ai angajat pentru Joe. Pare un tip competent.

– Chiar mai mult de atât. Aşadar... voiam să te întreb dacă pot să-l vizitez pe Joe Sinucigaşul...

– Pardon? Joe Sinucigaşul?

– Scuze, aseară am ajuns să-i spunem aşa. Mi-a rămas în cap. Pot să-l vizitez, sau e mai bine pentru el să stau deoparte?

– Ce vrei să faci?

– Nu ştiu. Nu eram prieteni sau apropiaţi, dar chestia de ieri mă obsedează.

– Chestia e ce îi tot trece lui prin minte.

– Da. Da. Am avut un vis.

– Chiar?

– Eu eram cel de pe acoperiş, doar în chiloţi.

– Boxeri sau slipi?

Remarca îl făcu să râdă.

– Boxeri. Oricum, eu eram pe marginea acoperişului şi tu stăteai lângă mine.

– Te simţi pe punctul de a te sinucide?

– Deloc.

– Ceea ce simţi tu se cheamă empatie. Te pui în pielea lui. A fost o experienţă traumatizantă, atât pentru tine, cât şi pentru Joe, deşi s-a terminat cu bine.

– Ai fost vreodată implicată într-o experienţă care nu s-a terminat cu bine?

– Da.

El dădu din cap, dar nu ceru detalii.

– Şi cum se cheamă atunci când nu mai reuşesc să mi te scot din minte? Gândire proiectivă?

– Depinde ce proiectezi.

– Am vrut să te caut pe Google.

Ea se lăsă pe spătar şi ridică din sprâncene.

– M-am gândit că, ar fi o scurtătură, una născută din cu-

riozitate. Dar câteodată vrei să mergi pe drumul cel mai lung. Să afli câte ceva despre cineva, direct de la sursă, poate la o masă sau la un pahar. Şi dacă te întrebi, da, mă dau la tine.

– Sunt un observator antrenat. Nu trebuie să mă întreb, atunci când ştiu. Apreciez onestitatea şi interesul, dar...

– Nu spune „dar", nu din prima. Se aplecă şi culese o agrafă care probabil îi căzuse ceva mai devreme şi i-o întinse. Ai putea să consideri asta un serviciu public. Eu sunt publicul. Am putea să facem schimb de poveşti de viaţă la o masă. Tu alegi locul şi timpul. Dacă nu ne place ce auzim, care e problema?

Ea puse agrafa în cutia cu bolduri.

– Acum tu eşti cel care negociază.

– Şi mă descurc destul de bine. Sau aş putea doar să-ţi fac cinste cu o băutură. Asta înseamnă, cât... treizeci de minute? Mulţi oameni petrec mai mult de atât alegând o pereche de pantofi. O jumătate de oră după ce termini munca, sau în timpul liber, cum îl numiţi voi.

– Nu pot în seara asta. Am alte planuri.

– O altă seară în viitorul apropiat în care nu ai planuri?

– O mulţime. Se legănă uşor înainte şi înapoi în scaun studiindu-l. De ce trebuia să fie atât de drăguţ şi de plăcut? Chiar nu avea timp pentru chestii din astea. Mâine-seară, pe la nouă, nouă şi jumătate. Ne întâlnim la barul tău.

– Perfect. La care bar?

– Pardon?

– Nu cred că vrei să mergi la Dunc's, e ciudat după ziua de ieri şi în plus e gălăgie şi plin de tipi care se ceartă. Mai bine Swifty's.

– Swifty's e al tău?

– Cam aşa ceva. Ai mai fost acolo?

– O dată.

Sprâncenele i se apropiară.

– Nu ți-a plăcut.

– De fapt chiar mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut cel cu care eram.

– Dacă vrei să mergem în altă parte...

– La Swifty's e bine. La ora nouă. Poți să petreci o parte din cele nouăzeci de minute explicându-mi cum „cam așa ceva" ești proprietarul a două baruri și al unei clădiri de locuințe.

Folosi din nou surâsul atunci când ea se ridică pentru a-i da de înțeles că timpul acordat lui se terminase.

– Să nu te răzgândești.

– Rareori mi se întâmplă.

– E bine de știut. Atunci pe mâine, Phoebe.

E o greșeală, își spuse ea uitându-se după el. Probabil că era o greșeală să-și dea orice fel de întâlnire cu un tip înalt și fermecător, cu ochi albaștri, blânzi, mai ales cu unul care o făcea să simtă ceva în stomac când îi zâmbea.

Totuși, nu era decât o jumătate de oră, un pahar de ceva.

Și apoi trecuse ceva timp de când nu-și mai acordase o jumătate de oră pentru a face o greșeală cu un bărbat.

Phoebe ajunse acasă puțin după ora șapte cu o plasă de cumpărături, o servietă plină cu acte și o stare de nervozitate extremă. Mașina, pe care nu era sigură deloc că o poate înlocui, se oprise complet în apropierea postului de poliție.

Costul tractării ar fi înghițit o parte mare din bugetul lunar, iar cel al reparațiilor făcea ca ideea cu jaful băncii să devină din ce în ce mai interesantă.

Lăsă servieta lângă ușă și apoi își aruncă privirea în eleganta și frumoasa sa casă. Casa, deși grandioasă, nu o costa practic nimic. Și cu toate că „nimic" era un termen relativ, știa că, indiferent dacă ar fi putut să-și permită să se mute, tot nu s-ar fi mutat. Era ridicol să locuiești într-o vilă și să nu fii capabil să-ți plătești reparațiile la un Ford Taunus vechi de opt ani. Să fii înconjurată de antichități, lucrări de artă, argint și

cristal care nu puteau fi vândute, schimbate sau amanetate. Să locuiești în ceea ce fusese construit cu bani grei și să ai bătăi de cap cu o nenorocită de mașină.

Sprijinindu-se de ușă închise ochii îndeajuns de strâns pentru a-și reaminti că trebuie să fie recunoscătoare. Avea un acoperiș deasupra capului, deasupra capului întregii familii. Întotdeauna va fi așa.

Atâta vreme cât avea să urmeze regulile pe care le stabilise o femeie moartă.

Se îndreptă și își ascunse anxietatea îndeajuns de mult încât să nu i se citească pe față. Apoi duse plasa cu cumpărături spre bucătărie.

Acolo erau. Fetele ei: Carly așezată la masa de bucătărie, cu limba între dinți, străduindu-se să-și facă temele pentru acasă; mama și Ava la aragaz, pregătind cina. Phoebe știa că regula de bază era că două femei nu puteau exista în același timp în bucătărie, dar acestea două chiar reușeau s-o infirme.

Și camera mirosea a ierburi, legume și femei.

– V-am spus să nu întârziați cu cina pentru mine.

Toate trei capetele se întoarseră spre ea.

– Mamă! Aproape am terminat gramatica.

– Bravo. Lăsând plasa cu cumpărături într-un colț, Phoebe se duse să-i dea un pupic zgomotos lui Carly. Pun pariu că ți-e foame.

– Am vrut să te așteptăm și pe tine.

– Bineînțeles că am așteptat. Essie se apropie și o mângâie pe Phoebe pe mână. Te simți bine, mititico? Cred că ești foarte obosită, acum că te-a lăsat mașina.

– Am vrut să-mi scot pistolul și să trag în ea, dar mi-a trecut.

– Cum ai ajuns acasă?

– Am luat autobuzul, ceea ce voi continua să fac până când o voi repara.

– Poți să o folosești pe a mea, îi spuse Ava, dar Phoebe dădu din cap a negație.

– Mă simt mai bine dacă știu că aveți o mașină la dispoziție acasă. Nu-ți face griji. Ce avem la cină? Mor de foame.

– Mai întâi du-te și spală-te, îi spuse Essie, făcându-i semn cu mâna să plece. Și apoi așază-te direct la masă. Totul este gata, așa că nu ai nimic de făcut.

– Mulțumesc frumos. Îi făcu cu ochiul lui Carly și apoi se duse în baia de serviciu.

Încă ceva pentru care trebuia să fie recunoscătoare, își reaminti ea. Erau zeci de lucruri pe care nu trebuia să le facă pentru că mama ei era acolo, pentru că Ava era acolo. O mie de mici griji pe care putea să le lase deoparte. Nu o să lase o chestie atât de mică precum transportul să o întoarcă cu fundul în sus.

Își studie chipul în oglindă în vreme ce se ștergea pe mâini. Părea obosită și încordată, recunoscu ea. Cu siguranță că va avea riduri de dimineață, dacă nu se relaxa puțin.

Dar la treizeci și trei de ani, era normal să aibă riduri. Era un fapt de viață.

Oricum o să bea un pahar mare de vin, indiferent de consecințe.

Vinul o relaxă, la fel cum o relaxa și mâncarea gătită de altcineva, lumina slabă și muzicalitatea vocilor feminine.

O ascultă pe Carly povestind de ziua ei la școală și pe mama sa vorbind despre cartea pe care o citea.

– Ești atât de tăcută, Phoebe. Ești doar obosită?

– Puțin, îi spuse ea Avei. Dar prefer să ascult.

– Și asta pentru că nu reușim să ne ținem gura nici măcar cinci minute. Spune-ne ceva de bine ce s-a întâmplat azi.

Era un vechi joc, unul pe care mama sa îl jucase cu ea de când se știa. Ori de câte ori ceva trist sau dificil sau iritant se întâmpla, Essie le punea să spună ceva de bine.

– Ei bine, să vedem. Antrenamentele au mers bine.

Nu se pune.

Atunci presupun că nici faptul că mărturia mea l-a satisfăcut pe procuror nu se pune.

Ceva bun ce ți s-a întâmplat ție, îi reaminti Essie. Asta este regula.

OK. Nu știu dacă e de bine, dar este altceva. M-a vizitat la birou un bărbat foarte arătos.

– Nu se pune decât dacă te-a invitat la cină, începu Ava propoziția și apoi se opri icnind când văzu expresia de pe fața lui Phoebe. Ai întâlnire?

– Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, nu o spune ca și cum ai fi descoperit o nouă specie.

– Practic este o chestie la fel de rară. Cine....

– Și nu este o întâlnire. Nu cu adevărat. Îl mai ții minte pe tipul care voia să se sinucidă, cel cu care am vorbit ieri? Este șeful lui. Vrea doar să bem ceva împreună.

– Ava a spus că trebuie să fie cină ca să conteze, îi reaminti Carly.

– A adus vorba de cină și apoi am negociat până la băuturi. Doar o jumătate de oră, mâine. Bătu cu degetul vârful nasului lui Carly. După ora la care mergi tu la culcare.

– E drăguț? întrebă Ava.

Vinul și compania plăcută își făcuseră treaba. Phoebe zâmbi scurt.

– Foarte drăguț. Dar nu ne vedem decât pentru o jumătate de oră. Am băut și am plecat.

– Întâlnirile nu sunt boli în fază terminală.

– Ia te uită cine vorbește, spuse Phoebe înfigând furculița într-o bucată de pui și uitându-se apoi la mama ei. Ia te uită cine nu spune nimic. Mamă?

– Mă gândeam doar la cât de drăguț ar fi dacă ai avea pe cineva care să te scoată la cină, la film, cu care să te plimbi. Își puse mâna peste a lui Phoebe. Singurele dăți când se aude o voce de bărbat în casa asta este când vine Carter sau cineva

care repară ceva. Cu ce se ocupă bărbatul ăsta foarte drăguț?

– Nu sunt foarte sigură, de fapt nu sunt deloc sigură. Mai bău puțin vin. Presupun că voi afla mâine.

De fiecare dată când era acasă, lui Phoebe îi plăcea să o învelească pe Carly înainte de culcare. Fata ei avea șapte ani și creștea, așa că Phoebe știa că învelitul nu avea să mai dureze mult timp și aprecia din plin momentul.

– A trecut ora ta de culcare, drăgălașa mea. Phoebe se aplecă și o sărută pe Carly pe vârful nasului.

– Încă puțin. Pot să stau trează până la orice oră, vineri seara?

– Hmm. Phoebe își trecu mâna prin cârlionții lui Carly. Se poate aranja. Să vedem cum te descurci vineri la testul de gramatică.

Înveselită de promisiune, Carly sări în sus.

– Dacă fac o sută de puncte închiriem un DVD, luăm floricele și stăm treze până se termină?

– Asta e o răsplată cam mare. Cu blândețe și hotărâre, Phoebe puse mâna pe fruntea lui Carly și o împinse pe pernă. Ai test și la aritmetică vineri, nu?

Privirea lui Carly se îndreptă spre cearșafurile cu Barbie.

– Poate. Este mai greu decât la gramatică.

– Și eu am crezut mereu asta. Dar dacă te descurci bine la ambele teste, ne-am înțeles cu DVD-ul, floricelele și ora. Și acum culcă-te, astfel încât creierul tău să poată studia mâine.

– Mamă, spuse Carly când Phoebe stinse lampa de lângă pat.

– Da, iubito.

– Ți-e dor de Roy?

Nu Tata, se gândi Phoebe. Nici Tăticuțu, nici măcar tatăl meu. Phoebe se așeză pe marginea patului și o mângâie pe obraji.

– Dar ție?

– Eu te-am întrebat pe tine.

– Aşa este. Onestitatea era o trăsătură definitorie a relaţiei ei cu fetiţa. Nu, drăguţo. Nu-mi este dor.

– Bine.

– Carly...

– Este bine. Nici mie nu mi-e dor şi e bine. Am întrebat doar pentru că bunica a spus la cină de cineva cu care să te plimbi şi chestii din astea.

– Pot să mă plimb cu tine.

– Am putea să ne plimbăm sâmbătă. O plimbare lungă. Pe River Street.

Prinzându-se de şmecherie, Phoebe îngustă ochii.

– Nu mergem la cumpărături.

– Privitul nu înseamnă cumpărat. Putem să ne uităm fără să cumpărăm nimic.

– Asta spui mereu. River Street va fi plină de turişti sâmbătă.

– Atunci poate mergem la mall.

– Eşti şmecheră, copilă, dar de data asta n-o să mă păcăleşti. La sfârşitul ăsta de săptămână nu facem cumpărături. Şi nici să n-o convingi pe bunica ta să-ţi cumpere ceva pe Internet.

Carly dădu ochii peste cap.

– Bine.

Râzând, Phoebe o îmbrăţişă.

– Măi, măi, chiar te iubesc pe bucăţele mici de tot.

– Şi eu te iubesc, mămico, şi dacă iau doar calificative maxime la următoarele trei teste de gramatică, pot să....

– Negocierile s-au închis pentru seara aceasta şi tu, Carly Anne MacNamara, dormi.

O atinse cu degetul pe buze şi se ridică. Când ieşi, lăsă uşa întredeschisă, astfel încât lumina de pe hol să intre în cameră, exact cum îi plăcea puiuţului ei.

Trebuia să înceapă munca. O aşteptau două ore bune de muncă, dar în loc să se îndrepte spre biroul de acasă, Phoebe se duse spre camera mamei sale.

Essie era acolo, şi, ca în mai toate serile, croşeta.

– Am primit o comandă pentru un pled de botez, spuse ea, zâmbind, în vreme ce degetele continuau să împletească şi să înnoade.

Phoebe se duse spre ea şi se aşeză pe micuţul taburet tapiţat, perechea celui folosit de mama sa.

– Tot ce faci tu e atât de frumos.

– Îmi place. Mă satisface. Nu cred că va aduce mulţi bani, Phoebe, dar...

– Important e să ai satisfacţii. Cei care cumpără lucrurile făcute de tine cumpără adevărate giuvaieruri. Sunt foarte norocoşi. Mamă, Carly m-a întrebat de Roy.

– Aa? Mâinile încetară să lucreze. E supărată?

– Nu. Deloc. Voia doar să ştie dacă îi duc dorul. I-am spus adevărul, că nu mi-e dor de el, şi acum nu pot decât să sper că este bine ce am făcut.

– Dacă mă întrebi pe mine, eu cred că da. În privirea lui Essie se citea îngrijorarea. Am avut un mare ghinion cu bărbaţii, nu-i aşa, fetiţo?

– Asta aşa-i. Lăsându-se pe spate, Phoebe privi tavanul, o lucrare minunată a vechii case. Mă întreb dacă nu ar trebui să renunţ la pseudoîntâlnirea asta pe care o am mâine.

– De ce?

– Ne descurcăm bine, nu-i aşa? Carly e fericită. Tu ai munca ta care te satisface, eu la fel. Ava e mulţumită, deşi aş vrea ca ea şi Dave să înceteze să se mai prefacă, acum că sunt amândoi singuri, că nu sunt atraşi unul de celălalt. Aşa că, de ce să amestecăm toate astea cu băutura dintr-un pub, cu un bărbat pe care nici măcar nu-l ştiu?

– Pentru că eşti o femeie tânără şi singură, care mai are mult timp în faţă. Cândva tot va trebui să ieşi din casa asta. Sfat care poate părea o prostie, venind de la mine, dar este adevărat. Mâinile lui Essie începură să se mişte din nou. Ultimul lucru din lume pe care mi-l doresc este să te închizi în

locul ăsta, şi să-l transformi într-un altar. Vreau să mergi mâine la un pahar şi o conversaţie cu acest bărbat arătos. Este un ordin.

Amuzată, Phoebe înclină capul.

– Deci, fă ceea ce-ţi spun.

– Exact. Privilegiul mamelor.

– Atunci cred că o voi face. Se ridică, merse spre uşă şi apoi se întoarse. Mamă? Nu vreau să cumperi nimic pe Internet pentru Carly la sfârşitul acesta de săptămână.

– Ah? Tonul exprima dezamăgire.

– Privilegiul mamelor, repetă Phoebe ieşind.

3

Phoebe îşi ocupă locul la capătul sălii. Avea douăzeci şi cinci de poliţişti la pregătire, un amestec de oameni în uniformă şi în civil, cu diverse grade. O mare parte dintre ei, era sigură, nu voiau să fie prezenţi acolo.

– Azi vă voi vorbi despre rolul tactic al negociatorului într-o situaţie de criză sau de luare de ostatici. Dar mai întâi, aveţi întrebări legate de şedinţa de ieri?

Se ridică o mână. Phoebe îşi reprimă enervarea instinctivă. Era poliţistul Arnold Meeks, a treia generaţie de poliţişti din familia sa, căpos, agresiv şi bigot, după părerea ei.

– Meeks?

– Da, doamnă. Surâsul lui începea de obicei cu un rânjet şi deseori nu depăşea acest stadiu. Aţi convins, de Ziua Sfântului Patrick, un sinucigaş, care voia să se arunce de la etaj, să nu o facă?

– Aşa este.

– Ei bine, doamnă, eram interesat de câteva detalii, dacă tot avem şedinţă de pregătire cu dumneavoastră. Se pare că aţi

încălcat câteva dintre regulile negocierii în timpul acestui incident. Asta dacă nu cumva, pentru că aveți antrenament FBI, lucrurile stau altfel în ce vă privește. Este vorba de acest lucru, în cazul de față?

Pregătirea de care avusese parte cu federalii avea să-i facă mereu deservicii și să fie prost interpretată. Dar vor trebui să învețe să trăiască cu asta.

– Ce reguli am încălcat, domnule polițist Meeks?

– Ei bine, doamnă...

– Puteți să-mi folosiți gradul în adresare, domnule polițist, așa cum o fac și eu.

Phoebe citi iritare în privirea lui.

– Subiectul era înarmat, dar ați acționat față în față, fără să aveți acoperire.

– Așa este. Negociatorul trebuie să evite, dacă este posibil, să se expună direct în fața unui subiect înarmat. Totuși, este posibil ca circumstanțele să ceară contrariul. Vom discuta această parte a crizei ostaticilor în sesiunea de asumare de roluri în partea a doua a acestui curs.

– De ce...

– Voi ajunge și acolo. După părerea mea, incidentul din Ziua Sfântului Patrick necesita o expunere față în față. De fapt, majoritatea celor care au de gând să se sinucidă aruncându-se de pe clădiri răspund mai bine la această metodă de convingere. Subiectul nu avea cazier și nu se știa să fi acționat cu violență vreodată. De asemenea, nu trăsese cu pistolul pe care-l avea. În situații precum cea din Ziua Sfântului Patrick, eu, ca negociator, a trebuit să analizez avantajele și dezavantajele unei confruntări față în față. După părerea mea, avantajele depășeau cu mult riscurile. Pentru că deja am acoperit celelalte considerații cu privire la angajamentul față în față într-o sesiune anterioară...

– Doamnă... locotenent, se corectă Arnie, cu suficient de

multă ezitare pentru a fi sigur că ea își va da seama că o face deliberat. Este adevărat și că i-ați oferit subiectului alcool?

Pun pariu că ai un penis foarte mic, își zise Phoebe, dar încuviință cu o mișcare a capului.

– I-am oferit subiectului, la cererea sa, o bere. Nu este încurajată oferirea de alcool subiecților în timpul unei negocieri, dar nici nu este interzisă. Acest detaliu rămâne a fi stabilit de negociator, de felul în care el sau ea evaluează situația și subiectul.

– Dacă îl îmbeți poate să cadă de pe acoperiș. Comentariul lui Arnie smulse câteva chicoteli. Phoebe își lăsă capul într-o parte și așteptă ca acestea să se stingă.

– Data viitoare când vă veți afla pe marginea unui acoperiș, domnule polițist, voi ține minte că vă îmbătați de la o bere și vă voi aduce o coca-cola.

Remarca ei provocă și mai multe chicoteli. Observând că Arnie se înroșise la față, Phoebe le întrerupse:

– După cum am mai spus, în mod repetat, chiar dacă există linii directoare pentru negocieri, negociatorul trebuie să fie flexibil, să fie capabil să evalueze și să gândească de unul singur.

– Dar sunteți de acord că este riscant să oferi subiecților alcool sau droguri?

– Cu siguranță, însă în acest caz, am considerat riscul foarte mic. Subiectul nu a cerut imperios alcool; ne-a rugat frumos, dacă putem să-i aducem o bere. Aducându-i o bere, i-am oferit ceea ce dorea și i-am dat posibilitatea să se simtă stăpân pe situație. De asemenea, i-am permis să ofere în schimbul berii promisiunea că nu va trage în mine cu arma pe care o avea la el și că-mi va permite să urc și să vorbesc cu el. Așteaptă, îi spuse ea lui Arnie care-și deschisese gura rânjită din nou.

Apoi făcu o mică pauză pentru a se asigura că tonul ei era rece și calm.

– Ocrotirea vieții este și va fi scopul primordial al nego-

cierilor. Totul, tot restul, vine pe locul doi. De aceea, în acest caz, pentru că fiecare caz are particularitățile sale, am ales să vorbesc cu el față în față și să-i ofer o bere considerând că asta mă va ajuta să-l conving să renunțe la gestul său. Și pentru că este în viață și nimeni nu a fost rănit și pentru că arma pe care o avea la el nu a fost folosită și mi-a dat-o mie, cred că în acest caz opțiunile mele au fost cele corecte.

– V-ați folosit și de un terț ca intermediar.

Phoebe zâmbi dulce.

– Domnule polițist Meeks, se pare că aveți mai multe întrebări și probleme legate de acest incident și de felul în care m-am ocupat de rezolvarea lui. Mă întreb dacă nu ați fi fost cumva mai satisfăcut dacă subiectul ar fi sărit.

– Dacă luăm în considerare faptul că nu era decât pe o clădire cu patru etaje, probabil că nu ar fi avut decât câteva oase rupte. Asta dacă nu v-ar fi împușcat și nu și-ar fi tras un glonț în cap, înainte de a sări.

– Aveți un fir logic interesant. Neîncrederea în seriozitatea amenințărilor subiectului sau în faptul că ar fi putut să-și provoace moartea.

Ca din întâmplare duse mâna la păr și prinse într-o agrafă câteva fire care se desprinseseră. Vocea îi era la fel de calmă, când vorbi din nou:

– Am cunoscut un negociator care a avut aceeași atitudine în fața unui om care voia să sară de la etaj, de la o înălțime de patru metri, și nu era înarmat. Din punctul de vedere al celui despre care vă povestesc era o mare plictiseală, o tâmpenie care-l reținea de la rezolvarea altor chestiuni mult mai importante. Și și-a arătat foarte clar părerea. Subiectul a sărit, cu capul în jos, storcindu-și creierii de asfalt. A fost foarte mort, domnule polițist. Știe cineva de ce această plictiseală s-a terminat la morgă?

– Negociatorul a scrântit-o, se auzi o voce.

– Exact. Negociatorul nu și-a făcut treaba, pentru că a uitat

prima directivă: prezervarea vieții oamenilor. Dacă mai aveți și alte întrebări sau comentarii legate de acest incident, vă rog să mi le scrieți. Acum, ne vom continua treaba.

– Aș vrea să...

– Domnule polițist! Temperamentul, ale cărui manifestări Phoebe le lăsa rareori să se vadă, se făcu simțit. Este posibil să nu înțelegeți cine ține acest seminar. Eu sunt aceea. Este posibil să nu sesizați nici diferența de grad. Sunt superioara dumneavoastră.

– Mie mi se pare, *doamnă*, că nu vreți să discutați deciziile bizare pe care le-ați luat în timpul negocierii unei situații de criză.

– Mie mi se pare, băiete, că tu nu ești capabil să accepți NU ca răspuns, dacă vine de la o femeie cu un grad mai mare decât al tău și că ești rigid în gândire și foarte certăreț ca atitudine. Or aceste calități sunt extrem de dăunătoare unui negociator. În consecință, voi trimite o notă căpitanului tău și sper că vom scăpa unul de celălalt în foarte scurt timp. Și acum vreau să închizi gura și să asculți. Și acesta este un ordin, domnule polițist Meeks. Dacă-l ignori, te voi nota pentru insubordonare. Ai înțeles?

Fața lui Meeks se făcuse roșie ca focul și din privire îi ieșeau fulgere. Cu toate acestea dădu din cap afirmativ.

– Foarte bine. Și acum, tactici, lucrul în echipă și rolul negociatorului, continuă Phoebe.

În clipa în care seminarul se termină, Phoebe se îndreptă direct către toaletă. Nu se lovi cu capul de perete, deși se gândi o clipă dacă nu cumva ar trebui să o facă, ci preferă să se întoarcă cu fața spre oglindă și să se prindă de chiuvetă.

– Arnold Meeks are un penis de mărimea și grosimea unui morcovel și comportamentul lui *insultător* și juvenil este o încercare patetică de a compensa dimensiunile minuscule.

Dădu din cap și își relaxă umerii. Apoi tresări auzind zgo-

motul apei trase. Cum putuse să fie atât de proastă încât să vorbească cu voce tare înainte de a verifica dacă e cineva acolo?

Phoebe o ştia pe cea care ieşi din toaletă, dar acest fapt nu schimba cu nimic situaţia. Detectivul Liz Alberta era o poliţistă mare, o brunetă cu voinţă de fier care lucra în domeniul crimelor sexuale.

– Doamnă locotenent.

– Doamnă detectiv.

Liz dădu drumul la apă în chiuvetă şi îşi întoarse capul spre dreapta şi spre stânga ca şi cum s-ar fi examinat în oglindă.

– Arnie Meeks este un ratat, spuse ea pe un ton neutru.

– Oh, oftă Phoebe. Bine.

– Spune glume deocheate în biroul comun. Îmi plac şi mie glumele bune şi ştiu că băieţei-s tot băieţi şi aşa mai departe. Dar am început să reacţionez, mai ales după ce mi-a spus că majoritatea violurilor sunt false şi a relatat prostia aia cu femeia care aleargă mai repede cu fusta suflecată decât bărbatul cu pantalonii-n vine.

– Rahatul a spus asta?

– Oh, da. Şi i-am făcut raport. Nu îmi este fan. Liz îşi aranjă părul scurt. Şi îmi displace până în vârful puţulicii ăleia mititele pe care o are. Zâmbi larg în timp ce se usca pe mâini. Doamnă locotenent.

– Doamnă detectiv, spuse Phoebe întorcându-se cu spatele după ce Liz aruncă şervetelul de hârtie şi ieşi.

Nu îi făcea plăcere, dar se duse la Dave.

După cum îi era obiceiul, urcă în viteză cele două etaje de la zona de lectură la biroul ei. El tocmai ieşea din birou cu paşi mari îmbrăcându-şi haina, când ea ieşi pe culoar.

– Ah, pleci.

– Am o întâlnire. E vreo problemă?

– Poate. Mă întorc.

El își consultă ceasul.

– Pot să-ți acord două minute. Ridică degetul mare în sus și intră înapoi în birou. Nu spuse nimic când Phoebe închise ușa în urma ei.

Arăta aproape la fel ca în ziua în care îl cunoscuse. Era puțin cărunt pe la tâmple și ridurile, care la bărbați sunt numite caracter și la femei bătrânețe, i se pierdeau spre tâmple. Ochii îi rămăseseră la fel de limpezi și de albaștri și ei i se părea că exprimă înțelepciune.

– Nu-mi place că trebuie să fac asta, pentru că într-un fel înseamnă că am dat greș. Oricum, te rog să te gândești să-l scoți pe Arnold Meeks de la cursurile mele de pregătire.

– Pentru că?

– Nu-l pot învăța nimic. Și se prea poate chiar să-i creez prejudecăți cu privire la tacticile de bază și liniile directoare la exercițiul pe teren.

Dave se lăsă pe spate, gest care o făcu să creadă că avea să obțină mai mult decât cele două minute pe care i le promisese la început.

– E prost?

– Nu, dar este meschin. După părerea mea.

– Tatăl lui încă mai lucrează în poliție. Este un nenorocit.

Phoebe se relaxă puțin.

– Sunt șocată și uimită să aud așa ceva.

– Vreau ca toți ofițerii care sunt numiți să facă acest curs și să-l și termine. Poți să-ți notezi părerile despre Meeks în fișa de evaluare, dar vreau să termine cu toții cursurile, Phoebe. Știi la fel de bine ca și mine că măcar ceva din ce-i înveți tu va fi asimilat, chiar dacă în doză foarte mică.

– L-am făcut în ultimul hal în sesiune.

– A meritat-o?

– Cu vârf și îndesat. Dar acum îmi va fi ostil și chiar mai puțin dispus să asculte ceea ce am de spus.

– Încearcă să reduci pierderile şi treci mai departe. O bătu prietenește pe umăr. Voi întârzia.

– Să reduc pierderile, murmură Phoebe, dar întinse mâna pentru a-i aranja cravata lui Dave.

El îi zâmbi.

– Eşti cea mai bună negociatoare cu care am lucrat vreodată. Adu-ți aminte de asta şi descurcă-te cu meschinul de Meeks.

– Da, domnule, căpitane.

Ieşi din birou împreună cu el şi, după ce se despărțiră, îl văzu pe Arnie, însoțit de alți doi polițiști. Simți un nod în stomac, dar nu se trădă cu nimic în timp ce se îndrepta spre el.

– Domnule polițist Meeks, căpitanul dorește ca toți cei desemnați să termine pregătirea de negociator. Mă aştept să vă văd luni de dimineață, cum am stabilit. S-a înțeles?

– Da, doamnă.

– Şi acum sunt sigură că voi trei aveți lucruri mai importante de făcut decât să vă pierdeți vremea pe aici. Mergeți şi faceți-le.

– Da, doamnă, repetă el pe un ton care o făcu să se înfoaie. Redu pagubele, îşi reaminti ea sieşi. Presupun că amândoi putem învața câte ceva din sesiunile astea.

Nu auzi ce le spuse el colegilor în vreme ce se depărta, căci folosise un ton jos, dar auzi foarte clar chicotelile lor.

Lăsă de la ea. O femeie care reuşise să termine Quantico, care trecuse fără probleme de cursurile de pregătire ca polițist, de pregătirea ca negociator, şi care fusese mereu în inferioritate numerică față de bărbați nu mai era impresionată de chicoteli.

Ştia şi când ochii vreunuia erau ațintiți asupra fundului ei, şi, cu toate că o scotea din sărite lucrul acesta, îşi reaminti că ea trebuia să fie cea care fixa momentul când se dădea bătălia. Şi că avea un fund al dracului de tare.

Când intră in birou şi văzu mesajul pe care i-l lăsase mecanicul de la atelier, îşi dădu seama că avea probleme mult mai complicate decât un poliţist cu gura mare şi decât faptul că i se privea fundul.

Maşina avea să o coste şapte sute cincizeci şi nouă de dolari şi asta nu se putea negocia.

– La dracu'!

Phoebe renunţă şi-şi puse capul pe birou pentru o clipă de autocompătimire.

Phoebe luă autobuzul spre casă şi în clipa în care ajunse începu să regrete că trebuie să mai iasă în seara aceea. Ideea de a ieşi – drumul cu autobuzul, statul la bar, conversaţia banală, şi asta doar pentru a se întoarce din nou cu autobuzul de unde plecase – părea al dracului de proastă.

Ar trebui să caute numărul de telefon al lui Duncan şi să anulez totul.

Oricum, faptul că acceptase să iasă cu el la o întâlnire de treizeci de minute fusese un moment de slăbiciune. Şi asta din cauza nenorocitei gropiţe din bărbie. Se gândise deja în drum spre casă la alte cincizeci de lucruri pe care ar fi putut să le facă în treizeci de minute.

De exemplu, o baie cu spumă, yoga, un tratament facial, curăţarea sertarelor de toate prostiile care se găseau pe acolo.Toate astea ar fi fost nişte modalităţi mai bune de folosire a timpului. Dar aranjamentul era aranjament.

Carly veni în fugă în hol şi-i sări în braţe. Nicio problemă pe care o avea pe cap nu rezista unei îmbrăţişări a lui Carly.

– Iar ai intrat în parfumurile bunicii, spuse Phoebe şi, pentru a o face pe Carly să râdă, o mirosi pe gât.

– M-a lăsat ea să mă dau un pic. Cina e gata şi mi-am terminat şi temele pentru acasă. Carly se lăsă pe spate şi se uită bucuroasă la mama sa. În seara asta o să te scutim de spălatul vaselor.

– Uau! Dar ce-am făcut să merit asta?

– Ca să poți să te pregătești pentru întâlnire. Haide! Carly se dădu jos și, luând-o pe Phoebe de mână, o trase spre sufragerie. Buni crede că trebuie să te îmbraci cu puloverul albastru, iar Ava zice că cel mai bine ți-ar sta cu bluza albă care se încheie la spate. Dar eu cred că ar trebui să te îmbraci cu rochia verde.

– Rochia verde nu este potrivită pentru o întâlnire rapidă.

– Dar îți stă atât de bine-n ea!

– Ar trebui s-o păstreze pentru momentul când o va invita la cină, spuse Ava în timp ce cele două intrară în sufragerie. Haideți și stați jos, totul este gata. Ne-am grăbit ca să ai destul timp să te pregătești.

– E o simplă ieșire într-un pub irlandez.

Ava își puse mâinile-n șold.

– Pardon? În seara asta le reprezinți pe toate femeile singure, pe toate femeile care se pregătesc să mănânce paste primavera recomandate de Weight Watchers, pe care tocmai le-au preparat la cuptorul cu microunde. Pe toate femeile care vor fi acompaniate de o carte în pat sau se vor uita la reluarea unui episod din *Totul despre sex*. Tu, spuse ea arătând cu degetul spre Phoebe, ești marea noastră speranță.

– Mamă, Doamne!

Essie o bătu cu mâna pe umăr înainte de a se așeza.

– Nu trebuie să te simți stresată.

Nu voia să fie marea lor speranță. O refuzase pe Ava de trei ori cu oferta ei de a-i lua mașina și o dezamăgise pe Carly, alegând să se îmbrace cu un pulover negru și o pereche de jeans în locul rochiei verzi. Totuși își pusese cerceii pe care îi alesese fiica ea și-și refăcuse machiajul.

Viața, se gândi Phoebe, este plină de compromisuri.

Johnnie Porter, cincisprezece ani și mult tupeu, o fluieră admirativ, dându-i târcoale pe bicicletă.

Arătați foarte bine în seara asta, don'şoară MacNamara. Aveți o întâlnire fierbinte?

Începu să se îngrijoreze că arăta ca şi cum s-ar fi aşteptat la o întâlnire fierbinte.

- Ei bine, mulțumesc Johnnie, dar, nu! Mă duc să iau autobuzul.

- Dacă vreți să mergeți undeva, urcați la mine, pe bicicletă. Vă duc eu.

- Foarte frumos din partea ta, dar cred că voi merge, totuşi, cu autobuzul. Ce mai face mama ta?

– A, foarte bine. Mătuşa Susie a venit în vizită. Johnnie o privi atent, dând încă o tură în jurul ei. Vorbesc despre nunta verişoarei mele, Juliet, aşa că eu am şters-o afară. Sigur nu vreți să vă urcați la mine pe ghidon?

Era uimitor cum reuşise un băiat de cincisprezece ani să transforme întrebarea într-o aluzie sexuală.

– Sigur, nu.

– Atunci pe mai târziu.

Plec să caut belele, se gândi Phoebe dând din cap, în timp ce puştiul se îndepărta în viteză. Dumnezeu să-i apere pe toți atunci când va avea vârsta de condus.

Era îndeajuns de frig ca să fie mulțumită că-şi luase puloverul, constată ea când coborî din autobuz şi o porni pe East River. Mulți profitau de seara plăcută intrând şi ieşind din restaurante şi cluburi, oprindu-se pentru a se uita în vitrine sau la apă.

O mulțime de cupluri care se țineau de mână. Mama avea dreptate, se gândi ea, era plăcut – ar fi putut fi plăcut – să aibă pe cineva cu care să se țină de mână în serile liniştite de primăvară.

Şi era şi mai bine, dată fiind situația ei, să nu se gândească la astfel de lucruri, mai ales când urma să aibă o întâlnire cu un tip frumuşel.

O plimbare de una singură era o plăcere rarisimă. Acordă-ți

o clipă, se sfătui ea pe sine, şi pentru că mai avea câteva minute, încetini pasul, se îndreptă spre apă, şi-şi oferi o mică plăcere.

Ia te uită, îşi zise, nu eşti chiar singura aflată în situaţia asta. Un bărbat singur, ca şi ea, stătea cu picioarele depărtate, în umbră, uitându-se la apă. Cozorocul şepcii îi umbrea faţa. Peste pardesiu avea atârnate două aparate de fotografiat puse în cruce.

Nu toată lumea avea pereche.

Poate că o să iasă cu Carly la o plimbare sâmbătă, îşi zise, dându-şi uşor capul pe spate astfel încât vântul să-i răsfire părul. Copila va fi foarte entuziasmată să se plimbe pe acolo, uitându-se la toţi şi la toate.

Dar mai întâi trebuiau să stabilească regulile. Prânzul, da. Cadouri fabuloase, nu. Nu acum, când avea maşina ostatică la service.

Poate că ar fi fost o idee mai deşteaptă să facă o plimbare într-unul dintre parcuri, departe de magazine. Dându-şi seama cât e ceasul, plecă de lângă apă, fără a remarca că bărbatul pe care-l văzuse mai devreme ţintise unul dintre aparatele de fotografiat înspre ea.

La Swifty's, pe i-ul din nume, era un trifoi mare în loc de punct. Geamul uşii avea un design celtic foarte frumos. Clanţa era din bronz şi zidurile exterioare aveau o culoare galben-închis, o nuanţă pe care-şi amintise că o văzuse în vederi ce prezentau sate irlandeze. În ghivecele suspendate atârnau flori colorate şi viţă de un verde-intens.

Detalii minore, se gândi ea. Omul era foarte atent la detaliile minore.

După ce intră, îşi reaminti că arăta exact ca data trecută. Barul mare şi rustic dădea tonul. Nu era locul potrivit pentru cocktailuri sofisticate şi ferigi răsfirate. Dar dacă voiai o halbă de bere sau un pahar de conversaţie şi muzică irlandeză, acesta era locul potrivit.

Canapelele de piele erau moi. Mesele, din lemn lăcuit, erau închise la culoare. Lămpile agățate de tavan reflectau lumini și umbre și focul ardea într-un șemineu din piatră. Una peste alta, era o atmosferă îmbietoare. Într-unul dintre separeuri, a cărui masă era plină de băuturi, o fată cu păr negru și vârfurile de un roșu intens mânuia un arcuș cu viteză și energie. Un barbat, ce părea atât de în vârsta încât putea să-i fie bunic, ținea în mână un acordeon mic. Un tânăr cu părul atât de decolorat încât îi aducea aminte de aripile unui înger îi acompania la un cimpoi. Un altul puse pe masă halba de bere, luă vioara și se integră în formație fără probleme.

Optimist, se gândi Phoebe, muzică optimistă și conversații vesele. Lumini și culori care te binedispuneau și multe alte mici amănunte de bun-gust întregeau atmosfera. Butoaie vechi, o tobă din lemn, articole de olărit care, presupuse ea, erau aduse din Irlanda, o harpă irlandeză și reclame vechi la berea Guinness.

– Iată-te, și chiar la timp!

Nici nu apucase să se întoarcă spre el, că Duncan o și ținea de mână. Zâmbetul ăla al lui, se gândi ea, reușea s-o facă să uite că nici măcar nu voia să fie acolo.

– Îmi place barul tău, îi spuse ea. Îmi place muzica.

– În fiecare seară e câte o sesiune muzicală. Am oprit o masă, spuse el, și o conduse la cea din fața focului ce ardea molcom, lăsând-o să se așeze pe canapeaua moale.

Acordă-ți timpul necesar, își zise Phoebe din nou.

– Cele mai bune locuri din bar.

– Ce-ți aduc?

– Un pahar de Harp, te rog.

– O clipă.

Se duse spre bar și i se adresă fetei care lucra în capătul acela. O clipă mai târziu se întoarse la masă cu paharul de bere blondă.

– Tu, nimic?

– Am şi eu un Guinness pe aici, pe undeva. Ochii lui albaştri şi blânzi o fixau fără să clipească. Cum te simţi?

– Destul de bine. Tu?

– Dă-mi voie să-ţi răspund după ce aflu dacă ţi-ai adus şi cronometrul.

– Îmi pare rău, l-am lăsat în cealaltă poşetă.

– Atunci, mi-e bine. Voiam să rezolv asta ca să nu mă distragă. Îmi place foarte mult cum arăţi.

– Mulţumesc. De cele mai multe ori şi eu sunt mulţumită.

– Ei, vezi? Te-am ghicit, spuse el lovindu-se cu degetul în tâmplă, după care se opri pentru a-i zâmbi chelneriţei care-i adusese paharul cu Guinness. Mulţumesc, PJ.

– Cu plăcere. Chelneriţa puse o farfurioară pe masă, îi făcu cu ochiul lui Duncan, aruncă o privire spre Phoebe, după care îşi luă tava şi se duse la altă masă.

– Ei bine, *sláinte*[1]. Ciocni cu Phoebe şi gustă din bere. M-am tot întrebat dacă mi-ai rămas în minte doar din cauza lui Joe Sinucigaşul sau pentru că eşti atrăgătoare. Acesta a fost cel de-al doilea lucru care mi-a trecut prin cap când te-am văzut, deşi nu era cel mai potrivit, date fiind circumstanţele.

Pheobe bău încet, uitându-se la el. Gropiţa mică pe care o făcea în colţul gurii când zâmbea îi atrăgea privirile ca un magnet.

– Cel de-al doilea lucru, zici.

– Da, primul era ceva de genul: Mulţumesc lui Dumnezeu că o să se ocupe de problema asta.

– Întotdeauna ai atâta încredere în necunoscuţi?

– Nu. Poate. O să mă gândesc la asta. Se aplecă puţin astfel încât genunchii li se atinseră. Adevărul e că m-am uitat la tine şi m-am gândit că arăţi exact ca cineva care ştie ce face,

---

[1] Noroc (în limba celtică).

că ştiai ce aveai de făcut; o tipă atrăgătoare care-şi cunoştea meseria. Aşa că am vrut să te revăd, ca să-mi dau seama de ce mi-a rămas gândul la tine. Ştiu că eşti deşteaptă – un punct în plus – nu doar pentru că faci ceea ce faci, dar, hei, eşti deja locotenent şi pari destul de tânără pentru gradul ăsta.

- Am treizeci şi trei de ani, nu-s chiar atât de tânără.

- Treizeci şi trei? Şi eu. În ce lună eşti născută?

- În august.

- Eu, în noiembrie. Femeie mai în vârstă, spuse el, dând din cap. Acum, chiar m-ai câştigat. Femeile în vârstă sunt atât de sexy...

Phoebe râse, mutându-şi picioarele mai aproape de ale lui.

- Eşti un tip amuzant.

- Uneori, dar foarte serios şi cu idei inteligente. Asta dacă încerci să faci un punctaj.

- Punctaj?

- În astfel de situaţii există tot timpul un sistem de punctaj. El e curăţel. Ea are sâni frumoşi. Se câştigă puncte. El are un tic iritant, ei îi displac toate sporturile, se pierd puncte.

- Şi eu cum mă descurc?

- Nu sunt sigur că voi reuşi să adun atâtea puncte fără calculator.

- Şi inteligent pe deasupra. Puncte în plus pentru tine. Luă o gură de bere şi-l studie. Avea o mică cicatrice, sub sprânceana stângă. Totuşi, cred că este destul de riscant să presupui că sunt inteligentă şi competentă – dacă astea sunt incluse în punctajul total – având atât de puţine informaţii.

- Sunt un bun psiholog. E din cauza slujbei de zi cu zi.

- Proprietar de baruri?

- Înainte de asta. Am fost barman şi am condus un taxi. Două profesii în care sigur întâlneşti tot felul de oameni şi ajungi să-i etichetezi destul de repede.

- Un barman şofer de taxi.

- Sau şofer de taxi barman, depinde. Se aplecă spre ea şi-i

aranjă părul după ureche, atingându-i uşor lobul. Gestul era atât de fin şi aparent întâmplător, încât se minună şi ea cât de repede deveniseră atât de intimi.

– E uşor să jonglezi cu orele de lucru, în ambele cazuri, continuă el, şi m-am gândit că aşa puteam să pun îndeajuns de mulţi bani deoparte pentru a-mi deschide propriul bar cu profil sportiv.

– Şi asta ai şi făcut, o altă transpunere a visului american.

– Nici pe departe, cel puţin chestia cu visul american; nu am câştigat îndeajuns pentru a deschide Slam Dunc.

– Şi atunci cum ai reuşit? Ai jefuit bănci, ai făcut trafic cu droguri, ţi-ai vândut farmecele?

– Toate sunt opţiuni destul de viabile, dar nu. Am câştigat la loterie.

– Serios? Încântată şi fascinată îşi ridică paharul pentru un toast înainte de a întinde mâna după un covrigel.

– Da', e vorba doar de noroc. Sau, ştii tu, destin, din nou, depinde. Mai luam câte un bilet din când în când. De fapt, foarte rar. Într-o zi m-am dus după nişte Corona şi am luat şi un bilet.

– Ai ales tu numerele sau ai lăsat calculatorul să facă alegerea?

– Le-am ales eu. Vârsta, numărul taxiului, apoi şase, de la numărul de sticle de Corona pe care le-am luat. La întâmplare şi... bingo. Ştii cum e când oamenii spun că dacă vor câştiga vor continua să lucreze şi să trăiască cam tot cum o făcuseră până atunci?

– Mda.

– Care e problema lor?

Ea râse din nou şi mai luă un covrigel.

– E clar că tu te-ai retras din lumea şoferilor de taxi şi a barmanilor.

– Poţi fi sigură de asta. Mi-am făcut barul cu profil de sport. Foarte tare. Doar că, şi asta e amuzant, deşi s-ar putea

...i cam pierd puncte aici, peste câteva luni mi-am dat seama că nu voiam să stau într-un bar toată viața.

El aruncă o privire în jur, prin bar, unde muzica se reducea în volum.

Și totuși acum ai două baruri. Și iată-te într-unul dintre ele.

Și totuși. Am vândut jumătate din acțiunile de la Dunc unui tip pe care-l cunosc. Mă rog, aproape jumătate. Și mi-am spus, hei, un pub irlandez.

Și așa a apărut Swifty's.

Mda, așa.

- N-ai călătorit, nu ți-ai luat nicio mașină tare?

Am călătorit puțin și mi-am luat și câteva chestii. În fine, tu cum...

- Oh, nu, întrebarea cere să fie pusă. Arătă cu degetul spre el. Nu e frumos, dar trebuie să întreb. Cât?

- O sută treizeci și opt de milioane.

Phoebe se înecă cu covrigelul, și ridică o mână când el o bătu pe spate.

– Iisuse Hristoase.

- Da, asta am spus și eu. Vrei o altă bere?

Phoebe dădu din cap în semn de negație.

– Ai câștigat o sută treizeci și opt de milioane cu un singur bilet de loterie?

– Da, imaginează-ți! A fost cea mai bună bere pe care am cumpărat-o vreodată. La vremea respectivă a fost ceva. N-ai auzit nimic de asta?

– Eu... Încă se lupta să accepte informația ce-i fusese dată. Nu știu. Când se întâmpla asta?

– În februarie anul acesta s-au împlinit șapte ani.

– Ei bine, spuse ea expirând și trecându-și mâna prin păr. Milioane era cuvântul care-i tot revenea în minte. În februarie acum șapte ani eram ocupată cu nașterea.

– E cam greu să ții pasul cu toate informațiile astea. Ai un copil? Ce anume?

– O fată. Carly. Îl văzu uitându-se la degetele de la mâna ei stângă. Am divorțat.

– Bine. Cam multe pe cap, să fii părinte unic, în plus cariera. Pun pariu că ai o coordonare foarte bună între privire și mână.

– Necesită destulă practică. Milioane, se gândi ea din nou. Milioane peste milioane și cu toate astea, el era acolo, cu un Guinness, într-un băruleț din Savannah, arătând ca oricare altul. Ca oricare altul cu o gropiță extrem de drăguță, o cicatrice foarte sexy și un surâs ucigător. Totuși, cum de nu locuiești pe o insulă în Pacificul de Sud? îl întrebă ea.

– Îmi place în Savannah. N-are niciun rost să fii foarte bogat dacă nu poți să locuiești acolo unde-ți dorești. De cât timp ești în poliție?

– Hmmm. Era copleșită. Tipul drăguț și amuzant devenise un milionar drăguț și amuzant. Am început la FBI imediat după ce am terminat colegiul și apoi...

– Ai lucrat la FBI? Ca și Clarice Starling? Ca în *Tăcerea mieilor?* Sau ca Dana Scully – o altă roșcată sexy, că tot veni vorba. Agentul special MacNamara? Expiră lung, exagerat. Chiar ești extrem de atrăgătoare.

– Datorită acestui fapt și a altora am decis să mă transfer la departamentul de poliție Savannah-Chatham. Negociator pentru cazurile de criză și luări de ostatici.

– Ostatici? Privirea îi deveni mai dură. Ca atunci când un tip se baricadează într-un birou cu o mulțime de oameni nevinovați și vrea zece milioane sau eliberarea tuturor deținuților cu ochi căprui și tu ești cea care vorbește cu el?

– Dacă toate astea se întâmplă în Savannah, șansele sunt destul de mari să fiu eu.

– Și de unde știi ce să spui? Și ce să nu spui?

– Negociatorii sunt pregătiți și au experiență în munca de poliție. Ce-i? spuse ea când el dădu din cap.

Nu. Trebuie să ştii. Pregătire, sigur că da, experienţă, la fel, dar trebuie să ştii ce să spui.

E ciudat, se gândi ea, că el înţelegea acest lucru, când poliţişti, ca Arnie Meeks spre exemplu, nu ştiau. Şi nici nu aveau să afle vreodată.

Speri că ştii. Şi trebuie să asculţi, nu doar să auzi. Şi să te ascult pe tine, ei bine, asta ştiu. Locuieşti în Savannah pentru că pe insula aia din Pacific nu ai avea destule de făcut sau nu ar fi îndeajuns de mulţi oameni cu care să faci ceva. Nu pierzi din vedere faptul că e un noroc să cumperi bere şi odată cu ea un bilet de loterie norocos, la fel cum nu excluzi faptul că uneori lucrurile trebuie să se întâmple într-un anumit fel. Nu mi-ai povestit despre bani ca să te lauzi, ci doar pentru că a fost amuzant şi adevărat. Felul în care am reacţionat eu are importanţă, la fel cum ar avea şi dacă eu m-aş da brusc la tine şi am termina această seară făcând sex, lucru care, de asemenea, ar fi amuzant. Dar atunci nu ţi-aş mai rămâne în minte.

– Încă ceva care-mi place, comentă el. O femeie care face ceea ce se pricepe şi chiar se pricepe la ceea ce face. Dacă Joe Sinucigaşul ar mai lucra pentru mine i-aş da ticălosului o mărire de salariu.

Fu nevoită să zâmbească şi să constate că era fermecată cu totul de el. Dar...

– E cam mult pentru un singur pahar, decise ea. Acum chiar trebuie să merg acasă.

– Îţi iubeşti fata. Acesta e primul şi ultimul lucru. Ochii ţi se fac mari atunci când îi spui numele. Divorţul încă te mai deranjează într-o oarecare măsură. Încă nu ştiu în ce măsură. Munca pe care o faci nu este cariera ta, ci vocaţia ta. Şofer de taxi barman, spuse el. Şi eu ştiu să ascult.

– Da, într-adevăr. E destul de mult de ambele părţi pentru un pahar.

Se ridică şi el odată cu ea.

– Te conduc la maşină.

– O să fie cam greu, pentru că e la service. Iau autobuzul.

– Ei bine, atunci te duc eu cu maşina. Nu fi proastă, pentru că nu eşti. O luă de mână, şi făcu un semn spre bar cu cealaltă, în drum spre uşă.

– Eşti al doilea bărbat care se oferă să mă ducă undeva cu vehiculul propriu.

– Ah, da?

– Prima dată, se presupunea să mă urc pe ghidonul unei biciclete. După cum i-am spus şi lui, nu mă deranjează să iau autobuzul.

– Îţi va lua la fel de mult să mergi până în staţie, cât ne va lua să mergem până în parcare. Şi pot să-ţi promit că drumul spre casă va fi mai lin. E o noapte frumoasă, bună pentru o plimbare cu maşina, spuse el uitându-se lung la ea.

– Stau destul de aproape, pe strada Jones.

– Una dintre străzile mele favorite. Mergea destul de încet, întinzându-şi braţul lângă al ei, pentru a le uni. La fel e şi strada asta.

Şi iată, până la urmă, se gândi Phoebe, o jumătate de cuplu plimbându-se pe River Street, ţinându-se de mână. A lui era caldă, cu palma puternică şi mare. Genul de mână, îşi imagina ea, care putea deschide capacul unui borcan de murături, prinde o minge sau susţine sânul unei femei cu aceeaşi uşurinţă.

Avea picioare lungi şi mersul leneş şi relaxat. Genul de bărbat care ştia să nu se grăbească atunci când îşi dorea asta.

– E o noapte plăcută şi pentru o plimbare pe jos, mai ales de-a lungul râului, remarcă el.

– Chiar trebuie să ajung acasă.

– Ai mai zis asta. Nu ţi-e frig, nu?

– Nu.

Intrară în parcare şi el îl salută pe paznic.

– Ce mai faci, Lester?

– Fac ce-i de făcut, şefu'. Bună seara, doamnă!

O bancnotă îşi schimbă proprietarul atât de repede încât

Phoebe nici nu văzu, şi dintr-odată în faţă apăru un Porsche alb, strălucitor.

Zâmbind, Duncan îi deschise uşa.

Trebuie să recunosc că e mai bine decât cu autobuzul sau cu bicicleta lui Johnnie Porter.

Îţi plac maşinile?

Dacă m-ai fi întrebat asta cu două ore în urmă, ţi-aş fi dat câteva motive pentru care eu şi automobilele nu ne înţelegem foarte bine în ultima perioadă. Îşi trecu o mână peste pielea crem care îmbrăca scaunul. Asta îmi place destul de mult.

Şi mie.

Nu conduse ca un maniac, lucru la care ea se cam aşteptase şi pe care îl şi dorise, ci ca cineva care cunoştea oraşul cel puţin la fel de bine cum îşi cunoştea ea dormitorul, fiecare colţişor şi dulap.

Îi spuse adresa şi apoi se bucură de plimbarea de care nu sperase să aibă parte. Când el parcă în faţa casei, ea scoase un oftat lung.

– Mi-a plăcut, mulţumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea. Coborî din maşină şi-i deschise uşa şi o lua din nou de mână. E superbă casa ta.

– Da, aşa e, făcută din cărămidă roşie, cu margini albe, ferestre înalte şi terase graţioase. Era a ei, fie că îi plăcea asta sau nu. Casa familiei, datorie de familie, o poveste lungă.

– Ce-ar fi să-mi povesteşti despre asta mâine-seara la cină?

Simţi o dorinţă puternică crescând în ea când se întoarse spre el.

– Oh, Duncan, eşti foarte simpatic, şi eşti bogat şi ai o maşină foarte sexy, dar chiar nu mă simt în stare să încep o relaţie.

– Dar te simţi în stare să iei cina?

Ea râse şi dădu din cap în vreme ce se îndreptau spre intrare.

– De câteva ori pe săptămână.

– Tu eşti funcţionar public. Eu sunt publicul. Ia cina cu mine mâine-seară. Sau alege altceva, în altă zi. Mă descurc eu cumva.

– Mâine-seară am întâlnire cu fiica mea, aşa că rămâne pe sâmbătă, la cină, atâta vreme cât înţelegem amândoi că asta nu înseamnă altceva.

– Sâmbătă, atunci.

Se aplecă spre ea. Mişcarea era subtilă, dar ea o remarcă. Totuşi, ar fi fost o prostie să-l oprească, aşa că îl lăsă să-i atingă buzele cu buzele lui. Plăcut, se gândi ea.

Apoi el o mângâie de la umeri până la încheietură şi îi prinse mâinile în ale sale. Phoebe nu mai gândi deloc. Gura lui o acoperi pe-a ei. Sărutul fu cald, penetrant şi pulsul i-o luă razna.

Îl simţi tot şi corpul ei păru să expire de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia mult, mult timp.

După ce el se retrase, Phoebe rămase cu ochii aţintiţi în ai lui.

– Ei bine, la naiba! spuse ea.

El îi zâmbi.

– Vin să te iau la şapte. Noapte bună, Phoebe!

– Da, noapte bună!

Reuşi să deschidă uşa şi când se întoarse el era tot pe trotuar, zâmbindu-i.

– Noapte bună, repetă ea.

După ce închise uşa şi stinse lumina de pe verandă se întrebă în ce Dumnezeu intrase.

4

Abia ce ajunse pe palier că Ava şi mama ei ieşiră din camera de zi, având pe faţă zâmbete largi, pline de speranţă.

– Aşadar? începu Essie. Cum a fost?

A fost bine. A fost doar un pahar. Dacă genunchii nu i-ar fi fost buni, se gândi Phoebe îndreptându-se spre dormitor, probabil că i-ar fi cedat complet în timpul acelui sărut.

În spatele ei, Essie şi Ava se uitară una la alta şi apoi o luară după ea.

Ei şi, cum e? Despre ce aţi vorbit? Haide, Phoebe, spuse Ava, lipindu-şi palmele ca pentru o rugăciune. Spune-ne toate detaliile.

- Am băut o bere într-un pub foarte simpatic. Mi-a plăcut. Mă duc să-mi fac exerciţiile.

Schimbară o altă privire când Phoebe intră în camera-budoar şi scoase pantalonii de yoga şi un sutien sport.

- Despre ce aţi vorbit?

Phoebe se uită la reflexia mamei sale în oglindă, ridică din umeri şi începu să se schimbe. Trăise prea mult timp între femei pentru a-şi face griji în legătură cu nuditatea.

- Despre una, despre alta. A lucrat ca barman şi ca taximetrist.

– Hmm, deci este întreprinzător, nu?

– S-ar putea spune şi asta.

- Unde locuieşte? insistă Ava. În oraş?

– Nu am întrebat.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu. Essie îşi dădu ochii peste cap. De ce nu?

- Nu a venit vorba, răspunse Phoebe şi căută în cutia de argint cu prostioare un elastic cu care-şi prinse părul la spate.

– Şi cei apropiaţi? întrebă Essie. Cine e familia lui şi...

– Nici despre asta nu a venit vorba. Am fost cam distrasă.

– Pentru că a fost încântător, decise Essie.

– A fost, este, foarte simpatic. Dar am fost distrasă, în special, când mi-a spus că a câştigat la loterie, acum câţiva ani, suma de o sută treizeci şi opt de milioane.

După ce spuse asta ieşi, ciupind-o pe Carly de obraz înainte de a o lua spre scări, pentru a ajunge la etajul trei.

Transformase ceea ce odată fusese camera îngrijitoarei într-o sală de sport. Exagerase, ştia asta, dar pe de altă parte îi economisea banii de abonament pe care i-ar fi plătit la o sală şi în plus putea să exerseze dimineaţa sau seara, după ce o culca pe Carly.

Deja munca o ţinea destul de mult departe de casă. Nu voia ca exerciţiul fizic să o ţină şi mai mult.

Îşi luase un aparat, câteva greutăţi şi chiar un mic televizor pentru casetele cu exerciţii. Şi Carly făcea adesea exerciţii în acelaşi timp cu ea, aşa că profita de perioadele pe care le puteau petrece împreună. Ava şi mama sa foloseau şi ele echipamentul, aşa că practic îşi scosese banii.

Până la urmă nu era doar mai comod, ci şi mai profitabil. Cel puţin aşa îşi justificase ea cheltuiala făcută.

Phoebe zâmbi în sinea ei în timp ce regla aparatul. Ava şi mama ei erau deja la uşă, cu gurile căscate.

– Ai spus milioane? întrebă Essie.

– Da.

– Îmi amintesc ceva, îmi amintesc ceva în legătură cu asta, spuse Ava ducând o mână la inimă. Taximetristul milionar. Aşa i-au spus. Un localnic. Un singur bilet. Dumnezeule! El e?

– În carne şi oase.

– Ei bine. Dumnezeule! Cred că mă voi aşeza. Şi Essie o făcu prăvălindu-se direct pe podea. Ăsta nu e doar bogat. Nici nu ştiu, ce este?

– Norocos?

– Mult mai mult, spuse Ava şi luă loc pe podea lângă Essie. Şi ţi-a făcut cinste cu o bere.

Amuzată, Phoebe trecu la faza a doua a încălzirii.

– Da. Şi covrigei. Şi apoi m-a adus acasă cu Porsche-ul lui.

– E şmecher? întrebă Essie încruntându-se. La câţi bani are, probabil că e şmecher.

– Nu e. E finuţ, decise Phoebe după o clipă de gândire. E

foarte finuț și am sentimentul că e o trăsătură înnăscută. A reușit să mă convingă să ies cu el la cină sâmbătă seară.

Te vezi cu un milionar, spuse Ava dându-i cu cotul lui Jessie. Fetița noastră iese cu un milionar.

Pentru că ideea o făcea nervoasă, Phoebe crescu rezistența aparatului cu încă un nivel.

Nu mă interesează să ies cu nimeni. Bătaia de cap e mult prea mare. Cu ce să te îmbraci, despre ce ai să vorbești? O să vrea să facem sex și aici va trebui să răspund clar. Iar pentru a face asta trebuie să mă gândesc bine.

Cină, spuse Ava. Sâmbătă seară.

Da, da, e finuț, murmură Phoebe. E extrem de finuț.

Scena era un mic birou: Jasper C. Hughes, avocat. Datele pe care le primise Phoebe indicau că Hughes, cineva pe nume Tracey Percell și un individ înarmat pe nume William Gradey erau baricadați înăuntru.

Echipa tactică continua marcarea perimetrelor interioare și exterioare. Phoebe își luă trusa de intervenție și se îndreptă spre polițistul care ajunsese primul la locului faptei. Deja era nefericită deoarece știa că acela era Arnie Meeks.

– Descrie situația.

Arnie avea ochelari cu lentile închise la culoare, dar ea simți disprețul din privirea lui când își aținti ochii asupra ei.

– Tipul are doi ostatici. Martorul a auzit un foc de armă. Când am ajuns eu, subiectul a strigat că dacă încearcă cineva să intre îi va împușca pe amândoi.

Phoebe așteptă o clipă.

– Asta e tot?

Arnie ridică din umeri.

– Subiectul afirmă că avocatul l-a înșelat cu șase mii de dolari și că-i vrea înapoi.

– Unde este jurnalul, domnule polițist?

Judecând după felul în care își ţuguie buzele, Phoebe se întrebă dacă nu cumva exersa sarcasmul privindu-se în oglindă.

– Am încercat să-l împiedic pe rahatul ăsta să-i împuşte pe nefericiţii ăia doi. Nu am avut timp să completez jurnalul.

– La ce oră s-a auzit focul de armă?

– Aproximativ la nouă dimineaţa.

– La nouă? Simţea cum creşte teama şi enervarea înăuntrul ei. Adică aproape acum două ore şi abia acum ai decis să ceri ajutorul unui negociator?

– Ţin situaţia sub control.

– Eşti eliberat de îndatoriri. Tu, spuse ea şi arătă spre un alt poliţist în uniformă în timp ce scotea o foaie de hârtie din trusă. Totul trebuie să fie notat. Ora, activitatea, cine, ce spune şi când. Scoase un carneţel.

Arnie o apucă de braţ.

– Nu poţi să vii şi să preiei controlul.

– Ba pot. Se scutură pentru a-şi elibera braţul. Căpitanul e pe drum şi la fel şi comandantul Harrison, care este responsabil de tactică. Între timp, în calitate de negociator eu conduc activităţile. Fă-mi legătura cu răpitorul, îi spuse ea poliţistului pe care-l desemnase ca şi co-negociator.

– Eu sunt cel care a menţinut situaţia sub control.

– Serios? Phoebe se întoarse brusc spre Arnie. Ai vorbit cu vreunul dintre ostatici? Ai confirmarea că sunt în viaţă? Ştii dacă li s-a făcut vreun rău? Ştii dacă e cineva care are nevoie de îngrijire medicală? Unde îţi este jurnalul? Şi descrierea operaţiunii? Ce progres ai făcut pentru dezamorsarea acestei probleme fără pierderea de vieţi omeneşti, în cele două ore pe care le-ai avut la dispoziţie înainte de a cere ajutor?

Luă telefonul şi se uită în carneţelul în care-şi notase numele.

– Nu vreau să vorbesc cu tine! Vocea care îi răspunse era încărcată de furie şi sentimente negative. Am spus că nu vreau să mai vorbesc cu tine.

– Domnule Gradey. Numele meu este Phoebe MacNamara. Sunt negociator al departamentului de poliție. De acum vorbiți cu mine. Îmi păreți supărat. Toți cei de acolo sunt bine, domnule Gradey? Are cineva probleme medicale?

– Toți s-au dus la dracu'. Totul s-a dus dracului.

– Haideți să încercăm să rezolvăm problema asta. Vă deranjează dacă vă spun William? Așa vă spun oamenii?

– Nu mai vreau să vorbesc cu nimeni!

– Sunt aici pentru a vă ajuta. Simțea din vocea lui că nu mai voia să vorbească și că era hotărât să acționeze. Are cineva nevoie de ceva acolo? De îngrijire medicală? Apă? Poate că vreți ceva de mâncare?

– Eu îmi voiam doar banii.

– Vă vreți banii. De ce nu-mi spuneți despre ce e vorba, domnule Gradey? Haideți să vedem dacă nu cumva pot să vă ajut în legătură cu asta. Își notă pe carnețel *a vorbit la trecut.*

– Am spus-o deja și nimeni nu a vrut să mă asculte.

– Nimeni nu v-a ascultat. Păreți foarte supărat din cauza asta. Înțeleg și îmi cer scuze dacă vi s-a părut că problemei dumneavoastră nu i s-a dat atenție. Dar eu vă ascult, domnule Gradey. Vă ascult cu mare atenție acum. Vreau să vă ajut să vă rezolvați problema.

– E prea târziu. Totul s-a sfârșit.

Phoebe auzi focul de armă cu o clipă înainte ca acesta să se producă cu adevărat. Îl auzise în vocea lui.

Avocatul avea câteva contuzii ușoare, câteva cucuie și zgârieturi. Secretara era isterizată, dar nu avea nimic altceva. William Gradey murise ca urmare a glonțului pe care și-l trăsese în cap.

– Frumoasă negociere, spuse Arnie din spatele ei.

Ea se întoarse, încet, și-și ridică privirea. Ochii ei parcă îl sfredeleau.

– Ticălos arogant ce ești.

– S-a împuşcat în timp ce vorbea cu tine. Nu cu mine. Cu zâmbetu-i caracteristic, Arnie se întoarse şi se îndepărtă.

Phoebe se stăpâni să nu se ia după el, nu acum, nu cu furia care îi ajunsese la cote atât de mari încât ar fi putut – ar fi făcut – ceva ce ar fi regretat mai târziu.

Trebuia să lase totul pe mai târziu. Îşi jură însă să se ocupe de poliţistul Arnold Meeks. Deocamdată rămase să cerceteze locul faptei, în clădire şi în afara ei. Simţi o mână pe umăr.

– Nu mai ai nimic de făcut aici, îi spuse Dave.

– Nu am avut ocazia să fac nimic. N-am avut la dispoziţie decât un minut sau două. Totul se terminase înainte de a ajunge eu aici. Nu am putut să-l fac să se răzgândească.

– Phoebe.

Ea dădu din cap.

– Nu acum, te rog. Vreau să vorbesc cu ostaticii şi să iau declaraţii eventualilor martori. Îi întoarse spatele. Nu vreau decât să vorbesc cu ostaticii şi cu martorii şi vreau să fii şi tu de faţă.

– Şi tu şi eu ştim foarte bine că lucrurile nu se întâmplă întotdeauna aşa cum vrem.

– Ceea ce nu ştiu eu este dacă asta trebuia să se sfârşească aşa. Furia aproape că o făcea să tremure. Se stăpâni. Dar voi afla. Ostaticii sunt în drum spre spital. Femeia nu părea să aibă ceva. Poate să vorbească. Aş vrea să mergi cu mine, acum, să stăm de vorbă cu ea.

– Bine. Dar poate că ar trebui să vorbeşti cu psihologul. Atunci când pierzi unul...

– Nu l-am pierdut eu, de asta sunt sigură. Spuse cuvintele răstit şi amândoi îşi dădeau seama cât de aproape de a exploda era. Nu l-am avut deloc în mână.

Tăcu cât dură drumul până la spital şi nici Dave nu încercă să iniţieze o conversaţie. Privea în tăcere pe geam şi se gândea la întrebările pe care voia să le pună, la tonul pe care să-l

adopte, astfel încât totul să se constituie într-o fundație pentr
ceea ce voia să demonstreze.

Tracey Percell se odihnea pe o targă în cabinetul de l
urgențe. Era o blondă bine dotată, dar care trebuia să-ș
vopsească rădăcinile părului.

Ochii îi avea umflați și roșii de plâns și își rodea unghiile

– S-a împușcat. S-a împușcat chiar în fața noastră.

– A fost oribilă experiența prin care ai trecut. Dacă vorbeș
despre asta s-ar putea să-ți facă bine și ne va ajuta și pe noi
Crezi că poți face asta, Tracey?

– Bine. Am făcut o hiperventilație, cel puțin asta mi-a
spus. Am leșinat. Mi-au spus să mă întind puțin, dar el nu mi-
făcut niciun rău. Am avut mare noroc că nu mi-a făcut nimic
L-a lovit pe Jasper cu pumnul și i-a pus pistolul în față. Și..

– Probabil că ai fost foarte speriată. Phoebe se așeză lângă
ea, o mângâie pe mână și apoi își scoase reportofonul. E vre
problemă dacă înregistrez ce spui?

– Nu. Au spus că-mi vor suna prietenul. Brad. Prietenu
meu, Brad, va veni aici.

– E foarte bine. Dacă nu vine înainte să plec eu, voi trec
eu pe la el. Ce zici de asta?

– Mulțumesc. Mulțumesc. Tracey încetă să-și mai roadă
unghiile de parcă gândul că-și va vedea prietenul îi era suficien
pentru a se liniști. M-am simțit foarte ciudat. Ca și cum m-aș f
uitat la un film de groază, atâta doar că jucam și eu în el.

– Știu. Dar acum s-a terminat. Lucrezi pentru domnu
Hughes?

– Îhî. Sunt secretara lui. Nu e mare lucru, dar e bine.

– Și astăzi te-ai dus la lucru ca de obicei?

– Eu ajung prima și deschid biroul, cam pe la nouă fără
zece. Azi-dimineață Jasper a ajuns cam tot atunci. De multe or
ajunge mai târziu, dar astăzi am ajuns amândoi înainte de nouă
De-abia ajunsesem când a intrat el. Domnul Gradey. A împins

uşa şi l-a lovit pe Jasper în plină figură. L-a doborât la pământ. Eu am ţipat, pentru că avea o armă. Părea nebun.

Ochii lui Tracey se umeziră din nou şi trase două şervețele din cutia pe care o avea în poală.

– Şi apoi ce s-a întâmplat?

– Mi-a spus să mă ridic şi să mă duc să închid uşa. A zis că dacă încerc să fug o să-l împuşte pe Jasper. Îi ţinea pistolul la tâmplă. Eram speriată; am făcut exact ce mi-a spus să fac. Ne-a pus să împingem biroul în faţa uşii şi pentru că nu ne-am mişcat destul de repede, a tras cu pistolul.

– A tras spre voi?

– Nu. A tras în podea şi a făcut o gaură în covor. Cred că am ţipat din nou şi plângeam. Mi-a spus să tac dracului din gură şi să fac ce-mi spune el. Şi aşa am făcut. Apoi l-a lovit din nou pe Jasper şi a început să urle că îşi vrea banii. Cei şase mii cinci sute douăzeci şi opt de dolari şi treizeci şi şase de cenţi. Până la ultimul bănuţ. Începu din nou să-şi roadă unghia. Hmm, s-ar putea spune că Jasper l-a cam făcut de bani, cu cheltuielile şi pentru proces. Şi, hmm, procesul nu a decurs foarte bine.

– Vă era client?

– Mda, cred că Jasper nu l-a trecut în registrul contabil. Se uită într-o parte. Nu prea ştiu detalii, sincer.

– Ajungem şi la asta mai târziu.

– Bine. Oricum, cred că ar trebui să vorbiţi cu Jasper despre asta. Jasper i-a spus că nu are banii şi el i-a spus lui Jasper că ar fi mai bine să facă rost de ei, că dacă nu, e de rău. Au vorbit să se ducă la bancă şi apoi a apărut poliţistul.

– Primul poliţist a ajuns la locul faptei în acel moment?

– Păi, da. Cam aşa ceva. Se auzeau sirenele şi domnul Gradey m-a pus să merg cu el la geam să se uite printre jaluzele. A urlat ceva de genul: „Plecaţi dracului de aici. Dacă încercaţi să intraţi voi ucide pe toată lumea." Şi mai urla cum că avea doi ostatici şi o armă pe care o va folosi. Gradey mi-a

spus să țip, așa că am țipat, ca și cum chiar vorbea serios. Își duse mâinile le ochi. Dumnezeule.

– Cred că ai fost foarte speriată.

– Dumnezeule, doamnă, niciodată nu am fost mai speriată.

– Ți-a făcut domnul Gradey vreun rău, atunci?

– Nu. Nu. M-a pus să mă întind pe jos, pe burtă. Și pe Jasper la fel. Apoi polițistul, care avea o chestie din aia, nu știu cum se cheama, parcă megafon, a spus că se numește Arnold Meeks și că domnul Gradey trebuia să lase arma și să iasă cu mâinile sus. Imediat, a spus, ca și cum ar fi fost extrem de serios. Și domnul Gradey a strigat că el era William Gradey și că vom merge toți la dracu' dacă el nu-și primește cei șase mii cinci sute douăzeci și opt de dolari și treizeci și șase de cenți. Și apoi au strigat puțin unul la celălalt.

– Au strigat unul la celălalt?

– Au strigat și s-au înjurat nu știu cât timp. Domnul Gradey voia să știe unde au fost polițistul și legea atunci când Jasper i-a furat lui banii. Polițistul spunea ceva de genul: „Nu-mi pasă de banii tăi și ar fi mai bine pentru tine, băiete, să ieși afară, cu mâinile sus".

Phoebe îi aruncă o privire lui Dave.

– Și cum a reacționat domnul Gradey la toate astea?

– S-a enervat rău de tot, mai ales atunci când polițistul i-a spus că n-avea el destul tupeu să ne împuște. Pentru numele lui Dumnezeu, jur că am crezut că o va face pe loc, doar ca să-i demonstreze polițistului că se înșela. Nu mă puteam opri din plâns.

– L-ai auzit pe polițist spunând asta?

– Da, doamnă. Nu a spus doar că domnul Gradey nu avea ce-i trebuie pentru a ne împușca, dar i-a zis și „măgar".

Phoebe se uită la Dave. Tracey începu să rupă unul din șervețele în bucățele mici de tot.

– Așa că domnul Gradey i-a spus polițistului să vină după el ca să-l împuște și pe noi împreună cu el. Și cum că el avea

nevoie de banii lui. Că a trebuit să-şi vândă maşina şi că nu avea unde să stea, iar poliţistul îi spunea că o să trăiască într-o celulă şi nu va avea nevoie de maşină. După ceva timp, care mi s-a părut lung de tot, au venit mai mulţi poliţişti. Credeţi că Brad a reuşit să ajungă?

– Vei putea să constaţi tu însăţi imediat. Ce s-a întâmplat apoi, Tracey?

– Ei bine, domnul Gradey a devenit din ce în ce mai supărat. Am crezut, chiar am crezut că ne va împuşca şi se va termina tot bâlciul. Am început din nou să plâng, destul de tare, presupun. Mi-a spus să nu-mi fac griji, că nu era vina mea. Era vina poliţiştilor şi a avocaţilor, aşa a spus. Era din vina poliţiştilor şi a avocaţilor şi că ei întotdeauna le-o trăgeau oamenilor de treabă. Cred...

– Ce crezi? interveni Phoebe.

– Cred că avea de gând să mă lase să ies. Aşa am avut impresia. Pe mine, nu şi pe Jasper. Mi-a spus că dacă mă lasă să plec, să le spun poliţiştilor despre bani şi eu am spus că sigur le voi spune. Apoi a sunat telefonul. Poliţistul Meeks a urlat la Jasper să răspundă. „Ridică receptorul, ticălosule", aşa i-a spus.

Tracey oftă.

– Ştiu că pare o prostie, dar poliţistul mi-a inspirat aceeaşi teamă ca şi domnul Gradey cu arma lui. Se şterse la ochi cu mâna. Aş fi vrut să tacă din gură. Aş fi vrut să o facă, pentru că am impresia că domnul Gradey avea de gând să-mi dea drumul şi poate că nu s-ar fi împuşcat în cap chiar în faţa mea.

– Bine, Tracey. Acum e bine, îi spune Phoebe cu blândeţe când Tracey începu din nou să plângă.

– A fost groaznic. Mi-a spus să mă ridic atunci când mă întreba dacă le voi spune poliţiştilor despre bani. Stăteam în fund pe podea când telefonul suna. Nu auzeam ce spune celălalt, dar mă uitam la domnul Gradey. Mă gândeam că dacă îmi dă drumul nu mă voi mai întoarce să lucrez în biroul acela. Mă

voi duce să mai fac niște cursuri de afaceri ca să-mi găsesc o altă slujbă mai bună. Domnul Gradey nu a spus mare lucru, dar părea foarte trist. Speriat. Trist și speriat la fel ca mine, când a închis telefonul. Când a sunat din nou am crezut că nici nu va răspunde. Apoi s-a uitat la mine și mi-a spus că-l va da pe spiker, ca să aud și eu cum vă purtați voi cu oamenii. Ca să văd și eu că nu aveam nicio speranță. De data aceasta era o femeie. Erați dumneavoastră, spuse Tracey după o clipă. Sunt sigură. Așa că știți ce s-a întâmplat mai departe.

– Da, știu ce s-a întâmplat după aceea.

Phoebe tăcu până când ieșiră afară, în aerul proaspăt de primăvară.

– A incitat la sinucidere. A pus în pericol viețile a doi ostatici prin atitudinea adoptată. A ignorat procedura și a călcat în picioare orice linie de conduită în cazurile de negocieri. Și toate astea, pentru ce?

– Nu toți polițiștii au capacitatea de a negocia sau înțelege cum se desfășoară o procedură de negociere.

Phoebe se enervă.

– La dracu', Dave. Îl aperi? Chiar și pentru o clipă, încerci să justifici ceea ce a făcut?

– Nu. Dave ridică o mână. Și nici nu am de gând să mă cert cu tine, Phoebe. Nu atunci când ai dreptate. Meeks va fi intervievat.

– Mă voi ocupa eu de asta. Face parte din atribuțiile mele, spuse ea, înainte ca Dave să aibă timp să obiecteze.

– Și tu și Arnie Meeks aveți deja neînțelegeri destul de mari. Tu erai la telefon cu subiectul când totul a luat sfârșit.

– Dacă nu mă ocup eu de intervievarea lui Meeks, autoritatea îmi va fi subminată. Nu a cerut ajutor timp de cel puțin două ore. Chiar făcând acest lucru s-a băgat singur în belele. Nu are nicio legătură cu faptul că el are o problemă cu mine. El este problema. Una cu insignă de polițist.

– Ai grijă să nu semene cu o răzbunare.

– Un om a murit. N-ai cum să răzbuni aşa ceva.

Phoebe îşi luă tot timpul de care avu nevoie, adică tot restul zilei, pentru a aduna mărturii, informaţii şi a-şi lua notiţe care o ajutau la completarea raportului legat de incident.

Apoi îl chemă pe Arnie la ea.

– Ies din serviciu, îi spuse acesta.

– Închide uşa şi ia loc.

– Lucrez de la opt la patru. E trecut de ora patru, aşa că ies din tură. Apoi îşi trase totuşi un scaun şi se aşeză. Făcu un semn cu capul spre reportofonul de pe biroul ei. Ce e cu ăsta?

– Această conversaţie va fi înregistrată, pentru protejarea ta şi a mea.

– Poate că ar trebui să-mi chem şi reprezentantul.

– Dacă vrei acest lucru este dreptul tău să-l chemi. Cu un gest detaşat împinse telefonul de pe birou spre el. Eşti invitatul meu.

Arnie ridică din umeri.

– Ai cinci minute şi după aceea voi începe să pontez orele suplimentare.

– La ora nouă azi-dimineaţă ai răspuns la un raport în legătură cu nişte focuri de armă care s-au auzit la biroul avocatului Jasper C. Hughes. Este adevărat?

– Da, este adevărat.

– Ai ajuns la adresa respectivă şi ai abordat locaţia în chestiune. În acel moment, un individ aflat în interior te-a informat că era înarmat şi că avea doi ostatici. Este adevărat?

– Dacă vrei să treci în revistă tot raportul, ne pierdem vremea.

– Ai sunat să fii asistat de o echipă de negociatori, în acel moment?

– Nu. Mă descurcam foarte bine. Până ai ajuns tu acolo.

– Prin intermediul unui megafon l-ai informat pe cel din interior că eşti poliţist.

– M-am adăpostit, aşa cum scrie în regulament, şi apoi mi-am declinat identitatea. I-am spus individului să lase arma şi să iasă afară din clădire. A refuzat.

Phoebe se lăsă pe spătar.

– Ai dreptate. Ne cam pierdem timpul. Rapoartele sunt aici, inclusiv declaraţiile martorilor, ale celor doi ostatici, precum şi rapoartele făcute de poliţiştii care au ajuns la locul faptei imediat după tine. Acestea specifică faptul că nu ai urmat procedura corespunzătoare, nu ai cerut asistenţa unei echipe de negociatori şi nici nu ai urmat procedura în ceea ce priveşte negocierea în cazul luării de ostatici. În loc să faci toate acestea, ai ameninţat şi ai insultat subiectul care luase ostatici, sporindu-i starea de agitaţie.

– Dacă un tip trage cu pistolul într-un birou, se află deja într-o stare de agitaţie.

– Aici ai dreptate. Dar tu nu ai încercat să-l calmezi. Deşi în privire i se citea furia, vocea îi era calmă, rece, impersonală. I-ai spus că nu-ţi pasă şi că o să ajungă la închisoare.

Arnie zâmbi, în felul lui agasant.

– În cazul unei negocieri nu trebuie să minţi.

– Cred că ar fi mai bine să-ţi dispară rânjetul acela de pe faţă, domnule poliţist. L-ai împins la extrem. Luă o filă din raport. Poliţistul Meeks l-a abordat pe subiect prin intermediul telefonului şi i-a spus că ar face mai bine să-şi pună arma la tâmplă şi să tragă.

– Psihologie inversă. Totul era sub control până când ai apărut tu şi ai preluat cazul. Ostaticii au scăpat, nu? Nicio viaţă nu a fost pierdută.

– În acel biroul erau trei persoane. Doar două dintre ele au ieşit în viaţă.

– Doar două contau.

– În opinia ta, probabil, şi presupun că din această cauză

te-ai socotit îndreptățit să-i spui subiectului că este un ratat. Nu văd nimic în raport din care să reiasă că ostaticii contau pentru tine. Nu ai întrebat nici măcar o dată în ce stare se află, iar acțiunile pe care le-ai întreprins le-au pus siguranța în pericol. Ba mai mult, i-ai spus subiectului că nu are *curaj* pentru a trage în ostatici.

– Dacă vreți să dați vina pe cineva pentru eșecul dumneavoastră, doamnă...

– Acțiunile mele își vor găsi justificarea, domnule polițist. Ale tale, însă, nu. Ești suspendat pentru treizeci de zile.

Meeks se ridică brusc de pe scaun.

– Un mare rahat! izbucni el.

– Incidentul va fi investigat, la fel și acțiunile tale pe durata acestuia. Între timp ți se ordonă să te prezinți la psihiatrul departamentului pentru a ți se face o evaluare amănunțită în următoarele șaptezeci și două de ore.

Fața lui Meeks se schimonosi la fel de urât ca în sala de lectură.

– Nu o să mă faci în felul ăsta.

– Ai libertatea de a contesta decizia, dar te avertizez că decizia mea este susținută de căpitanul McVee, căruia i-am dat o copie după raport.

– Ar fi de acord și să dea din aripi ca o găină, ținând cont că i-o sugi.

Phoebe se ridică încet în picioare.

– Ce ai spus?

– Crezi că e vreun mare secret faptul că ești în funcția asta pentru că ți-o tragi cu McVee? O să vedem cine va fi suspendat când voi termina cu tine. Târfă.

– Ești suspendat pentru treizeci de zile și ți se va trece în dosar abaterea de insubordonare. Cred că este mai bine să pleci, înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

Meeks se apropie de biroul ei, se sprijini cu amândouă mâinile pe el și se uită țintă în ochii ei.

– Se vor înrăutăți, însă pentru tine. Ți-o promit.

Phoebe simți că i se pune un nod în gât.

– Poți pleca. Dă-mi arma și insigna, domnule polițist.

Meeks puse mâna pe tocul pistolului și degetele îi dansară pe mânerul armei. În privirea lui Phoebe citi că era mai mult decât un simplu ticălos arogant.

Ciocăniturile din ușă aproape că o făcură să tresară. Sykes își băgă capul pe ușă.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere. Vreau să vorbesc și eu cu dumneavoastră, doamnă locotenent, când aveți timp.

– Chiar acum. Domnule polițist Meeks? Ți-am dat un ordin.

Meeks își scoase arma din toc și o aruncă pe birou împreună cu insigna. Când se întoarse și se îndreptă spre ieșire, Phoebe își permise să expire profund.

– Vă e bine, doamnă locotenent?

– Da, da. Care e problema?

– Niciuna. Doar că lucrurile păreau cam aprinse aici, atâta tot.

– Bine. Da. Mulțumesc. Își dori să se lase pe scaun, dar se forță să rămână în picioare. Domnule detectiv, lucrezi aici de ceva vreme.

– De doisprezece ani.

– Ai auzit nenumărate bârfe, nu?

– Desigur.

– Crede cineva că eu și căpitanul McVee avem o relație intimă?

Omul păru atât de uimit încât Phoebe simți un nod în stomac.

– Iisuse, locotenente, nu. Sykes închise ușa după el. Rahatul ăla ți-a spus asta?

– Da, dar să o lăsăm baltă, te rog. Să rămână aici.

– Dacă asta vrei. Sykes arătă cu capul spre insigna și arma lui Arnie. Aș mai spune ceva ce nu aș dori să se audă în altă

parte. Nu mi se rupe sufletul să văd astea aici. Te interesează părerea mea?

– Da, chiar mă interesează.

– Nu ar fi primit niciodată astea dacă nu ar fi existat legăturile familiei sale cu oameni influenți. Tipul e o bombă ambulantă, șefa. Păzește-ți spatele.

– Așa voi face. Mulțumesc. Mulțumesc, Bull.

Sykes păru încântat când o auzi folosindu-i porecla. Se îndreptă spre ușă, și se opri cu mâna pe clanță.

– Presupun că unii dintre noi ne gândim la tine ca și cum ai fi nepoata favorită a căpitanului. Au existat câteva mormăieli de nemulțumire când te-ai transferat de la federali și ai preluat postul. Unele mi-au aparținut. Dar în marea lor majoritate, mormăielile au încetat la scurt timp. Sunteți o șefă bună, doamnă locotenent. Și pe aici doar asta contează.

– Mulțumesc.

După ce Sykes ieși, Phoebe își permise să ia loc. Își permise chiar să tremure.

5

Era bine, decise Phoebe, să te întorci acasă după o zi a dracului de proastă și să găsești o mulțime de flori așteptându-te. Essie le aranjase cu mare artă în vaza Waterfold a verișoarei Bess, lăsând câteva și pentru dormitorul lui Phoebe.

– Poți să le duci pe toate în camera ta, bineînțeles, dar m-am gândit că...

– Nu, așa e bine, sunt foarte frumoase, spuse ea și se aplecă să le inspire parfumul. Arată minunat pe masa din hol. Aici putem să ne bucurăm toate de ele.

– Nu am citit biletul, îi spuse Essie, și trebuie să recunosc că am dus un război greu cu mine însămi, deși știu cine le-a trimis.

– Presupun că el le-a trimis, zise Phoebe jucându-se cu plicul.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Phoebe, citeşte-l. Ava stătea în spatele lui Carly, mângâind-o pe fetiţă pe umeri. Murim toate de curiozitate. M-am gândit chiar s-o plachez pe mama ta şi să-i iau biletul.

Phoebe îşi zise că dacă un bărbat trimite flori undeva unde locuiesc patru femei, le trimitea tuturor. Deschise plicul şi-l citi.

– „Ne vedem sâmbătă. Duncan."

– Asta-i tot? În vocea Avei se citea dezamăgirea. Nu prea e poet, nu-i aşa?

– Eu aş spune că lasă florile să vorbească, o corectă Essie. Mi se pare că e destul de poet.

– Mămico, e iubitul tău? întrebă Carly.

– E doar cineva cu care iau cina mâine-seară, îi răspunse Phoebe fetiţei.

– Sora mai mare a lui Sherrilynn are un iubit şi el o face să plângă tot timpul. Stă întinsă pe pat în camera ei şi plânge. Aşa mi-a spus Sherrilynn.

– Şi pun pariu că surorii mai mari a lui Sherrilynn îi place fiecare moment. Phoebe se aplecă şi prinse faţa lui Carly în palme. Eu nu prea obişnuiesc să plâng.

– Ai plâns data trecută când ai vorbit cu noi.

O mamă nu putea să-şi ascundă lacrimile de copilul său şi dacă-şi închipuia că poate, ar fi fost dezamăgită.

– Nici măcar n-am plâns foarte tare. Mă duc să mă schimb. Am auzit un zvon cum că e seara în care mâncăm pizza.

– Şi e şi seara în care ne uitam la un DVD şi mâncăm floricele de porumb.

– Da, am auzit şi asta. Mă duc să mă schimb ca să uit de muncă.

Ajunsă sus, Phoebe se aşeză pe marginea patului. Oare

putea o mamă să-şi protejeze copilul de greşelile pe care le făcuse sau de urmările lor care se manifestau tot restul vieţii?

Nu stăteau în casa asta datorită unui singur eveniment care avusese loc cu douăzeci de ani înainte? Nu erau cu toate ceea ce erau, amestecându-şi existenţele sub acelaşi acoperiş, datorită acelei nopţi fierbinţi de vară, când ea avea doisprezece ani? Deciziile pe care le luase, lucrurile pe care le făcea şi chiar cuvintele pe care le rostea urmau să aibă efect asupra fiicei sale, la fel cum cele ale mamei sale o afectaseră pe ea.

Mama îşi dăduse silinţa să facă lucrurile cât mai bine, se gândi Phoebe, dar faptul că se încrezuse într-un bărbat, atât în ceea ce-o privea pe ea, cât şi pe copiii ei, le schimbase cursul vieţii.

Phoebe ţinea minte totul, fiecare moment, fiecare clipă, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Camera era fierbinte ca un cuptor pătat de grăsimea sudorii lui. Începuse să bea whisky direct din sticla de Wild Turkey pe care mama o ţinea în dulap la bucătărie, aşa că duhoarea de alcool împuţea şi mai tare aerul stătut.

Phoebe spera ca el să bea îndeajuns încât să adoarmă înainte de a folosi pistolul de calibru 45 pe care-l ţinea în cealaltă mână şi-l agita la fel cum un băieţel rău flutură un băţ ascuţit.

Deja trăsese câteva gloanţe, dar numai pentru a sparge becuri şi a face găuri în zid. Îl îndreptase şi spre capul mamei, urlând, înjurând şi trăgând-o de părul lung şi roşu prin toată camera.

Încă nu o împuşcase pe mama şi nici nu-şi dusese la bun sfârşit ameninţarea de a-l ucide pe fratele mai mic al lui Phoebe, Carter, sau chiar pe Phoebe.

Dar ar fi putut. Ar fi putut şi le-a spus clar că o va face *dacă fac vreun zgomot.* Aşa că frica se simţea pregnant, o frică îngrozitoare şi un sentiment de neajutorare care pluteau în cameră ca un miros greu.

Deşi jaluzelele erau trase, şi draperiile acopereau complet ferestrele, Phoebe ştia că poliţia se afla afară. El, Reuben, discutase cu ei la telefon. Phoebe şi-ar fi dorit să ştie ce-i spuseseră, pentru că el se mai calmase.

Dacă ar fi ştiut ce-i spuseseră ei pentru a-l calma, poate că ar fi putut să-i spună şi ea în micile pauze când nu mai voia să vorbească cu ei şi închidea telefonul înainte să se agite la maxim, din nou.

El îi spunea omului cu care vorbea la telefon Dave, ca şi cum ar fi fost prieteni, şi la un moment dat discutaseră despre pescuit.

Acum începuse din nou să meargă de colo-colo, să bea şi să înjure. Phoebe nici nu mai clipi când el îndreptă pistolul spre canapeaua pe care ea şi Carter stăteau îmbrăţişaţi.

Era prea obosită pentru a clipi.

Venise chiar după cină, când soarele încă mai strălucea. Deja dura de prea mult timp, de atât de mult timp, încât ea se gândea că se va întâmpla din nou în curând.

Reuben trăsese în micul ceas de pe noptieră pe care mămica şi tăticul îl primiseră drept cadou de nuntă, aşa că Phoebe nu era sigură câte ore trecuseră de când se întâmplase acest lucru.

Mamei îi plăcea foarte mult acel ceas. Phoebe ştia că acesta era tocmai motivul pentru care Reuben trăsese în el.

Când telefonul sună din nou, Reuben trânti sticla pe masă şi înşfăcă receptorul.

– Dave, ticălosule, ţi-am spus că vreau să reporniţi curentul. Şi nu-mi spune că lucraţi la asta.

Flutură din nou pistolul şi Phoebe îl auzi pe Carter gemând. Ea îl mângâie pe genunchi pentru a-l linişti şi a-l face să tacă din gură.

Oricât de mult ar fi iubit mama cesuleţul acela, şi mai mult îl iubea pe Carter. Şi Reuben ştia şi asta, aşa că îl răni pe Carter. Era trecut pe undeva pe lista lui cu ce avea de făcut.

– Nu-mi spune că vă ocupați de asta. Nu voi sunteți aici transpirând la lumina unei lămpi cu gaz. Faceți să meargă aerul condiționat. Repede! Și lumina! Altfel i se va întâmpla ceva unuia dintre copii. Essie, mișcă-ți fundul ăla mic și inutil încoace și spune-i că vorbesc serios. Acum!

Phoebe privi cum mama ei se ridică din fotoliul pe care el îi ordonase să șadă. Fața îi era răvășită, iar privirea aducea cu cea a unui animal prins în capcană. Când fu îndeajuns de aproape pentru a lua telefonul, el o prinse de gât și-i puse pistolul la tâmplă. Lângă Phoebe, Carter se pregăti să sară. Phoebe îl strânse de mână tare și dădu din cap pentru a-l face să rămână pe canapea.

– Ascultă-l, spuse ea și cuvintele abia i se auziră. O să le facă rău dacă încerci ceva.

– Spune-i că vorbesc serios.

Essie privi fix înainte.

– Vorbește serios.

– Spune-i ce fac acum!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, oprindu-se în sângele uscat care cursese din rana pe care i-o făcuse el ceva mai devreme, când o lovise cu pumnul.

– Îmi ține un pistol la tâmplă. Copiii mei stau împreună pe canapea și sunt înspăimântați. Vă rog, faceți ce vrea el.

– Tu ar fi trebuit să faci ceea ce voiam eu, Essie! O prinse de sân și strânse. Ar fi trebuit să continui să faci ceea ce voiam și atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Doar ți-am zis că o să-ți pară rău, nu?

– Da, Reuben, mi-ai spus.

– Dave, ai auzit ce-a zis? E vina ei! Orice s-ar întâmpla aici e din vina ei. Chiar dacă i-aș trage un glonț în capul ei nefolositor, e doar vina ei!

– Domnule Reuben? Phoebe își auzi vocea calmă precum o dimineață de primăvară. I se părea că vorbea altcineva, alt-

cineva a cărui inimă nu se simțea bătând în gât precum a ei. Privirea dură a lui Reuben se opri asupra sa.

– Ți-am spus eu să vorbești, târfă mica?

– Nu, domnule, dar m-am gândit că poate vă e foame, poate vreți să vă fac un sandvici. Avem niște șuncă foarte bună.

Phoebe nu putea, nu-și putea permite să se uite la mama sa. Simțea cum teama o copleșise pe aceasta, și dacă s-ar fi uitat direct la ea, ar fi cedat.

– Te-ai gândit că dacă-mi faci un sandvici n-o împușc pe curva de maică-ta-n cap?

– Nu știu, dar avem niște șuncă bună și niște salată de cartofi. Constată că nu-i venea să plângă, deși inima-i bătea să-i sară din piept. Simțea doar furia ca pe un nod în stomac. Eu am făcut salata de cartofi, e foarte bună.

– Du-te, atunci, și ia și lampa aia cu tine! Și să nu crezi că nu te văd! Dacă încerci să faci vreo prostie, o să-l împușc pe frățiorul tău în ouă.

– Da, domnule. Se ridică și luă mica lampă cu ulei. Domnule Reuben, pot să merg mai întâi la baie, vă rog? Am nevoie mare.

– Iisuse Hristoase, strânge-ți genunchii și ține-te!

– Dar deja m-am ținut, domnule Reuben. Dacă mi-ați da voie să merg la baie aș putea să vă fac apoi ceva de mâncare. Își aținti privirea în podea. Aș putea lăsa ușa deschisă, vă rog!

– Ai face mai bine să te ușurezi repede. Dacă mi se pare că durează prea mult, o să încep să-i rup degetele mamei tale.

– Nu va dura mult, spuse ea și se duse direct în baie.

Puse lampa pe rezervorul de apă și apoi, dându-și jos chiloței, se rugă ca nu cumva din cauza jenei sau a fricii, să nu poată să facă. Aruncă o privire rapidă ferestrei de deasupra căzii. Își dădu seama că era prea mică pentru a se putea strecura afară, însă Carter poate că ar reuși. Dacă l-ar convinge pe

Ruben să-l lase pe Carter să meargă la baie, i-ar putea spune acestuia cum să scape.

Se ridică şi trase apa cu o mână, în vreme ce cu cealaltă deschise dulapul cu medicamente.

– Da, domnule, răspunse ea când Reuben urlă după ea să se grăbească. Înşfăcă sticluţa cu Valium a mamei şi şi-o strecură în buzunar.

Când Phoebe ieşi, Reuben îi dădu un brânci mamei sale, care făcu câtiva paşi împleticiţi spre canapea.

– Dave, eşti acolo? O să mănânc şi eu ceva. Dacă până când termin nu vine curentul, o să fac o mică tragere la sorţi şi voi omorî unul dintre copii. Phoebe, tu du-te şi fă sandviciul şi nu fi zgârcită cu salata de cartofi!

Casa era tip vagon şi destul de mică. Phoebe se asigură că el o vedea cum scoate şunca şi salata din frigider.

Îl auzea vorbind cu Dave şi se chinui să nu-i tremure mâinile în timp ce lua o farfurie întinsă şi una adâncă.

Un milion de dolari. Acum voia un milion de dolari şi un Cadillac şi cale liberă pentru a trece frontiera statală. Era la fel de prost pe cât de rău era, decise Phoebe. Folosind castronul mare cu salată ca protecţie, puse pilulele de valium pe farfurie. Apoi le sfărâmă, puse o lingură plină de salată de cartofi, şi amestecă. Unse două felii de pâine cu muştar şi între ele trânti nişte şuncă şi felii de brânză topită. Poate că dacă ar fi reuşit să ia un cuţit din sertar...

– De ce dracu' îţi ia atât timp?

Phoebe ridică brusc capul. Reuben pusese receptorul în furcă – nu fusese îndeajuns de atentă – şi, cu ţeava pistolului înfiptă în bărbia lui Carter, stătea la mijlocul distanţei faţă de bucătărie.

– Îmi cer scuze, nu mai trebuie decât să iau furculiţa pentru salata de cartofi. Palmând sticluţa cu medicamente, se întoarse şi deschise brusc sertarul cu veselă, lăsând flaconul să

cadă în timp ce lua furculița. Vreți și niște limonadă, domnule Reuben? Mama tocmai o făcuse când...

– Adu mâncare aici, fato, și repede!

Phoebe înșfăcă farfuria, lăsă doar teama să se vadă, astfel încât tot restul să fie mascat. Chiar și furia ei dispăru când văzu arma sub bărbia lui Carter. Mâinile-i tremurau atât de tare, încât farfuria se legăna. Când el zâmbi, ea înțelese că teama lor era în parte ceea ce-și dorea el. Nu o costa nimic să-i ofere această satisfacție.

– Lasă farfuria lângă telefon și pune-ți fundu' ăla slăbănog pe canapea!

Făcu exact cum i se indicase, dar înainte de a apuca să se așeze, Reuben ridică piciorul și îi dădu lui Carter un șut în fund, care-l făcu pe băiat să cadă-n nas. Essie sări în picioare, oprindu-se doar când Phoebe bloca drumul, fixând-o cu o privire hotărâtă.

Apoi se duse spre Carter, și-l ajută să se ridice.

– Ssst, Carter! Domnul Reuben nu vrea să audă plânsetele tale în timp ce mănâncă.

– Bine că ai ceva-n cap. Reuben se așeză, punându-și pistolul în poală. Cu o mână luă furculița și cu cealaltă receptorul telefonului. Nu-mi explic cum, ținând cont că ai fost crescută de o târfă de doi bani. Unde e curentul, Dave? spuse el în receptor, luând o furculița de salată de cartofi.

În timp ce Carter plângea în brațele mamei lor, Phoebe se uită la Reuben cum mănâncă. Oare pusese destule pastile? Îndeajuns de multe încât să adoarmă? Băutura pe care o bea după fiecare înghițitură era de ajutor, nu?

Poate că o să moară. Citise despre astfel de lucruri, medicamente și băutură, poate că ticălosul avea să moară.

Se aplecă și-i șopti lui Carter la ureche. Fratele ei dădu din cap. Ea îl pișcă tare.

– Să faci ce spun eu, dacă nu, te bat de nu te vezi!

– Tăceți dracului din gură! V-am zis eu să vorbiți?

– Îmi cer scuze, domnule Reuben, îi spuneam doar să nu mai plângă. Trebuie să facă și el pipi. Îi dați voie să meargă la baie, domnule Reuben? Îmi cer scuze, domnule, dar va fi o mizerie de nedescris dacă-și udă pantalonii. N-o să dureze decât un minut.

– Pentru numele lui Dumnezeu, du-te atunci!

Phoebe îl apucă pe Carter de mână și-l strânse cu putere.

– Du-te, Carter! Fă ce ți se spune!

Ștergându-se la ochi, Carter se ridică de pe canapea și-și târșâi picioarele până-n baie.

– Domnule Reuben!

Mama îi făcu semn să tacă, dar Phoebe o ignoră. Carter putea să scape dacă Reuben nu s-ar gândi la el câteva minute.

– Credeți că dacă l-aș ruga eu pe omul acela să pornească curentul, ar face-o? E atât de cald. Poate dacă l-aș ruga eu, dacă i-aș spune că ne e tuturor atât de cald, i-ar da drumu'.

– Ai auzit, Dave? Reuben se lăsă pe spate în fotoliu și rânji. Ochii lui apoși se închiseră. Unul dintre copii vrea să negocieze cu tine. Sigur, ce dracu'? Vino aici!

Când Phoebe ajunse în fața lui, Reuben îi dădu receptorul și îi înfipse pistolul în burtă.

– Mai întâi, spune-i ce fac, zise el.

Sudoarea îi șerpuia pe spate. De ce nu-și făceau efectul pastilele? Oare Carter reușise să se strecoare pe fereastră?

– Domnule, îmi ține pistolul în abdomen și mi-e foarte frică. Ne e foarte cald. Nu, n-avem nimic, dar ne e atât de cald, încât o să ni se facă *rău.* Dacă ați putea să porniți din nou aerul condiționat, poate că am putea să *adormim,* doar că suntem atât de speriați, încât cred că am avea nevoie de o mulțime de calmante. Vă rog, domnule, vreți să dați drumul la curent? Și, domnule... spuse ea, strângând mai tare receptorul în mână atunci când Reuben dădu să i-l ia. Când el ridică din umeri și se lăsă din nou pe spătar, se simți ușurată. Ați putea, vă rog,

să-i dați banii și mașina pe care îi vrea? A fost foarte drăguț cu noi de când i-am dat salata de cartofi pe care i-am făcut-o chiar eu. Chiar m-a lăsat să mă duc la baie mai întâi, suntem cu toții atât de obosiți, că s-ar putea să adormim dintr-o clipă-ntr-alta, știți?

Reuben întinse mâna după telefon și apoi o lovi cu pistolul în abdomen, pentru a o face să se dea înapoi.

– Ai auzit, Dave? Fata asta vrea să vină curentul, vrea să-mi primesc banii și mașina. Nu, la dracu', pe ei nu i-am lăsat să mănânce nimic! Și nici n-o s-o fac până nu revine curentul. De fapt, cred ca voi începe tragerea aia la sorți și... unde e băiatul? Unde e rahatul ăla mic?

– Domnule Reuben, este chiar... și Phoebe întinse mâna ca și cum ar fi vrut să-i arate ceva, răsturnând, însă, sticla de Wild Turkey. Ah, îmi pare rău, îmi cer scuze, o să șterg imediat, o să...

Căzu pe jos năucită de durere, după ce el o lovi cu dosul palmei peste față.

– Târfă proastă. Se ridică cu greu, nesigur pe picioare. Țeava pistolului era în dreptul ochilor ei.

Ca un înger al răzbunării, Essie sări de pe canapea, direct în spatele lui.

El se aplecă, ea îl mușcă. Unghiile ei îi lăsau dâre pe față, ca niște lame de ras, și amândoi țipau și înjurau.

Phoebe se dădu în spate, evitând astfel un glonț tras de Reuben, în timp ce acesta se prăbușea în genunchi, sub asaltul lui Essie.

– Ajutor, ajutați-ne acum, țipă Phoebe, până când simți ca plămânii încep s-o ardă. Apucă sticla, pregătindu-se să intre în încăierare, dar Reuben căzu în nas. Țipând și plângând, Essie continuă să-l lovească cu pumnii, chiar și după ce ușa se deschise cu putere.

Chiar și după ce bărbații înarmați intrară în cameră.

– Nu ne împuşcaţi! Nu ne împuşcaţi! Plângând, Phoebe se târî lângă mama sa.

Lucrurile se calmară, devenind aidoma unui vis. Şi-n vis, oamenii o plimbau prin apă, vocile se auzeau ca un ecou şi luminile-i făceau rău la ochi. O dată chiar aţipi şi visă de-a binelea, dar visul fu un coşmar şi se trezi.

Mama ei trebui să facă radiografii la faţă pentru a se asigura că pometii nu erau sparţi şi-i fu cusută tăietura. Phoebe stătu în sala de aşteptare de la spital, refuzând să se întindă pentru că nu voia să adoarmă din nou şi să aibă visul acela în care arma se descărca şi glonţul, aidoma unei creaturi vii, o vâna şi o ucidea.

Carter adormi cu genunchii la piept, pe patul îngust. Avea pumnii încleştaţi şi, din când în când, câte un fior îi străbătea corpul.

Doctori, asistente şi poliţişti intrau şi ieşeau punând tot felul de întrebări. Când veneau, ea îşi dorea să-i vadă plecând. Când plecau, îşi dorea să se întoarcă, să nu rămână singură. Dar, cel puţin, îi dăduseră apă să bea, să i se ducă nodul pe care-l simţea în gât. Şi apoi bău coca-cola, rece ca gheaţa, direct din sticlă.

Îşi dorea s-o vadă pe mama sa. Îşi dorea atât de tare, încât o durea mai rău decât atunci când Reuben o lovise peste faţă.

Când un bărbat intră având în mână o pungă cu mâncare de la McDonald's, mirosul de cartofi prăjiţi şi hamburger îi provocă brusc senzaţia de foame. Bărbatul îi zâmbi, aruncă o privire spre Carter, şi apoi se aşeză pe pat, lângă Phoebe.

– M-am gândit că poate ţi-e foame. Nu ştiu dacă ţie-ţi place, dar eu nu mănânc mâncare de la spital. Eu sunt Dave.

Phoebe ştia că se holba la el şi că nu era frumos, dar se aşteptase ca Dave să fie în vârstă, mai în vârstă. Arăta puţin mai în vârstă decât băieţii de liceu după care ofta Phoebe în secret. Părul lui castaniu era cârlionţat, iar ochii de un albas-

tru-deschis. Era îmbrăcat cu o cămaşă bleumarin, deschisă la gât, şi mirosea exact ca dulciurile.

Îi întinse mâna, dar când Phoebe o întinse şi ea, el nu i-o strânse. I-o ţinu doar în a lui, uitându-se în ochii ei.

– Sunt foarte bucuros să te cunosc. Foarte bucuros să te cunosc.

– Şi eu mă bucur să vă cunosc.

Şi apoi ea făcu ceea ce nu făcuse în toate orele cât fusese închisă în căsuţa încinsă, în toate orele în care-l veghease pe fratele ei cum doarme: începu să plângă.

Dave se aşeză lângă ea şi continuă să o ţină de mână. Nu spuse nimic. La un moment dat se ridică şi scoase un pachet cu şerveţele pe care i-l puse în poală. După ce lacrimile se mai domoliră, Dave scoase un hamburger şi cartofii prăjiţi din pungă.

– Mama mea, începu Phoebe.

– O să fie în regulă. Am vizitat-o deja şi i-am cerut voie să stăm puţin de vorbă înainte să mergeţi amândoi la ea. Oricum, el pare că are nevoie de somnul ăsta.

– Nicio problemă.

– Ştiu că erai foarte speriată, dar ai dovedit inteligenţă şi mult curaj.

– NU am fost curajoasă. A fost o nebunie. Luă hamburgerul şi muşcă din el. Stomacul i se strânse ca şi cum nu era sigur dacă voia să accepte mâncarea. Apoi se relaxă. Carter a fost curajos că a ieşit pe fereastră.

– El a zis că tu l-ai învăţat ce să facă şi că i-ai spus că-l baţi de-i sună apa-n cap dacă nu face ce-i ceri.

Phoebe roşi puţin, pentru că nu avea voie să-şi bată fratele, deşi de multe ori ar fi meritat-o cu prisosinţă.

– Presupun că aşa am făcut.

– De ce?

– Reuben i-ar fi făcut rău. I-ar fi făcut mai întâi lui rău şi doar după aceea mie sau mamei. Pentru că el e cel mai mic şi Reuben ştie că mama îl iubeşte mai mult decât orice.

– Ai pus pastilele în mâncare înainte de a-i spune lui Carter să iasă pe fereastră?

– Ar fi trebuit să pun mai multe, dar nu eram sigură cât de multe. Tu ți-ai dat seama imediat ce voiam să-ți spun. Luă un cartof. M-am simțit mai bine când am vorbit cu tine.

– Ai dovedit inteligență găsind o modalitate de a-mi spune că i-ai pus ceva în mâncare. M-a făcut să câștig timp.

– De ce nu ai pornit curentul când ți-a cerut-o? Era cam nervos din cauza asta.

– Ei bine, ți-aduci aminte cum l-ai convins să mergi la baie înainte ce a-i face ceva de mâncare? E cam același lucru: încerci să primești ceva în schimb, ca un fel de troc. De fapt, eram pe punctul de a o face când l-am văzut pe Carter ieșind pe fereastră. Am vrut să-l țin pe Reuben de vorbă sau să te las pe tine să vorbești, în timp ce noi urma să-l ducem pe Carter în siguranță, și să reevaluăm situația. Ai răsturnat sticla pentru a-i distrage atenția? Ca să se înfurie pe tine și să uite de Carter?

– M-am gândit că mă va lovi, dar n-am crezut că se va enerva atât de tare. Cred că m-ar fi împușcat dacă mama nu ar fi sărit pe el. Ar fi trebuit să-i dau mai multe pastile. Dacă aș fi făcut-o, ar fi adormit mai repede. Știi, mama nu ar fi folosit acele pastile dacă nu ar fi fost el, asta-i ironia sorții. Zâmbi ușor când Dave izbucni în râs. Am învățat despre ironie la orele de literatură. Ea a cumpărat pastilele pentru că el o supăra și se enerva foarte tare. S-a prefăcut că e de treabă când s-au întâlnit și au început să iasă împreună. Dar apoi a început să-i caute nod în papură, și nouă la fel, și să se impună prin forță. O dată chiar a plesnit-o peste față.

– Avea interdicție să se apropie de ea.

Phoebe încuviință.

– I-a spus că nu vrea să-l mai vadă, dar el a continuat să ne dea târcoale sau să meargă dupa ea la muncă. O urmărea și cu mașina. Cred că făcea mai mult de atât, dar mama nu voia

să-mi spună. Într-o seară a venit acasă beat şi ea a trebuit să cheme poliţia. L-au obligat să plece, dar asta a fost tot ce au făcut.

– Îmi pare rău că nu am făcut mai mult.

– Ei i-au spus că putea să obţină ordin judecătoresc prin care el să n-o mai poată căuta, aşa că a făcut-o. Oricum, n-a ajutat-o.

– Aşa e, îmi pare rău. Cred, însă, că mama ta a făcut totul cum trebuie, tot ce putea face pentru a se proteja şi pentru a-şi proteja familia.

Phoebe se uită la şerveţelul mototolit pe care-l avea în mână.

– De ce nu a plecat pur şi simplu atunci când ea i-a zis că nu mai vrea să-l vadă?

– Nu ştiu.

Nu era răspunsul pe care şi-l dorea. Ba chiar mai rău, probabil că o mintea. Nu-i plăcea deloc atunci când adulţii o minţeau, crezând că nu înţelege. Mai luă câţiva cartofi şi dădu din cap.

– Poate nu ştii exact, dar ştii ceva, însă ai impresia că n-o să înţeleg pentru că n-am decât doisprezece ani, aproape doisprezece. Dar înţeleg multe lucruri.

O studie o clipă cu atenţie, ca şi cum ar fi putut citi pe faţa ei ca într-o carte.

– Bine, am o idee sau cel puţin o părere. Cred că este un tip rău şi nu i-a plăcut că cineva i-a spus ce să facă, sau ce ar fi trebuit să facă, mai ales cineva precum mama ta. Aşa că a încercat să o sperie, să o intimideze şi a devenit din ce în ce mai nervos pentru că lucrurile nu s-au desfăşurat aşa cum a vrut el. Cred că voia să-i facă rău, să-i arate că el e şeful şi totul a scăpat de sub control, chiar şi în ce-l priveşte.

Phoebe mai luă un cartof prăjit.

– Eu cred că e un ticălos.

– Da, dar va fi un ticălos la închisoare, mult timp de acum înainte.

Phoebe se gândi la acest aspect luând câte o gură din cola pe care i-o adusese Dave.

– La televizor, de obicei îi împuşcă pe oamenii răi. Echipele SWAT îi împuşcă.

– Mie îmi place mai mult când nimeni nu este împuşcat. Şi ceea ce ai făcut tu, a ajutat ca nimeni să nu fie împuşcat. Moartea e un final prea trist, Phoebe. Dar ştiu că eşti obosită şi că vrei să o vezi pe mama ta. Se ridică şi apoi scoase o carte de vizită din buzunar. Poţi să mă suni la orice oră. Dacă vrei să mai vorbim despre ce s-a întâmplat, să îmi pui întrebări sau ai nevoie de ajutor cu privire la orice, sună-mă.

Ea luă cartea de vizită şi citi:

– Detectiv David McVee. Şi Carter? Şi mama?

– Cu siguranţă. Orice, Phoebe, şi oricând.

– Bine, mulţumesc. Mulţumesc şi pentru hamburger şi cartofi.

– A fost plăcerea mea. De data aceasta, când îi întinse mâna, i-o strânse. Ai grijă de tine şi de familia ta.

– Aşa o să fac, spuse ea.

După ce Dave plecă, Phoebe puse cartea de vizită în buzunar şi închise punga, astfel încât mâncarea pe care el o adusese pentru Carter să nu se răcească de tot. Apoi se duse la fereastră şi se uită afară. Soarele răsărise. Nu ştia când se luminase de ziuă, sau de cât timp, dar ştia că orele întunecate trecuseră.

Când uşa se deschise şi mama ei apăru în prag, cu braţele deschise larg, Phoebe aproape zbură până la ea.

– Mamă, mamă, mamă.

– Fetiţa mea. Iubita mea.

– Mamă, faţa ta...

– E bine. Nu am nimic.

Cum ar fi putut să fie bine cu toate cusăturile pe care le

avea pe obraji şi care-i brăzdau pielea fină? Cu privirea încețoşată şi vânătăi în jurul ochilor?

Essie îşi puse mâinile pe umerii lui Phoebe.

– Nu e nimic. Suntem în siguranță, cu toții. Şi asta contează. Oh, Dumnezeule, Phoebe, îmi pare atât de rău.

– Nu tu. Nu tu. Lacrimile izbucniră din nou când Essie o sărută pe vânătaia din bărbie. Mamă, nu a fost vina ta. Chiar şi Dave a spus asta.

– Eu l-am adus pe Reuben în viața noastră. Eu i-am deschis uşa. Cel puțin de asta sunt vinovată. Se duse spre Carter şi-şi lipi obrazul de al lui. Dumnezeule, Dumnezeule, dacă vi s-ar fi întâmplat ceva, oricăruia dintre voi, nu ştiu ce aş fi făcut. Dar l-ai scos afară, murmură ea. L-ai scos pe Carter din casă. E mult mai mult decât tot ce am făcut eu.

– Nu, mamă...

– Niciodată nu te voi mai privi la fel, Phoebe, spuse Essie ridicându-se în picioare. Întotdeauna mă uitam la tine şi o vedeam pe fetița mea mititică. Acum, de fiecare dată când mă uit la tine, văd un erou.

– Tu l-ai pus la podea, îi reaminti Phoebe. Cred că şi tu eşti un erou.

– Poate, la sfârşit. Ei bine, îmi pare rău să-l trezesc, dar nu mai vreau să stau la spital.

– Putem să mergem acasă?

Essie îl mângâie pe Carter pe față şi apoi se întoarse din nou spre Phoebe.

– Nu ne mai întoarcem niciodată acolo. Nu vreau să mai intru niciodată în acea casă. Îmi pare rău, dar nu mă voi simți niciodată în siguranță acolo.

– Dar unde putem merge?

– Vom sta cu verişoara Bess. Am sunat-o şi mi-a spus că putem sta la ea.

– La casa mare? Gândul de a merge acolo o făcu să des-

chidă ochii mari. Dar tu şi verişoara Bess de-abia vă vorbiţi. Nici măcar nu-ţi place de ea.

– În dimineaţa asta este persoana care-mi place cel mai mult, după tine şi Carter. Şi-i vom fi recunoscători, Phoebe, pentru că ne-a deschis uşa atunci când aveam nevoie.

– Dar nu ne-a deschis-o atunci când a murit tata sau când...

– Dar o face acum, spuse Essie scuipând parcă cuvintele. Şi-i suntem recunoscători. Asta trebuie să facem.

– Deocamdată?

– Este ceea ce trebuie să facem, repetă Essie.

Ajuseră la casa verişoarei Bess într-o maşină a poliţiei, în timp ce Carter înfuleca hamburgerul şi cartofii prăjiţi. Înconjurară parcul cu fântâna arteziană din mijloc. Casa mare şi veche, din cărămidă roşie, cu marginile albe era înconjurată de o pajişte cu copaci şi flori.

Nici nu se putea compara cu căsuţa în care Phoebe locuise mai mult de opt ani din cei doisprezece pe care-i avea.

Remarcă faptul că mama ei era crispată când ajunseră pe aleea de la intrare, aşa că îşi îndreptă şi ea spatele.

Essie sună la uşă, aşa cum ar fi făcut-o un musafir, nu cineva care făcea parte din familie. Femeia care deschise uşa era tânără şi frumoasă. Când o văzu, Phoebe se gândi că ar putea fi o stea de cinema, cu părul ei auriu şi corpul zvelt.

Pe figura ei se citea compasiunea când îi întinse mâna lui Essie.

– Doamnă MacNamara, eu sunt Ava Vestry, asistenta personală a domnişoarei MacNamara. Intraţi, intraţi. Camerele vă sunt pregătite. Probabil că sunteţi extenuaţi cu toţii, aşa că vă voi conduce direct la ele. Sau preferaţi să luaţi micul dejun, ori măcar un ceai?

– Nu au nevoie de nimeni care să-i bată la cap.

Verişoara Bess făcu anunţul din capul scărilor. Era îmbră-

cată cu o rochie neagră şi pe faţa ei se citea nemulţumirea. Părul îi era cărunt şi doar pe la tâmple, asemeni unor aripi, mai avea şuviţe negre.

Ca de fiecare dată când dădea cu ochii de verişoara tatălui ei, Phoebe se duse cu gândul la mama vitregă, care voia să o otrăvească pe Albă-ca-Zăpada.

Vrăjitoare bătrână şi rea.

– Îţi mulţumim că ne-ai primit, verişoară Bess, spuse mama pe acelaşi ton egal pe care-l avusese şi atunci când Reuben îi ţinea pistolul la tâmplă.

– Nu sunt deloc surprinsă că te-ai băgat în încurcături. Voi trei mergeţi şi vă spălaţi, cu grijă, înainte de a vă aşeza la masa mea sau de a vă culca în cearşafurile mele.

– Mă voi ocupa eu de asta, domnişoară MacNamara, spuse Ava, întorcându-se şi zâmbindu-le liniştitor lui Phoebe şi lui Carter. Poate copiilor le este foame. Poate după ce fac baie l-aş putea ruga pe bucătar să facă clătite sau...

Aparent, ideea de mâncare după noaptea de groază pe care o trăise şi după hamburgerul şi cartofii prăjiţi şi mersul cu maşina poliţiei era prea mult pentru stomacul lui Carter. El vomită hamburgerul direct pe covorul Aubusson al verişoarei Bess.

Îngrozită şi extenuată, Phoebe închise ochii. Poate că nu fusese împuşcată şi ucisă, dar era sigură că viaţa ei se sfârşise.

Essie o servise pe verişoara Bess vreme de douăzeci de ani, făcând curăţenie, lustruind, aranjând. O servise pe severa bătrână până în ziua în care aceasta murise.

În timpul celor două decade casa devenise lumea lui Essie, nu doar casa ei şi nici măcar un simplu sanctuar. Acolo era întreaga ei lume. Ceea ce se găsea în exterior o speria. Se scurseseră mai mult de zece ani de când Essie nu trecuse de terase sau de curte.

Moartea lui Reuben, cât era încă în închisoare, nu reuşise s-o descătuşeze, se gândi Phoebe, când se ridică pentru a-şi pune pistolul în cutia de pe raftul cel mai de sus al dulapului. Sfârşitul amar al verişoarei Bess nu-i deschisese uşile.

De fapt, i se părea că tot ce se întâmplase nu făcuse decât să adauge şi alte lacăte, mai puternice.

Dacă verişoara Bess ar fi făcut ceea ce era corect şi decent să facă – dar nici gând de aşa ceva – şi i-ar fi lăsat casa mamei sale, în loc să o încătuşeze pe Phoebe de ea, ar fi stat, oare, altfel lucrurile? Mai bine? Ar fi putut mama ei să iasă din casă, să se plimbe în parc, sau să-şi viziteze vecinii?

Nu putea şti.

Oare unde ar fi fost ea, dacă nu ar fi existat acea noapte? S-ar fi căsătorit cu Roy? Ar fi găsit o cale de a-şi salva căsnicia, de a-i oferi fetei sale tatăl pe care-l merita?

Nici asta nu o putea şti.

Deocamdată avea liliacul în hol, vor comanda pizza şi vor sta împreună, petrecând seara de vineri în familie.

Iar sâmbătă ea va ieşi la cină, doar de data asta. Erau destule lucruri în viaţa ei de care trebuia să aibă grijă, nu mai avea nevoie şi de un bărbat.

Plânsese când vorbise cu Roy ultima dată, da, plânsese. Dar lacrimile fuseseră provocate mai ales de furie. Renunţase de mult timp la durere şi dezamăgire, cam de când Carly era încă în faşă.

Prea multe lucruri de care trebuie să am grijă, îşi zise ea din nou, în vreme ce se schimba.

Se uită la florile din vaza de cobalt de lângă dormeză. Florile erau foarte frumoase, dar florile se uscau şi mureau în cele din urmă.

6

Totuşi, florile şi seara petrecută la televizor, cu fetele, îi făcură mult bine. La sfârşitul maratonului, Phoebe îşi duse fetiţa adormită în pat. Era trecut de miezul nopţii.

Douăzeci de minute mai târziu, Phoebe dormea la fel de profund ca şi fiica ei.

Sunetul soneriei o făcu să tresară. Se întoarse pe partea cealaltă pentru a se uita la ceasul de la capul patului – trei şi cincisprezece minute. Îşi luă halatul. Era deja la trepte când Essie şi Ava ieşiră din camerele lor.

– Soneria? spuse Essie strângându-şi cu mâna halatul la gât. La ora asta?

– Probabil că sunt nişte copii care se ţin de şotii. Staţi aici cu Carly, în cazul în care se trezeşte, da?

– Nu deschide uşa. Nu...

– Nu-ţi face griji, mamă.

Frica veche de douăzeci de ani abia aştepta să iasă la suprafaţă din locul întunecos în care se ascunsese.

– Vin cu tine. Probabil că nu e vorba decât de câţiva tineri pe jumătate beţi care se ţin de prostii, spuse Ava, înainte ca Phoebe să aibă timp să obiecteze.

N-avea niciun rost să facă din ţânţar armăsar, decise Phoebe, aşa că o lăsă pe Ava să coboare împreună cu ea.

– Essie o să fie supărată tot restul nopţii, murmură Phoebe.

– O să mă asigur eu că ia un calmant, dacă e nevoie. Copii proşti.

Phoebe se uită pe geamul de la uşă, dar nu văzu nimic. Probabil că fugiseră, râzând isteric, ca orice alţi copii, care trezesc o casă întreagă, îşi zise ea. Dar când se ridică pe vârfuri şi se uită mai atent pe verandă, văzu.

– Du-te sus, Ava, şi spune-i mamei că nu a fost nimic. Doar nişte copii enervanţi.

– Ce e? întrebă Ava strângând-o de mână. E ceva acolo?

– Du-te şi spune-i mamei. Nu vreau să se sperie. Spune-i că-mi iau şi eu un pahar cu apă, acum că tot am coborât.

– Ce e? Mă duc sus să iau bâta de baseball a lui Steven. Nu deschide uşa până când...

– Ava, nu e nimeni, dar trebuie să deschid uşa şi nu pot să fac asta până când tu nu te duci să-i spui mamei că totul este bine. Deja începe să se impacienteze. Ştii cum face.

– La naiba. Loialitatea faţă de Essie învinse celelalte temeri. Mă întorc imediat, zise Ava.

Phoebe aşteptă până când Ava urcă scările şi abia după aceea deschise uşa. Se uită de-a lungul străzii, la dreapta şi la stânga, dar în sinea ei ştia că oricine ar fi fost cel ce sunase la sonerie dispăruse de mult. Nu trebuia decât să se aplece şi să ia ce-i fusese lăsat la uşă. Apoi o închise şi o încuie cu yala, după care duse lucrul acela pe masa de la bucătărie.

Păpuşa avea părul de un roşu-aprins. Probabil că fusese lung, dar cineva i-l tăiase cu furie. Era dezbrăcată, avea mâinile legate şi pe gură o bucată de bandă izolatoare. Toată păpuşa fusese mânjită cu vopsea roşie pentru a da impresia de sânge.

– Dumnezeule, Phoebe!

Phoebe ridică o mână şi continuă să studieze păpuşa.

– Carly? Mama? întrebă ea.

– Carly nici nu s-a trezi. Lui Essie i-am spus că n-a fost nimic şi că ai mai rămas jos în cazul în care copiii se întorc ca să-i sperii şi să-i convingi să nu mai facă asta.

– Bine.

– Ce lucru oribil. Ava puse bâta, pe care o luase din dulapul fiului ei, pe masă, lângă păpuşă.

– Draga mea, îmi aduci te rog aparatul de fotografiat din sertarul servantei? Vreau să fac câteva fotografii pentru dosar.

– Dar nu ar trebui să chemi poliţia?

– Ava, uiţi mereu că eu sunt poliţia.

– Dar...

– O s-o duc la secție, dar mai întâi vreau să fac niște fotografii. Nu-ți face griji, cel ce a făcut asta sigur nu se întoarce în seara asta. A transmis mesajul pe care voia să-l transmită. Și nu-i spune nimic mamei, mai zise ea după care se duse să ia o ruletă. Încă nu-i spune nimic.

– Bineînțeles că n-o să-i spun. Phoebe, aș vrea să-l suni pe Dave. Aș vrea să-l suni pe Dave chiar acum și să-i spui că cineva a adus păpușa asta, care te simbolizează pe tine, și a lăsat-o pe pragul ușii noastre.

– Nu-l voi trezi pe Dave la ora asta. Oricum nu poate să facă nimic. Phoebe o mângâie pe mână pe Ava. Dar îți promit că o să-i spun. Și acum, adu-mi aparatul, bine?

Măsură, făcu fotografii și apoi puse păpușa în folie de plastic și într-o pungă de cumpărături, dosind-o într-un dulap.

Essie o strigă încet când o auzi trecând prin fața dormitorului ei:

– Iubito? Totul este în ordine?

– E bine. Phoebe se opri în pragul camerei lui Essie. Mama ei părea atât de tânără și de vulnerabilă în patul acela mare și vechi. Nebunia s-a terminat pentru noaptea asta. Mai reușești să adormi?

– Cred că da. Copiii ce se țin de șotii. Ce vei face?

– Nu trebuie să le dai impresia că te deranjează. Noapte bună, mamă.

Când ajunse în dormitor, Phoebe puse alarma pentru ora șase. Avea de gând să ducă păpușa le secție, să facă un raport și să se întoarcă acasă înainte să-și dea seama cineva că fusese plecată. Intenționa să-l roage pe Sykes să se ocupe de asta. Era un tip inteligent și priceput. Dacă se putea lua urma celui care lăsase păpușa, el avea să o facă.

Nimeni, dar nimeni, nu avea dreptul să-i supere familia.

Pe când stătea în pat, știind deja că nu va avea nevoie de

alarmă, se întreba oare unde se aflase Arnie Meeks în jurul orei trei şi cincisprezece minute.

Fusese suficient pentru el să vadă luminile aprinzându-se în casa ei luxoasă. Trei, una după alta. Suficient să vadă asta, după care dispăruse în parc, în întuneric.

Dar se simţise şi mai bine să o vadă deschizând uşa şi luând micul lui cadou. Meritase timpul pierdut şi deranjul, oh, da, să o vadă ieşind să ia cadoul de la el.

E doar preludiul, târâtură, se gândi el conducând spre casă. E doar o mică gâdilitură înainte de marele eveniment.

Nu încheiase nici pe departe socotelile cu Phoebe Mac-Namara.

Ar fi renunţat la întâlnire dacă asta nu ar fi dat prea multă importanţă evenimentului din noaptea care trecuse. Şi dacă renunţarea nu ar fi presupus să răspundă la o mie de întrebări ale mamei şi ale lui Carly.

Deja răspunsese la mult prea multe de dimineaţă, pentru că-i luase mai mult decât anticipase pentru a duce proba la secţie, a întocmi raportul şi a ajunge înapoi acasă cu blestematul de transport în comun. Bine măcar că se îmbrăcase în trening şi folosise ca scuză – deşi era o mică minciună – că ieşise să alerge în parc.

Şi apoi, fiica ei o plimbase peste tot în după-amiaza aceea. Războiul nervilor, cu privire la cea mai frumoasă îmbrăcăminte, îi împinsese răbdarea la maxim, aşa că nu se aflau în cei mai buni termeni când se întorseseră acasă. Carly se dusese în camera ei, supărată, iar Phoebe se întinsese pe un şezlong în curte, apărându-se de soare cu o pălărie cu boruri largi.

Şi acum mai trebuia să iasă la cină, se gândi ea, după ce, examinând toate opţiunile, alese rochia neagră, bună pentru orice ocazie. Dacă mergea la nunţi, înmormântări şi la câte o

petrecere simandicoasă, însemna că este îndeajuns de bună şi pentru o cină.

Gena modei sărise peste o generaţie, decise ea, oarecum iritată, la fel ca şi cea responsabilă de părul creţ şi gropiţele din obraji.

Începu să se pieptene, şi asta o făcu să se gândească la felul în care fusese masacrat părul păpuşii. Renunţă să se coafeze. Deşi ştia că familia ei ar fi preferat să o vadă mai strălucitoare pentru întâlnire şi se aştepta să o vadă făcându-şi apariţia de zile mari pe scări, coborî în hol cu mult înainte de ora şapte.

Fu prima la uşă când sună soneria.

– Bună, Duncan.

– Întâi de toate, dă-mi voia să spun: Uau! Apoi, bună, Phoebe.

Phoebe se dădu un pas înapoi şi ridică din sprâncene la vederea buchetului de trandafiri roz pe care Duncan îl ţinea în mână.

– Deja mi-ai trimis flori, şi sunt minunate, că tot veni vorba.

– Mă bucur că ţi-au plăcut. Acestea nu sunt pentru tine. Aruncă o privire în hol. Îmi place casa ta.

– Şi nouă ne place.

– Phoebe, chiar nu ai de gând să-l inviţi mai încolo de hol şi să ni-l prezinţi? întrebă Essie apropiindu-se şi zâmbindu-i lui Duncan. Eu sunt Essie MacNamara, mama lui Phoebe.

– Doamnă, spuse el luând mâna ce-i fu întinsă. Pare a fi o replică banală, dar trebuie să o spun. Acum văd a cui frumuseţe o moşteneşte Phoebe.

– Mulţumesc. Vă rog, intraţi. Fiul meu şi soţia lui nu sunt aici, dar vă voi prezenta restul familiei. Ava, acesta este prietenul lui Phoebe, Duncan.

– Îmi pare bine să vă cunosc.

– Phoebe nu mi-a spus că sunt atâtea femei frumoase în

familie. Dar de tine mi-a povestit, zise el, zâmbindu-i lui Carly. Am ales rozul, spuse şi-i întinse florile.

– Ce drăguţ! zise Essie, topită. Carly, dumnealui este domnul Swift. Şi cred că acestea sunt primele flori pe care le primeşti de la un cavaler.

Copila supărată se transformă într-o tânără timidă.

– Sunt pentru mine?

– Asta doar dacă nu-ţi displace rozul.

– Îmi place culoarea roz. Roşi, nuanţa din obrajii ei aducând cu cea a trandafirilor. Mulţumesc. Buni, pot să aleg eu o vază pentru ele? Pot?

– Sigur că da. Domnule Swift, vă pot oferi ceva de băut?

– Spuneţi-mi Duncan. Eu...

– Ar trebui să mergem, îl întrerupse Phoebe. Toată strălucirea asta mă orbeşte. Îşi luă haina de pe spătarul scaunului. N-o să întârzii.

– Au! spuse Duncan.

Phoebe îl ignoră şi se apleacă să o sărute pe Carly.

– Să fii cuminte!

– Distracţie plăcută, spuse Essie. Şi, Duncan, mai vino pe la noi.

– Mulţumesc. Data viitoare voi aduce o pajişte cu flori. Mi-a părut bine să cunosc pe toată lumea.

Phoebe ştia foarte bine că toate cele trei feţe erau lipite de geam atunci când Duncan îi deschise uşa la maşină. Se uită la el atentă şi apoi se strecură în maşină.

Îl privi la fel când se urcă la volan.

– Încerci să-ţi netezeşti calea cucerind-o pe fiica mea?

– Absolut. Şi acum că am aflat despre mama ta şi Ava, voi lucra şi în direcţia asta.

– Nu ştiu dacă ar trebui să apreciez onestitatea ta sau să mă simt insultată.

– Dă-mi de ştire când te decizi. Dar între timp trebuie să te întreb ceva: îţi displac bărcile?

– De ce?

– Pentru că dacă e aşa, va trebui să fac nişte ajustări. Deci?

– Nu, nu-mi displac.

– Foarte bine. Scoase un telefon celular şi formă un număr. Duncan la telefon. Suntem pe drum. Bine. Fantastic. Mulţumesc, mai spuse după care închise. Fiica ta seamănă cu mama ta. Ghiopiţele te-au sărit.

– Spre nefericirea mea.

– Şi Ava, în ce fel se înrudeşte cu tine?

– Nu prin sânge, dar face parte din familie.

Duncan dădu din cap cu o expresie care o făcu să înţeleagă că pricepuse.

– Ai un frate mai în vârstă?

– Mai tânăr. Carter e mai tânăr decât mine.

– OK. El şi soţia lui locuiesc cu voi?

– Nu, au casa lor. Ce te-a determinat să-i aduci trandafiri lui Carly?

– Ah... ei bine, nu ştiu foarte multe în legătură cu fetiţele de şapte ani şi nu eram sigur dacă preferă păpuşile, sau mingile de fotbal. Mai exista şi posibilitatea să nu le permiţi copiilor să mănânce dulciuri, aşa că era exclusă varianta bomboanelor. M-am gândit că dacă ţi-am trimis ţie flori, s-ar bucura să primească şi ea. E vreo problemă?

– Nu. Eu complic totul. A fost doar un gest frumos. Nu-l va uita niciodată. O fată nu uită niciodată când i se oferă prima dată flori de către un bărbat.

– Nu trebuie să o iau de nevastă, nu?

– Nu în următorii douăzeci de ani.

După ce Duncan parcă, Phoebe presupuse că vor lua cina într-unul dintre restaurantele de pe River Street. Unul cu privelişte spre apă, se gândi ea, poate chiar pe o terasă. Se bucură că-şi luase haina.

Duncan o duse însă la doc. Trecură de câteva bărci şi ajunseră la o barcă albă, graţioasă. Pe punte era pusă masa. În

mijlocul mesei acoperită cu o față albă erau așezate lumânările mici.

– Și asta o fi a ta.

– Dacă ai fi urât bărcile, am fi mers la o pizza și relația asta probabil că s-ar fi sfârșit odată cu ultimul pepperoni[1].

– Din fericire, îmi plac ambarcațiunile. Pizza am mâncat aseară.

Îl lăsă să o ajute să urce la bord și se acomodă cu tangajul. Pentru o primă întâlnire, deși tehnic era a doua, totul mergea destul de bine.

– Ieși des cu barca?

– Locuiesc pe insula Whitfield.

– Ah. I se răspunsese. Se duse la balustradă și se uită spre partea cealaltă a râului. Dintotdeauna ai locuit pe Whitfield?

– Nu, și nici nu plănuisem asta. Scoase o sticlă de șampanie din frapieră și dădu să o desfacă. A fost o întâmplare și mi-a cam plăcut.

– Așa ca și câștigatul la loterie.

– Mai mult sau mai puțin.

Phoebe se întoarse când auzi dopul pocnind.

– Așadar, asta e partea în care mă laud. Barca, șampania, mâncare deosebită – e sub masă într-un recipient care o ține caldă. Dar e pentru că m-am gândit că ar fi simpatic să mâncăm pe apă, doar tu și cu mine.

– Partea cu datul mare nu e o problemă. Partea cu *doar tu și cu mine* e problematică. Nu pentru cină, ci așa, ca idee.

Duncan turnă în pahare.

– Pentru că?

Ea se sprijini de balustradă, bucurându-se de briză.

– Pentru că am straturi peste straturi de complicații.

– Părinte unic, carieră complexă, zâmbi el.

– Da, spuse ea luând paharul. Și nu numai.

---

[1] Ardei gras – în italiană în original.

Ca de exemplu?

Poveşti lungi.

Ai mai spus deja asta, dar eu nu mă grăbesc.

Ei bine, atunci să începem aşa: îmi iubeam fostul soţ când m-am căsătorit cu el.

Duncan se sprijini şi el de balustradă, lângă ea.

– E un plan bun, de obicei.

– Aşa am crezut şi eu. Îl iubeam foarte mult, deşi ştiam, am înţeles asta, că nu eram pe picior de egalitate.

– Nu înţeleg.

– El nu mă iubea la fel de mult. Nu putea. Aşa era construit.

– Pare a fi un fel de scuză.

– Nu. Nu. Ar fi mai uşor, dacă ar fi aşa. Nu a abuzat niciodată de mine şi, din câte ştiu eu, nici nu mi-a fost necredincios. Dar nu reuşea să se implice total în căsnicie. Eram sigură că asta se poate îndrepta şi că mă puteam descurca. Apoi am rămas gravidă. Nu a fost nici supărat, nici nervos. După ce Carly s-a născut... Nu a mai fost nimic, spuse ea după o pauză. Nicio conexiune, nicio legătură, niciun fel de curiozitate. A continuat aşa, cam un an de zile. Apoi mi-a spus că voia să iasă din joc. Că îi părea rău, dar că nu era ceea ce-şi dorea. A decis că voia să călătorească. Aşa e Roy. Impulsiv. S-a căsătorit cu mine din impuls şi a fost de acord să înceapă construirea unei familii tot din impuls. Dar cum niciuna dintre opţiuni nu l-a satisfăcut, a trecut la altceva.

El îi aranjă din nou părul după ureche, tot ca din întâmplare.

– Carly îl vede vreodată?

– Nu, nu prea. Şi se descurcă mai bine cu situaţia asta decât mine. Există o singură complicaţie.

– Care, spune-mi-o.

– Mama mea e agorafobică. De zece ani de zile nu a ieşit din casă. Nu poate.

– Dar nu părea...

– Nebună? îl întrerupse Phoebe. Nu este.

– Nu voiam să spun nebună. Voiam să spun agitată în preajma străinilor. Ca mine, de exemplu.

– Nu e același lucru. Cât e în casă se simte bine. În siguranță.

– Cred că îi este greu. O mângâie pe Phoebe pe mână cu dosul palmei. Și la fel și ție.

– Ne descurcăm. S-a luptat mult cu asta. S-a luptat pentru mine și fratele meu. Acum Carter, eu, Ava și Carly ne descurcăm.

– Ai niște chestii dificile pe cap. Duncan se întoarse astfel încât să fie față în față. Mâna lui rămase pe balustradă, lângă cotul ei. Totuși nu înțeleg ce legătură are asta cu noi doi.

În clipa aceea și ea se chinuia să înțeleagă același lucru.

– Familia și munca pe care o fac îmi ocupă aproape tot timpul și-mi consumă toată energia.

– Poate că ți-ai făcut impresia greșită că necesit multă muncă de întreținere. Îi luă paharul din mână și se duse la masă pentru a turna în pahare. Când se întoarse o sărută.

– Asta e partea ușoară, zise ea.

– Trebuie să începem de undeva. Mie-mi place s-o fac de aici. Ce poate fi mai frumos decât o roșcată sexy, o noapte superbă și șampanie? Ți-e foame?

– Mai mult decât aș vrea.

El îi zâmbi.

– De ce nu iei loc? Ar trebui să fie niște homar în frigiderul dinăuntru. Mă duc să-l aduc. Și poți să-mi mai spui alte povești lungi în timpul mesei.

Nu voia să-i mai spună nimic altceva despre viața și familia ei. Va ține lucrurile la un nivel minim, decise ea. Dar el avea un stil deosebit și undeva între salata de homar și medalioanele de vită îi mai spuse:

– Mă întreb cum de o fată din Savannah vrea să ajungă să lucreze pentru FBI și se antrenează să-i convingă pe oameni să

coboare de pe acoperişuri, de exemplu, şi apoi ajunge în poliţia locală. Te jucai de-a poliţiştii cu păpuşile Barbie?

– De fapt, nici nu-mi plăcea Barbie foarte mult. Părul ăla blond şi sânii ăia mari.

– Exact de aia îmi plăcea mie. Duncan râse când ea clipi neîncrezătoare. Cum? Crezi că Malibu Barbie nu e capabilă să determine un băiat de zece ani să gândească?

– Ba da. Din păcate.

– Şi dacă nu a fost Barbie, atunci cine te-a pornit pe drumul acesta? G.I. Joe[1]?

– Joe e soldat. A fost vorba de Dave McVee.

– Dave McVee? Cred că mi-a scăpat în perioada când eram interesat de figurine care reprezentau personaje de acţiune.

– E o persoană în carne şi oase şi, cu toate că este un erou, nu a fost făcută niciodată o jucărie după el. Cel puţin din câte ştiu eu.

– Aha. Umplu din nou paharele şi se uită încântat la felul în care soarele se reflecta în tenul ei ca de porţelan şi în privirea inteligentă. O iubire din liceu? Prima dragoste?

– Nici una, nici alta. Erou şi atât. El ne-a salvat.

Pentru că ea nu mai continuă, Duncan dădu din cap.

– Ştii că nu poţi să te opreşti aici.

– Da, presupun că nu pot. Tata a fost ucis când mama era gravidă cu Carter. Fratele meu mai mic.

– Trebuie să fi fost cumplit. Îşi puse palma peste a ei. Câţi ani aveai?

– Patru, aproape cinci. Mi-l amintesc, puţin. Dar cel mai mult îmi amintesc că s-a rupt ceva în mama, ceva care a luat mulţi ani pentru a se vindeca, şi nu în totalitate. Îmi dau seama, pentru că sunt un observator antrenat, care are şi studii de psihologie, că moartea lui a fost baza agorafobiei de care suferă.

---

[1] Denumire generică pentru militarii americani – personaj figurină.

Dar trebuia să meargă la muncă, să aibă grijă de noi. Nu avea nicio alternativă. Ani de zile a ținut totul pentru ea.

– A avut una, o contrazise Duncan. A ales să facă ceea ce trebuia făcut pentru a avea grijă de familia ei.

– Da, așa este. Și chiar a avut grijă. Apoi a cunoscut un bărbat. L-a cunoscut pe Reuben. Venea pe la noi să repare câte ceva. Lucruri mărunte, prin casă. Vedeam, deși nu aveam decât doisprezece ani, că flirtau unul cu celălalt. Era ciudat, dar tata murise de mult timp și era chiar plăcut să o văd prostindu-se și înroșindu-se.

– Voiai să fie fericită.

– Da. A fost drăguț cu noi. La început, Reuben a fost drăguț cu noi. Se juca cu Carter în curte, ne aducea dulciuri, o scotea pe mama la film și alte chestii din astea.

– Dar nu a rămas la fel de drăguț. Aud asta, spuse Duncan când ea îl privi. O aud în vocea ta.

– Nu, nu a rămas la fel de drăguț. Deja trăia cu el. Nu-mi dau seama cum de știam asta, atunci. Mama își revenise îndeajuns de mult, după toți anii aceia, pentru a fi cu el.

– Și atunci s-a schimbat?

– Da. A devenit posesiv și cicălitor. Se lua de noi, de toți trei, dar părea să o facă în glumă. Carter mai ales, el avea parte de cele mai multe critici. Zicea: băiatul ăsta nu-i în stare să deosebească stânga de dreapta. Nimeni nu devine bărbat doar citind cărți. Și tot așa. Începuse să vină în fiecare seară și pretindea ca mama să-l aștepte cu masa pusă, să ne trimită pe noi de acolo și să-l cocolească pe el. Ea nu era de acord, așa că el se enerva. A început să bea mult. Presupun că mereu băuse, dar bea mai mult acasă. Dar asta chiar nu este o conversație de avut la cină.

– Aș vrea să aud și continuarea. Și tata bea mai mult decât putea duce, așa că știu cum este. Termină povestea.

– Bine. Într-o zi a venit când mama era la serviciu. Acasă nu eram decât eu și Carter. Băuse și și-a mai luat o bere și apoi

mică una, pe care a pus-o în fața lui Carter. I-a spus că venise vremea să învețe să bea ca un bărbat. Carter nu a vrut să bea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea decât șapte ani. Carter i-a spus să plece și să-l lase în pace și Reuben l-a plesnit peste față, strigându-i că-i obraznic. Ei bine, asta m-a enervat. Vechea furie a ieșit la suprafață. I-am spus să iasă dracului din casă și să-și țină mâinile jegoase departe de fratele meu. M-a plesnit și pe mine. Și atunci a intrat și mama în casă. Trebuie să-ți spun, Duncan, că până în clipa aceea o iubeam. Muncise din greu și se ocupa de toate, cât putea ea mai bine, dar nu credeam că avea șira spinării dreaptă. Nu am crezut asta până în clipa când a intrat în casă și ne-a văzut pe mine și pe Carter la podea și pe ticălosul ăla în picioare, lângă noi, pregătindu-se să scoată cureaua.

Luă o mică pauză și bău o gură de șampanie.

– Voia să o folosească, să ne dea o mică lecție. Mama a intrat în el ca un buldozer. Normal că el era de două ori cât ea și beat, așa că a dat-o de-a dura cu o lovitură. Urla la el să iasă afară, să nu se mai atingă de puiuții ei. Eu i-am spus lui Carter să fugă, să meargă la vecini, să sune la poliție. După ce m-am asigurat că era destul de departe, am început și eu să țip, spunând că vine poliția. Reuben ne striga mie și mamei niște lucruri pe care nu le mai auzisem în viața mea, dar în cele din urmă a plecat.

– Ai avut capul pe umeri. Mâinile ei se aflau în ale lui și i le ținea strâns. Ai fost deșteaptă.

– Eram speriată. Am vrut să vină poliția, pentru că în mod normal poliția trebuie să te ajute. Au venit și au stat de vorbă cu mama. I-au spus să facă plângere, dar n-au insistat. Au vrut să afle numele lui și au spus că vor discuta cu el. Probabil că au și făcut asta. Nu știu chiar tot ce s-a întâmplat, doar o parte. Știu că el s-a dus la ea la serviciu și și-a cerut scuze. Apoi a venit acasă, cu flori, dar ea nu a vrut să-l primească înăuntru. Îl vedeam stând în mașină și uitându-se la casă. Doar uitându-se.

Şi o dată, cel puţin o dată, l-am văzut cum o prinsese de braţe şi cum încerca să o tragă la el în maşină. Din nou am sunat la poliţie şi au ieşit şi câţiva vecini, aşa că a plecat. Şi abia atunci mama a făcut cerere să nu-i mai fie permis accesul aproape de noi. Asta i-au spus ei să facă.

– Nu l-au arestat?

– Cred că l-au reţinut câteva ore şi au stat de vorbă cu el. Aşa că, peste câteva zile, s-a îmbătat bine seara şi-a luat pistolul şi a intrat la noi în forţă. A lovit-o pe mama atât de rău, că încă mai are cicatrici aici, spuse Phoebe, trecându-şi un deget de-a lungul obrazului. I-a pus pistolul la tâmplă şi ne-a spus mie şi lui Carter să mergem şi să închidem uşile, ferestrele şi să tragem draperiile. Ne-a spus să ne aşezăm cu toţii, căci vom avea o discuţie lungă. Ne-a ţinut închişi în casă aproximativ douăsprezece ore. Poliţia a venit după vreo două ore, cred. Reuben a tras câteva gloanţe în pereţi, ca să se distreze, şi vecinii au alertat autorităţile. A urlat că ne va ucide pe toţi dacă încearcă cineva să intre. Mai întâi pe răzgâiaţii de copii. La scurt timp poliţia a oprit curentul. Totul se întâmpla în luna august, aşa că era foarte cald. Apoi Dave l-a sunat şi l-a determinat să vorbească.

– L-a convins să vă elibereze?

– L-a convins să vorbească. Asta este prima regulă. Câtă vreme Reuben vorbea cu Dave, nu ne-ar fi împuşcat. Ar fi făcut-o. Vedeam asta. Pe Carter şi pe mine. Poate nu pe mama, pentru că i se pusese pata că ea îi aparţine. Dave l-a făcut să vorbească despre pescuit. O conversaţie lungă despre pescuit, care ne-a salvat viaţa, dar după o vreme, Reuben s-a enervat din nou. Avea de gând să-i facă rău lui Carter, simţeam asta, aşa că i-am distras şi eu atenţia, la fel cum o făcuse Dave cu pescuitul. Între timp, m-am dus la baie, am deschis fereastra şi i-am spus lui Carter – l-am ameninţat cu bătaia – să profite de prima ocazie şi să iasă pe acolo.

– L-ai scos pe fratele tău din casă, murmură Duncan.

– Reuben avea o fixație cu Carter. Intenționa să-i facă rău.

Phoebe i-a spus apoi cum îi pusese pastile în mâncare și apoi de orele pe care le petrecuse în spital așteptând ca mamei sale să-i fie cusută rana și de discuția pe care o avusese cu Dave.

– Datorită lui familia mea a rămas în viață.

– Și tu i-ai salvat. La doisprezece ani.

– Nu aș fi avut pe cine să salvez dacă nu ar fi existat Dave. După aceea ne-am mutat la verișoara Bess, în casa de pe strada Jones. Am rămas în legătură cu Dave. Mai sunt multe de povestit, dar, una peste alta, Dave mi-a vorbit despre situațiile de criză și luările de ostatici. S-a gândit că aș fi potrivită pentru meseria asta. Voiam să-i fac plăcere și părea interesant, așa că m-am pregătit și am descoperit că avea dreptate. Chiar mă pricep la asta.

Își ridică paharul pentru un toast.

– Nu e ca și cum aș fi câștigat la loterie, dar așa am ajuns unde sunt.

– Și cu Reuben ce s-a mai întâmplat?

– A murit în închisoare. A scos pe cineva din sărite și a fost înjunghiat de mai multe ori. Ca ofițer și om al legii, precum și moral, deplâng o astfel de întâmplare. Oricum, am cumpărat o sticlă de șampanie, nu chiar ca asta, dar una destul de bună, și am savurat fiecare picătură.

– Îmi pare bine să aud asta, spuse el strângând-o ușor. Ai avut o viață interesantă, Phoebe.

– Interesantă?

– Ei bine, nu poți spune că ai trăit într-o rutină continuă.

Ea râse.

– Nu, cred că nu pot spune asta.

– Acum înțeleg ceva mai mult și-mi dau seama de ce erai așa de hotărâtă când ai intrat în apartamentul lui Joe Sinucigașul. Și ai și cei mai sexy ochi verzi.

Se uită la el în timp ce sorbea din șampanie.

– Dacă îți închipui că dezvăluindu-ți anumite lucruri despre mine și gustând din șampania asta minunată, voi coborî cu tine în cabină și vom face sex sălbatic, te înșeli.

– Putem negocia? Există posibilitatea să facem un alt fel de sex?

– Nu cred, dar mulțumesc, oricum.

– Atunci ce spui de o plimbare pe malul râului și de un sărut la lumina lunii?

– Sunt de acord cu plimbarea.

El se ridică și o luă de mână, iar când se ridică și ea îi puse mână pe spate și o trase spre el pentru a o săruta.

Buzele calde și aerul rece, un corp puternic și o atingere ușoară. Ea îi ceda, cedă momentului.

El îi simțea forța, ascunsă sub pielea fină. Asta fusese, își dădu el seama, ceea ce îl atrăsese la ea din prima clipă. Acele contraste și personalitatea ei complexă. Nu era nimic simplu și obișnuit în ceea ce o privea.

Sărutul se produse brusc, în vreme ce puntea se legăna sub ei și vântul bătea ușor, agitând suprafața apei.

Ea îi puse mâna pe piept și îi simți inima bătând puternic. Apoi îl împinse în spate.

Duncan luă mâna de pe pieptul lui și îi sărută degetele.

– Mai știu și altceva, vrei să-ți demonstrez?

– Cred că demonstrația de până acum mi-a ajuns. Ziceai ceva despre o plimbare.

– Probabil că e mai bine să-mi păstrez cunoștințele pentru mai târziu. Nu sunt sigur că ești pregătită.

– Serios? Crezi că poți utiliza cu mine manevre de genul ăsta? Sunt polițistă.

El urcă pe chei și-i întinse mâna.

– Metoda numărul șapte a cauzat inconștiență temporară.

– Asta chiar e o provocare directă, spuse ea urcând pe chei. Și nu am mai răspuns la provocări de când aveam șapte ani. Ne plimbăm, domnule Swift.

– Nu poți să mă acuzi pentru faptul că am încercat.

– Metoda numărul șapte?

– Sunt obligat prin lege să avertizez înainte de a o utiliza. Acum că ai fost avertizată, ies de sub incidența legii.

– O să țin minte.

Râsul ei fu purtat până la el pe apă. Fața ei, luminoasă, se vedea clar prin binoclu.

El scoase cartofii prăjiți din punga cu mâncare în vreme ce se uita la ea, gândindu-se cât de ușor i-ar fi dacă i-ar avea figura încadrată de luneta unei puști.

Bang!

Prea repede și prea ușor.

Dar nu peste mult timp, ea nu va mai râde.

7

Luni dimineață, când ajunse la birou, Phoebe întocmi rapoarte, răspunse la telefoane și reuși să-și facă și puțin timp pentru a-și revizui planurile cu privire la următoarea ședință de pregătire.

Poate că asta însemna să-l lovească pe Arnie Meeks când era la pământ, dar voia să treacă în revistă protocoalele, procedurile și planul psihologic de răspuns al celui care ajungea primul la locul unui incident.

Dă tonul, se gândi ea. Arnie cu siguranță dăduse tonul pentru incidentul Gradey. Ce se întâmplase și de ce se întâmplase, avea să fie folosit în pregătire și să ilustreze, spera ea, motivul pentru care liniile directoare erau necesare.

Se ridică în picioare când Dave intră în birou.

– Domnule căpitan.

– Am nevoie de tine o clipă.

– Sigur, am câteva la dispoziție înainte de curs. Vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc.

După ce el închise ușa, simți cum mușchii i se contractă.

– E vreo problemă?

– Poate. Am fost sunat de sergentul Meeks, Arnold Meeks, tatăl. Face scandal și cere întocmirea unui raport împotriva ta.

– Pentru ce?

– Suspendarea nejustificată a fiului său. Și mai menționa ceva cu privire la un proces legat de defăimare.

– Sunt disponibilă pentru asta oricând. I-am spus lui Arnie să-și contacteze delegatul oricând dorea. Și, adăugă ea, toate astea sunt înregistrate.

– Chiar ai de gând să menții suspendarea de treizeci de zile?

– Da. A încălcat toate procedurile. L-a împins pe Gradey la limită, o persoană care luase ostatici, făcându-l să se sinucidă. A avut noroc că Gradey nu i-a ucis pe ostatici. Ai citit raportul și declarațiile martorilor, atât civili, cât și din poliție?

– Da, l-am citit. Dave își frecă ceafa, îngrijorat. Nu putea face un rahat mai mare, nici dacă s-ar fi străduit.

– Nu sunt foarte sigură că nu s-a străduit. Și asta nu are legătură cu faptul că îmi displace mie ca persoană, continuă ea când îl văzu pe Dave că se încruntă. E obsedat de putere, misogin și repezit. Nu ar trebui să fie polițist.

– Phoebe, atitudinea asta, implicarea personală nu te vor ajuta să-ți susții punctul de vedere.

– Nu e implicare personală, ci un simplu fapt. Cred că evaluarea psihologică îmi va susține punctul de vedere. Dave, mi-a lăsat o păpușă mutilată la ușă.

Dave băgă mâinile în buzunar și încleștă pumnii.

– Nu te voi contrazice cu privire la asta, dar va trebui să fii atentă să nu faci astfel de acuzații de față cu altcineva în afară de mine. Va trebui să...

– Mi-a spus târfă în față și nu pun la socoteală de câte ori mi-a spus așa pe la spate. Stătea cam unde stai tu acuma și

profera amenințări. Nu are niciun fel de respect pentru funcția mea, ba chiar mă disprețuiește.

– Crezi că eu nu vreau să-l văd dat afară? spuse Dave și pentru prima dată lăsă să se vadă o parte din furia ce-l cuprinsese. Afară din echipă și din departament? Dar deocamdată nu am niciun motiv să-l dau afară din slujbă. Și, Phoebe, faptul că te afli în spatele acelui birou înseamnă că trebuie să ceri să-ți fie respectată autoritatea.

– Asta am și făcut, spuse ea pe un ton neutru. M-a acuzat că mă aflu în poziția asta pentru că am făcut sex cu tine.

Dave o privi consternat.

– Ticălosul. Ticălosul. Inspiră profund. Era vreun martor de față când a făcut aceste acuzații?

– Nu, și închisesem reportofonul înainte de a spune toate acestea. Dar e adevărat. Și foarte exact. Ceea ce indică aceeași lipsă de respect și în ceea ce te privește. Cred că avea de gând să se dea la mine, fizic. Nu-mi place să răspândesc astfel de rahaturi, dar cred că Arnie Meeks este periculos. Întreabă-l și pe Sykes, dacă vrei.

– O voi face. Programez o ședință în după-amiaza asta. Fă-ți timp să participi.

– Da, domnule.

– Vrei să faci o plângere pentru hărțuire sexuală?

– Încă nu. Mă limitez la insubordonare.

Dave încuviință și se îndreptă spre ușă.

– Cred că ar fi bine să iei și tu legătura cu reprezentantul tău, spuse el. Familia Meeks are ceva putere în departament, legături, o întreagă istorie. Acoperă-te, Phoebe, chiar dacă vom putea să scăpăm de ticălosul ăsta, e posibil să producă ceva pagube.

– Așa voi face. Dave? Îmi pare rău că a trebuit să te implic.

– N-ai făcut-o tu, spuse el dur. El a făcut-o.

Probleme, se gândi ea când rămase singură. Ei bine, mai

avusese probleme şi înainte şi se descurcase. Când şedinţa de antrenament de dimineaţă se termină, îşi făcu puţin timp pentru a examina dosarul lui Meeks, declaraţiile de la incidentul Gradey şi raportul ei asupra altercaţiei cu Meeks, din birou.

Prin peretele de sticlă al biroului îl văzu pe Dave, care îi făcea semne lui Sykes să vină în camera de relaxare. O discuţie privată. Instinctele de protejare ale căpitanului intraseră în acţiune şi ei îi părea rău, al naibii de rău, că trebuise să le incite. Dar nici în ruptul capului nu-l putea lăsa pe Meeks să pună vieţi în pericol, să o jignească, să-i deranjeze familia şi apoi să-şi folosească relaţiile pentru a se proteja.

Nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Şi chiar acum, îşi zise, trebuia să lase totul la o parte şi să coboare. În trecere prin biroul comun se opri la asistenta administrativă.

– Următoarele nouăzeci de minute voi fi în camera de conferinţe.

– Bine. Doamnă locotenent? Annie Utz, asistenta administrativă a echipei, îi zâmbi stânjenită. S-ar putea să, hmm, am nevoie de o zi liberă, ceva mai încolo, pentru nişte probleme personale.

– Bine. Dacă mă poţi anunţa din vreme e şi mai bine. Aşa am putea găsi pe cineva să-ţi ţină locul.

– Doamnă locotenent? Zâmbea, dar colţurile gurii îi tremurau. Ştiu că încă sunt nouă aici, dar îmi place foarte mult această slujbă. Sper că mă descurc bine.

– Te descurci foarte bine. N-ar fi rău să se machieze mai discret şi să-şi cumpere bluze cu o mărime mai mare, îşi zise Phoebe, dar treaba chiar şi-o făcea bine.

– Am adus nişte praline. Făcute de mine, spuse ea şi îi întinse o farfurie de carton, acoperită. Poate că doriţi şi dumneavoastră.

– După şedinţă.

– Mergeţi pe scări, nu? La ritmul în care urcaţi şi coborâţi

pe scări în loc să luați liftul, cred că zahărul nu are nicio șansă să se lipească de dumneavoastră.

– Ataşamentul meu faţă de zahăr mă obligă să merg numai pe scări.

Plecă înainte să-i mai dea ocazia lui Annie să mai zică ceva. Gândindu-se la felul în care avea să înceapă expunerea, ieşi pe uşă şi începu să coboare scările în viteză.

Maşina trebuia să fie gata azi, îşi aminti ea. Trebuia. Trebuia să-l sune pe mecanic în pauză şi...

Abia văzu mişcarea şi nu avu timp să reacţioneze, cu atât mai puţin să ducă mâna la armă, când agresorul o împinse în perete. Durerea se răspândi în tot corpul, împreună cu frica. Dădu cu capul de ciment şi privirea i se împăienjeni.

Câteva secunde, doar câteva secunde fură necesare ca să-şi mobilizeze forţele şi să lupte, timp în care banda adezivă îi acoperea deja gura şi mâinile îi erau prinse la spate.

Se luptă, ameţită de la lovitură, încercând să ajungă cu călcâiele pe pământ, dar nu reuşi. Apoi fu orbită de cagula ce-i acoperi capul. Zgomotul pe care-l scotea era înfundat din cauza bandei adezive lipită pe gură. Fu împinsă cu putere şi făcu câţiva paşi înainte. Şocul şi durerea îi cuprinseră întreg corpul când căzu la pământ şi se rostogoli. Simţi gust de sânge şi-şi auzi agresorul râzând. Rugându-se să se întâmple un miracol, lovi în faţă. Mâinile se strânseră în jurul gâtului ei şi începu să se sufoce.

Nu aşa, nu se putea să moară aşa, fără să-l privească în ochi pe cel care o ucidea. Cel care o lua de lângă fetiţa ei.

Se zbătu şi dădu puternic din mâini şi din picioare, plămânii ei aproape strigând după o gură de aer. Când presiunea mai slăbi inspiră cu nesaţ, dar icni din nou şi simţi cum tot aerul îi dispare din plămâni când lama cuţitului îi tăie bluza, înţepând-o fără milă. Mâini, mâini acoperite cu mănuşi îi strângeau cu putere sânii.

Nu se putea întâmpla aşa ceva. Atac şi viol al unui poliţist

chiar în sediul poliției? Era o nebunie. Dar loviturile și zbaterile ei nu-l opreau pe agresor de la acțiunea metodică de rupere a hainelor, de a o atinge și de a-i forța cu brutalitate depărtarea picioarelor.

Se urî pentru sughițurile de plâns și gemetele pe care le scotea. Ura faptul că-l făceau pe el să râdă și să simtă că deținea puterea.

– Nu-ți face griji, îi șuieră el la ureche, nu ești genul meu...

Simți o durere nouă de la lovitura pe care o primi în față. Era aproape inconștientă și-și dorea asta, ca pe o izbăvire. Deși amețită, auzi un zgomot de pași.

Venea cineva. Te rog, Doamne. Dar nu, el pleca. Și o lăsase în viață. Gemu, sfâșiată de durere. Dar supraviețuirea, nevoia primară de supraviețuire era mai puternică. Îi era frică să se rostogolească, să încerce să se ridice în genunchi și apoi în picioare. Oare cât de aproape de scări era, cât de aproape de o cădere periculoasă, poate chiar fatală?

Cătușele pe care i le pusese îi mușcau carnea, sub greutatea propriului ei corp. Nevoia de a vedea, de a scăpa și de a supraviețui era mai mare decât dorința de ușurare. Își întoarse capul spre stânga și spre dreapta, înaintând câte puțin, testând terenul cu piciorul. Ușor, ținându-și panica sub control, reuși să-și scoată cagula de pe față. Mai întâi bărbia, apoi gura și nasul și, în sfârșit, ochii.

Se uită împrejur. Vedea petele propriului ei sânge pe perete, acolo unde dăduse cu capul, la fel cum îi simțea gustul și în gură.

Se rostogoli și-și ținu respirația de durere când se ridică în genunchi. Pe ea atârnau bucăți sfâșiate din cămașă și din fustă. Îi era rău însă spera să reușească să ajungă la capătul străduniilor, să ceară ajutor înainte de a ceda.

Auzea un glas care-i spunea să se *grăbească, să se grăbească, s-ar putea să se întoarcă* și se strădui să coboare cu grijă, lipindu-se din nou de perete, pentru a fi în siguranță.

Când ajunse jos, corpul îi tremura de frică şi epuizare, dar reuşi să găsească forţa necesară pentru a apăsa pe clanţă, a trage de ea şi a deschide uşa.

Apoi se prăbuşi pe coridor şi, tremurând din toate încheieturile, începu să se târască.

Se auzi un strigăt, dar ea nu-l percepu decât ca un zgomot vag. Complet epuizată, leşină. Îşi reveni destul de repede şi îşi dădu seama că era întinsă pe o parte. Durerea de la gură o făcu să înţeleagă că cineva dezlipise banda izolatoare.

– Aduceţi o pătură. Dă-i haina ta şi careva să aducă o cheie să desfacem cătuşele astea. E în regulă, doamnă locotenent, sunt Liz Alberta. Mă auziţi? Totul va fi bine.

Liz? Phoebe fixă ochii căprui. Detectivul Elizabeth Alberta. Da, da, ştia acest nume şi îşi reamintea şi de acei ochi.

– Scările. Vocea îi era gâjâită. M-a atacat pe scări.

– Deja sunt doi băieţi acolo şi îl caută. Nu-ţi face griji. Vine şi asistenţa medicală. Doamnă locotenent, spuse Liz aplecându-se spre ea. V-a violat?

– Nu. Nu, doar m-a... Phoebe închise ochii. Nu. Cât de rău m-a lovit?

– Nu-mi pot da seama.

– Arma mea, spuse Phoebe deschizând ochii. Dumnezeule, arma mea. N-am reuşit să o scot la timp. Mi-a luat-o?

– Încă nu ştiu.

– Staţi aşa, doamnă locotenent. Vă scot acum cătuşele.

Phoebe nu-şi dădu seama cine vorbise în spatele ei şi rămase cu privirea aţintită la Liz.

– Vreau să-mi iei o declaraţie. Trebuie să-mi iei o declaraţie.

– O voi face.

Phoebe respiră uşurată când i se scoaseră cătuşele, dar nu reuşi să-şi reţină un geamăt când mişcă mâinile.

– Nu cred că sunt rupte. Nu cred că am nimic rupt. Cineva îi puse o pătură pe umeri. Mă poţi ajuta să mă ridic?

– Poate ar trebui să rămâneţi aşezată până când...

Se auziră paşi grăbiţi şi apoi un strigăt. Dave îngenunche lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? Cine ţi-a făcut asta?

– Nu am văzut. M-a luat prin surprindere pe scări. Mi-a pus ceva pe cap. Simţi cum lacrimile îi ardeau obrajii zgâriaţi. Cred că mi-a furat arma.

– Îi voi lua o declaraţie, căpitane, dacă nu e nicio problemă. Voi merge la spital cu doamna locotenent şi-i voi lua o declaraţie acolo, spuse Liz.

– Da, zise el, dar o prinse pe Phoebe de mână, ca şi cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul.

– Nu daţi telefon familiei. Domnule căpitan, te rog, nu-i suna.

El o strânse de mână şi apoi se ridică.

– Vreau să fie verificată clădirea etaj cu etaj. E cod roşu. Nimeni nu are voie să intre sau să iasă fără a fi verificat. Vreau să ştiu ce face fiecare poliţist sau civil din această clădire.

– Nu era civil, domnule căpitan, spuse Phoebe încet. A fost unul de-al nostru.

Totul era în ceaţă, dar Phoebe punea asta pe seama rănilor. Serviciul de urgenţă, ambulanţa, camera de gardă. Auzea o mulţime de voci, multă mişcare şi simţea multă durere. Apoi din ce în ce mai puţină, din fericire. Se lăsă dusă de val în vreme ce era analizată, palpată, ridicată. Cât timp rănile îi erau îngrijite rămase cu ochii închişi. Când i se făcură radiografii, la diverse părţi ale corpului, îşi închise şi mintea, refuzând să se mai gândească la ceva. Aveau să apără şi lacrimile, ştia asta. Probabil că va fi un potop, dar asta mai putea aştepta.

Liz intră în salon.

– Mi-au spus că vrei să vorbeşti cu mine.

– Da. Phoebe se ridică în şezut pe masa de consultaţie. O dureau coastele şi dintele. Ştia că o vor durea zile întregi, dacă

nu chiar săptămâni. Noroc cu bandajul care-i susținea mâna și care îi mai atenua durerea de la umăr.

– Contuzii ușoare, umăr dislocat și coaste fisurate.

Liz se apropie de ea.

– O tăietură urâtă la frunte și un cucui în devenire. Buza spartă. Bărbia ți-e umflată. Ticălosul ăla nu s-a jucat.

– Măcar nu m-a omorât.

– Ăsta-i un lucru bun. A fost și căpitanul pe aici. A plecat doar după ce doctorii i-au precizat starea în care te aflai. Mi-a spus să-ți transmit că te va duce acasă imediat ce ești pregătită.

– E mai bine să stea și să cerceteze... Nu știu dacă e ceva de cercetat. Coboram din biroul meu spre sala de conferințe, pentru că aveam curs. Așa fac de obicei. Cobor pe scări.

– Ești claustrofobă?

– Nu, vanitoasă. Nu am timp întotdeauna să fac exerciții, așa că prefer scările în locul liftului. El mă aștepta acolo.

– Ai spus că nu l-ai văzut.

– Așa-i. Cu grijă, Phoebe își atinse fața, chiar sub ochi. Până acum nu avusese niciodată un ochi învinețit și nu știuse cât de tare durea. Coboram destul de repede și nu am reușit decât să văd o umbră în mișcare, dar asta doar cu coada ochiului, în dreapta. Mulțumesc. Luă punga de gheață pe care i-o oferise Liz și și-o puse pe obraz. M-a atacat înainte de a putea întoarce capul, înainte să apuc să-mi scot arma. Știa exact ce face, pentru că m-a scos din joc imediat, cu o lovitură la cap. M-a dat cu capul de perete și m-a paralizat. Mi-a pus bandă adezivă pe gură și apoi cătușele, foarte rapid. Se vedea că știe să le folosească. Mi-a anticipat mișcările defensive, puține, pe care am putut să le fac și apoi mi-a pus ceva pe față, nu știu sigur ce.

– Era un sac pentru rufe, l-am găsit și l-am înregistrat ca probă. Îți reproșezi că n-ai fost mai rapidă și că nu te-ai luptat suficient? Nu e cazul.

– Chiar nu am reuşit să fac nimic. Îmi dau seama. Eram paralizată, depăşită fizic şi totuşi... Arma mea?

– Nu am reuşit să o recuperăm.

Se uitară una la alta o vreme. Dezarmarea unui poliţist era o chestiune gravă. Chiar mai gravă atunci când poliţistul era femeie.

– Nimeni nu vă va învinovăţi pentru asta, doamnă locotenent. Cu siguranţă nu în aceste circumstanţe.

– Cineva tot o va face. O ştii şi tu şi o ştiu şi eu. La fel şi el. De aceea a luat-o.

– Unii sunt nişte idioţi. V-aţi dat seama dè înălţime, de constituţie?

– De înălţime, nu. M-a împins şi am căzut direct. Dar era puternic. La început m-a sugrumat... Îşi trecu degetele peste vânătăile de la gât şi îşi reaminti cum mâinile înfipte în gâtul ei îi blocau respiraţia. M-a strâns de gât când eram la pământ; şi-a pus mâinile în jurul gâtului meu şi a strâns. Avea mâini mari. Mâini mari şi puternice. Şi purta mănuşi. Am simţit... am simţit mănuşile – erau subţiri, probabil de latex – atunci când m-a pipăit. Şi avea un cuţit pe care l-a folosit pentru a-mi tăia hainele.

– V-a pipăit.

– A... Rezumă-te la fapte, îşi ordonă Phoebe. Gândeşte la tot ca la nişte simple fapte. M-a strâns de sâni. Apoi m-a tras tare de sfârcuri. Râdea. Era un râs ascuţit, ca şi cum cineva l-ar fi gâdilat şi încerca să se abţină. Şi-a băgat mâna... Oh, ce rahat.

Anticipând ce avea să urmeze, Liz luă plosca şi i-o puse aproape de gură. Phoebe vomă. Albă ca cearşaful, se lăsă apoi pe spate.

– Dumnezeule. Îmi cer scuze.

– Inspiră şi relaxează-te. Ia, spuse Liz întinzându-i paharul de plastic cu pai care se afla pe masă. Bea nişte apă.

– Mulţumesc. Sunt bine. Şi-a băgat degetele în mine. Le-a

împins cu forță. Nu era nimic sexual. Voia doar să-mi facă rău și să mă umilească. Apoi, cred că s-a aplecat spre mine, pentru că-i auzeam respirația foarte aproape. Vorbea în șoaptă: „Nu-ți face griji. Nu ești genul meu." Apoi m-a lovit în față și m-a lăsat acolo.

– Ai idee cam cât a durat totul?

– Mi s-a părut o eternitate, dar probabil că nu a durat mai mult de două, poate trei minute. Totul a fost atent planificat și pus foarte bine în aplicare. Probabil că am avut eu nevoie de mai mult timp pentru a-mi scoate cagula și a ajunge la ușă. Oricum, în total, cred că a durat cam șase, șapte minute.

– Bine. A mai spus ceva? Orice.

– Nu, nu a vorbit decât atunci și ți-am spus ce a zis.

– Ai remarcat ceva la el? Un miros?

– Nu. Stai, spuse Phoebe și închise din nou ochii. Pudră de talc. Am simțit miros de pudră de talc.

– Și vocea? Ai putea să o recunoști dacă ai auzi-o din nou?

– Nu știu. Suntem antrenați să fim atenți la detalii, dar eram foarte speriată și în plus aveam și cagula pe cap. Era localnic, spuse ea deodată. Accentul părea suficient de puternic pentru a fi localnic.

– Ai avut probleme cu cineva? Crezi că există cineva care ar vrea să-ți facă rău?

– Știi bine că am probleme. Poate că nu facem parte din aceeași divizie, dar lucrăm în același loc. Știi bine că am probleme.

– Crezi că a fost el? Crezi că Arnie Meeks este cel care te-a atacat?

– Da, asta cred. Nu o pot dovedi, dar cred că el a fost. Am raportat un incident sâmbătă dimineață.

– Ce incident?

Phoebe îi povesti lui Liz despre păpușă.

– Am discutat cu detectivul Sykes despre asta. Și voi face

şi câteva cercetări discrete în legătură cu locul unde se afla Meeks azi-dimineaţă, spune Liz.

– Mulţumesc.

– Nu aţi fost violată, doamnă locotenent, dar aţi fost agresată sexual. Dacă vreţi să discutaţi cu un consilier în materie de violuri, cunosc unul bun.

– Nu, dar îţi mulţumesc. Te pricepi la ceea ce faci, detective. Sunt recunoscătoare că tu eşti cea care îmi ia declaraţia şi eşti aici cu mine.

– Voi continua cercetările. Îţi promit.

– Pentru moment, crezi că poţi să faci rost de nişte haine, ca să plec de aici?

– Ar fi mai bine să sun pe cineva. Dacă nu-l vreţi pe căpitan, poate pe altcineva. Să le spun să aducă haine şi să vă ducă acasă, ce spuneţi?

– Nu vreau să merg acasă decât după ce voi face criza pe care o simt din ce în ce mai aproape.

– Există altcineva pe care vreţi să-l sun?

– De fapt... Phoebe atinse pansamentul care îi acoperea rana de pe frunte. Există un prieten, poate este disponibil.

Vechea clădire avea mult potenţial. Desigur, actualul proprietar îi făcuse o reclamă care corespundea mai mult dorinţelor lui decât realităţii. O parte a creierului său se gândea la asta, în vreme ce alta studia posibilităţile.

Depozitul era mai degrabă o ruină, oricine le-ar fi considerat astfel. În realitate putea fi transformat într-o clădire de apartamente foarte decentă, fiind destul de aproape de fabrici şi de docuri, un potenţial cămin pentru familiile de muncitori. Spaţiu rezonabil pentru o chirie rezonabilă. Bineînţeles că se afla destul de departe de rutele turistice şi de zona istorică elegantă. Un alt avantaj era faptul că la parter se putea amenaja o brutărie, o cafenea sau chiar un magazin, ori un mic restaurant de familie şi astfel îşi putea scoate banii investiţi.

Partea bună era că nu trebuia să se grăbească cu recuperarea investiției.

Orașul avea nevoie de spații de cazare decente și sigure. El știa mai bine decât oricine asta. Se numărase printre cei cu astfel de nevoi cea mai mare parte a vieții.

Phin era cu proprietarul și dădea din cap dezaprobator în vreme ce gândurile lui Duncan o luau razna. Aceasta era caracteristica lui Phin, după părerea lui Duncan. Acea privire dură și dezaprobatoare putea să reducă la zero discursul proprietarului, aducându-l la realitate.

Tipul voia și luna de pe cer pentru clădirea lui dărăpănată și credea că-l prinsese pe Dumnezeu de un picior. Lui Duncan nu-i displăcea să fie considerat astfel, mai ales că prețul maxim pe care-l avea în minte era de mărimea câtorva asteroizi.

Când sună telefonul se uita la niște ferestre sparte. Continuă să le studieze cu atenție în timp ce-și scotea aparatul din buzunar.

– Da, Duncan sunt. Ce? Când? Cum?

Se întoarse când Phin, alarmat de tonul vocii sale, se îndreptă spre el.

– Unde? Bine, da, spuse o clipă mai târziu. Sunt pe drum deja. Trebuie să plec. Îndreptându-se spre ușă, Duncan puse telefonul înapoi în buzunar.

– Domnule Swift, începu proprietarul.

– Am o urgență personală. Fă ceea ce ai de făcut, îi spuse el lui Phin și se îndreptă grăbit spre mașină.

Imagini înspăimântătoare îi treceau prin minte în timp ce conducea spre spital. Femeia care se recomandase detectiv Alberta îi spusese că Phoebe era externată, își reaminti el. Dacă îi dădeau drumul din spital nu putea fi rănită prea grav. Detectivul nu îi dăduse prea multe informații. Stil de polițist, se gândi Duncan agasat, frânând la semafor.

Nu spusese nici cum se întâmplase, nici cât de grav era. Oare când avea să se facă verde nenorocitul ăla de semafor?!

Poate fusese împuşcată. Iisuse!

Porni în trombă când se schimbă culoarea. Făcu zigzaguri prin trafic, dar fu nevoit să şi aştepte. Ani de zile de condus îl învăţaseră care erau cele mai bune trasee de urmat.

Ajunse în parcare şi înjură, căci nu găsi niciun loc. Când în cele din urmă reuşi să parcheze, o porni alergând spre uşa de intrare în Urgenţe. Era deja în culmea agitaţiei.

Ar fi trecut în viteză pe lângă ea dacă nu i-ar fi remarcat părul. Vâlvătaia îi atrase privirea şi se opri, întorcându-se brusc pe călcâie.

Stătea pe scaun împreună cu ceilalţi bolnavi şi răniţi, în zona de aşteptare. Era îmbrăcată cu o salopetă albastru-deschis. Braţul îi era prins într-o eşarfă şi avea faţa plină de zgârieturi şi vânătăi.

– Oh, Doamne, Phoebe. Se aplecă spre ea şi-i luă mâinile în ale sale. Cât de tare eşti rănită?

– Mă pot mişca, spuse ea reuşind să zâmbească puţin. Nu e foarte rău. Mi-a venit în minte numele tău, ca fiind al cuiva pe care îl pot suna. Nu ar fi trebuit să o fac.

– Nu fi proastă. Ce s-a întâmplat?

– Duncan... Pentru că tot am sunat şi ai venit, trebuie să merg undeva câteva ore, ca să mă pot descărca şi să-mi revin înainte de a merge acasă. Poţi să mă duci undeva unde este linişte, vreo două ore? E o mare favoare, ştiu, dar...

– Sigur că pot! Eşti sigură că reuşeşti să mergi singură?

– Da.

Când dădu să se ridice, el îi înconjură mijlocul cu braţul şi o ridică cu grija cu care ar fi ridicat o operă de artă.

– Sprijină-te de mine.

– Deja am făcut asta sunându-te şi rugându-te să vii aici. Dumnezeule, ce uşurare era să se poată baza pe cineva. Nici măcar nu m-am gândit că ai putea fi ocupat cu altceva.

– Eu? Duncan îşi scoase ochelarii de soare când ea clipi. Pune-ţi-i pe ăştia. Te aşteaptă un mare cucui. Tipul cum arată?

De data asta Phoebe nu mai reuşi să zâmbească.

– Aş vrea să ştiu, spuse ea.

Mai putea să aştepte, se gândi el. Întrebările puteau să mai aştepte până reuşea să o ducă undeva să se liniştească. Să-i facă un ceai sau altceva. O ajută să urce în maşină şi-i prinse chiar el centura de siguranţă.

– Hai să te lăsăm puţin pe spate. Îi lăsă spătarul. Cum e?

– E bine. E OK.

– Ţi-au dat ceva pentru durere? o întrebă după ce se urcă la volan. Ea bătu cu mâna poşeta pe care Liz i-o adusese la spital.

– Medicamente bune. Am deja câteva în mine. O să închid puţin ochii, dacă nu te deranjează.

– Te rog. Încearcă să te relaxezi, să te odihneşti.

Nu dormea. Duncan îi vedea pumnii încleştându-se. Se relaxau o clipă, ca apoi să se încleşteze din nou de parcă ar fi ţinut ceva strâns în ei.

Bandajele de la încheieturi îl intrigau. Dacă avusese un accident de ce nu-şi contactase familia? Şi în ce fel de accident te răneşti la ambele încheieturi, la faţă şi umbli ca şi cum ai avea oase de sticlă?

Deci nu avusese un accident.

Când alte variante începură să-şi facă simţită prezenţa, el refuză să se mai gândească. Nu avea niciun rost să facă speculaţii, cel puţin acum. Oare unde îi erau hainele? Speculaţiile îl duceau pe un teren minat.

O lăsă să stea liniştită. Dusese destui pasageri când lucra ca taximetrist pentru a şti ce-şi doreau oamenii. Să discute, să dezbată, să primească informaţii, sau să stea în linişte.

Phoebe îşi dorea doar linişte.

Nu făcu aproape nicio mişcare în afară de încleştarea pumnilor pe toată durata drumului de pe continent pe insulă, sau când trecură pe sub bolţile formate de copaci.

Doar când încetini la ultima curbă şi se opri, se mişcă puţin şi deschise ochii.

Nu făcuse economie când renovase casa, bazându-se pe arhitectura tradiţională. Stejari îmbrăcaţi în muşchi creşteau pe lângă ea, în contrast puternic cu zugrăveala de un albastru-deschis. Grădinile de azalee pe punctul de a înflori se întindeau împrejur, fără un aranjament anume, făcând ca opulenţa casei să se transforme în farmec.

Ghivece şi coşuri cu flori decorau veranda şi terasa, pe care scaune mari şi şezlonguri te invitau să stai o clipă, să te relaxezi, să bei ceva răcoritor.

– Este foarte frumos, şopti Phoebe.

– Da, şi mie îmi cam place, spuse el ieşind din maşină şi venind la portiera din dreptul ei. Hai să te ajut.

– Mulţumesc. Se aplecă spre el. Cu adevărat. Mulţumesc, Duncan.

– Nicio problemă. O conduse pe scări, pe verandă, până la uşa cu mâner celtic şi vitraliu.

– De câţi ani stai aici?

– Cred că sunt vreo cinci ani. M-am gândit să o vând, dar... e o poveste lungă. Îi zâmbi scurt şi apoi deschise uşa.

O lumină aurie îmbăia culorile vii, un spaţiu generos îndulcit de curbele scărilor elegante şi ale arcadelor mari. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre hol, unde uşile atriumului se deschideau spre o terasă dincolo de care se întindeau alte grădini având în centru o adevărată explozie florală.

Un pian se afla lângă ferestrele din faţă. Mai multe scaune şi fotolii de culoare gri-deschis contrastau şi îmblânzeau roşul-închis al pereţilor. Pereţii erau decoraţi cu tablouri reprezentând mlaştini şi râuri, peisaje din Georgia şi diverse obiecte de anticariat precum un vechi porcuşor de porţelan.

El vru să o conducă spre un fotoliu, dar ea preferă să se apropie de ferestrele mari.

– Îmi place grădina ta.

– Şi mie. M-am apucat de grădinărit după ce m-am mutat aici.

– Mi-am închipuit eu. Pare a fi o casă prea mare pentru un bărbat singur.

– Da. De aceea m-am gândit să o vând, deşi folosesc mare parte a spaţiului.

– Ai... Se sprijini cu fruntea de geam şi închise ochii. Îmi cer scuze. Îmi pare rău. Cred că ajungem la acea parte a programului unde eu cedez nervos.

– Nicio problemă. Puse mâna pe spatele ei, simţi cum tremură şi ştiu că ajunsese în centrul furtunii. Fă ce simţi nevoia să faci.

O îmbrăţişă când se întoarse spre el şi o ridică în braţe, când începu să plângă. O duse pe canapea şi rămase aşezat lângă ea, ţinând-o în braţe. Stătură aşa multă vreme aşteptând să se liniştească furtuna.

8

Nu-i era ruşine să plângă, nu pentru motive care meritau. Era recunoscătoare. Pe măsură ce curgeau, lacrimile îi spălau din teamă şi din răul pe care-l resimţea. Era recunoscătoare că nu era genul de bărbat care să o bată pe spate şi să-i spună să nu plângă.

Îi oferea un umăr pe care să plângă şi apoi o lăsa să se manifeste.

După ce nu mai tremură şi lacrimile i se opriră, Duncan o sărută uşor pe tâmpla zgâriată.

– E mai bine acum?

– Da. Inspiră profund şi când expiră se simţi mai calmă. Pentru Dumnezeu, da, e mai bine.

– Uite ce facem: eu îți prepar ceva de băut și tu îmi povestești ce s-a întâmplat. O prinse de bărbie și i-o ridică până când privirile lor se întâlniră. Pe urmă o să vedem ce se mai întâmplă.

– Bine.

– Nu am nimic... o batistă.

– Am eu șervețele de hârtie în geantă.

– Bine atunci... Dacă ai cumva nevoie, știi, să mergi la baie? Este una chiar înainte și la dreapta.

– E o idee bună.

După ce Duncan plecă, Phoebe rămase în continuare așezată, adunându-și energiile. Apoi se ridică cu greu în picioare, își luă poșeta pe care o lăsase pe măsuța de cafea și se duse spre budoar, trecând pe sub arcade grațioase și călcând pe podele lustruite.

Prima privire pe care o aruncă în oglindă o făcu să geamă. Ochii îi erau umflați și roșii, iar la dreptul avea o vânătaie urâtă, accentuată de sângele închegat de sub el.

Falca îi era și ea umflată, buza inferioară aproape dublă față de normal și în plus spartă. Plasturii în cruce de pe frunte acopereau locul unde avea capul spart și ieșeau puternic în evidență în contrast cu pielea roșie și julită.

– Nu ești la un concurs de frumusețe, Phoebe, așa că las-o baltă. Dar, Dumnezeule, gândește-te că ai putea să arăți și mai rău de atât.

Când va ajunge acasă, cu fața aceea, avea să-i sperie pe toți. Din păcate nu putea să facă nimic în legătură cu asta, nimic, își spuse spălându-se ușor cu apă rece pe față.

Curând descoperi că e greu și să facă pipi, fiind rănită la un șold și cu o mână bandajată, lucru care îi producea frustrări datorită disconfortului. Încercarea de a se aranja puțin îi produse o durere surdă, sub protecția oferită de medicamente.

Vanitate sau nu, era deja sătulă să arate ca și cum ar fi intrat cu capul direct într-un zid de cărămidă.

În plus, ura să se târască. Şi, totuşi, se târî până în cameră, acolo unde Duncan pusese o tavă pe măsuţa de cafea.

– Nu ştiu ce ţi-au dat la Urgenţă, aşa că m-am gândit că alcoolul este exclus din start. Ţi-am adus ceai şi remediul meu personal pentru ochi învineţiţi şi alte asemenea chestii – o pungă cu mazăre congelată.

– Ai făcut ceai?

– Nu-ţi place ceaiul?

– Ba, sigur că da. Ai făcut ceai şi încă într-un ceainic drăguţ şi l-ai adus şi pe tavă. Şi mi-ai adus şi mazăre congelată. Ridică mâna zdravănă. Cred că am devenit mult prea emotivă. Îmi vine să plâng, pentru că cineva mi-a făcut ceai şi s-a gândit să-mi ofere mazăre congelată.

– E bine că nu ţi-am făcut şi o prăjiturică.

Phoebe luă punga cu mazăre şi o puse pe faţă.

– Ştii să faci prăjituri?

– Habar n-am. Oricum, nu ştiam dacă poţi sau nu să mesteci. Cum îţi simţi falca?

Phoebe se duse spre divan şi se aşeză.

– Vrei să-ţi spun varianta de stoic sau doreşti adevărul?

– Prefer adevărul.

– Doare al dracului de tare. Nu cred că există vreun centimetru pătrat al corpului care să nu mă doară al dracului de tare. Asta te face să zâmbeşti?

El zâmbi.

– Nu pentru că te doare peste tot, ci pentru că te enervează tare de tot. E bine să văd că nu te-ai schimbat. Se aşeză lângă ea şi-i turnă ceai. Spune-mi ce s-a întâmplat, Phoebe.

– Cineva m-a atacat, la sediu.

– Atacat? Cine?

– Nu l-am văzut, aşa că nu pot spune cu siguranţă cine a fost. Mă aştepta, spuse ea şi începu să-i povestească ce se întâmplase.

El nu o întrerupse decât atunci când ajunse la partea cu

agresorul care-i rupsese hainele, clipă în care sări ca ars de pe canapea. La fel cum făcuse şi atunci când ea intrase în cameră, se duse la uşi şi se uită afară.

Phoebe se opri din povestit.

– Continuă, spuse el stând cu spatele la ea. Deocamdată nu pot să stau jos.

O ascultă şi continuă să se uite pe geam. Nu vedea plantele şi nimic din ce era în grădină. Nu vedea decât o scară întunecoasă şi pe Phoebe lovită şi neputincioasă, luptându-se cu un ticălos fără chip, care o lovea, şi o teroriza.

Trebuie să existe o modalitate de a i-o plăti, se gândi Duncan. Credea cu tărie în asta.

– Ştii cine era? o întrebă el după ce ea termină de povestit.

– Nu l-am văzut.

Duncan se întoarse spre ea. Faţa lui era lipsită de expresie şi albă, iar ochii albaştri îi ieşeau şi mai tare în evidenţă.

– Dar ştii cine era.

– Am o bănuială destul de puternică. Dar bănuiala nu este o dovadă.

– Asta spune poliţistul din tine. Dar omul?

– Ştiu cine a fost şi voi găsi o modalitate de a o demonstra. Crezi că voi accepta ce mi-a făcut fără să ripostez în niciun fel? Crezi că ăsta este felul meu de a fi? Ridică o mână ca şi cum ar fi încheiat subiectul.

– Nu, continuă. O furie puternică are aceleaşi efecte curative ca şi o porţie bună de plâns.

– Mi-a făcut rău. Nenorocitul dracului. Mi-a făcut rău şi m-a umilit. M-a făcut să cred că mă va ucide, că-mi va lăsa copilul orfan şi familia îndurerată. M-a lăsat să mă târăsc de acolo dezbrăcată, să mă târăsc, fără haine, acolo unde lucrez, unde trebuie să merg în fiecare zi şi să dau ochii cu oamenii care au văzut ceea ce mi-a făcut. Şi ştii de ce?

– Nu. De ce?

– Pentru că nu putea să accepte că trebuie să primească

ordine de la mine. Nu suporta autoritatea, mai ales că venea din partea unei femei, care l-a pus la locul lui şi l-a făcut să-şi asume consecinţele acţiunilor sale.

– Vrei să spui că un alt poliţist ţi-a făcut asta?

Şocată de cât de multe ieşiseră la iveală dinăuntrul ei, Phoebe dădu înapoi.

– Am suspiciuni puternice.

– Cum îl cheamă?

Femeia din ea, cea care fusese rănită şi umilită, se bucură sesizând tonul pe care el întrebase. Tonul spunea foarte clar – mă ocup eu de asta. Dar Phoebe dădu din cap.

– Nu scoate bidiviul alb, Duncan. Acest lucru se va rezolva. O să am grijă de el. Este sarcina mea să mă ocup de asta. Faptul că am venit aici şi am avut răgazul asta... ei bine, m-a ajutat mai mult decât îţi dai seama.

– E bine şi mă bucur pentru tine. Mi-a făcut plăcere să te ajut. Dar pe mine nu mă ajută nimic când simt atât de tare nevoia de a zdrobi faţa cuiva, ca şi cum ar fi o ceapă, şi a-i smulge penisul inutil pentru a-l arunca la câini.

– Nu, spuse Phoebe după o pauză. Nu, cred că nu te ajută foarte tare. Trebuie să recunosc că mă simt uimitor de bine şi chiar puţin excitată de acest sentiment.

– Încă nu ştiu ce e asta, chestia care există între noi. Încă nu mi-a trecut prin cap că ar trebui să mă gândesc la ea. Dar, indiferent de ce este, trebuie să ştii că reacţiile mele, atunci când un ticălos loveşte o femeie, sunt absolut fireşti, şi anume să-l stâlcesc în bătaie pe individ.

Ar fi putut să o facă, se gândi ea. Uitându-se la el acum, cu nebunia aceea arzând în priviri, înţelese că Duncan nu însemna doar noroc şi şarm.

– Bine. Înţeleg că reacţiile tale naturale sunt de a apăra şi de a acţiona şi pari...

– Nu începe cu textele alea de negociator...

– Aceasta este reacţia mea, replică ea. Iar următoarea este

tentația de a spune că nu am nevoie de protecție, dar date fiind circumstanțele, ar fi cel mai prost lucru pe care l-aș putea afirma. Cea mai mare partea a vieții am fost cea care a protejat și a apărat și asta a început cu mult timp înainte de a fi polițistă. Nu prea știu cum să reacționez atunci când altcineva vrea să mă protejeze și să mă apere pe mine.

Duncan păși ezitant spre ea și apoi se aplecă desupra ei.

– Voi avea mare grijă, să-mi spui dacă te doare, zise el sărutându-o cu blândețe.

– Nu doare.

O sărută din nou și apoi se îndreptă.

– Ai o săptămână.

– Scuze?

– Ai o săptămână pentru a-ți duce la bun sfârșit actuala misiune. Apoi fac rost de nume și continui eu.

– Dacă este vreun fel de ultimatum...

– Nu, chiar nu este. Este doar un fapt. Așezându-se pe măsuța de cafea luă punga cu mazăre pe care ea o abandonase, o întoarse pe partea mai rece și o lipi de falca ei umflată. Deja știu că a fost un polițist, unul căruia i-ai dat peste nas cu ceva. Cred că-i pot afla numele în mai puțin de o oră. Dar ai la dispoziție o săptămână să te ocupi de asta așa cum vrei tu.

– Crezi că pentru simplul fapt că ai bani...

– Nu, Phoebe, *știu* că pentru asta. Ușor, îi sărută încheieturile bandajate ale mâinilor. Unge rotițele, știi și tu cum merg lucrurile. Ești inteligentă și hotărâtă, lucru care mă stimulează și pe mine. Pariez că-l vei arde pe ticălosul asta într-o săptămână. Și dacă nu, va fi rândul meu s-o fac.

– Rândul tău? Treaba e de competența poliției și nu are nimic a face cu rânduri și alte chestii de-astea. Ar fi un comportament pueril.

El îi zâmbi, atât cât să i se vadă gropițele din obraji.

– Știi că arăți ca dracu' acum.

– Poftim?

Vreau să spun că arăți destul de rău acum, cu fața tumefiată în halul ăsta. Și chiar dacă cicatricile aduc a *Anatomia lui Grey*, tot arăți ca dracu'. Așa că n-aș avea niciun motiv să mă uit la tine acum și să mă simt atras. Deși chiar asta se întâmplă.

Phoebe lăsă punga cu mazăre pe tava de ceai.

Și ce dracu' are asta de-a face cu restul?

Nimic, doar că mi-a trecut prin minte. Mai vrei ceai? Și da, spuse el când văzu că ea îl privește fix, este o schimbare de subiect, după cum ți-ai dat seama. Tu te-ai hotărât deja și la fel am făcut și eu, așa că ce rost are să ne certăm în legătură cu asta de vreme ce știm că niciunul dintre noi nu va ceda? Și cum nu cred că ești în plină formă, nici nu mă pot certa cu tine.

Nu, nu mai vreau ceai, mulțumesc. Ai dreptate, nu mă simt în formă maximă, dar trebuie să înțelegi că este o mare diferență între răzbunare și lege.

Vom dezbate acest subiect la o dată ulterioară, când îți vei recăpăta puterile pe deplin. Vrei să faci o baie în jacuzzi? Apă fierbinte, jeturi? S-ar putea să-ți mai atenueze durerile.

Un alt lucru pe care-l ignorase, se gândi ea, era că bărbatul avea capul tare.

- Mulțumesc pentru ofertă, dar nu voi profita de ea pentru că trebuie să mă duc acasă. Gândul că trebuia să facă asta o descurajă. Dumnezeule, spuse.

- Vrei să suni mai întâi, să le pregătești?

- Nu. Nu aș face decât să produc și mai multă îngrijorare până când ajung. Te pun din nou pe drumuri, Duncan, pentru a mă duce înapoi în oraș.

- Și ce dacă, o să-mi fii datoare.

Duncan o ajută să ajungă până la mașină. Deși distanța era scurtă, se simțea epuizată, așa că luă loc și-l lăsă pe el să-i pună centura de siguranță.

Carly urma să se întoarcă de la școală din clipă în clipă, se gândi ea în drum spre casă. Mama probabil că terminase de

făcut pe internet comenzile pentru ziua următoare sau aranjase deja în cutii compleurile terminate pentru a le trimite prin poştă. Ava se întorsese de la cumpărături şi îşi făcea de lucru prin bucătărie.

O după-amiază de luni la fel ca oricare alta, doar că ea avea să o bulverseze.

– Cine cântă la pian? întrebă ea.

– Nimeni. Eu, cât de cât, după ureche. Dar mereu am fost de părere că pianul înnobilează casa.

– Verişoara Bess a insistat ca eu şi Carter să luăm lecţii de pian. Pe mine m-a interesat mai degrabă mecanismul, dar pe Carter l-a pasionat, spuse ea dându-şi capul pe spate. Aş vrea ca faza asta să se fi terminat. Faza în care mă vor vedea şi vor fi şocate, în care va trebui să povestesc totul din nou.

– Dacă vrei pot să le explic eu tot ce s-a întâmplat.

– Va trebui să o fac eu. Unde este familia ta, Duncan, spuse ea, dându-şi seama brusc că în niciuna din camerele în care fusese nu văzuse vreo fotografie de familie.

– Pe ici, pe colo.

– O poveste lungă?

– Un adevărat roman. O să-ţi povestesc altă dată.

Telefonul ei sună şi cu preţul unui efort destul de mare reuşi să-l scoată din geantă.

– Da, Dave, sunt bine, mai bine. Nu, acum sunt în drum spre casă. Am fost cu un prieten. Ar fi putut să fie şi mai rău de atât.

Ascultă un timp fără a spune nimic.

– Înţeleg. Voi veni mâine pentru a... Domnule... Domnule căpitan. Dave. Pufni iritată. Bine, două zile, atunci. Trei. Da, domnule, vă mulţumesc. Şi aş vrea ca şedinţa de pregătirea să fie reprogramată pentru joi, dacă este posibil. Mulţumesc foarte mult. Voi face asta. Da, aşa voi face. La revedere.

– Totul e în regulă?

– Nu în întregime, dar mai bine decât ar fi putut să fie.

Avea de gând să mă oblige să-mi iau concediu medical două săptămâni.

- Ticălosul.

Phoebe izbucni în râs şi tresări simţind durerea din coaste.

- Aş înnebuni dacă aş sta acasă două săptămâni. Mama şi Ava ar sta mereu în preajma mea şi m-ar bate la cap. Ştie şi el asta. Mă voi vindeca mai repede dacă merg la muncă. În plus mai este şi un fel de demonstraţie făcută exact în momentul când se simte nevoia. Ticălosul ştie asta. Probabil că de la bun început îşi dorea să stau acasă vreo trei, patru zile, nu mai mult. Este un ticălos şmecher.

- Începe să-mi fie simpatic.

- Probabil că ţi-ar plăcea. A dispărut cu arma mea.

– Ce? Căpitanul Dave?

- Nu, nu căpitanul. Îmi cer scuze, dar chestia asta mi-a făcut creierul praştie şi am impresia că nu mai judec logic.

Poliţistul care o agresase, îşi dădu seama Duncan. Şi pentru că ea părea preocupată de problema asta, nici el nu mai spuse nimic, până ajunseră aproape de strada Jones.

– Vrei un bourbon şi o ţigară înainte?

– Să nu crezi că nu mi-ar prinde bine. Va trebui să dau piept cu o isterie feminină multiplicată. Se pregăti inspirând şi expirând profund pe măsură ce se apropiau de aleea pavată. Oh, Dumnezeule, asta chiar pune capac la toate!

– Ce? întrebă Duncan văzându-i zâmbetul stoic. Apoi îl zări pe bărbatul care fugea spre ei.

– Phoebe! Phoebe, ce s-a întâmplat? Bărbatul aproape smulse uşa şi se aplecă spre ea. Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat? Tu cine eşti? Ce dracu' i-ai făcut surorii mele?

– Carter, încetează! Nu a făcut decât să mă ajute.

– Cine ţi-a făcut asta? Unde este?

Strada Jones era circulată, atât turişti, cât şi cei ce locuiau acolo, şi Phoebe remarcă faptul că unii dintre cei ce treceau pe acolo se opriseră locului pentru a se holba la femeia bătută şi

la cei doi bărbați care se aflau de o parte și de cealaltă a unui Porsche alb.

– Poți să încetezi să mai strigi ca un nebun? Haide să intrăm în casă.

– Întrebările tale sunt bune, spuse Duncan înconjurând mașina. Aș vrea să aflu și eu răspunsurile la ele. Eu sunt Duncan. Trebuie să avem grijă, este lovită în multe locuri.

– Mă pot ocupa eu de ea.

– Carter, încetează. Vrei să-mi faci ziua de rahat pe care am avut-o și mai nasoală fiind nepoliticos cu un prieten? Îmi cer scuze, Duncan, pentru fratele meu prost-crescut.

– Nicio problemă.

– Oh, Doamne, uite-o pe don'șoara Tiffany, cu câinele ăla ridicol. N-am niciun chef să vorbesc cu ea acum. Carter, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă obliga să fac față la asta, acum. Ajută-mă să intru în casă.

– Ușurel, îl sfătui Duncan, privind-o pe femeia trecută bine de prima tinerețe, cu părul blond tapat, în fața căreia mergea un câine mititel, aparent fără păr, având, însă, o cravată cu bulinuțe. Încă nu te-a văzut, îi spuse el lui Phoebe. Și apropo, și eu aș fi prost-crescut, dacă aș fi în locul tău, adăugă el pentru Carter când ajunseră pe trotuar. Oricum, când conduc o femeie acasă o însoțesc până la ușă.

Resemnată, Phoebe se lăsă susținută din ambele părți și aproape cărată pe sus pe scări. Și acum că uvertura fusese executată, se gândi ea, spectacolul putea să înceapă.

Când se deschise ușa, Essie era deja în hol.

– Mi s-a părut că te-am auzit strigând, Carter. Eu... Phoebe! Dumnezeule.

Se făcu albă ca varul și se clătină pe picioare.

– Lăsați-mă, murmură Phoebe și o luă înainte. Mamă, sunt bine. Mamă. Respiră, te rog. Sunt bine, sunt acasă. Carter, du-te și adu-i un pahar cu apă.

– Nu. Nu. Încă albă la față, Essie ridică o mână pentru a o mângâia pe Phoebe pe obraz. Fetița mea.

– Sunt bine.

– Fața ta. Reuben...

– E mort, mamă. Și știi și tu asta.

– Da. Da. Îmi pare rău. Of, Phoebe, ce s-a întâmplat? Fața, ta. Brațul! Ava!

Își revenise, remarcă Phoebe. Era tot albă la față ca un cearșaf, dar își revenise.

Ava apăru în viteză de undeva din fundul casei. În următoarele câteva minute fu o avalanșă de întrebări, voci, mișcări, lacrimi. Duncan închise ușa de la intrare și rămase la oarecare distanță. Considera că, dacă nu putea da o mână de ajutor, era mai bine să stea deoparte.

– Și acum gata.

Vocea lui Phoebe, foarte calmă și categorică, domină vacarmul. Repetă ordinul o dată și apoi încă o dată. Când îl rosti a treia oară, vorbele parcă șfichiuiau. Șocați, toți tăcură brusc.

– Vă voi explica totul, dar deocamdată vreau să nu mai vorbească toți în același timp. Am fost bătută, ceea ce este destul de evident, și toată nebunia asta nu mă ajută deloc. Bun...

– Mamă!

Cuvântul spus cu o voce tremurată puse capăt la ceea ce Duncan presupuse că ar fi putut să fie un discurs iritat. Phoebe se întoarse spre fetița care rămăsese în ușă, ținând în mână o minge roșie.

– Sunt bine, Carly. Știu că nu pare, dar sunt bine. Voi fi bine. M-am lovit, dar sunt bine.

– Mamă. Mingea îi căzu din mână și se rostogoli în cameră în vreme ce Carly fugi spre Phoebe și îi cuprinse mijlocul cu brațele. Din locul de unde se afla, Duncan văzu grimasa de durere și felul în care dispăru culoarea din obrajii lui Phoebe.

– Hei, îmi pare rău. Știu că nu e momentul potrivit, dar,

ştiţi, cred că Phoebe trebuie să se întindă. În timp ce vorbea se îndreptă spre ea şi pur şi simplu o ridică în braţe. Carly, îmi arăţi, te rog, unde este dormitorul mamei tale?

– E la etaj.

– Pot să merg, Duncan. Pot să merg singură.

– Cu siguranţă, dar deja eşti în braţele mele. Don'şoară MacNamara, i-au dat lui Phoebe nişte medicamente şi poate că e timpul să le ia, dacă i-aţi aduce un pahar cu apă.

– Sigur, sigur.

– Aduc eu, spuse Ava atingând-o uşor pe Essie pe mână. Tu du-te sus cu Phoebe. Aduc eu apa şi nişte gheaţă. Carter, ajută-mă să scot nişte gheaţă pentru Phoebe.

– Mă duc sus să fac patul. Mă duc direct sus ca să-l fac. Essie porni pe scări în sus, în viteză.

– Ai căzut? Vocea lui Carly tremura. Fetiţa mergea pe lângă Duncan şi-şi ţinea strâns în pumni tivul rochiţei.

– Am şi căzut. Am căzut rău şi a trebuit să merg la spital. M-au reparat şi apoi m-au lăsat să vin acasă. Ştii că nu te lasă să mergi acasă dacă nu eşti aproape bine. Nu?

– Ai mâna ruptă?

– Nu, doar mă doare. O ţin în faşa asta, ca să nu mă lovesc la ea.

– Cum se face că nu ai prins-o când a căzut? îl întrebă Carly pe Duncan.

– Aş vrea s-o fi putut face, dar nu eram acolo când a căzut.

O duse pe Phoebe în dormitorul în care Essie pregătise patul.

– Pune-o jos. Mulţumesc foarte mult, Duncan. Phoebe, îmi pare rău, dar mi-am pierdut capul, se scuză Essie.

– Nu-i nicio problemă, mamă. Totul va fi bine.

– Bineînţeles că aşa va fi. Deşi buzele îi tremurau, Essie îi zâmbi lui Carly. Vom avea mare grijă de mama ta, nu-i aşa? Acum are nevoie de nişte medicamente.

– Sunt la mine în poşetă. Eu...

– Iată-o, spuse Duncan punând poşeta pe pat.

– Te pricepi la detalii, remarcă Phoebe.

– Nu vrei să cobori şi să iei loc în camera de zi, Duncan? întrebă Essie. Carter îţi va oferi ceva de băut şi... Îşi frecă tâmplele. Şi rămâi la cină. Bineînţeles că trebuie să rămâi la cină.

– Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar vă voi lăsa să aveţi grijă de Phoebe. Rămâne pe altă dată.

– Eşti bine-venit oricând. Oricând vrei. Te conduc eu jos.

– Rămâneţi aici, spuse el mângâind-o pe Essie pe umăr după care se uită la Phoebe: Asta e valabil şi pentru tine.

– Cred că exact aşa voi face. Duncan...

– Vorbim mai târziu.

Pe când Duncan cobora, Carter urca cu câte o pungă de pheaţă în fiecare mână.

– Îmi cer scuze că am sărit la tine, afară.

– Nu-ţi face griji. Era normal.

– Ştii cine a lovit-o pe sor'mea la faţă? Am luat destui pumni ca să ştiu exact cum arată rezultatul acestora, spuse el când Duncan îşi ridică sprâncenele în semn de întrebare.

– Nu ştiu cine a lovit-o, dar am de gând să aflu.

– Când vei afla, dacă asta se va întâmpla înainte să aflu eu, vreau să-mi spui.

– Sigur.

– Carter MacNamara, spuse el, eliberându-şi o mână şi întinzându-i-o lui Duncan.

– Duncan Swift. Ne mai vedem.

Duncan ieşi. În drum spre maşină, aruncă o privire spre ferestrele dormitorului. O casă fantastică, se gândi el, dar din păcate plină de probleme. Avusese şi el destule pentru a-şi da seama că erau de toate felurile şi mărimile. La fel cum ştia, fără urmă de îndoială, că, indiferent de probleme, Phoebe era liantul care ţinea acea familie împreună.

Talent sau povară? se întrebă el şi decise că probabil era vorba de câte puţin din amândouă.

Un bărbat deştept ar fi plecat din acea casă fantastică şi ar fi continuat să conducă fără să se mai întoarcă. Asta ar fi făcut un bărbat deştept.

Dar, se gândi Duncan, există momente când este mult mai interesant şi mai plăcut să fii fraier.

Duncan se întoarse la bar. Mulţimea care venea la Slam Dunc după muncă nu avea să-şi facă apariţia mai curând de o oră, aşa că în ciuda celor câteva televizoare pe care rula ESPN[1] şi a celor câţiva clienţi care jucau biliard şi air hockey, locul era destul de liniştit pentru o întâlnire.

Oricum, voia o bere şi se gândi că după ziua ce o avusese, chiar o merita. Se uită după Phin şi când îşi văzu prietenul intrând, făcu semn spre bar.

– Ţi-am comandat deja o Corona şi nişte nachos. Phin se strecură pe scaun. M-ai lăsat baltă azi.

– Ştiu şi-mi cer scuze, dar n-am avut încotro. Ce s-a mai întâmplat?

– Jake, pe care l-ai lăsat baltă, ca şi pe mine, a ajuns la două minute după ce ai plecat tu şi a făcut un tur complet. Va face o estimare detaliată a costurilor dacă te hotărăşti să transformi clădirea într-un bloc de locuinţe. La o primă vedere ar costa cam unu virgulă cinci, plus preţul clădirii.

– În regulă.

Phin se lăsă pe spate când chelnerul le aduse farfuria cu nachos şi sticla de Corona.

– Te uiţi vreodată în urmă şi te minunezi cum de ai ajuns să stai aici şi să vorbeşti de un milion şi jumătate de dolari ca şi cum ar fi mărunţiş?

– Cât te-a costat costumul ăla?

---

[1] Canal sportiv.

Phin rânji şi luă sticla cu bere.

– Arată bine, nu?

– Omule, tu eşti arbitrul eleganţei. Haide, să nu ne ţigănim. Pune şi ce-i voi da nevăstuicii ăleia pentru clădire.

– Nu seamănă cu o nevăstuică, comentă Phin.

– Poate că va lua o parte din banii pe care o să-i primească şi-şi va cumpăra o perucă decentă. Oricum... ai un pix?

Phin scoase un Mont Blanc din buzunarul interior al hainei.

– Cum de niciodată nu ai la tine un nenorocit de pix?

– Şi unde să-l ţin? În plus, tu ai întotdeauna. Duncan scrise câteva numere pe un şervеţel.

Şi cam asta era tot, se gândi Phin. Poate că tipul arăta la fel ca oricare altul, îmbrăcat în jeans, cu cămaşa pe dinafară şi mânecile suflecate şi cu părul urlând după un pieptăn. Poate că celor mai mulţi li se părea că era doar un tip foarte norocos care avusese şansa să aleagă numerele câştigătoare la momentul potrivit. Dar aparenţele nu făceau nici cât o ceapă degerată când era vorba de Duncan Swift.

Folosise pixul împrumutat şi un şervеţel pentru a calcula costurile, inclusiv cele suplimentare, veniturile şi posibilul profit. Făcuse acest lucru în vreme ce mânca nachos şi bea o bere şi până când avea să le termine va fi calculat şi costurile prevăzute şi profitul aproape la fel de exact ca un întreg birou de contabili. Tipul avea fler, decise Phin în vreme ce îşi punea nachos în farfurie.

– Unde ai fost?

– Despre asta vreau să vorbim. Sau ca să fiu mai exact, despre asta vreau să vorbesc cu drăguţa ta soţie.

– Loo este la tribunal.

Duncan îl privi şi zâmbi:

– Nu, nu e.

Loo era îmbrăcată cu un costum albastru cu o croială conservatoare, care îi punea în evidenţă picioarele lungi. Avea

părul prins la spate, ochii căprui-închis şi gura cărnoasă. Pielea ei era de culoarea caramelelor.

Duncan se întreba adesea cum puteau judecătorii sau juraţii să se uite la ea şi să nu-i ofere exact ceea ce cerea. El ieşi din separeu, o luă în braţe şi-i vorbi la ureche, îndeajuns de tare încât să fie auzit de Phin.

– Părăseşte-l. Îţi cumpăr eu Fiji.

Ea izbucni în râs.

– Pot să-l ţin să mă joc cu el cât eşti tu ocupat?

– Dă-mi soţia înapoi.

– Încă nu am terminat cu ea. Duncan o sărută lung, un gest plin de dramatism. Asta o să-mi ajungă. Îţi mulţumesc că ai venit, Loo.

– Am crezut că eşti la tribunal, zise Phin.

– Am fost, spuse ea aşezându-se lângă el şi sărutându-l pe buze. Procurorul a cerut o amânare. I-am băgat în corzi. Şi acum, care dintre voi, frumoşilor, îmi oferă şi mie un martini?

– Se prepară în timp ce vorbim. Va fi gata într-un minut. Uite ce-i vom oferi individului, spuse Duncan împingând şervetelul spre Phin. În regulă?

Phin se uită pe şervetel şi ridică din umeri.

– Sunt banii tăi.

– E adevărat, spuse Duncan ridicând berea. Ştia că Phin şi Loo se ţineau de mână pe sub masă. Între ei exista ceva, orice ar fi fost acel *ceva* care-i ţinea pe oameni împreună şi-i făcea să fie şi fericiţi. Mai vreţi nachos? întrebă el.

– Doar martiniul. Pentru că minunatul şi extraordinarul nostru copil îşi petrece seara la verişoara ei, îl voi pune pe acest bărbat bine să mă scoată la masă.

– Chiar?

– Da, dar nu înainte de a-mi bea paharul şi de a termina joaca cu amantul meu, prezent aici. Loo îi făcu cu ochiul. Aşadar, păpuşelule, cu ce te pot ajuta?

Duncan nu spuse nimic o clipă, după care rânji.

– Îmi cer scuze, dar mintea mi-a luat-o în câteva direcții interesante. Este vorba de ceva ce are legătură cu ce i s-a întâmplat unei prietene azi și cu ce i se va întâmpla tipului care i-a făcut acest lucru, în cazul în care va fi prins.

– Penal sau civil?

– Al dracului de criminal.

Loo ridică o sprânceană auzind tonul vocii. Apoi acceptă martiniul ce-i fusese servit și luă o înghițitură mică.

– În cazul în care acest criminal va fi pus sub acuzare, presupun că ai avea ceva împotrivă dacă eu sau firma mea l-am reprezenta.

– Nu-ți pot cere asta, dar m-am gândit că știi cam tot ce ar putea să facă, legal, când vor pune mâna pe el.

– Nu dacă, ci când, spuse ea mușcând dintr-un chips. Bine, spune-mi ce se presupune că a făcut acest individ.

– Înainte de a-ți spune ce a făcut trebuie să te avertizez că este vorba de un polițist.

– Oh. Ei bine, la dracu', spuse Loo, expirând puternic, după care mai luă o gură de martini. Spune-mi.

Interesant. Din locul său de la bar, având în față o bere, mâncând cartofi cu brânză și prefăcându-se că citește textele afișate pe ecranul din apropiere, bărbatul avea o vedere perfectă spre locul unde amicul lui Phoebe stătea la masă cu cuplul de negri. Interesant, al dracului de interesant, și mai ales ce întâmplare fericită că supraveghea casa de pe strada Jones când mașina aia de fițe o adusese pe Phoebe acasă. Nu mai arăta la fel de bine.

Trebui să-și înăbușe un hohot de râs, care știa că ar fi atras atenția asupra lui. Nu, domnule, târfa cu părul roșu chiar nu era în cea mai bună formă.

Și avea să arate chiar mai rău înainte ca totul să se ter-

mine. Dar deocamdată prefera să ia o mică pauză şi să-şi bată puţin capul pentru a afla cine era domnul Maşină Fiţoasă şi prietenii săi.

9

Cu o ureche ciulită la posibilele zgomote ce ar fi putut să apară în camera lui Phoebe, Essie împachetă cu grijă cuvertura albă cu model stilizat. Tricotatul o liniştise, exact aşa cum sperase. Adesea se gândea că datorită faptului că lucra, şi chiar crea, dacă putea să se laude puţin, mintea nu i-o lua razna.

Făcuse o treabă bună, era convinsă de asta, şi mireasa care avea să primească acel cadou va avea parte de ceva unic şi special, ceva ce putea fi transmis din generaţie în generaţie.

Aranjă cuvertura de culoare gri-închis. Chiar şi numai atât, aranjarea produsului finit, împachetarea meticuloasă îi ţinea mintea ocupată.

Nu voia să se teamă de fiecare dată când Phoebe ieşea din casă, nu voia să-şi închidă familia între zidurile casei. Nu-şi putea permite să lase acea frică să se insinueze, să preia controlul. Se strecura tiptil, pas cu pas, furând spaţiu puţin câte puţin, înaintând lent.

La început îţi simţeai inima în gât, simţeai că nu mai ai aer chiar şi atunci când erai la cumpărături, în raionul de legume, înconjurată de roşii, fasole păstăi, salată şi de melodia „Moon River", care se repeta până când îţi venea să urli. Până când simţeai nevoia să fugi, să-ţi abandonezi căruciorul cu cumpărături, pe jumătate plin, şi să alergi.

Putea să apară şi la curăţătorie sau la bancă, unde funcţionarul te cunoştea bine şi te întreba mereu ce-ţi mai fac copiii. Putea să se furişeze chiar atunci, apăsându-te pe piept, până când simţeai că nu mai poţi, că-ţi ţiuie urechile şi transpiraţia te năpădeşte.

Încă mai putea să iasă pe terasă, în curte, dar chiar şi asta devenea din ce în ce mai dificil. Dacă nu ar fi existat Carly, se îndoia că ar fi fost în stare chiar şi de puţinul pe care îl făcea. Se apropia ziua, simţea asta, o vedea ca fiind din ce în ce mai aproape, când nu va mai putea nici măcar să şadă pe verandă şi să citească o carte cu iubita ei nepoţică.

Şi cine o putea acuza că greşea? se gândea Essie lipind abţibildul oval cu iniţialele ei pe cuvertura împachetată, astfel încât acesta să nu se desfacă.

În lumea dinafară zidurilor se întâmplaseră lucruri înfrozitoare. Lucruri înspăimântătoare şi groaznice se întâmplau în fiecare minut al fiecărei zile, pe străzi şi pe trotuare, la piaţă şi la curăţătorie.

O parte din ea ar fi dorit să-şi poată ţine familia înăuntrul acelor ziduri, să închidă uşile şi să baricadeze geamurile. Înăuntru, îşi dorea să-i ţină înăuntru, acolo unde cu toţii puteau fi în siguranţă, unde nimic îngrozitor nu li se putea întâmpla.

Essie ştia că acest gând se datora bolii ei, care încerca să se apropie încă puţin.

Puse şi cartonaşul pe care erau trecute instrucţiunile de îngrijire ale cuverturii şi apoi închise cutia argintie.

Cât timp împachetase cutia aşa cum ceruse cumpărătorul fusese mai calmă. Privirea îi aluneca din când în când spre geam, dar era doar o simplă verificare a ceea ce putea fi dincolo de el. Era încântată că ploua. Îi plăceau foarte mult zilele ploioase când părea atât de plăcut, de intim şi de normal să fii în casă, împreună, la fel ca păsărelele de pe modelul cearşafului.

Până să termine de împachetat cadoul în cutia în care urma să fie expediat, ajunse să fredoneze un cântecel. Luă pachetul în braţe şi ieşi din cameră, oprindu-se doar o clipă pentru a-şi arunca privirea în camera lui Phoebe şi zâmbi când îşi văzu fata dormind. Somn, relaxare şi linişte, de asta avea nevoie fetiţa ei pentru a se vindeca. Când se va trezi, îi va aduce o ceaşcă de ceai şi o mică gustare şi va sta cu ea la fel cum

făcuse cu mulți ani în urmă, atunci când Phoebe avusese o răceală mai gravă.

Era la jumătatea scărilor când auzi soneria de la intrare. Simți un fior străbătând-o ca și cum ar fi fost un glonț și ajunse într-o clipă jos, cu inima bătându-i cu putere. Se așeză pe scări strângând la piept cutia ca pe un scut.

Ar fi putut plânge, ar fi putut să-și lase capul pe cutie și să înceapă să plângă într-o clipă de teamă incontrolabilă.

Ușa era închisă și putea să rămână închisă dacă era nevoie. Nimeni să nu intre, nimeni să nu iasă afară. Toate păsărelele ei să rămână în colivie.

Cum ar fi putut să explice cuiva gheara pe care teama i-o înfipsese în piept și felul în care făcuse ca mica cicatrice pe care o avea pe față să doară ca și cum ar fi fost o rană nouă? Dar soneria va suna din nou dacă nu răspundea – auzi, deja sună – și o va o trezi pe Phoebe, iar Phoebe avea nevoie de odihnă.

Cine să o protejeze pe fetița ei dacă ea fugea și se ascundea?

Nu putea să rămână nemișcată pe trepte; nu îi va permite fricii să o împiedice să deschidă ușa, chiar dacă nu reușea să scape complet de ea.

Se ridică, forțându-se să meargă până la ușă, continuând să țină strâns cutia la piept. Ușurarea o făcu să se simtă prost și să se rușineze puțin, când văzu că cel care sunase era Duncan.

Un băiat atât de drăguț, gândi ea pentru o clipă, doar atât cât avea nevoie ca să-și tragă respirația. Un tânăr puternic și cu maniere alese, care o dusese pe micuța ei rănită până în pat.

Nu avea de ce să se teamă.

Mutând cutia sub braț, Essie deschise ușa și îi zâmbi larg.

– Duncan! Ce drăguț din partea ta că ai trecut pe aici. Ia te uită, ești ud tot. Intră în casă.

– Lăsați-mă să vă ajut cu cutia aceea.

– Lasă, e în regulă. O voi pune jos, spuse ea întorcându-se

chiar în clipa aceea şi sperând că el nu vedea în ce hal îi tremurau mâinile. Trebuie să vină cineva să o ia. Ce spui de nişte cafea?

– Nu vă deranjaţi. Hei, făcu el uitându-se la mâinile ei, şi văzându-le tremurul. Totul e bine?

– Sunt puţin agitată, asta e tot. Aiureli.

– Nu e deloc o aiureală, mai ales după toate câte s-au întâmplat. Şi eu am fost cam agitat.

Nu, se gândi Essie, el nu fusese agitat. Nu era genul care să tresară la zgomote sau la umbre. Dar era drăguţ din partea lui să spună asta.

– Nu-i spune lui Phoebe, dar mă calmează să ştiu că este un bărbat puternic în casă.

– Mai e cineva aici? întrebă el stârnindu-i râsul. Secretul dumneavoastră este în siguranţă la mine. Am trecut doar să văd ce mai face pacienta.

– A fost agitată toată noaptea, spuse Essie luându-l de braţ şi conducându-l în hol. Dar acum a adormit. Ia loc şi ţine-mi şi mie companie, vrei? Ava este la florărie. Lucrează acolo două-trei zile pe săptămână, când au nevoie de ajutor. Nora mea va trece pe aici ceva mai târziu. Josie e asistentă medicală la domiciliu. A consultat-o pe Phoebe ieri şi trece mai târziu, împreună cu Carter, după ce el termină cursurile. Vorbesc prea mult!

– N-am remarcat.

– Duncan, sunt foarte ruşinată de felul în care am reacţionat ieri.

– Nu ar trebui să vă simţiţi aşa. Aţi avut un şoc, e normal.

– Dar nu am făcut faţă foarte bine situaţiei.

– Ar trebui să nu vă forţaţi foarte tare. Duncan remarcă surprinderea care i se citi o clipă pe faţă, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. Ce aţi făcut azi?

– Am încercat să-mi găsesc de lucru şi am sâcâit-o pe Phoebe cu tăvile cu mâncare. Cred că-i venea să mă pocnească

în cap cu ele. Am terminat un proiect şi am făcut alte douăzeci de lucruri de care nu am nevoie.

Cuvântul proiect îi stârni brusc interesul. Îşi întinse picioarele şi se pregăti pentru o discuţie amicală.

– Ce fel de proiect?

– Oh, croşetez, spuse Essie arătând vag cu mâna spre hol, acolo unde cutia aştepta să fie livrată. Am făcut o cuvertură, cadou de nuntă, noaptea trecută.

– Cine se căsătoreşte?

– Fina de botez a unui client mai vechi. Vând în zonă ceea ce fac şi din când în când pe internet.

– Serios? Proiectele de genul acesta îi captau interesul. Ai un atelier familial?

– Mai degrabă o pasiune de după-amiază, spuse ea râzând. E doar o modalitate de a scoate nişte bani din pasiunea mea. Se relaxa şi mintea îi funcţiona repede. Le fac manual. Personalizate. Unice.

– Ce fel de tricotaj? întrebă el.

– Croşetă, am învăţat de la mama, care a învăţat la rândul ei de la bunica Ema. A fost o mare dezamăgire că nu am reuşit să o conving şi pe Phoebe să stea locului îndeajuns de mult pentru a o învăţa şi pe ea. Dar Carly începe să înveţe.

Se uită prin cameră şi remarcă un pled albastru-închis cu trandafiri roz. Se ridică şi se duse să-l studieze mai atent. Modelul era complicat şi original.

– Dumneavoastră aţi făcut asta?

– Da.

– E frumos. Foarte frumos. Arată ca ceva pe care bunica l-ar fi putut face în nopţi de muncă şi care a fost transmis din generaţie în generaţie.

Faţa lui Essie se lumină de plăcerea pe care i-o adusese complimentul lui Duncan.

– Este cel mai frumos compliment.

– Şi modelele, le alegeţi în funcţie de client sau sunt la rând?

– Oh, depinde. Hei, de ce nu vrei o cafea?

– Trebuie să plec. V-aţi gândit vreodată să, hei...

Felul în care i se luminase faţa o făcu pe Essie să strângă din buze, înainte de a se întoarce şi a o vedea pe Phoebe în pragul uşii.

– De ce te-ai ridicat din pat şi mai ales de ce ai coborât de una singură? Nemulţumită, Essie se duse direct spre fiica sa. Nu ţi-am pus clopoţelul pe noptieră ca să suni dacă ai nevoie de ceva?

– Aveam nevoie să mă ridic din pat. Nu am de gând să zac toată ziua ca verişoara Bess.

Duncan văzu scăpărarea de nemulţumire din privirea lui Essie, înainte ca ea să se întoarcă spre el.

– Te rog s-o scuzi, Duncan. Dar când nu se simte bine nu este cea mai simpatică fiinţă. Mă duc să fac cafeaua aia.

– Mamă, spuse Phoebe mângâind-o pe Essie pe mână, îmi pare rău. Nu am vrut să mă răstesc la tine.

– Te las să scapi cu faţa curată de data asta. Vorbeşte puţin cu Duncan; a venit pe vremea asta ploioasă doar să vadă cum te mai simţi.

Phoebe se încruntă la Duncan după ce mama ei părăsi camera.

– Mi se pare că arăt mai rău decât ieri.

– Atunci nu trebuie să o mai spun şi eu. Te şi simţi mai rău?

– Unele părţi ale corpului meu se simt mai rău, inclusiv temperamentul. Se uită spre bucătărie şi oftă. Iar dacă sunt prea cocoloşită devin iritabilă.

– Atunci voi încerca să mă abţin şi să iau înapoi şi astea, spuse el ridicând punga pe care o adusese. Asta pentru că atinge două puncte sensibile: unul că nu vrei să stai în pat şi al doilea cocoloşitul. Presupun că dacă primeşti un cadou îl vezi ca pe o cocoloşeală.

– Depinde de cadou. Oh, stai jos, Duncan. Mă irit şi pe mine cu proasta dispoziţie pe care o am.

– Chiar trebuie să plec, am vreo două lucruri de făcut. Ridică punga şi o scutură uşor. O vrei?

– De unde să ştiu, dacă nici măcar n-am idee ce e acolo? Îşi târâi picioarele până la el şi se uită în pungă. DVD-uri? Dumnezeule, cred că-s vreo zece.

– Mie îmi place să citesc sau să mă uit la filme când nu mă pot da jos din pat. M-am gândit că poate ţi-e greu să citeşti, aşa, cu aripa frântă, şi ţi-am adus nişte filme. Comedii romantice. Am înclinat spre întreaga colecţie „Cei trei tăntălăi", dar m-am gândit că s-ar putea să fie o pierdere de vreme.

– Te-ai gândit bine.

– S-ar putea să-ţi placă chestiile dure, în care sar tot soiul de chestii în aer, dar m-am gândit că într-o casă de femei aceasta n-ar fi cea mai bună alegere.

– Îmi plac comediile romantice şi filmele în care sar chestii în aer. Intrigată, caută prin pungă. De când e *Blues Brothers* o comedie romantică?

– Nu e, dar îmi place mie. De fapt este singura pe care am ales-o eu. Marcie, de la magazin, le-a ales pe celelalte. M-a asigurat că sunt potrivite pentru copii de vârsta lui Carly, asta dacă nu cumva mama ei e o adevărată încuiată. Nu a spus chiar încuiată, zise el când Phoebe îl privi pe sub gene. Aici e contribuţia mea.

– Foarte drăguţ din partea ta. Şi a lui Marcie. Când aceste filme mă vor ajuta să scap de plictiseală mă voi gândi la tine.

– Asta era ideea. Acum trebuie să plec. Spune-i mamei tale la revedere din partea mea, zise el atingându-i fruntea cu buzele chiar pe partea care nu era acoperită cu bandaje. la o doză de Jake şi Elwood şi sună-mă mâine-dimineaţă.

– Dacă nu te însoţesc până la uşă va trebui să o mint pe mama şi să-i spun că am făcut-o, zise ea şi puse punga jos, pregătindu-se să-l conducă. Îţi mulţumesc pentru filme şi pen-

fru tot ce ai făcut şi ce n-ai făcut. Ca de exemplu comentarii cu privire la părul meu şi la dispoziţia macabră.

– Bine. Când te vei simţi în stare, aştept să mă răsplăteşti şi să ieşi cu mine la cină.

– Mă mituieşti cu DVD-uri?

– Clar. Dar cred că discreţia mea cu privire la păr şi dispoziţie merită mai multe puncte. Pentru că-i făcea plăcere să-i vadă buzele surâzând, se aplecă să le şi guste. Ne vedem mai târziu.

Duncan deschise uşa chiar când o femeie urca în viteză pe scări.

– Hai, spuse el.

– Hai şi ţie, doamnă locotenent.

– Detectiv. Detectiv Liz Alberta, Duncan Swift.

– Ah, da, am vorbit la telefon, spuse el şi-i întinse mâna. Îmi pare bine de cunoştinţă. Vorbim mai târziu, Phoebe, mai zise el.

Liz se întoarse şi-l studie pe Duncan când acesta o luă prin ploaie. Apoi închise umbrela şi ridică din sprâncene spre Phoebe.

– Frumos.

Tonul şi privirea o făcură pe Phoebe să înţeleagă că se referea la ce era afară.

– Ah, da, cu siguranţă. Vino din ploaie.

– Mulţumesc. Nu mă gândeam să te găsesc deja în picioare.

– Dacă nu mă reapuc de lucru curând o să-mi pierd minţile, spuse Phoebe luându-i umbrela din mână şi punând-o în suportul de porţelan.

– Nu eşti bună pe post de pacient?

– Cea mai rea. Ai venit în legătură cu continuarea cazului?

– Dacă te descurci.

– Da, spuse ea indicându-i cu mâna camera de zi. E ceva ce ar trebui să ştiu?

– Nu am recuperat arma ta, dar ţi-am adus asta, spuse ea

şi scoase o pungă pentru probe din geantă. Înăuntru era insigna lui Phoebe. A fost găsită la baza scărilor, unde bănuim că a fost aruncată de atacator. Nu are niciun fel de amprente în afară de ale tale.

– Avea mănuşi, murmură Phoebe.

– Da, aşa ai spus.

Insigna era prinsă de cureaua pe care o purta la fustă, se gândi Phoebe. El îi rupsese fusta în bucăţi şi apoi îşi băgase mâna pe sub ce mai rămăsese din ea şi... Îşi scutură capul. Nu avea niciun rost. Nu avea niciun rost să-şi readucă în minte toate acele...

– Scuze, îi spuse lui Liz. Ia loc, te rog.

– Ce-ţi mai face umărul?

– Îmi spun că ar fi putut fi şi mai rău. Chiar mult mai rău.

– Doamnă locotenent....

– Spune-mi Phoebe. O fi o anchetă oficială, dar nu suntem la poliţie.

– Bine, Phoebe. Şi eu şi tu ştim că, uneori, traumele emoţionale se vindecă mult mai greu decât cele fizice.

Să ştii şi să trăieşti asta pe propria-ţi piele erau două lucruri diferite.

– Lucrez la asta.

– Bine, atunci.

– Mi-a făcut o înscenare. Arnie Meeks mi-a făcut o înscenare şi m-a doborât.

Înainte ca Liz să aibă timp să răspundă, Essie intră împingând un cărucior.

– Oh, îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că ai şi alţi musafiri. Duncan?

– A trebuit să plece. Mamă, ea e detectiv Alberta. Mama mea, Essie MacNamara.

– Ai avut grijă de fiica mea ieri, când a fost bătută. Mulţumesc.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, doamnă MacNamara.

Sper că bei o cafea şi mănânci câteva prăjituri. Essie aranjă ceştile şi farfuriile pe măsuţa de cafea, în timp ce vorbea. Eu am puţină treabă la bucătărie. Puse tava pe care era cana de cafea, bolul cu frişcă şi zahărul. Spuneţi-mi dacă aveţi nevoie de altceva.

– Mulţumesc, mamă.

– Detectiv Alberta, nu te deranjează dacă torni tu cafeaua, nu?

– Nu, doamnă. Luându-şi rolul în serios, Liz turnă în ceşti. Se uită după Essie care ieşea din cameră. Credeam că asemenea cărucioare sunt folosite doar în filme şi în hotelurile simandicoase.

– Uneori casa asta pare de amândouă. Vrei să-mi spui că investighezi din plin, dar încă nu ai niciun fel de dovezi care-l implică pe Arnold Meeks.

– Da şi nu. Am vorbit cu el. Era în clădire şi a fost destul de inteligent să nu nege acest lucru. Pretinde că venise să-şi ia câteva lucruri din sertar în momentul când avea loc atacul.

– E doar răzbunare, Liz.

Se uită pe fereastră la fel cum făcuse mama ei ceva mai devreme, dar în loc să simtă ploaia ca o uşurare, ea o simţea ca pe o apăsare. Avea atât de multe lucruri de făcut.

– M-am mai ciocnit de poliţişti, dar de nimeni altcineva recent şi la nivelul la care s-a întâmplat cu Meeks. L-am plesnit, am intervenit să fie suspendat şi am recomandat să fie examinat psihic. Voia să mă ia la bătaie chiar acolo. S-a gândit dacă ar trebui să o facă sau nu. I-am văzut asta în priviri şi în limbajul trupului. La fel şi Sykes, care a intrat în biroul meu, dându-şi seama ce se întâmplă.

– Da, am vorbit cu detectivul Sykes şi mi-a spus că a sesizat agresivitatea lui Meeks în acea zi. Dar a sesiza nu e îndeajuns. Nu am nicio probă prin care să pot demonstra că a fost pe scări la ora aceea. În clădire, da, pornit împotriva ta, da. Şi-a sunat reprezentantul şi mai beneficiază şi de suportul tacit

pe care i-l dă tatăl său. Dacă-mi poți da mai multe informații, dacă-ți aduci aminte și altceva, mi-ar fi de folos.

– Ți-am spus tot.

– Haide să mai trecem o dată totul în revistă. Nu doar din timpul atacului, ci de când ai plecat de acasă ieri-dimineață.

Phoebe știa cum funcționează sistemul. Fiecare repetare a poveștii putea să completeze imaginea cu noi detalii și acestea să schimbe cursul investigației.

Revăzură faptele. Plecase să ia autobuzul pentru că mașina ei era la reparat. Împrumutase MP3 playerul pe care-l folosea Ava când lucra în grădină și încercase să se convingă că autobuzul este mai relaxant și mai eficient decât dacă și-ar fi condus propria mașină.

Trecuse pe la cafenea și-și luase o cafea.

– Ai remarcat ceva? Pe cineva? Ți s-a părut cumva că erai urmărită?

– Nu, nu pot să spun că eram urmărită. M-am dus direct în birou și m-am apucat de întocmit rapoarte.

Trecu totul în revistă, polițiștii și detectivii cu care discutase, deplasările. Rutină, rutină, rutină, se gândi ea. O altă dimineață de luni.

– După ce am discutat cu căpitanul am dat să cobor.

– Cobori întotdeauna pe scări?

– Da, din obișnuință.

– Te-ai oprit, ai discutat cu cineva?

– Nu... Da. M-am oprit la biroul asistentei mele pentru a-i spune că mă duc la pregătire. Stai. Phoebe puse ceașca pe masă, se lăsă pe spate și închise ochii, concentrându-se. Încercă să-și aducă aminte totul. Cred că m-a reținut o clipă sau două și mi-a pus câteva întrebări, nimic ce nu suporta amânare, mai ales că știa că mă grăbeam. Nu m-am gândit la asta atunci. Eram doar un pic iritată că nu aveam să ajung la timp și ea știa sau ar fi trebuit să știe că eram așteptată la curs.

– Cine este asistenta ta? întrebă Liz scoțându-și carnețelul pe care lua notițe.

– Annie Utz. Lucrează cu mine doar de câteva luni. M-a întârziat, spuse ea revenind la gândurile dinainte. Cred că a încercat să mă întârzie, însă doar un minut sau două. Apoi a spus ceva despre faptul că urma să cobor pe scări ca de obicei. Phoebe deschise ochii. Privirea ei exprima furie. L-a anunțat, fie prin radio, fie prin telefon. Rahat, i-a spus că sunt pe drum.

– Știi cumva dacă Arnie Meeks și Annie Utz au o relație?

– Nu știu. Este nouă, după cum îți spuneam, lucrează doar de câteva luni acolo. Arată bine, e deschisă și prietenoasă. Poate că flirtează cam mult la birou, dar nimic altceva. Era agitată, cam prea agitată, ieri. Eu mă grăbeam, așa că n-am dat importanță. Nici nu m-am gândit la ea și la acea conversație până adineaori.

– O să vorbesc eu cu ea.

– Nu, nu. O să mergem amândouă. Vin și eu cu tine.

– Doamnă locotenent. Phoebe...

– Pune-te în locul meu.

Liz inspiră profund.

– Ai nevoie de ajutor ca să te îmbraci?

Phoebe se străduia din răsputeri, transpirând și înjurând, să îmbrace bluza, când Essie intră în cameră.

– Ce crezi că faci?

– Încerc să intru în bluza asta nenorocită. Trebuie să plec cu detectivul Alberta.

– Nu te duci niciunde în afară de patul tău, Phoebe Katherine MacNamara.

– O să mă întorc într-o oră.

– Nu mă obliga să te târâi până în pat, încăpățânato.

– Mamă, pentru numele lui Dumnezeu. Frustrată și începând să aibă din nou dureri, Phoebe își lăsă brațul în jos. Mă ajuți să-mi închei nasturii, te rog?

– Nu. Am spus că nu pleci nicăieri.

– Iar eu am spus că voi pleca. A apărut ceva nou în cazul meu şi...

– Tu nu eşti un caz, eşti copilul meu.

Epuizată, Phoebe îşi puse înapoi eşarfa la braţ. Prin ceaţa agasării şi furiei văzu sclipirea de panică din privirea mamei sale.

– Mamă... Bine, haide să ne calmăm amândouă.

– O să mă calmez când îţi vei trânti trupul bătut înapoi în pat, acolo unde trebuie să fie, spuse Essie. Îi luă pijamaua şi începu să o fluture. Chiar în clipa asta! Nu am de gând să...

– Mamă, ascultă-mă. Braţul mi se va vindeca, la fel şi rănile exterioare. Dar tu şi cu mine ştim cum acţionează asta în interior. Ştim. Aşa că înţelegi când îţi spun că la mine nu se va vindeca până când cel care mi-a făcut asta nu va plăti pentru faptele sale.

– Dar există şi alţii care se pot ocupa să-l tragă la răspundere.

– Ştiu ce simţi, dar înţelege-mă şi tu pe mine. Nu pot să fac altfel. Nu pot să trăiesc în teamă, mamă, nu pot.

– Dar nu asta vreau, nu asta îţi cer.

– Dar mi-e teamă, şi dacă închid ochii sunt înapoi pe scările alea.

– Oh, iubita mea. Pe Essie o podidiră lacrimile şi se duse să o ia în braţe pe fiica ei.

– O parte din mine va continua să se teamă şi voi rămâne prinsă pe scările alea până când voi rezolva lucrurile. Ajută-mă să mă îmbrac, te rog.

Printre lacrimi, Essie îi studie faţa lui Phoebe şi înţelese.

– Nu vreau să trăieşti şi tu aşa cum trăiesc eu. Nu vreau să trăieşti în teamă.

– Ştiu asta.

Încet, continuând să o privească pe Phoebe, Essie îi încheie nasturii.

- Chiar trebuie să te duci?

- Cred că da. Îmi pare rău.

- Phoebe. Cu delicatețe, Essie o ajută să-și bage mâna înapoi în eșarfă și apoi îi mângâie părul cu vârful degetelor. Dar când te întorci te bagi direct în pat.

- Am înțeles.

- Și vei mânca tot ce-ți aduc la cină.

- Și firimiturile. Phoebe o sărută pe obraz, acolo unde se vedea mica cicatrice, ascunsă atent de machiaj. Mulțumesc.

Când Phoebe se întoarse în camera de zi la brațul lui Essie, Liz se uită cu atenție de la una la cealaltă.

- Asistenta ta a sunat să spună că este bolnavă și nu vine la muncă. Am făcut rost de adresa ei de acasă.

- Vom încerca să dăm de ea acolo.

- Doamnă detectiv! Nu-mi pasă că are grad mai mare decât al dumneavoastră, vă rog să aveți grijă de fetița mea și să mi-o aduceți acasă.

– Așa voi face, doamnă MacNamara. Vă mulțumesc pentru cafea. Liz așteptă până când ieșiră afară și i se adresă din nou: Nu-mi pasă că ești mai mare în grad, eu conduc investigația.

– Fără probleme. E prietenoasă, îi place să flirteze și e eficientă, cam așa aș putea s-o descriu. Are vreo douăzeci și ceva de ani și cred că-i place să fie în preajma polițiștilor, îi dă o senzație deosebită. Liz îi deschise ușa mașinii. Cât de rău arăt? o întrebă Phoebe.

– Încă nu destul de rău pentru a speria copiii mici.

– Las-o să mă vadă pe mine mai întâi. Ceva mă face să cred că el nu i-a spus ce avea de gând să facă. Poate i-a spus că vrea să mă sperie sau doar să discute cu mine. În ciuda faptului că ploua afară, Phoebe își puse ochelarii de soare. Nu cred că ar fi fost dispusă să-l ajute dacă ar fi știut că avea de gând să-mi facă rău. De aia a sunat să spună că e bolnavă. Probabil că s-a speriat, se simte vinovată și se întreabă ce s-a întâmplat. La cum funcționează bisericuțele în poliție probabil

că a auzit câteva variante. Dacă mă vede pe mine mai întâi îşi va da drumul la gură mai repede.

Annie părea a fi bolnavă când deschise uşa apartamentului unde locuia. Era palidă în comparaţie cu rozul halatului pe care-l avea pe ea. Deschise ochii mari când o văzu pe Phoebe. Se dădu înapoi şi îi rosti numele.

– Annie Utz? sunt detectiv Alberta. Putem să intrăm?

– Eu... eu...

– Mulţumesc. Liz deschise uşa larg, astfel încât Phoebe să poată intra înaintea ei. În fundal, la televizor, nişte actori de dramolete se certau pentru cineva care se numea Jasmine.

– Doamna locotenent MacNamara trebuie să stea jos. A fost bătută foarte rău.

– Eu... eu am răcit. Probabil că se ia.

– Ne asumăm riscul. Ai auzit ce i s-a întâmplat doamnei locotenent MacNamara, nu?

– Da. Adică, cred că da. Îmi pare rău, doamnă locotenent. Ar trebui să staţi acasă, să vă odihniţi.

– Annie... Te deranjează dacă închid televizorul? Fără a mai aştepta un răspuns, Liz luă telecomanda şi puse capăt tiradei unui blond bine făcut. Eu cercetez ce i s-a întâmplat doamnei locotenent. Tu ai fost ultima care a vorbit cu ea înainte de atac.

– Eu... nu ştiu.

– Nu ştii că s-a oprit la biroul tău în drum spre ieşire, înainte de a coborî pe scări?

– Adică, da, sigur. Aţi spus că mergeţi jos pentru pregătire. Când i se adresa lui Phoebe, Annie privea undeva la câţiva centimetri de umărul acesteia.

– La ce oră se întâmpla asta?

– Chiar înainte de ora zece. Cu câteva minute înainte de zece.

– Ştiai că avea de gând să coboare pe scări?

– Toată lumea știe că doamna locotenent MacNamara coboară pe scări, spuse ea trăgând de un nasture de la pijama în formă de inimioară. Chiar nu mă simt bine. Îmi pare rău.

– Nici doamna locotenent MacNamara nu se simte bine.

– Nu. Ochelarii se aflau în poșetă, acolo unde-i pusese după ce-i dăduseș jos, când intrase în clădire. Phoebe știa că ochii vineți, cicatricile și bandajele creau o imagine căreia era greu să-i reziști. La fel cum știa cât să tacă, folosind tăcerea pentru a o face pe Annie să se uite la ea. M-a împins pe scări după ce mi-a pus cătușele astfel încât să nu pot face nimic pentru a evita căderea.

Se uita la ochii înlăcrimați ai lui Annie și ridică mâinile arătându-i bandajele.

– După ce mi-a pus bandă pe gură, mi-a tras un sac pe cap. Își ridică părul de pe frunte, astfel încât vânătăile să fie vizibile. Asta după ce mă dăduse cu capul de perete.

Lacrimile curgeau pe obrajii palizi ai lui Annie.

– Am... am auzit că a fost doar un accident grav. Am auzit că ați căzut. Că ați căzut pe scări.

– Pumnul înfipt în fața ei a fost un accident ?o întrebă Liz. Ca și cătușele pe care i le-a pus la mâini? Și hainele rupte, astfel încât să fie silită să se târască după ajutor pe jumătate dezbrăcată?

– Lucrurile se mai exagerează. Îmi pare rău, îmi pare rău, dar nu mă simt bine. Puteți pleca, vă rog? Puteți pleca?

– Ți-a spus că voia doar să vorbească cu mine, Annie? Phoebe puse întrebarea pe un ton scăzut, cu vocea fără inflexiuni. Că voia doar să vorbească cu mine în particular? Poate doar să mă sperie puțin sau să încerce să-și impună punctul de vedere, pentru că eu fusesem nedreaptă? Am fost nedreaptă cu el, nu? Asta ți-a spus când te-a rugat să-l anunți când cobor pe scări?

– Nu știu despre ce vorbiți. Nu am făcut nimic. Dacă ați căzut...

– Nu am căzut. Uită-te la mine, Annie! Phoebe pronunțase cuvintele atât de răstit că Annie se sperie. De aceea ești acum acasă, simțindu-te rău, speriată, încercând să te convingi că a fost un accident. El ți-a spus asta. Ți-a spus că a fost un accident și că... ce?... că am mințit pentru a-mi salva obrazul? Am inventat atacul pentru că-mi era jenă că am căzut?

– De câtă vreme te culci cu Arnold Meeks, Annie? întrebă Liz.

– Nu m-am culcat! Nu am făcut-o! Nu chiar. Nu am vrut să se întâmple. Nu am făcut nimic. Annie luă mai multe șervețele dintr-o cutie și-și îngropă fața în ele. El mi-a spus că a fost un accident și că aveați de gând să inventați niște chestii, poate chiar să-l băgați în bucluc. Mi-a spus cum v-ați dat la el și apoi...

– Meeks ți-a spus că locotenentul MacNamara s-a dat la el, sexual?

– El a refuzat-o și ea încearcă să-i distrugă reputația. Lăsând șervețelele deoparte, Annie își ridică privirea spre Liz, implorând iertare. Ar fi putut face o plângere de hărțuire sexuală, dar i-a fost jenă și soția lui nu-l sprijină deloc. În plus, locotenentul se culcă cu căpitanul McVee, așa că n-ar avea nicio șansă.

– El ți-a spus toate astea și tu le-ai înghițit? Liz clătină din cap. Poate că e scuzabil, poate că nu. Poate că ai crezut, ai crezut cu adevărat că-i făceai lui Arnie un serviciu. Poate că nu voiai să crezi că te minte, că te duce de nas. Dar acum știi că te-a mințit, nu, Annie? Nu se poate să te uiți la locotenentul MacNamara și să mai crezi ce ți-a spus el.

– Nu știu. Nu știu.

– Ce-ar fi să-ți arăt niște fotografii? spuse Liz scoțându-le din poșetă. Aici se vede sângele doamnei locotenent pe scări. Și aici, uite, sunt hainele pe care și le-a smuls din greșeală de pe ea. Și ce zici de sacul de rufe pe care-l avea pe cap? Și uite una bună – a sângelui de pe cătușele pe care i le-a pus el. Ce mai accident!

– Oh, Doamne, spuse Annie şi-şi duse din nou şervețele la ochi. Oh, Doamne.

– Ce fel de om e capabil de aşa ceva, Annie? Poate aceeaşi persoană care se gândeşte să-ți facă şi ție chestia asta, sau poate chiar mai rău. Pentru că tu eşti cea care poate face legătura cu el.

– Nu am ştiut. Nu am ştiut, spuse ea printre sughițuri, scoțând mai multe şervețele din cutie. Nu am făcut nimic rău. Voia doar câteva minute pentru a vorbi cu ea, ca să-i arate că nu se lăsa intimidat. Asta este tot. Şi eu nu am făcut decât să-l sun şi să las telefonul să sune de două ori. Acesta era semnalul şi asta e tot ce am făcut. Nu am ştiut.

– Dar acum ştii. Va trebui să te îmbraci şi să vii cu mine.

– Mă arestați? Dumnezeule, mă arestați?

– Încă nu. Dacă te îmbraci şi vii să dai o declarație, să spui adevărul, voi vorbi cu procurorul pentru tine. El te-a mințit. Te cred când îmi spui că te-a mințit.

– Şi eu, spuse Phoebe, ținându-şi furia sub control şi vorbind cu calm. Te cred, Annie.

– Îmi pare atât de rău, doamnă locotenent. Îmi pare foarte rău.

– Da, sunt sigură că-ți pare rău.

Liz se uită la Phoebe.

– Te duc acasă şi mă ocup eu în continuare de treaba asta.

10

Vreau să fiu acolo, trebuie să fiu acolo!

Dave se lăsă pe spate şi continuă să o privească atent pe Phoebe.

– În primul rând, nu eu sunt cel care decide. În al doilea rând, este cazul detectivului Liz Alberta, iar tu eşti victima.

Dacă ai probleme în a-ți reaminti asta voi cere să se aducă o oglindă.

Ea știa foarte bine cum arăta și cele două zile care trecuseră nu făcuseră decât ca vânătăile să-și schimbe culoarea din vinețiu într-un galben bolnăvicios și un violet asemeni norilor de furtună. Însă ce era mai rău se afla ascuns sub haine.

– Victima are nevoie de asta. Am nevoie să fiu în acea cameră, să-l privesc pe Arnold Meeks în ochi, pentru a-i arăta că nu-mi este teamă de el.

– Chiar nu-ți este?

– Destul de mult pentru a avea nevoie să-i arăt că nu-mi este și pentru a-mi demonstra mie că nu-mi va mai fi. Știm foarte bine amândoi cum se simte cineva care este reținut împotriva propriei voințe, amenințat sau rănit într-o situație în care nu deține controlul.

– Aici nu este vorba de identificarea unui agresor, Phoebe, și nici de a-i ține piept într-un proces.

– E același lucru, doar implicarea este mai mare. Mama mea a trebuit să-i țină piept lui Reuben în timpul procesului. A trebuit să intre în boxă pentru a depune mărturie și el se afla la doar câțiva metri distanță. A fost la fel de înspăimântător pentru ea ca și atunci când a ținut-o închisă în casă. A reușit să o facă, dar mai este prinsă în capcană.

Toată afecțiunea și înțelegerea de care era capabil i se citea lui Dave în ochi.

– Dar tu nu ești mama ta.

– Nu, dar... își duse o mână la inimă, îi simt teama aici și nu vreau să trăiască și în mine. Cum voi putea să fac ceea ce vreau dacă trăiește în mine? Așa că această victimă trebuie să facă asta.

– O să-l poți vedea, începu el, deși știau amândoi că începea să piardă teren.

– Nu-i suficient, spuse ea dând din cap. Față în față, de

data aceasta ştiind că nu el controlează situaţia. Poliţistul din mine vrea să fie prezent acolo pentru că o pot ajuta pe Liz să obţină o mărturisire. Să fiu în calitate de victimă, martor şi poliţist. Asta mă face să reprezint o triplă ameninţare pentru el.

– Nu eu sunt cel care poate lua această decizie. Rămâne la latitudinea detectivului Alberta, a şefului ei şi a procurorului. Procuror, continuă Dave înainte ca ea să poată spune ceva, care merge la pescuit cu tatăl lui Arnie.

– Indiferent de persoanele cu care pescuieşte, mereu am avut impresia despre Parnell că este un om cinstit. Chiar crezi că va investiga un atac împotriva unui poliţist cu mai puţin interes doar pentru că este amic cu tatăl suspectului?

– În Savannah, Phoebe, de multe ori este foarte important pe cine cunoşti, la fel ca oriunde altundeva. Dar sunt de acord cu tine, Parnell este un tip onest. Meeks vine cu reprezentantul său şi cu un avocat. Şi Annie Utz vine cu avocat.

– Un motiv în plus să-i dau o mână de ajutor lui Liz – detectivului Alberta –, să fie cineva căruia să nu-i pese cu cine împarte viermii tatăl lui Meeks. Şi vreau să-ţi mai spun ceva. Nu crezi că dacă va fi investigat de două femei se va simţi cu spatele la zid?

Se plimba prin birou în timp ce vorbea. Acum avea o imagine mult mai clară, îşi dădea seama mai bine de situaţie.

– Oh, lui Arnie n-o să-i placă deloc acest lucru. Va face o greşeală şi în cele din urmă ego-ul lui îi va lua faţa, mai ales dacă voi fi şi eu acolo. Nu îţi aparţine decizia, domnule căpitan, dar ai putea să o influenţezi. Ai putea vorbi cu şeful detectivului Alberta sau cu superiorul său şi să ceri să fiu şi eu prezentă.

– Voi da un telefon, dar nu-ţi promit nimic.

– Orice negociator care îşi merită numele este atent la lucrurile pe care le promite, spuse ea punându-i mâna pe umăr. Telefonul este suficient. Mulţumesc.

– Dacă reuşeşti să obţii un loc la audiere şi va trebui să-i

faci față direct s-ar putea să nu fie un avantaj. Cum face față familia ta?

– E bulversată. Mama... știi cum e.

– Da. Dacă aș trece pe acolo, ar ajuta sau ar înrăutăți lucrurile?

– Mama se simte întotdeauna mai bine după ce vii tu în vizită. Cu toții ne simțim mai bine. De ce nu vii duminică, la cină?

– Aveți șuncă cu glazură?

– Se poate aranja. Mulțumesc.

– Phoebe... Dave își drese vocea. Vreau să-ți spun că regret că au existat speculații și bârfe în departament cu privire la o relație nepotrivită între noi.

– Ca de exemplu faptul că eu ți-aș face sex oral în birou?

– Oh, Doamne. Vârfurile urechilor i se făcură stacojii, așa cum se făceau de fiecare dată când se simțea jenat. Sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată.

– În primul rând, ar fi trebuit să fii un tânăr foarte precoce la cincisprezece ani pentru a-mi fi tată. În al doilea rând, de când este vârsta un factor pentru o relație sexuală nepotrivită? Oricum, niciunul dintre noi nu este responsabil pentru speculațiile unor minți meschine.

Dave luă un pix de pe birou și începu să se joace cu el.

– Cred că am deschis calea pentru astfel de speculații atunci când ți-am propus să te angajezi aici.

– Mi-ai oferit o oportunitate de care am profitat pentru a face o treabă la care mă pricep. Sunt îndeajuns de bună pentru postul pe care-l ocup?

– Știi bine că ești.

– Atunci iată răspunsul pentru problemele tale.

– Meeks, fie seniorul, fie juniorul, ar putea să ducă totul până în fața unei comisii de anchetă.

– Și amândoi vom avea argumente, dacă se va întâmpla. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine în legătură cu asta.

Şi totuşi îşi făcea. Chiar şi atunci când ridică receptorul pentru a da telefonul pe care îi promisese că-l va da.

Phoebe rămase câteva clipe în camera de observare pentru a-l studia pe Arnie Meeks prin oglinda-geam. Părea că are atât de multă încredere în el, încât nu-şi făcea nicio grijă. Un fel de atitudine care spunea *du-te dracului,* caracteristică indivizilor care au impresia că indiferent ce fac nu li se va întâmpla nimic.

Ştia că era urmărit sau că putea fi urmărit în orice clipă, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie, conchise Phoebe. Când îşi imagină mâinile lui atingând-o, degetele lui înăuntrul ei, îi veni să vomite.

Îi îi păsa chiar prea mult.

– Doamnă locotenent, spuse Liz intrând în încăpere însoţită de o brunetă înaltă. Procurorul Monica Witt, locotenent Phoebe MacNamara.

– Bună ziua, spuse Monica dând mâna cu ea. Cum vă simţiţi?

– Mai bine, mulţumesc. Presupun că vă veţi ocupa de acest caz?

– Dacă reuşim să facem să fie un caz. Avem declaraţia lui Annie Utz şi telefonul ei din care reiese că a făcut un apel la nouă cincizeci şi opt, dar nu putem face legătura cu Arnie Meeks. Numărul era al unei cartele neînregistrate. Nu avem niciun fel de probe prin care să putem face legătura între Meeks şi atac.

– Dar aveţi motivaţia. Aveţi şi ocazia şi problema cu insubordonarea, precum şi ameninţările.

– Şeful meu vrea ceva mai mult pentru a acuza un poliţist de vătămare corporală gravă şi agresarea sexuală a unui alt poliţist. Faceţi-mi rost de mai mult şi-l acuz.

Intrară doi bărbaţi. Phoebe îl recunoscu pe locotenentul care îi era şef lui Liz şi dădu din cap în semn de salut. Îl

recunoscu, datorită puternicei asemănări, şi pe tatăl lui Arnie Meeks.

Avea pieptul mai lat decât al fiului său, bărbia mai puternică şi privirea mai dură. Dar relaţia dintre ei nu putea fi mai evidentă de atât. La fel cum nu putea fi confundată nici furia de om insultat care răzbătea, în ciuda posturii ţepene.

– Locotenentul Anthony şi sergentul Meeks vor sta în camera de observare.

– Începem, spuse Liz, care se îndreptă spre uşă şi o ţinu deschisă pentru Phoebe.

– Când băiatul meu va scăpa de aceste acuzări, spuse sergentul Meeks care se interpuse între Phoebe şi uşă, şi i se va ridica suspendarea, asta nu va însemna că s-a sfârşit şi pentru dumneavoastră, doamnă locotenent MacNamara.

– Domnule sergent, v-am făcut o favoare aducându-vă aici, spuse Anthony punându-i o mână pe braţ. Nu abuzaţi de bunăvoinţa mea.

Phoebe îl ocoli şi se îndreptă spre uşă.

– Cum e turcul... spuse ea cu jumătate de glas.

– Las-o baltă, zise Liz. Voi conduce eu interogatoriul.

– Am mai discutat despre asta.

– Ţi-am amintit din amiciţie, spuse ea şi intră în camera de interogatoriu.

Nici măcar nu se uitase la Liz, remarcă Phoebe. Privirea lui era aţintită aspura ei.

– Băieţi, salută Liz dând din cap spre trioul de la masă. Scoase reportofonul, rosti informaţiile despre interviu şi apoi îi citi lui Arnie drepturile. Înţelegeţi toate acestea, domnule Meeks?

– Am spus amendamentul Miranda de multe ori, aşa că ar fi normal să-l ştiu.

– Asta înseamnă da.

– Da, înţeleg ce drepturi am. Nu ar trebui să fiţi în pat cu o pungă de gheaţă şi un calmant? o întrebă el pe Phoebe.

Arnie!

Acesta ridică din umeri la auzul amenințării din vocea avocatului său.

Sunt surprinsă de grija ta, Arnie, spuse Liz. Din câte am auzit eu nu eşti cel mai mare fan al locotenentului MacNamara.

Nu cred că e mare lucru de capul ei ca polițist. De fapt nici nu știu dacă se poate spune că e polițist, ținând cont că nu face altceva decât să vorbească.

- Vom lăsa pe mai târziu definiția pe care o dai tu polițistului. La fel de dulce ca zahărul, Liz continuă să zâmbească. Voi doi, adică tu şi locotenentul MacNamara, ați avut un schimb de replici mai puțin prietenești în ultimul timp, nu-i așa?

- Clientul meu vrea să se rețină că el şi locotenentul MacNamara au puncte de vedere antagoniste în ceea ce privește profesia. Dar acestea nu sunt motive de atac la persoană. Lipsa probelor.

– Deocamdată doar vorbim, spuse Liz. Nu facem decât să dăm cărțile pe față. Arnie, nu-ți place foarte mult de locotenentul MacNamara. Se poate spune acest lucru?

Arnie continuă să rânjească privind-o pe Phoebe.

– Da, aşa e.

– I-ai spus cumva locotenentului MacNamara că este o târfă?

– Cum le văd aşa le spun.

– Aşadar este o târfă? insistă Liz când Arnie ridică din umeri. Şi nu ai niciun fel de probleme de a-i spune unui ofițer superior târfă? Nu ți se pare deplasat să o amenințI când ia măsuri disciplinare împotriva ta?

– Cu privire la aceste amenințări nu există mărturii în afara cuvântului locotenentului MacNamara, o întrerupse avocatul.

– Asta şi, spuse Liz răsfoind dosarul din față, declarațiile a doi detectivi care au văzut comportamentul clientului

dumneavoastră în timp ce se afla în biroul locotenentului şi care afirmă că se comporta de o manieră ameninţătoare.

– Ceea ce cred ei nu reprezintă fapte.

– Arnie, îţi aduci aminte că ai fost în biroul locotenentului, joia trecută?

– Sigur că da. Încerca să se scoată după ce a ratat o negociere din care, în prealabil, mă eliminase pe mine.

– Serios? spuse Liz şi se întoarse spre Phoebe. Dumnezeule, dacă aşa stau lucrurile cine te poate acuza că i-ai spus târfă? Ce-ar fi să scoatem câteva declaraţii şi rapoarte despre acea negociere, la care ai acţionat primul, doar ca să avem o vedere de ansamblu? Hmmm. PO nu a cerut întăriri. PO nu a ţinut un jurnal... Ah, şi mai e una bună. PO l-a scos din sărite pe LO cu ameninţări. Îmi place şi asta: poliţistul Meeks a încercat să o împiedice pe locotenentul MacNamara să intre în contact cu LO.

Arnie se legănă cu scaunul ţinându-l în echilibru pe picioarele din spate.

– Poate să scrie orice vrea. Asta nu înseamnă că s-a şi întâmplat cum spune ea.

– De fapt, asta au spus martorii, civili şi poliţişti. Ei bine, în virtutea celor spuse se pare că ai dat-o în bară rău de tot, Arnie.

– Aveam situaţia sub control până când a venit ea.

– Deci mai aveai nevoie de puţin timp ca să rezolvi problema şi ea nu a vrut să ţi-l acorde, spuse Liz. Tipul îşi zboară creierii şi pe tine pică măgăreaţa. Apoi, târfa te şi suspendă. Şi eu aş fi extrem de nervoasă dacă mi s-ar întâmpla aşa ceva. E greu să te învinovăţească cineva că ai vrut să i-o plăteşti.

Arnie zâmbi şi ridică mâna oprindu-l pe avocat înainte ca acesta să apuce să spună ceva.

– Taci din gură. Mă insultă crezând că poate să mă prostească să spun vreo tâmpenie. Şi tu? i se adresă el lui Phoebe. Nu ai nimic de spus, de data asta?

– Eu doar mă întreb ce simte soţia ta în legătură cu toate

acestea. Ce simte când ştie că ţi-ai făcut de cap cu Annie Utz, de exemplu?

Annie zâmbi forţat.

– Annie e drăguţă şi cam prostuţă. Am flirtat cu ea, recunosc. Dar la fel au făcut toţi ceilalţi. Când s-a dat la mine, însă, şi a vrut mai mult de atât, i-am explicat că nu mă interesează. I-am frânt inima, aşa că presupun că vrea să se răzbune pe mine. Sau ai convins-o voi să mintă.

Phoebe se uită la Liz.

– E înconjurat de mincinoşi şi târfe. E o minune că reuşeşte să supravieţuiască.

– Nu ştiu cum reuşeşte să se ridice din pat în fiecare dimineaţă. Aşadar Annie minte când afirmă că voi doi aţi avut relaţii sexuale?

El rânji şi le atenţionă cu degetul.

– Nu am făcut niciodată sex cu femeia aceea.

– Drăguţ, spuse Liz, ba chiar adorabil dacă te gândeşti că Annie a spus că relaţia s-a limitat la sex oral. S-a dat la tine, ai zis, şi chiar şi asta e amuzant. În declaraţia pe care a dat-o ea foloseşte aceeaşi expresie. I-ai spus că locotenentul MacNamara s-a dat la tine. Iar când tu, care eşti o persoană de o moralitate superioară, ai refuzat-o, s-a simţit ofensată şi a încercat să se răzbune. Dumnezeule, omule, femeile astea îţi fac viaţa un adevărat iad. Trebuie să recunosc că şi mie mi-e foarte greu să mă abţin să mă dau la tine.

– Continuaţi tot aşa, doamnă detectiv, spuse avocatul, şi acest interviu se va sfârşi aici.

– Nu fac decât să continui ceea ce pare a fi un model. Erai în clădire luni dimineaţa între orele nouă şi zece?

– Da, voiam să-mi iau câteva lucruri din dulap.

– Ţi-a luat o oră să aduni câteva lucruri?

– Am mai rămas pe acolo. Sunt poliţist, spuse el iritat. Aceasta este casa mea. Aici trebuie să fiu. Trebuie să îmi fac treaba şi asta aş face dacă nu ar fi existat ea şi bătul din fundul ei.

– Acum e o târfă cu un băț în fund, care s-a dat la tine.

– Le spun cum le văd, îți amintești?

– Dar Annie este cea care a spus că locotenentul MacNamara se dă la tine, spuse Liz zâmbind mulțumită când văzu enervarea care se citea pe fața lui Arnie. Cred că îți cam încurci scuzele și minciunile, dar este ușor să-ți dai seama de ce. E greu să deosebești o târfă de alta, nu? Suntem cam la fel toate. Nici nu aveai nevoie să-i vezi fața lui Phoebe când ți-ai înfipt pumnul în ea. Nu aveai nevoie să o auzi țipând sau plângând când ai împins-o și ai rupt hainele de pe ea. Sigur, nu aveai nevoie de bărbăție pentru a face asta, după ce îi legaseși mâinile la spate. Mi se pare o laşitate.

– Sunt destul de bărbat.

– Destul pentru a te folosi de o femeie și a-i întinde o capcană alteia. Tonul dulceag era de domeniul trecutului, acum cuvintele lui Liz șfichiuiau. Destul de bărbat pentru a aștepta ca un șarpe la pândă. Și singura modalitate de a o atinge a fost să-i pui cătușele și s-o dobori la pământ. Aceasta a fost singura modalitate pe care ai găsit-o pentru a o vedea dezbrăcată și a o atinge.

– Nu am fost eu cel de pe scară, spuse Arnie. Nu am pus niciodată mâna pe ea. Am lucruri mai bune de făcut în viață. Și am lucruri mai bune de făcut cu degetele mele, spuse el ridicându-l pe cel mijlociu spre Phoebe.

– Nu s-a spus nimic despre degete, zise Phoebe cu calm. S-a vorbit despre mâini.

Arnie se lăsă pe spate.

– Mâini, degete, tot un drac.

– Nu prea. Simțea o minge de foc în stomac, tare și fierbinte. Își dorea să se spargă și apoi să se dizolve. Victima avea nevoie de asta, se gândi Phoebe, pentru a ucide teama.

– Le-ai forțat înăuntrul meu, ticălosule, spuse ea ridicându-se în picioare, ignorând obiecțiile avocatului și aplecându-se spre el peste masă. Miroseai a pudră de talc, la

fel ca acum, sub transpirație. Oh, da, ai început să transpiri, Arnie. Îți aduci aminte ce mi-ai spus?

– Nu-mi pot aminti ceva ce nu am spus. Nu am fost eu.

– Ai spus că nu sunt genul tău. Presupun că nu ți-ai folosit mădularul deoarece era prea mic pentru a face impresie. Oricum, jumătate din încercări sunt sortite eșecului.

– Păcat că nu ți-ai rupt gâtul când ai căzut, izbucni Arnie.

– Interviul s-a terminat, anunță avocatul.

– Ar fi trebuit să mă împingi mai tare. Dacă mi-aș fi rupt ceva, poate ai fi reușit și tu să ai o erecție ca lumea.

– Ar fi trebuit să te țin în șuturi pe scări.

Phoebe se lăsă pe spate și își dădu seama că ghemul tare și fierbinte pe care-l simțea în stomac începuse să se dizolve.

– Greșeala ta, zise ea.

– Am spus că interviul a luat sfârșit, interveni avocatul.

– E în regulă, spuse Liz ridicându-se. O să continuăm atunci. Domnule polițist Meeks, sunteți arestat.

Phoebe se duse direct în biroul ei, se închise înăuntru și făcu ceva ce nu se întâmpla să facă prea des: închise transperantele. Apoi, cu grijă, se așeză la birou.

Totul părea să o doară în același timp. Stresul, emoțiile, se gândi ea. Toate acestea făceau ca disconfortul psihic să urce cu câteva grade. Nu putea să ia o pastilă, nu aici. O moleșeau și o amețeau, așa că se mulțumi cu patru antinevralgice și își privi mâinile care îi tremurau pe flacon.

Da, ghemul se dizolva, se gândi ea, dar trebuia să plătească pentru asta.

Nu răspunse când auzi bătăi la ușă, ci gândi doar: pleacă! Te rog, pleacă! Lasă-mă doar cinci minute.

Ușa se deschise însă și apăru Liz.

– Scuze. Cum te simți?

– Tremur.

– E bine că nu ai tremurat acolo, când ar fi contat.

– S-a uitat la mine, s-a uitat fix în ochii mei. Era bucuros că-mi făcuse rău. Şi-ar fi dorit doar să-mi facă şi mai mult rău.

– Asta l-a dat de gol, spuse Liz. Indiferent cât de bine pregătit va fi de avocatul lui, totul va fi vizibil. Nu va putea rezista, nu se poate controla. Când vom ajunge la judecată...

– Nu se va ajunge acolo, ştim amândouă asta.

Liz înconjură biroul şi se aşeză pe marginea lui.

– OK! Vor încerca să cadă la înţelegere. Departamentul, procuratura, nimeni nu vrea un proces public şi toată tevatura din presă legată de el. În plus, chiar cu ce s-a întâmplat la interogatoriu, cazul este destul de subţire, dar suficient de argumentat pentru a-i face pe avocaţii lui Arnie să accepte o ofertă, dacă li se va face vreuna. O să-şi piardă slujba, Phoebe, şi se va acoperi de ruşine. E destul pentru tine?

– Va trebui să fie. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut.

– Ai ajutat şi tu foarte mult.

– Hei, spuse Phoebe când Liz se ridică în picioare. Ştiu un bar drăguţ, un pub irlandez pe River Street. Aş vrea să-ţi ofer ceva de băut. Dar o să am nevoie de câteva zile, până când vanitatea îmi va permite să ies în public.

– Sigur, spune-mi când vrei să mergem. Ai grijă, Phoebe.

În celulă, Arnie se învârtea ca un leu în cuşcă. Îl arestaseră, îl băgaseră la răcoare, pe el. La dracu' cu avocatul ăla inutil.

Şi ticăloasa aia nenorocită care stricase totul. Vătămare corporală şi agresiune sexuală. Îl puneau la zid, asta făceau, şi totul se întâmpla pentru că nenorocita aia nu făcuse faţă la câteva vânătăi pe care oricum le meritase.

Nu avea să ţină. Era imposibil să reuşească să-i întocmească un dosar.

Se întoarse brusc când se deschise uşa şi înghiţi cuvintele pe care voia să le spună, când tatăl său dădu din cap în momentul în care intră.

Arnie îşi ţinu gura până când paznicul se îndepărtă.

– Nu vor putea face rahatul asta să țină, începu Arnie. Nu va scăpa așa ușor după ce a obținut să fiu închis, și m-a făcut de râs în fața colegilor. Târfa aia...

– Stai jos și taci din gură.

Arnie se așeză, dar nu putu să tacă.

– Ai văzut că au pus o femeie procuror să se ocupe de caz? Ce dracu' e în mintea lui Chuck, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Arnie referindu-se la procurorul-șef. De ce nu a dat dracului totul, de la bun început?

– Încearcă să rezolve o înțelegere și va recomanda un autodenunț.

– Ce să spun, fantastic. Dezgustat, Arnie își ridică brațele. Sunt acuzat pentru rahatul ăsta, dar eliberat pentru că recunosc. Și asta e bine? La dracu' cu asta, tată. Aș putea să-mi pierd slujba. Trebuie să vorbești cu cineva de la Afaceri Interne și să ceri ca MacNamara să fie investigată. Știi că McVee este implicat în rahatul ăsta. Știi că de aia sunt aici.

Cu buzele strânse, sergentul Meeks se uită fix la fiul său.

– Ești aici pentru că n-ai putut să-ți ții gura, la fel ca acum. Te voi întreba o singură dată. Rămâne între noi doi. Te voi întreba și vreau să știu adevărul. Dacă minți îmi voi da seama. Dacă văd că minți plec de aici și e ultimul lucru pe care-l voi face pentru tine.

Furia care i se citise lui Arnie în privire fu înlocuită de șoc și primele semne ale fricii.

– Iisuse, tată.

– Ai făcut-o? Uită-te la mine, Arnie. Ai făcut-o?

– Eu...

– Nu mă minți.

– M-a suspendat. M-a folosit pe post de țap ispășitor. Tu m-ai învățat să nu cedez și să nu accept rahaturi de la alții. Dacă primești un șut în fund, ripostezi.

Meeks se uită la fiul lui stupefiat.

– Ai probleme cu vederea la ochiul acela?

– Nu, văd foarte bine. Şi, înainte să întrebi, să ştii că durerile de cap sunt din ce în ce mai rare şi mai puţin intense. Îmi pot atinge bărbia fără să am impresia că mi-am înfipt o ţeapă până în creier. Una peste alta nu e foarte rău.

– Te vindeci repede. Ajută şi faptul că eşti tânără şi ai o bună condiţie fizică.

– Ştiam eu că exerciţiile alea Pilates sunt bune la ceva. Oricum, nu era nevoie să vii să mă consulţi, Jo.

– Ai primit vizita drept bonus pentru că am ajuns ceva mai devreme ca să învăţ de la Ava cum să fac plăcintă cu lămâie. Ştii că o face pentru că e preferata lui Dave. De ce nu sare pe tipul ăla şi să înceapă balul?

– Aş vrea să ştiu şi eu, spuse Phoebe care îşi căuta lenjeria în sertar. În toţi aceşti ani, sunt pentru prima dată amândoi fără obligaţii. Divorţul lui a fost pronunţat în urmă cu doi ani, dar încă se mai joacă amândoi de-a prietenii.

– Am putea să le aranjăm o întâlnire fără să ştie. Tu-i spui că ai pe cineva pentru el, iar eu ei. Şi apoi...

– Apoi o vom lua-o peste fund pentru că ne amestecăm unde nu ne fierbe oala.

– Asta a spus şi Carter când am discutat despre asta cu el. Ei bine, le mai dau încă şase luni şi apoi îmi risc fundul. Vrei să te ajut să te îmbraci?

– Mă descurc.

– Şi acum doar între noi două, spuse Josie uitându-se la felul în care se mişca Phoebe îmbrăcându-se cu un tricou. Cum o mai duci?

– Bine. Ştiu simptomele stresului posttraumatic. Am avut câteva vise neplăcute, dar e normal.

– E normal ca stresul să se acumuleze când te simţi obligată să ţii totul în tine pentru a nu provoca neplăceri familiei.

– Dacă trebuie să mai elimin din stres ştiu cum să proce-

dez. Nu-ți face griji. De săptămâna viitoare mă întorc la slujbă cu normă întreagă. Asta mă va ajuta.

Bine. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Pentru a-și dovedi atât sieși, cât și familiei că lucrurile mergeau spre normal, Phoebe se îmbrăcă cu grijă. Culoarea albastru-deschis a tricoului o binedispunea îndeajuns de mult pentru a pierde puțin timp cu machiatul. Apoi insistă dându-și seama că sub machiaj vânătăile ei se estompaseră.

Când coborî, bucătăria era deja plină de femei care găteau. Nu regretă deloc că o dădură afară de acolo și o trimiseră la soare împreună cu Carter și Carly.

Mamă! strigă Carly și fugi spre ea. L-am bătut pe unchiul Carter la arșice.

– Asta e fata mea!

– E un joc de fete, zise Carter.

– Asta spune când pierde, strigă Carly. Vrei să joci cu campionul?

– Cred că nu pot sta prea mult în picioare, iubita mea. Mai lasă-mă o săptămână și vom vedea cine o ia pe coajă. Ar fi bine să exersezi.

– Mă duc să-mi iau ceva de băut, bine? M-am uscat de tot străduindu-mă să-l bat măr pe unchiul Carter.

– Isteață!

Carly îi zâmbi lui Carter și o luă la fugă. Oftând, Phoebe se așeză pe o bancă rotundă aflată lângă fântână. Din locul acela nu vedea trandafirii plantați de Ava, dar le simțea mirosul. Auzea păsărelele cântând și admira tenacitatea mușețelului și a tarhonului care creșteau între crăpăturile din pavaj și florile violetelor care înconjurau un bazin cu apă.

Aici, în interiorul zidurilor de cărămidă închise cu porți de fier, Ava își crease un sanctuar în care umbra se strecura printre mușchiul crescut pe bănci și arbuștii înmiresmau aerul.

– Dumnezeule, cât de bine este afară!

– Josie ți-a spus de bine?

– Da, da.

Carter se așeză și o luă pe Phoebe pe după umeri.

– Am fost îngrijorați în legătură cu tine.

Ea își puse capul pe umărul lui.

– Ne-am speriat cu toții, dar acum s-a sfârșit.

– Îmi aduc aminte de cât timp am avut nevoie ca să scap de teamă.

– Carter, erai doar un copilaș.

– Asta nu contează și o știi foarte bine. Ai avut tu grijă de mine. Și toți anii ce au urmat te-ai interpus mereu între verișoara Bess și mine.

– Vacă bătrână. Afirmație plină de nerecunoștință, indiferent de cât de adevărată e, mai ales dacă te gândești că stăm în drăguța ei curte și alții coc plăcinte în bucătărie.

– E curtea Avei, spuse Carter, făcând-o pe Phoebe să zâmbească.

– Da, așa e. Chiar și în timpul domniei tiranului, tot a ei era. Te gândești vreodată că era mai tânără decât noi când a început să lucreze aici? Nici măcar douăzeci și doi de ani nu împlinise și avea curajul să o înfrunte pe verișoara Bess...

– Tu aveai curajul ăsta la doisprezece ani, îi reaminti Carter. Și încă mai ai grijă de noi toți. Știa că vei rămâne pentru că mama trebuia să rămână. Ar fi putut să-i lase ei casa, mai ales după toate câte le-a făcut mama pentru ea, dar a trecut-o pe numele tău, cu obligațiile de rigoare. Te-a sechestrat aici.

Nu avea niciun rost să nege adevărul, pentru că fiecare cuvințel îl reflecta în formă pură. Și totuși, era o zi mult prea frumoasă ca să fie întunecată cu amintiri neplăcute.

– M-a închis în această casă frumoasă, care-i place la nebunie fiicei mele. Nu se poate numi chiar sacrificiu.

– Ba da, și asta a fost mereu. Pe mine m-ai lăsat tu să plec.

Phoebe îl strânse cu putere de braț.

– Nu foarte departe. Nu cred că aş rezista dacă ai pleca foarte departe.

El zâmbi şi o sărută pe creştet.

– Mi-ai lipsi mult prea mult. Dar vreau să-ţi spun un lucru, Phoebe: niciodată nu mi-am dat seama cât de multă nevoie aveam să plec de aici până când am făcut-o. Tu nu ai avut niciodată această şansă cu adevărat.

– Am avut şi eu perioadele mele – colegiul, Quantico, dezastruosul meu mariaj... dar sunt bucuroasă că m-am întors. Şi ce îmi place cel mai mult este că pot să stau acum aici, în vreme ce alte trei femei pregătesc masa de duminică împreună.

– Asta doar pentru că eşti o bucătăreasă execrabilă.

– Execrabil este un cuvânt mult prea tare. Sunt un bucătar pe care nu te poţi baza foarte mult.

– Nu, te poţi baza pe faptul că eşti execrabilă.

Ea râse şi îl lovi cu cotul în coaste.

– Tu arzi chiar şi ideea de mâncare, aşa că nu eşti cel mai îndreptăţit să comenteze.

– De asta au inventat livrarea la domiciliu şi mâncarea la pachet. Nici nu va trebui să găteşti dacă faci ce trebuie cu tipul ăla bogat. Probabil că are câţiva bucătari pe lista angajaţilor.

– Tu auzi ce spui? Îi mai dădu un cot în coaste. Să fac ce trebuie? Şi, în plus, nici nu cred că are personal de serviciu. Se încruntă o clipă gândindu-se la asta. Nu credea să aibă, dar nu putea şti care era realitatea.

– Văd că a trimis şi mai multe flori. S-a umplut holul.

– Câteva duzini de liliac, care miros atât de frumos. Pare a fi genul de bărbat căruia îi plac gesturile spectaculoase.

– Josie s-a uitat la mine strâmb când le-a văzut, zise Carter printre dinţi privind spre bucătărie. Tipii care fac gesturi de genul ăsta îi obligă şi pe alţii să procedeze la fel. Va trebui să ţin minte să-i aduc flori săptămâna viitoare, ca şi cum m-aş fi gândit eu s-o fac.

– Ar fi trebuit să te gândeşti singur la asta. Nu mi-e milă deloc de tine.

– I-am luat sandviciurile ei preferate şi o sticlă de vin ieftin acum câteva zile. Ar trebui să însemne şi asta ceva, dar sunt pus în inferioritate de o pădure de liliac.

– Te-ai folosit de vinul ieftin ca să marchezi.

El râse.

– Normal că aşa am făcut. Ei bine, lăsând banii la o parte, deşi l-am întâlnit doar o singură dată, îmi place mai mult decât Roy.

– Nu ţi-a plăcut Roy deloc, aşa că asta nu înseamnă mare lucru.

El se fâţâi şi afişă o expresie de frate atotcunoscător.

– Şi cine avea dreptate?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Tu ai avut. Taci din gură. Unde mai pui că am primit şi premiul cel mare de la ticălos, spuse ea uitându-se peste umăr chiar când poarta se lovi de perete şi Carly apăru în fugă.

– Mamă! A venit unchiul Dave.

În clipa în care Dave ieşi în curte şi Phoebe îi văzu chipul, ştiu. Rămase calmă când se ridică în picioare şi-i spuse lui Carter:

– Vreau să stau o clipă de vorbă cu Dave, Carter. O poţi lua pe Carly cu tine, s-o ţii puţin ocupată?

– Sigur. Salut, Dave.

Nu dădură mâna aşa cum făceau bărbaţii de obicei şi nici nu se loviră peste braţ, sau peste spate, ci se îmbrăţişară. Ca întotdeauna aceasta o înveseli. Era o îmbrăţişare puternică, una ca între tată şi fiu.

– Te rog să mă scuzi pe mine şi pe Carly, dar trebuie să-mi restabilesc supremaţia şi să o bat măr, i se adresă Carter lui Dave.

– De parcă s-ar putea! Încălzită la gândul provocării, Carly fugi înapoi în casă.

– Arăţi mai bine, spuse Dave, privind-o pe Phoebe.

Aşa mi s-a spus. Toată lumea chiar. Ce s-a întâmplat?

Au căzut la o înţelegere. Am vrut să-ţi spun chiar eu. Phoebe, presiunea a fost destul de mare din partea procuraturii şi a...

Nu contează, spuse ea aşezându-se pentru că simţea nevoia să o facă. Cât i-au dat?

A fost concediat chiar acum. Fără niciun fel de beneficii. Şi a recunoscut vinovăţia în cazul de lovire.

Lovire, repetă ea. Se pregătise pentru asta şi totuşi era şocată.

Probabil că va fi condamnat de la unu la trei ani, cu suspendare. Va trebui să urmeze un tratament împotriva stărilor violente şi va face douăzeci de ore de serviciu în folosul comunităţii.

– Trebuie şi să scrie pe tablă de o sută de ori: promit să fiu băiat bun?

– Îmi pare rău, Phoebe, spuse el lăsându-se pe vine în faţa ei şi punându-i o mână pe genunchi. Este o înţelegere proastă, dar tu nu trebuie să renunţi, şi dacă te decizi să deschizi acţiune civilă împotriva lui îţi voi fi alături. Şi nu voi fi singurul din departament care va fi alături de tine.

– Nu pot să-mi oblig familia să treacă prin asta. Vorbesc serios. Şi cred că nu pot nici eu să trec prin asta. Închise ochii şi şi spuse că nu toate înţelegerile erau cinstite şi că nu întotdeauna se plătea preţul corect. A făcut ce a făcut şi toţi cei ce contează ştiu asta. Expiră profund înainte de a se uita în ochii lui Dave din nou. Nu mai poate deveni poliţist. Restul nu e atât de important. A fost dat afară şi asta este foarte bine. Trebuia să fie aşa. Sunt mulţumită cu asta.

– Înseamnă că eşti un om mai bun decât mine, puştoaico.

– Nu. Sunt enervată. Sunt extrem de enervată, dar pot trăi cu ideea asta. Vom mânca şuncă glazurată şi plăcintă de lămâie verde. Cât despre Arnie Meeks? Va mânca ruşine pe pâine, mult timp de acum încolo. Dădu din cap. Da, pot trăi cu ideea asta.

FAZA DE NEGOCIERE

„Of, să fii sfâșiat de dragoste și datorie."

11

Chiar după ani buni, lui Duncan încă i se mai păreau ciudate întâlnirile. Chestia cu costumele, rapoarte/planuri/propuneri, cornuri și cafea și mulțumesc pentru timpul acordat și altele asemănătoare. Apoi mai erau și chestiunile de politică și statutul fiecăruia.

Poate de aceea nu avea un birou propriu-zis. În mintea lui, nu putea să scape de *întâlniri* dacă avea un birou. În plus, dacă aveai un birou trebuia să ai și personal căruia să-i dai sarcini, în mod regulat. Dacă erai cumva șeful, asta însemna să te gândești tu la acele sarcini și să citești tone de rapoarte în legătură cu cele anterioare, în timp ce se desfășurau și după. Și apoi trebuia să organizezi alte întâlniri în legătură cu sarcinile.

Era un cerc vicios.

Biroul presupunea mese la care să stai și diferite funcții pentru fiecare. Cine decidea ce funcție avea fiecare? Care era, să zicem, diferența dintre un asistent executiv și un asistent administrativ? Trebuia să existe vicepreședinte de Vânzări și Marketing, sau vicepreședinte de la Marketing și Vânzări?

Astfel de lucruri riscau să-i dea insomnii.

Phineas îl tot bătea la cap din când în când cu biroul, dar până acum reușise să se fofileze.

Îi plăcea să se întâlnească cu oameni într-unul din pub-uri, sau la restaurant, sau, dacă era absolut necesar, în biroul lui Phin, pe care-l considera punctul central de întâlniri. Desco-

percepu că dacă mergea într-un loc care nu-i aparținea, relaxa atmosfera, ba chiar mai mult, cei cu care se întâlnea erau mai deschiși și spuneau mai multe lucruri stând la o bere, decât bând un pahar cu apă minerală într-un birou.

Descoperise și că era mai interesant și cu siguranță mai plăcut să meargă el la un potențial partener. Să meargă la ei acasă, la biroul lor, sau oriunde se simțeau bine. Avea șanse mai mari să obțină ceea ce dorea dacă ceilalți se simțeau confortabil în locul unde negociau.

Urmând filosofia aceasta, trecuse de la un mic dejun la o cafenea, la un teatru amuzant în Southside. Apoi își croi drum până la o casă, din nefericire neglijată, în cartierul Victorian.

În toate cazurile se simțise mai împlinit și se amuzase mai tare decât dacă i-ar fi chemat pe toți cei implicați în diferitele proiecte în vreun birou înghesuit, unde ar fi fost blocat în spatele vreunei mese, dorindu-și să procedeze la fel ca Joe Sinucigașul și să sară pe fereastră.

Când intră pe strada Jones spera ca ceea ce se întâmplase până atunci să continue la fel și în cadrul ultimei întâlniri pe care și-o programase pentru acea zi.

Se gândise să o facă la altă oră și să vină pe nepusă masă, când Phoebe nu era acasă, dar i se păruse puțin deplasat. Strategia fusese bună, era adevărat, și se gândise că ea nu va spune nimic.

Parcă mașina și o porni pe jos spre casă, pe aleea umbrită de copaci.

Voia să o vadă și nu doar pentru mica vizită de genul „am venit să văd ce mai faci", ca în ultimele două săptămâni. Timp de așteptare, se gândi el amuzat. Și poate era și puțin joc în ceea ce făcuseră. Ea nu prea știa ce să creadă despre el și asta nu-l deranja deloc.

Nici el nu se înțelegea mereu și nici asta nu-l deranja.

Singurul lucru de care era sigur îl reprezenta faptul că ea

suferise o traumă majoră şi încerca să se vindece. Nu avea niciun rost să o împingă să facă un gest nesăbuit sau să o grăbească să se culce cu el într-un moment când ea era atât de fragilă.

Avea planuri. Îi plăcea să facă planuri aproape la fel de mult cum îi plăcea să le modifice, să le schimbe şi în general să le readapteze de la concepere până la final.

Avea planuri şi cu Phoebe, dar în clipa aceea pentru cu totul şi cu totul altceva.

Înainte de a intra în casa MacNamara o văzu pe femeia de vizavi cu ciudatul ei câine. Cravata pe care o avea câinele azi era cu dungi roşii şi albe pentru a se asorta cu pălăria cu boruri mari pe care o purta femeia.

Se potrivea, îşi zise el, cu costumul de un alb strălucitor şi tenişii roşii.

Cățelușul mirosea fericit fundul unui pudel roz şi pufos, ţinut într-o lesă aurie de un negru extrem de gras, îmbrăcat într-un costum albastru.

Femeia şi bărbatul discutau la umbra unui copac în vreme ce cățelul fără păr se străduia din răsputeri să călărească pudelul roz.

Dumnezeule, cât de mult iubea oraşul Savannah, îşi zise el.

Apăsă pe butonul soneriei, admirând ghivecele şi coşurile cu flori din verandă. Ava, îşi aminti el, era cea care avea talent la grădinărit. Se întrebă dacă nu cumva ar fi putut să o convingă să...

– Hei, spuse el zâmbindu-i lui Essie când aceasta îi deschise uşa. Ai timp pentru un vagabond?

– Tu nu eşti un vagabond şi eu am întotdeauna timp pentru tineri frumoşi.

Între timp relaţia lor progresase şi se pupau pe obraz. O sărută şi simţi un miros discret de parfum.

Oare cum era, se întrebă el, să te trezeşti în fiecare

dimineață, să te îmbraci și să te aranjezi, știind că nu vei ieși nicăieri?

- De unde știai că fac prăjituri? îl întrebă ea, făcându-l să zâmbească cu gura până la urechi.

- De care?

– Cu ciocolată.

– Haide, chiar? Le-ai făcut tu din nimic? E bine atunci că am venit, așa vei avea pe cineva care poate să le aprecieze.

– Haide să începem. Oricum, Phoebe nu se întoarce mai repede de două ore, spuse ea conducându-l în casă. Ava e plecată la cumpărături și va trece și pe la școală pentru a o lua pe Carly după repetiții. E una dintre surorile rele din *Cenușăreasa*. Îi place la nebunie faptul că are un rol care-i permite să fie rea și să dea ordine.

– Eu am fost broască, odată. Nu din aia care se transformă în prinț. Doar o broască. A fost un moment de vârf al vieții mele.

Essie râse și-l invită să ia loc la masa din bucătărie.

– Sunt sigură că mama ta a fost foarte mândră.

Nu răspunse nimic. Ce putea spune? În loc să vorbească adulmecă.

– Miroase ca în Rai aici.

– Am unele care sunt calde, abia scoase din cuptor. Vrei cafea sau lapte la ele?

– Prăjituri și lapte? M-aș sacrifica să trec din nou prin școală dacă m-aș întoarce acasă la tine, să-mi dai lapte și prăjituri.

Essie roși de încântare.

– Ești mare vrăjitor. Ce ai făcut azi?

– În mare parte am discutat cu diverși oameni și speram să termin această parte a activității discutând cu tine. Am văzut o casă în districtul Victorian, nu departe de campusul Colegiului de Artă și Design din Savannah. Îl știi?

– Nu mai spune. Abia dacă-şi mai amintea ce era în afara casei şi mai ales unde se aflau toate. Toate clădirile, străzile şi spaţiul erau doar un labirint de pătrate şi linii, în mintea ei. Ce fel de casă?

– Mai mult o ruină, aidoma unei bătrâne din perioada victoriană, care a trecut prin vremuri foarte grele. Dar încă se vede eleganţa sub aspectul neîngrijit. Luă o prăjitură şi muşcă din ea. Apoi uită totul datorită plăcerii pe care o simţi. Dumnezeule! Mărită-te cu mine.

De data asta Essie nu mai râse. Chicoti.

– Dacă te poate cuceri cineva doar cu o prăjiturică, sunt surprinsă de ce cofetăriile din statul Georgia nu fac ore suplimentare. Luă şi ea una şi ochii îi sclipiră. Dar e adevărat că sunt al naibii de bune.

– Dacă te implor, îmi dai câteva şi pentru acasă? Acum cum o să mă mai mulţumesc cu dulciurile din comerţ?

– Cred că pot să pun câteva deoparte pentru tine.

Se duse la cuptor şi scoase o tavă, pentru a pune în locul ei alta.

– Mi-am uitat şirul gândurilor într-un extaz datorat prăjiturii. Casa asta tristă de lângă campus.

– Îhâmm. Te gândeşti să o cumperi şi să o restaurezi.

Bău lapte rece după prăjitura caldă şi se gândi că aşa trebuia să fie Raiul.

– Asta depinde şi de tine.

În privirea ei, când se întoarse de la cuptor, se citea nedumerirea.

– De mine?

– Da, mă gândesc să o cumpăr şi să o refac. M-am gândit la un magazin. Asta... Gesticulă cu ultima bucată din prima prăjitură înainte de a o mânca... Ştiu la ce te gândeşti.

– Nu prea cred. Sunt prea confuză să mă gândesc la ceva.

– OK, da, e adevărat, îmi vei spune că deja sunt un milion de magazine în Savannah. Şi aşa este, fără urmă de îndoială.

Dar oamenilor le place la nebunie să facă cumpărături. Şi nici aici nu există vreo urmă de îndoială. Corect?

– Mie... mie îmi place. Îmi place să intru în magazinele virtuale de pe internet.

– Normal, spuse el şi mai luă o prăjitură. Aşa că m-am gândit, pentru că tot este lângă campusul Colegiului de Artă şi Design, de ce nu unul de arte şi meserii? Bine, spuse el înainte ca ea să aibă timp să replice. Deja avem foarte multe magazine şi galerii. De artă şi de meşteşuguri.

– Da... presupun că da.

– Nici chiar stilul la care mă gândesc nu are nimic deosebit. Un fel de boutique. Înţelegi ce vreau să spun?

– Aproape, spuse şi dădu din cap râzând. Duncan, dacă vrei să îţi încerci ideea testându-mă pe mine, sunt flatată, dar nu ştiu nimic despre proprietăţi şi locaţii şi nici despre boutique-uri. Eu nu prea merg prin locuri din astea.

– Dar te pricepi la arte şi meserii. Bine, mai luă încă o prăjitură, deşi putea să i se facă rău. Ştii să le faci. Să le vinzi.

– Te referi la croşetatul meu? Nu e decât o pasiune din care mai scot nişte bani. E ceva de care am dat întâmplător.

– Bine, dar ce-ai spune să dai întâmplător peste mine? Mi-a venit ideea asta. Nu-ţi place când îţi vin idei? Eu am mereu idei, dar cu marea majoritate nu am ce face. Acum pot să fac ceva. E grozav, crede-mă.

– Dacă zici tu.

– Ideea este de artă artizanală făcută de oameni din Savannah. Produse confecţionate doar aici. Doar în Savannah, repetă el, mijind ochii. S-ar putea să fie chiar un nume bun. Ar trebui să-l notez pe ceva. „Artă populară din Savannah", spuse el scoţându-şi telefonul şi intrând în meniu la memorizator. Creată de oameni din Savannah, prezentată şi vândută într-o casă senzaţională din lemn, pe două niveluri, simbol al oraşului. Are o verandă fantastică, sau cel puţin aşa va fi. Cunosc un tip care face o mobilă excepţională. Şi o femeie care face obiecte

din metal. Aşa că am putea... deja merg prea departe, spuse el când observă că ea îl privea fix, fără a spune vreun cuvânt.

– Şi vrei să bagi în magazin şi unele dintre lucrurile pe care le fac eu?

– Essie, vreau să duc o mulţime din lucrurile pe care le faci tu, vapoare întregi. Vreau să fie peste tot. Cum se cheamă... mileuri... pe mese, pe canapele. Ai spus că faci şi cuverturi, nu? Dar feţe de mese, sau aşa ceva? Şi haine. Pulovere, eşarfe.

– Da, dar...

– Vezi, am putea avea saloane aranjate, ca acasă. Dormitoare, camere de zi, sufragerii. Tot ceea ce faci ar putea fi prezentat astfel. De vânzare, desigur, dar şi pentru decor. Lucruşoare pentru copii, eşarfe şi pulovere în dulapuri. Poţi să continui şi cu vânzările pe internet, dacă vrei, dar am putea să-ţi dezvoltăm afacerea asta.

– Mi se învârte capul. Îşi puse mâna pe frunte, ca pentru a-l opri locului. De ce crezi că aş putea să fac toate astea?

– Păi, deja le faci. Ai continua la fel, mai puţin partea cu împachetatul şi livratul. Uite, haide cu mine o clipă. O luă de mână şi o duse în sufragerie.

– Cum se cheamă asta?

Ea se uită la ştergarul lung în culori pastelate pe care-l făcuse pentru masa din sufragerie.

– Un ştergar lung.

– Aşa, am înţeles. Dacă ar fi să faci unul ca ăsta şi să-l vinzi, cât ai cere pe el?

– Ah. Trebuia să calculeze. Făcuse unul aproape la fel mai de mult, pentru un client, şi alte câteva mai scurte în decursul anilor. Calculă preţul cu un calculator.

Duncan dădu din cap şi făcu şi el câteva calcule rapide.

– Aş putea să-ţi dau cu cincisprezece la sută mai mult pe el şi tot aş face un profit bunicel.

Obrajii i se albiră şi apoi se îmbujoră.

– Cincisprezece la sută mai mult? Apucă şervetul de un capăt. Îl vrei acum? Ţi-l împachetez imediat.

El zâmbi.

– Pe ăsta ţine-l tu şi începe să te gândeşti să faci altele şi orice altceva îţi trece prin minte. Voi avea nevoie de ceva timp pentru a pune totul pe roate, dar îţi garantez că va fi gata până când începe sezonul de cumpărături pentru Crăciun. Îi întinse mâna. Parteneri?

Duncan considera ziua ca fiind bună dacă pe la şapte, indiferent de ce se întâmplase până atunci, mânca o pizza şi bea o bere pe verandă.

Aprindea lumânări, atât pentru a descuraja insectele, cât şi pentru lumină. Stătea cu picioarele sprijinite pe taburetul tapiţat şi-şi punea televizorul din camera de zi astfel încât să poată urmări un meci de baschet sau altceva dacă avea chef. Sau doar asculta comentariul şi privea în gol.

Îi ajunsese cu câţi oameni vorbise în ziua aceea. Oricât de sociabil ar fi fost, aprecia mai mult timpul pe care-l petrecea de unul singur. Şi îi plăcea să asculte comentariul meciului, dar şi mai mult îi plăceau zgomotele nopţii: vântul care trecea printre crengile copacilor, zumzăitul insectelor şi muzica nesfârşită a greierilor. Era un loc bun pe verandă, cu scaunul şi taburetul şi cel mai indicat timp al zilei pentru a se gândi la diverse lucruri. Sau pentru a nu se mai gândi la nimic.

Fusese tentat să rămână cu Essie până când Phoebe avea să se întoarcă de la muncă. Oare de ce n-o făcuse? Dacă stătea prea mult acolo, decise el, ar fi devenit o obişnuinţă. Sau plictiseală. Totul era o problemă de echilibru din punctul lui de vedere. Voia să o pună pe gânduri pe femeia în chestiune, astfel încât să nu mai fie foarte stăpână pe ea. În plus de asta, de fiecare dată când o vedea, îi venea să o strângă în braţe. Dar luând în considerare prin câte trecuse, îşi zise că ea nu ajunsese încă la stadiul în care ar fi apreciat foarte mult să fie strânsă la piept.

Termină o felie de pizza şi se gândi dacă să mai ia una sau nu. Apoi auzi zgomotul unei maşini şi ridică din sprâncene când îşi dădu seama că nu era în trecere, ci se îndrepta spre casa lui.

Nu recunoscu maşina, dar o recunoscu pe femeia care coborî din ea şi ăsta era cel mai bun fel de a sfârşi ziua, mult mai bun decât cu pizza şi cu bere.

– Hei, Phoebe.

– Duncan, spuse ea trecându-şi o mână prin păr în vreme ce se îndrepta spre verandă. Ajunsesem deja la pod când mi-a trecut prin cap că poate nu eşti acasă, dar era prea târziu ca să mă întorc. Dar eşti aici.

– Sunt adesea aici. În general trăiesc aici.

– Aşa ai spus.

– Vrei nişte pizza? O bere?

– Nu, şi nu. Mulţumesc.

Tonul oficial îl făcu să ridice din nou din sprâncene.

– Atunci ce zici de un scaun?

– Mi-e bine aşa, mulţumesc. Am venit să te întreb ce ai de gând cu mama.

– Ei bine, am cerut-o de nevastă, dar a evitat să-mi dea un răspuns. Nu cred că m-a luat prea în serios, aşa că m-am mulţumit cu prăjiturelele.

– Eu mă întreb cât de în serios o iei tu, sau cât de în serios te iei pe tine.

– Mai bine spune-mi de ce eşti supărată pe mine şi poate putem începe de acolo.

– Nu sunt supărată, sunt îngrijorată.

Prostii, se gândi el. Putea să recunoască şi el când o femeie e supărată, mai ales dacă stătea pe veranda lui şi era gata să muşte din el.

– În legătură cu ce?

– Mama este plină de entuziasm în legătură cu afacerea de care i-ai vorbit tu.

– Şi nu vrei să fie plină de entuziasm?

– Nu vreau să fie dezamăgită sau deziluzionată sau rănită.

Vocea lui deveni la fel de rece ca berea nebăgată în seamă.

– Acest lucru fiind consecinţa firească a entuziasmului legat de proiectul pe care l-am discutat. Care, din câte îmi amintesc, nu are nicio legătură cu tine.

– Starea mentală a mamei mele mă preocupă în cel mai malt grad. Nu se poate să vii acolo şi să vorbeşti de un magazin pe care vrei să-l faci într-o casă pe care vrei să o cumperi şi cum vrei să o implici şi pe ea în asta. Este treaba ta cum îţi faci afacerile...

– Mulţumesc frumos.

– Dar, mârâi ea, ai agitat-o foarte tare şi acum îşi face planuri, face modele şi începe să vorbească despre cum va putea ea să ajute cu mai mulţi bani în casă. Ce se va întâmpla cu toate astea dacă te răzgândeşti sau dacă proiectul tău nu poate fi realizat, ori dacă găseşti altceva mai interesant cu care să te joci?

– De ce m-aş răzgândi?

– Nu eşti tu cel care şi-a deschis un bar cu profil sportiv, după care l-a vândut?

– Am vândut o parte, o corectă el.

– Şi apoi un pub şi nu mai ştiu ce altceva. Tocmai asta era problema. El o ducea pe mama ei într-un teritoriu pe care ea nu-l cartografiase încă. Tu faci tot felul de chestii şi asta e foarte bine pentru tine, Duncan, foarte bine, dar nu şi pentru mama. Ea nu face asta.

– Lasă-mă să înţeleg mai bine. După părerea ta eu sunt irresponsabil şi lumea nu se poate baza pe mine?

– Nu. Nu. Oftă pentru că agitaţia începea să cedeze în contact cu neliniştea pe care o resimţea. Tu eşti genul relaxat, Duncan, şi asta este atrăgător la tine. Îţi permiţi să fii aşa şi nu doar datorită banilor. Nimeni nu depinde de tine, aşa că poţi să faci ceea ce vrei, să vii şi să pleci aşa cum ai chef.

– Asta înseamnă relaxat, sau neglijent?

– Spun ceea ce gândesc şi am spus relaxat. Nu cred că eşti neglijent. Dar mama este o persoană fragilă şi...

– Mama ta este uimitoare. Ştii, i-am spus la un moment că ar trebui să o iase mai moale, dar adevărul este că tu ar trebui s-o mai laşi în pace. Consideri că deoarece nu iese din casă nu este o femeie fantastică?

– Nu, la naiba, nu! Pentru că această conversaţie, aşa cum era ea, îi scăpase printre degete, Phoebe şi le trecu prin păr şi încercă să ocupe poziţia centrală. Dar asta se întâmplă, spuse ea. A fost rănită, abuzată şi pusă la colţ de multe ori.

– Dar eu nu am de gând să-i fac niciunul din aceste lucruri lui Essie.

– Nu intenţionat. Nici nu m-am gândit la asta. Dar dacă, dintr-un motiv sau altul, nu mai cumperi casa aceea, atunci...

– Am cumpărat-o azi.

Phoebe amuţi. Asta îi dădea peste cap argumentaţia, se gândi Duncan. Nu mai spuse nimic, îşi luă berea şi se uită la ea în timp ce sorbea.

– Bine, ai cumpărat casa. Dar dacă vei descoperi că nu rentează să o restaurezi? Sau dacă...

– Iisuse. Şi dacă vocile îmi spun să-mi pun aripi de îngeraş şi să zbor în Cuba? Asta nu înseamnă nimic. Încep ceea ce termin, la naiba. Nu sunt tâmpit.

– Nu eşti tâmpit şi nici nu am spus sau crezut vreodată asta. Dar cineva o făcuse; cineva care conta, se gândi ea. Doar că toate astea s-au întâmplat aşa, din senin, şi pentru mama e o chestie colosală. Nu încerc decât să scot în evidenţă variabilele şi să înţeleg de ce ai vrut să o implici. Nu înţeleg ce faci şi nu înţeleg ce vrei. De la ea. De la mine.

– Le-ai cam legat, murmură el şi se ridică în picioare. Poate că-mi doresc ceva de la tine, aşa că mă folosesc de ea. Să răspundem mai întâi la asta. Vrei să ştii ce doresc de la tine?

– Da. Să începem de aici.

O luă în braţe chiar înainte de a rosti ultimul cuvânt. La dracu' cu toata perioada de tatonare. Era prea ofticat ca să mai tatoneze ceva. Gura lui era lipită de a ei, arătându-i ce-şi doreşte, luându-şi ce-şi dorea cu o furie pe care arareori o elibera.

Foamea îl împingea şi-l trăgea, până când gura lui o devastă pe a ei.

Phoebe era cu spatele lipit de un stâlp şi cu mâinile prinse între trupul ei şi al lui. Toţi muşchii îi tremurau. Dar nu în semn de protest sau de teamă. Era o diferenţă între teamă şi excitare şi acum o înţelegea.

Când se dezlipi de ea văzu fierbinţeala ce-i iradia din priviri.

– Acum ai înţeles? întrebă el. Ne-am lămurit asupra acestui punct?

– Da. Atunci...

Ea era cea care trebuia să facă următorul pas. Doar ea. Avea braţele libere, aşa că-l luă de gât şi-l trase aproape lipindu-şi gura de a lui. L-ar fi înlănţuit cu braţele dacă i-ar fi permis umărul rănit. Când o lipi din nou de coloană, îl muşcă de buză şi-şi frecă bazinul de al lui.

Lăsă plăcerea să o invadeze după luni şi luni de abstinenţă sexuală. Îi simţea mâinile pe pieptul ei şi aerul nopţii mângâindu-i pielea. Apoi degetele lui îi descheiară sutienul şi simţi briza rece înfiorând-o. Senzaţia puternică îi străbătu tot corpul şi ea scăpă un geamăt de plăcere.

Era udă şi dornică, arcuindu-se sub mângâierile mâinilor şi gurii lui, vibrând atunci când el dădu să-i desfacă cureaua.

Aici, chiar în acest loc îşi dorea să fie posedată, fără griji, fără oprelişti. Disperată, vru să-l cuprindă cu ambele braţe, dar şocul durerii o făcu să ţipe.

El se dădu înapoi brusc, ca şi cum l-ar fi lovit.

– Dumnezeule!

– Nu e nimic. M-am mişcat greşit, atâta tot. Nu....

El o opri ridicând mâna şi se întoarse. Merse de colo-colo. Se opri şi bău din berea ce se încălzise.

– Eşti lovită. Încă nu ţi s-au vindecat rănile. Iisuse. Puse berea jos şi îşi luă capul în mâini.

– Nu e chiar atât de rău. Pe cuvânt.

– Încă eşti rănită şi n-o să te lovesc de stâlp ca şi... Bine, bine, mai lasă-mă un minut.

Continuă să se plimbe.

– M-ai enervat. Nu e o scuză, dar...

– Nu e nevoie de nicio scuză pentru că e clar că este reciproc.

– Nu contează. Oricum, asta ar trebui să-ţi răspundă la întrebarea pe care încă încerc să mi-o aduc aminte, mai ales că tot sângele mi s-a scurs din cap. Cea de-a doua avea legătură cu... Se întoarse din nou cu faţa spre ea şi o privi.

Ea tăcea, sprijinindu-se de stâlp, cu cămaşa descheiată, părul răvăşit şi obrajii roşii.

– Uau. Serios, acum. Stai aşa, spuse el când ea se uită în jos şi începu să se încheie la nasturi. Ai vrea să nu faci încă asta, să mai aştepţi un minut? Poate două? Pentru că tot nu am voie să ating, mi se pare normal să pot măcar să privesc. Ai un corp fantastic. Este... este exact... perfect. Şi felul în care stai acolo, şi lumina asta, şi... Da, ar fi mai bine să te închei la cămaşă. Mai mult de atât nu cred că rezist.

– Eşti un bărbat ciudat, Duncan.

– Am înţeles. Te doresc şi asta mă ţine treaz toată noaptea. Nu mă deranjează foarte tare, deşi îmi place să dorm, dar unele lucruri îmi produc insomnie. Şi tu eşti unul dintre ele.

– Mulţumesc.

– Dar ca să ne întoarcem la ce vorbeam. Ideea e că tocmai s-a demonstrat că nu am nevoie să mă folosesc de Essie pentru a ajunge la tine. Şi ştii ce? Ar trebui să ai mai multă încredere în ea. Şi în mine şi poate şi mai mult în tine.

Ai dreptate. Ai absolută dreptate. Eu greşesc în totalitate. Uraşc asta. Scuza mea, pentru că tot suntem la capitolul ăsta, este că o iubesc foarte mult.

Înţeleg. Eşti norocoasă să o ai ca mamă.

Phoebe îşi trecu o mână prin păr. Chiar credea asta, se gândi ea. El o înţelegea pe mama ei şi înţelegea valoarea femeii.

Ştiu. Oamenii, mulţi oameni care cunosc situaţia se gândesc că este o povară. Tu nu. Şi îmi cer scuze pentru felul în care am reacţionat.

Aşa aş fi făcut şi eu, doar că procedând cum am procedat am ajuns să-ţi ating sânii, spuse el făcând-o să râdă. Acum vrei o bere?

– Mai bine nu, trebuie să conduc. Duncan, te rog să nu interpretezi greşit toate acestea. Ai barurile, dar ai lucrat la un bar. Şi aş înţelege şi dacă ai cumpăra o companie de taximetre sau un service auto. Poate că ai şi făcut asta şi chiar are legătură. Nu ştiu cum faci chestiile astea. Şi nu ştiu ce cunoştinţe ai putea să ai despre comerţul de boutique.

– O să aflăm, şi în plus nici măcar nu voi fi eu cel care conduce totul. M-am gândit la cineva pentru a face asta. Ştiu ce gândeşti: la naiba, îşi permite să piardă câteva sute de mii pe ici, pe colo.

– Nu, de fapt mă gândeam că probabil vei găsi o modalitate de a-l face să meargă. Mi-era teamă pentru că m-am întors acasă şi am găsit-o pe mama fericită şi entuziasmată.

– Era fericită şi când a început relaţia cu Reuben.

Phoebe se apăsă cu degetele pe ochi.

– Cu siguranţă că nu am făcut legăturile acestea înainte de a veni aici cu sufletul la gură şi cu reproşurile gata confecţionate.

– Reacţie necontrolată, spuse el fără ranchiună.

– Cu unele lucruri, clar. Dar acum că am făcut legăturile, sau mai degrabă că le-ai făcut tu pentru mine, mă gândesc că,

dacă nu ți-ar fi venit ideea asta pe care eu nu o înțeleg, mama nu ar fi avut ocazia să încerce ceva incitant.

– Nu i-aș fi făcut oferta dacă nu m-aș fi gândit că o să vând bine lucrurile pe care le face.

– Lucru care, dacă aș fi raționat, aș fi putut să-l gândesc și eu, în loc să sar cu gura la tine. Chestie pe care, până la urmă, n-o regret, pentru că așa ți-am simțit mâinile pe sâni.

El zâmbi.

– Cât mai durează până când te refaci complet?

Îi atinse părul cu mâna sănătoasă. Îi plăcea că mereu arăta de parcă tocmai ar fi făcut o plimbare în mașina lui fițoasă.

– Voi încerca să obțin un bilet de la asistenta mea particulară, care să mă autorizeze să-mi reiau activitățile fizice.

– E bine în ceea ce mă privește. Dar între timp, ce-ai zice să ieși cu mine duminică? Merg la grătar la un prieten, duminică după-amiază. Vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine, să interacționăm cu alții înainte de a ne pierde în sex sălbatic.

– Bine, de ce nu?

– Te iau de acasă pe la ora două.

– Două. Și acum trebuie să plec. Se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe ambii obraji. Sper să nu dormi nici în seara asta din cauza mea.

O privi plecând și ea se întoarse și-i zâmbi peste umăr. Sorții păreau să încline în favoarea insomniei.

Îi auzi mașina îndepărtându-se și se așeză din nou pe scaun, punându-și picioarele pe taburet. Mâncând pizza rece și bând berea călduță, își zise că fusese o zi extrem de interesantă.

12

Telefonul sună la șapte cincizeci și opt. Puștiul era isteț, chiar foarte isteț. Nu se panicase și nici nu încercase să facă pe eroul. Își folosise capul și picioarele, fugind din bungalow în

Gordonston, sărind peste gardurile care înconjurau curțile bine întreținute, pentru a da telefonul la nouă-unu-unu.

Daduse toate numele, adresa și descrisese situația. În drum spre partea estică a orașului Savannah, Phoebe reascultă înregistrarea apelului de urgență și se gândi că băiatul avea stofă de polițist.

L-a pus în jurul mesei din bucătărie. Domnul Brinker este cel care a făcut asta. Doamna Brinker, Jessie, Aaron și chiar și bebelușul, Penny, în scaunul ei înalt. Are o armă. Cred că de fapt are două arme. Jessie plânge. Isuse, trebuie să faceți ceva.

Avea mai multe informații pe care le aflase când ea și Sykes se pregăteau să plece. Stuart Brinker, în vârstă de patruzeci și trei de ani, era profesor asociat. Tată a trei copii – Jessica, în vârstă de șaisprezece ani, Aaron, de doisprezece ani, și Penelope, de doar doi ani. De curând se separase de soția sa cu care fusese căsătorit vreme de optsprezece ani. Katherine, treizeci și nouă de ani, era profesoara de desen.

La douăzeci de minute după apelul la nouă-unu-unu, Phoebe trecu prin baricadele perimetrului exterior. Jurnaliștii deja transmiteau în direct dinafara barierelor. Din grupul de reporteri câțiva o strigară, dar Phoebe îi ignoră făcând semn unui polițist în uniformă:

– Suntem locotenentul MacNamara și detectivul Sykes, negociatori. Care este situația?

– Patru ostatici dintre care trei copii. Atentatorul i-a mutat în camera de zi, spuse el gesticulând în direcția unui bungalow în fața căruia creșteau azalee roz și albe. A tras toate draperiile și nu vedem nimic din ce se petrece înăuntru. Credem că are arme. Deocamdată nu s-a tras niciun foc. Primul polițist care a răspuns apelului a vorbit puțin cu el. Din câte am înțeles, tipul este foarte politicos, dar în acest moment nu prea comunică. Puștiul care ne-a sunat este aici cu mama lui.

Phoebe aruncă o privire și văzu un adolescent înalt, care

stătea pe iarbă cu capul în mâini. Femeia care stătea lângă el îl ținea strâns pe după umeri și era albă ca varul la față.

– Sykes?

– Da, mă ocup imediat de ei.

Phoebe se duse spre centrul de comunicații de la marginea perimetrului.

– Locotenent MacNamara, negociator.

Informațiile veneau rapid. Cei de la tactică înconjuraseră casa și vecinii apropiați fuseseră evacuați. Lunetiștii se poziționau în cele mai bune locuri.

– Nu vorbește prea mult, îi spuse primul polițist care ajunsese la locul faptei. Am încercat să țin deschisă linia cu el. Pare obosit. Trist, nu nervos. El și soția lui sunt separați, ideea ei, din câte spune el. Ultima dată când l-am sunat mi-a mulțumit pentru telefon înainte de a închide.

– Bine, stai prin preajmă. Studie jurnalul și expunerea situației, apoi își scoase carnețelul și luă telefonul. Haide să încercăm să intrăm din nou în vorbă cu el.

Bărbatul răspunse la cel de-al treilea apel. Vocea lui trăda oboseală și îngrijorare.

– Vă rog, chiar este necesar? Vreau doar să-mi petrec puțin timp cu familia. Puțin timp în liniște, fără a fi întrerupt.

– Domnule Brinker, sunt Phoebe MacNamara, negociator al departamentului de poliție Savannah-Chatham. Aș vrea să vă ajut. Cum se simt ceilalți? Sunt bine?

– Suntem bine cu toții și acum vă rog să ne lăsați în pace.

– Domnule Brinker, înțeleg că vă doriți să fiți cu familia. Se pare că îi iubiți pe toți foarte mult.

– Bineînțeles că-i iubesc. Îmi iubesc familia. Familiile trebuie să fie unite.

– Vreți ca familia să rămână unită, înțeleg. De ce nu ieșiți cu toții? Aș vrea să lăsați arma, domnule Brinker, și să ieșiți afară împreună cu toată familia.

– Nu pot să fac asta, îmi pare foarte rău.

Îmi puteți spune de ce nu?

Aceasta este casa mea. Este singurul loc unde putem fi împreună. M-am gândit la asta foarte mult.

S-a gândit, nu era un impuls de moment, reflectă Phoebe luându-şi notiţe. Nu furie, ci durere.

Păreți foarte obosit.

Sunt. Sunt foarte obosit. M-am străduit cât am putut, dar niciodată nu-i suficient. Este obositor să nu fii niciodată suficient de bun.

Sunt sigură că ați făcut tot ce se putea. Este greu, nu credeți, să iei decizii importante când eşti obosit şi supărat? Păreți şi obosit şi supărat. Aş vrea să vă ajut, domnule Brinker. Aş vrea să vă ajut ca să puteți lua cea mai bună decizie pentru familia dumneavoastră.

Eu am zugrăvit camera asta. Kate a ales culoarea. Nu mi-a plăcut, era prea galbenă şi ne-am certat. Mai ții minte, Kate? Ne-am certat în legătură cu culoarea chiar la magazin şi ea a avut câştig de cauză. Aşa că am zugrăvit. Şi a avut dreptate. Este foarte luminoasă. A avut dreptate.

Camera de zi, notă Phoebe în carnețelul ei, încercuind ce scrisese.

– Deci dumneavoastră ați zugrăvit. Eu nu sunt în stare de aşa ceva. Locuiți aici de mult timp împreună cu familia?

– De zece ani. Este un loc bun pentru a-ți creşte copiii. Asta am crezut. Un cartier liniştit, cu şcoli bune. Avem nevoie de o casă mai mare, dar...

– Familia s-a mărit. Familia, familia, familia îşi spuse Phoebe. Insistă pe familie. Câți copii aveți?

– Trei. Avem trei copii. Nu ne aşteptam la Penny. Nu ne puteam permite...

– Penny e cea mai mică, să înțeleg? Câți ani are?

– Doi, Penny are doi ani.

Phoebe auzi vocea veselă a unui copil:

– Tati!

– Ea este cea care a vorbit? Auzi un sughiț de plâns, dar continuă să vorbească. Pare a fi foarte dulce. Am și eu o fată. Are șapte ani și mă tot întreb când au trecut anii. O iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Dar mă ține ocupată. Presupun că și pe dumneavoastră vă ține familia ocupat.

– M-am străduit cât am putut. Nu-mi dau seama de ce nu este îndeajuns. Dacă aș fi fost profesor cu normă întreagă mi-aș permite o casă mai mare.

– Păreți descurajat. Cred că vă este greu. Aveți și o fiică mai mare, nu? Jessie? Și un băiat, Aaron. Probabil că dumneavoastră și soția dumneavoastră, Kate, sunteți foarte mândri. Totuși, asta înseamnă multă muncă. Vă înțeleg. Și multe griji.

– Chiar aveam nevoie de normă întreagă. Îmi trebuia o bază. Și voiam să înțeleagă și Kate.

Vorbise la trecut și asta declanșă alarma în mintea lui Phoebe.

– Spuneți-mi ce vreți să înțeleagă Kate, domnule Brinker.

– Că nu pot face mai mult decât fac și nici nu pot fi mai mult decât sunt. Dar nu e îndeajuns. Sunt soțul și tatăl. Trebuie să fac totul să meargă. Dar lucrurile se prăbușesc și centrul nu mai ține.

– E din Yeats[1], nu? Închise ochii sperând că nu făcuse o greșeală.

Urmă o clipă de tăcere.

– Da. Vă place Yeats?

– Oarecum. Cred că uneori așa este, lucrurile se prăbușesc în jurul nostru, sau cel puțin așa ni se pare. Centrul nu poate să le susțină pe toate. Dar mai cred și că lucrurile pot fi reconstruite, sau schimbate și centrul poate reapărea într-o altă formă. Ce credeți?

– Odată prăbușit nu mai este același lucru.

---

[1] William Butler Yeats – poet și dramaturg irlandez (13 iunie 1865 – 28 ianuarie 1939).

– Nu la fel, dar totuşi este acolo.

– Familia mea s-a destrămat.

– Dar sunt tot acolo, domnule Brinker, şi îmi dau seama cât de mult îi iubiţi. Nu cred că vreţi să le faceţi rău. Sau că vreţi să le faceţi rău făcându-vă dumneavoastră ceva. Sunteţi tatăl.

– Tată de weekend. O formă fără fond.

– Vă simt descurajarea şi tristeţea, dar nu este timpul să încetaţi să încercaţi. Dumneavoastră şi Kate sunteţi de optsprezece ani o familie şi aveţi şi copiii aceia frumoşi pe care i-aţi făcut împreună. Nu cred că vreţi să abandonaţi. Îi iubiţi prea mult.

– Dar ea nu mă mai vrea. Care-i rostul? Toate le-am făcut împreună şi toate ar trebui să se termine la fel. Aici, în casa noastră. Toţi cinci, împreună.

Instinctul îi spuse că poate erau la un moment de cotitură.

– Voi cinci trebuie să ieşiţi împreună, domnule Brinker. Copiii par înspăimântaţi. Acum îi aud plângând. Dumneavoastră şi soţia dumneavoastră sunteţi responsabili de a-i creşte în siguranţă.

– Nu ştiu ce să mai fac.

– Uitaţi-vă la copiii dumneavoastră, domnule Brinker. Uitaţi-vă la soţia dumneavoastră. Nu cred că există pe lume altceva mai preţios. Nu vreţi să le faceţi rău. Puteţi face centrul să reziste. Uitaţi-vă la pereţii galbeni. Dumneavoastră le-aţi oferit acea cameră luminoasă chiar dacă nu eraţi sigur că va fi aşa. Lăsaţi armele, domnule Brinker. Lăsaţi-le şi ieşiţi afară împreună cu familia. Aţi spus că aţi făcut tot ce aţi putut. Vă cred. Şi cred că şi acum veţi face tot ce puteţi şi veţi lăsa armele. Ieşiţi cu soţia şi cu copilaşii afară.

– Ce se va întâmpla? Nu ştiu ce se va întâmpla.

– Vă vom ajuta. Pe dumneavoastră şi familia dumneavostră. Ieşiţi împreună cu ei, acum? Asta trebuie să faceţi pentru ei.

– Nu vreau să plec în întuneric fără ei.

– Nu trebuie să plecați în întuneric. Lăsați, vă rog armele.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

– Știu. Mă ascultați, vă rog, domnule Brinker?

– Da. Da.

– Lăsați armele. Vă rog, lăsați-le la podea și îndepărtați-vă de ele. Vreți să faceți asta?

– Da. Bine. Îmi pare rău.

Scrise: *Iese. Se predă.* Apoi îi arătă mesajul celui ce comanda dispozitivul tactic.

– Totul va fi bine. Ați lăsat armele?

– Da. Le-am pus pe raft. Sus, unde nu ajunge Penny la ele.

– A fost lucrul cel mai bun pe care-l puteați face. Vă rog să ieșiți pe ușa din față. Dumneavoastră și familia dumneavoastră. Nu vă fie teamă. Nimeni nu vă va face nimic. Vreau să stați cu mâinile sus, pentru ca toată lumea să vadă că ați făcut ce aveați de făcut și ați lăsat armele. Sunt polițiști afară, dar nimeni nu vă va face rău. Înțelegeți?

– Încerc.

– E foarte bine. Veți ieși împreună cu familia?

– Nu... Nu pot să stau cu mâinile sus și să vorbesc la telefon.

Phoebe închise ochii și inspiră profund.

– Înțeleg. Atunci dați-i telefonul lui Kate, vă rog. Și puteți ieși cu toții afară.

– Bine. Kate, trebuie să vii la telefon.

– Dumnezeule. Dumnezeule. Era speriată. Ieșim. Nu are armă. Vă rog, vă rog nu trageți. Nu-i faceți rău. Nu-i faceți rău.

– Nimeni nu-i va face rău. Nimeni nu va păți nimic azi.

Când ieșiră, lucrul care o impresionă pe Phoebe până la lacrimi fu fetița cea mică care plângea după tatăl său.

În camera care devenise biroul său de lucru, bea ceai rece și dulce cu puțină mentă și se uita la relatările televiziunilor cu privire la criza din Gordonston.

Spera să moară cu toții.

Nu-i păsa deloc de familia Brinker – nu reprezentau nimic pentru el. Dar dacă plângăciosul ăla de profesor de colegiu își umplea familia de plumb și apoi se împușca, Phoebe ar fi atinsa al dracului de tare.

Ar fi vrut să vadă asta la televizor.

Dar dacă ea ar fi primit această lovitură, poate că el nu ar fi avut ocazia să se răzbune așa cum și-o dorea.

Probabil că ticăloasa aia avea să scape oricum cu fața curată, chiar dacă va rata și idiotul ăla îi trăgea un glonț în cap puradelului ăluia umflat a cărui față o arătaseră deja la televizor de zece ori.

Nu va fi învinuită, indiferent cât de mult ar fi meritat-o.

Își luă ceaiul și se așeză la masa de lucru. Auzise apelul de urgență pe scannerul de frecvență pe care urmărea apelurile poliției, în timp ce-și lua micul dejun. Îi tresărise inima. Un tip cu soție și trei copii. O astfel de baie de sânge avea să atragă atenția.

Avusese dreptate și se uitase la televizor cum postul local întrerupsese emisiunea de știri și transmitea în direct.

O văzuse pe Phoebe trecând pe lângă camerele de luat vederi, în pas săltat, ignorând reporterii cu acel aer de *ce persoană importantă sunt,* pe care-l afișa.

Se gândise să-i tragă un glonț în cap. Oh, da, se gândise la asta, chiar visase acest lucru, la fel cum își imaginase și domnul Profesor de Colegiu să procedeze cu toată familia lui de rahat. Dar ar fi fost mult prea ușor. Și mult prea rapid. Poc! și totul s-ar fi terminat. Avea un plan mult mai bun.

Lăsase televizorul să meargă în timp ce lucra. De obicei avea aparatul de rezervă pentru scanat frecvențe și un radio, acolo jos, la el. Televizorul îi distrăgea atenția când lucra, dar acum era o excepție.

Linia buzelor i se subție când reporterul anunță că familia ieșise afară și erau cu toții teferi și că ticălosul ăla se predase.

– Te-ai scos de data asta, nu? murmură pentru sine înşurubând ceva. Da, a fost uşor. Nici n-a trebuit să transpiri, nu? O familie de treabă, într-un cartier liniştit. Doar un tâmpit care a încercat să atragă puţin atenţia asupra lui. I-ai scos fără probleme, nu-i aşa, Phoebe?

Fu nevoit să se oprească şi să lase şurubelniţa jos pentru că enervarea, *furia* îl făceau să tremure. Voia o ţigară. De fapt tânjea după o ţigară, dar îşi impusese să renunţe la fumat. Era o dovadă de forţă de caracter şi era şi practic.

Atunci când va veni momentul răzbunării va avea nevoie de sânge rece, un trup puternic şi un scop clar definit. Închise ochii şi se concentră încercând să se controleze.

Când auzi vocea ei deschise ochii din nou şi îşi aţinti privirea asupra televizorului.

– Stuart Brinker s-a predat fără a provoca probleme. Copiii şi soţia lui sunt bine.

– Doamnă locotenent MacNamara, cum aţi reuşit să-l convingeţi pe profesorul Brinker să se predea poliţiei?

– L-am ascultat.

Paharul zbură prin cameră şi se sparse de televizor înainte ca el să-şi dea seama că-l aruncase. O ploaie de ceai se scurse pe faţa lui Phoebe.

Mai am de lucrat la asta, îşi spuse el. Trebuie să mai lucrez la autocontrol. Nu voi reuşi să-mi fac treaba dacă o iau razna, nu, domnule. Zâmbi văzând pârâiaşele de ceai ce se scurgeau pe faţa lui Phoebe. Îşi imagină că sunt firişoare de sânge. Apoi îşi reluă lucrul la declanşator.

– M-a impresionat. În unele cazuri se întâmplă aşa, în altele, nu.

După ce ieşiseră din tură se dusese împreună cu Liz la un pahar de vin, în Swift's. Era prea devreme pentru muzică, aşa că separeul în care stăteau părea o insulă de pace şi de relaxare.

– Cum aşa?

Phoebe dădu să vorbească, dar se opri pentru o clipă.

– Nu voiam să încep o discuție despre muncă. Ar trebui să vorbim despre pantofi sau așa ceva.

– Mi-am cumpărat o pereche acum vreo două săptămâni, cu tocuri înalte, model piele de leopard. Nu știu ce a fost în capul meu. Unde o să mă încalț cu pantofi din piele de leopard, cu tocuri? Oricum, ajungem și acolo. Spune-mi despre incidentul ăsta. Știu cum este, continuă Liz, pentru că am vorbit cu multe victime ale violurilor, cu mulți copii de care s-a abuzat sexual. Uneori te afectează mai mult, dar trebuie să faci abstracție de ele, altfel te macină. Așadar?

– Copiii. Trebuie să încerci să nu-i vezi ca fiind doar niște copii. Doar ostatici, dar...

– Sunt, totuși, copii.

– Da. Și în acest caz au fost modalitatea prin care am reușit să-l conving să renunțe. Îi iubea și asta se înțelegea foarte clar.

– Mă întreb, cum poți să amenințI cu arma ceea ce iubești?

– Pentru că ești la pământ. Ceva se rupsese în el. Nu era nebun și nici nu se simțea vreo urmă de furie în el. Nu era vorba de răzbunare sau de pedeapsă. Poate că are legătură și cu ceea ce m-a impresionat. Îl auzeam și-mi dădeam seama că se afla pe marginea prăpastiei și el nu credea că se mai putea întoarce de acolo, nu credea că merita să se întoarcă.

– Dar de ce voia să-și ia și familia cu el?

– Pentru că fără ei, el nu reprezenta nimic. Nu voia să moară fără ei, așa că... Ridică paharul cu vin. Una peste alta, e terminat, spuse ea. Bău și expiră profund. Era deprimat de mai bine de un an și situația îi scăpase de sub control. Cariera, căsnicia, ambele se aflau pe nisipuri mișcătoare. Soția voia o casă mai spațioasă, fiica cea mare o mașină și el a fost refuzat în ceea ce privea definitivatul, ca profesor. Toate astea presupun luptă. Dar el continua doar să se afunde și să se tot afunde. Soția nu-și mai vedea capul cu treaba în casă și cu copiii,

pentru că el nu mai reuşea să se dea jos din pat. Ea se satură şi-l dă afară. „Lucrurile se prăbuşesc şi centrul nu mai ţine". N-a mai reuşit să reziste.

– Şi tu le-ai dat ocazia să mai încerce încă o dată.

– Da. Ei bine, măcar nu a murit nimeni. Eşti o bună ascultătoare.

– Ceea ce facem ne cere să ştim să ascultăm, spuse Liz şi ciocni paharul cu Phoebe. Şi e preferabil să fim bune la asta.

– Dintotdeauna ai vrut să fii poliţistă?

– Voiam să fiu un star rock.

– Cine n-a vrut asta?!

Liz râse.

– Chiar am fost într-o formaţie, vreo doi ani, când eram la colegiu.

– Serios? Ce ai făcut?

– Aveam voce, fato, spuse Liz trecându-şi degetul mare pe gât. Şi eram îndrăgostită la nebunie de chitarist. Ne făcuserăm planuri. Genul de planuri pe care ţi le faci la douăzeci de ani şi care nu duc nicăieri. Planuri mari, pe care ni le făceam când nu ne-o trăgeam ca iepurii.

– Colegiul, oftă Phoebe. Ce mai vremuri. Ce s-a întâmplat cu chitaristul?

– Mi-a dat papucii. Nu, nu e adevărat şi nici corect. A dat înapoi, cu viteză. Am fost violată.

– Îmi pare rău.

– E rândul meu să dau o bere. Era un loc, aproape de unde locuiam noi. Erau petreceri tot timpul. Ştii genul?

– Da, ştiu.

– Mă aflam în parcare când au sărit pe mine. Erau doi şi râdeau ca nebunii. Erau drogaţi. M-au târât într-o camionetă şi m-au luat pe rând, în vreme ce un al treilea conducea. Apoi s-au schimbat, ca să poată şi şoferul să aibă parte. Nu ştiu de câte ori, pentru că am leşinat. Apoi m-au aruncat la marginea drumului de unde am fost culeasă de o maşină de poliţie.

Mergeam împleticit, cu hainele rupte, plină de sânge, şocată şi isterică. Tot tacâmul. Şi poliţiştii m-au văzut.

Bău o gură pentru că i se uscase gâtlejul.

- Ei bine, i-au prins pe toţi trei. Fusesem atentă, înainte de a leşina. Fusesem atentă la detalii. Am putut să-i descriu şi i am identificat la poliţie pe rahaţii ăia. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, să stau acolo şi să mă uit la ei prin geamul-oglindă. Şi chitaristul? Ei bine, nu a făcut faţă. Nu mai putea să se uite la mine, nu mă mai putea atinge, pur şi simplu, nu mai putea să fie cu mine. Era prea mult pentru el, aşa mi-a spus. Iar eu nu mai voiam să fiu vedetă rock.

- Cât au primit? Rahaţii.

- Încă sunt în închisoare, spuse Liz şi zâmbi pentru prima dată de când începuse să povestească. Idioţii au trecut graniţa statului şi au intrat în Carolina de Sud. M-au violat în două state, şi aveau cocaină în camionetă. Toţi trei aveau cazier penal şi doi fuseseră eliberaţi condiţionat. În fine, am renunţat la formaţie şi am intrat în lumea strălucitoare a slujbaşilor legii.

– A fost o pierdere pentru muzică, dar un câştig pentru noi.

– Gata, magazinul s-a închis. Mai spune-mi despre tipul cu fund mişto. Sunteţi împreună?

– Aşa se pare, dar nu sunt sigură. Gânditoare, Phoebe îşi puse un cot pe masă, sprijinindu-şi bărbia în podul palmei. Mi-am cam pierdut exerciţiul. Fata, slujba, pete vechi din fosta căsnicie. Şi el al naibii de drăguţ.

– Am remarcat. Şi sexul cum e?

Phoebe pufni în râs.

– Da ştiu că nu te încurci cu întrebările.

– Sexul bine făcut este unul din cele mai simpatice lucruri în viaţă. Şi asta o auzi de la cineva care vede mult prea multe. Dar dacă nu vrei să-mi împărtăşeşti...

Phoebe nu prea avusese timp să-şi facă o prietenă de vârsta ei, de mult prea mult timp. Se aplecă spre ea şi spuse încetişor:

– Noaptea trecută... şi îi povesti varianta scurtă a vizitei pe care i-o făcuse lui Duncan.

– S-a oprit? Adică erai aproape de a marca pe verandă, lucru care, în paranteză fie spus, e foarte sexy, şi el s-a oprit?

– Încă treizeci de secunde, atât a mai lipsit. Phoebe îşi roti puţin umărul. Dacă nu m-aş fi mişcat nepotrivit... Ce?

– Romantic şi sexy. Adică, Dumnezeule, câţi tipi sunt în stare să se oprească în momentul acela?

– Am nevoie de un bilet de voie de la cumnata mea, pentru a încheia afacerea. E asistentă la domiciliu.

– Pot să-l iau eu când îţi termini tu treaba cu el? Nu, serios, Phoebe, când veţi trece şi peste următoarele treizeci de secunde va fi extraordinar.

– Cred că da. Hei, trebuie să ajung şi pe acasă. Data viitoare vom vorbi despre viaţa ta sexuală.

– În clipa de faţă nu avem timp decât pentru a mânca o pungă de alune, într-o pauză, la muncă. Poate tipul drăguţ are vreun prieten...

– O să-l întreb.

– Sunt disponibilă.

Phoebe coborî din maşină chiar când Lorelei Tiffany trecea cu câinele ei incredibil de ridicol. Lesa pe care o avea în seara aceea era roz-bombon, pentru a se asorta cu accesoriile doamnei Tiffany: pălărie, jachetă până la brâu şi pantaloni extrem de strâmţi, trei sferturi.

– Bună seara, doamnă Tiffany. Ce mai faceţi dumneavoastră şi Maximilliam Dufree?

– Vom face o mică plimbare prin parc. Doamna Tiffany îşi lăsă ochelarii în jos pentru a se uita la Phoebe. Acum ai ajuns acasă?

– Da, doamnă. Astăzi sunt puţin în întârziere, faţă de alte zile.

– Văd că ţi-ai luat maşina înapoi.

– Da. Deocamdată. Cred că voi fi nevoită să o înmormântez în curând.

– Unchiul meu, Lucius, a înmormântat odată un Cadillac DeVille, cu tot cu pasageri, într-un câmp de soia de lângă Macon. Cel puțin așa spune lumea.

– Hmm, asta da treabă.

– Da, așa era unchiul Lucius. Niciodată nu se plângea când trebuia să muncească. Te-am văzut azi la televizor.

– Ah, da? Au fost niște probleme în Gordonston.

– Nebunul care a vrut să-și omoare toată familia într-un bungalow cu trei camere. Am văzut. Dacă vei mai apărea la televizor, iubito, trebuie să te îmbraci mai bine. Culorile vii și ceva machiaj ajută. Doar nu vrei să pari trecută și plictisitoare la televizor, nu?

Destul de ciudat, dar Phoebe se simțea trecută și plictisitoare stând acolo, pe trotuar, în vreme ce Maximilliam Dufree își făcea nevoile pe un copac.

– Cred că nu, dar nu mă așteptam să apar la televizor.

– Trebuie să te aștepți la neașteptat, spuse doamna Tiffany și-i făcu cu degetul. Să ții minte asta, să ai mereu la tine un fard și totul va fi bine. Dacă apari la televizor și arăți bine, poate o să-ți găsești un soț. Bărbaților le plac femeile îmbujorate și cu un piept mare și apetisant.

– O să țin minte asta. Plimbare plăcută împreună cu Maximilliam Dufree.

În vreme ce Phoebe se îndrepta spre ceea ce considera a fi relativa normalitate a casei sale o auzi pe doamna Tiffany emițând un tril:

– O seară bună și ție.

Phoebe se uită înapoi și văzu un bărbat trecând agale. El își atinse marginea caschetei pe care o purta pe cap în semn de salut către doamna Tiffany. Peste pardesiu avea trecută cureaua unui aparat de fotografiat. Turist, se gândi ea, deși i se părea ceva vag familiar la el.

Pentru că era un bărbat, domnişoara Tiffany îşi scoase la iveală arsenalul de flirtat.

Amuzată, Phoebe urcă scările. Nu-l văzu pe bărbat răsucindu-se, ridicând aparatul de fotografiat şi încadrând-o. Când simţi un fior în ceafă se întoarse şi se uită spre el, dar bărbatul îşi continua plimbarea. Îl auzi fluierând în timp ce mergea, o melodie lentă şi tristă, la fel de vag familiară cum i se păruse şi chipul bărbatului.

Nu ştia de ce, dar melodia o făcu să se înfioare.

13

Nu trebuia să se simtă vinovată doar pentru că făcea ceva în afara casei şi a familiei într-o duminică seara. Nu avea de ce să se simtă vinovată. Aceasta era litania pe care Phoebe o repetase, cu intermitenţe, toată ziua, începând din clipa în care Carly îi sărise în pat, pentru drăgăleala de duminică dimineaţă.

Se drăgăliseră şi Phoebe o sărutase şi ciufulise părul moale şi cârlionţat al fiicei sale, pe care-l spălase cu o seară înainte. Una în braţele celeilalte, Phoebe aflase ultimele noutăţi cu privire la fratele lui Sherrilynn, Tear[1] – numit astfel pentru că părea în permanenţă a face acest lucru – care tăiase capetele a două dintre păpuşile Barbie ale lui Sherrilynn cu un cuţit de corespondenţă al tatălui său înainte de a fi descoperit şi pedepsit pe măsură, pentru faptele sale.

Cu capetele pe aceeaşi pernă, nas în nas, îşi exprimară oroarea cu privire la această crimă.

Oare ce făcuse pentru a avea parte de un copil atât de frumos şi de scump? se întrebă Phoebe. Cum se făcea că nu-şi

[1] Sfâşiere.

petrecea fiecare moment al fiecărei zile cu această copilă incredibilă?

Ceva mai târziu în aceeași dimineață, atunci când ea și Carly discutaseră aprins cu privire la nevoia disperată de sandale roz pe care fetița le văzuse într-unul din cataloagele bunicii ei, Phoebe se întrebă cum putea să rişte şi să scape din priviri, chiar şi pentru o clipă, acea ființă mititică ahtiată după pantofi?

Nu trebuia să se simtă vinovată. Carly mergea oricum la un picnic la cea mai bună prietenă a ei. Ava era pregătită să o ducă şi apoi să o aducă, oprindu-se pe drum la un show floral.

Şi mama? Ei bine, mama era atât de ocupată cu inventarea de noi modele şi cu aranjarea materialelor că n-ar fi remarcat nici dacă Phoebe şi-ar fi petrecut un sfârşit de săptămână în Antigua.

Nu avea pentru ce să se simtă vinovată.

Cu toate acestea simți un nod în stomac când o pieptănă pe Carly şi o ajută să-şi aleagă agrafele perfecte. Se luptă să scape de sentimentul de vinovăție încuviințând alegerea lui Carly, după numeroase respingeri, pentru cea mai frumoasă ținută.

Se îmbrățişară din nou pe verandă şi Phoebe le făcu cu mâna, Avei şi fetiței ei pusă la punct în materie de modă, care plecau la distracțiile de duminică ale fiecăreia.

Intră în casă şi-şi căută mama. O găsi pe Essie la calculator, râzând în vreme ce scria la computer.

Chat room[1], se gândi Phoebe văzând-o. Prietenul cel mai de nădejde al celor care sufereau de agorafobie. Phoebe se sprijini de uşă şi se uită la mama sa ale cărei degete alunecau pe tastatură. Era una dintre cele mai sigure legături cu lumea exterioară, la urma urmei. Din când în când mai veneau vecinii în vizită sau vechi prieteni. Din când în când, Essie mai invita

[1] Cameră virtuală de discuții, pe internet.

un grup de femei la ceai şi îi plăcea foarte mult dacă ea sau Ava organizau o cină sau un cocktail.

Oamenii veneau în vizită. Sigur că veneau. Cei din sud adorau excentricii şi pentru mulţi din Savannah, care ştiau despre familia MacNamara, problema lui Essie nu era altceva decât o excentricitate.

Essie MacNamara? spuneau ei. *Se numea Essie Carter înainte de a se căsători cu Benedict MacNamara. S-a căsătorit, dar a rămas văduvă înainte de a împlini treizeci de ani. O adevărată dramă!! N-a mai ieşit din casa lor de pe strada Jones de mai bine de zece ani, Dumnezeu să o binecuvânteze. Din când în când mai iese pe verandă şi încă e frumoasă foc. Şi atât de subţirică.*

Desigur că niciunul nu fusese de faţă la vreun atac de panică al mamei sale şi nici nu o văzuse adunându-şi tot curajul pentru a ieşi pe verandă. Şi nici nu o văzuse plângând de bucurie atunci când viitoarea ei noră o întrebase dacă ea şi Carter puteau să facă nunta acolo, acasă.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Josie, se gândi Phoebe. Şi la naiba, Dumnezeu să binecuvânteze şi internetul, dacă tot era la capitolul binecuvântări. Chiar dacă mama ei nu putea să iasă în lume, venea lumea la ea prin intermediul computerului.

– Hei, drăguţo, spuse Essie când o văzu stând în prag. Ai nevoie de ceva?

– Nu. Intrasem doar să-ţi spun că mă duc să fac sport şi după aceea mă voi pregăti să ies în oraş.

Essie făcu gropiţe în obraji când zâmbi.

– Cu Duncan.

– La un grătar, acasă la nişte prieteni de-ai lui.

– Distrează-te bine şi nu uita de florile pe care le-ai pus în frigiderul pe care nu-l folosim.

– N-o să uit.

– Şi îmbracă-te cu rochia verde, de vară, spuse Essie când

Phoebe se întoarse să plece. Aşa o să ţi se vadă umerii tăi frumoşi. Dumnezeu ştie cât de mult te antrenezi ca să-i ai aşa.

Phoebe se întoarse spre ea.

Să mă dau şi cu roşu în obraji ca să-mi fac rost de un soţ?

Ce spui?

Nimic. Mai trec pe la tine înainte de a pleca.

Se duse în sala de antrenament de unde nu ieşi o oră.

Mai târziu, când era sub duş, se întrebă dacă nu cumva se folosise de efortul fizic ca substituent pentru sex. În ultimele şase luni făcuse mult sport.

Opt luni, se corectă ea, clătindu-se de şampon. Sau erau deja zece?

Ei bine, n-o fi trecut un an de când nu mai făcuse dragoste. Storcându-şi părul ud începu să facă un mic calcul.

Prietenul fiului Avei, Wilson, cu care acesta îi aranjase o întâlnire şi insistase până când ea acceptase. Se dovedise foarte simpatic, îşi reaminti Phoebe. Era drăguţ, cu surâsul lui timid şi barbişonul îngrijit tuns. Îi plăcea muzica country şi fotbalul şi se afla aproape de finalizarea divorţului.

Le plăcuseră amândurora îndeajuns compania celuilalt pentru a ieşi în oraş de câteva ori. Se culcase cu el de două ori. Fusese, îşi aminti ea, drăguţ. La fel ca el. Apoi se împăcase cu soţia lui. Şi asta fusese drăguţ. Auzise că între timp făcuseră şi un copil...

Stai o clipă, ia stai o clipă. Opri apa şi luă un prosop. Se înfăşură în el, gândindu-se la despărţirea amicală, pe care o avusese cu Wilson, la scurt timp după Anul Nou. Se culcase cu el de Anul Nou şi apoi, din nou, după câteva zile. Anul Nou din urmă cu un an.

Dumnezeule, îşi spuse, nu am mai făcut sex de cincisprezece luni! Se duse la oglindă şi o şterse de abur pentru a se privi. Am treizeci şi trei de ani şi nu am mai făcut sex de cincisprezece luni. Ce se întâmplă cu mine?

Se apăsă cu mâna pe burtă. Dacă ruginiseră toate acolo? Știa că asta nu se putea întâmpla cu adevărat, dar gândul era oribil și o speria.

Dar dacă făcând sex cu Duncan ar fi fost atât de bine încât ar fi început să sară peste ședințele de antrenament (care cu siguranță că erau un substituent pentru sex) și apoi s-ar fi îngrășat și pielea ar fi început să-i atârne și ar fi devenit leneșă?

Probabil că atunci el nu ar mai fi atras de ea. Nu făcuse un comentariu cu privire la corpul ei? Deci, dacă corpul avea să-i devină moale și pielea să-i atârne, atunci el nu va mai dori să facă sex cu ea, lucru care ar fi trimis-o înapoi la exercițiile ei Pilates, cu o și mai mare îndârjire.

Și ciclul avea să se repete la nesfârșit, până când va muri cu „instalația" ruginită, dar cu mușchi abdominali puternici.

Iisuse, avea nevoie de terapie.

Amuzată, își înfășură corpul cu un prosop înainte de a lua crema pentru ocazii speciale. Era momentul să rupă continuitatea celor cincisprezece luni.

Dar nu cu oricine, își zise ea. Nu era o ușuratică, lucru evident de altfel. Evita să emită sau să recepționeze semnale sexuale în relația cu ceilalți polițiști, de la criminaliști la procurori. Dacă te întâlneai sau te culcai cu cineva cu care lucrai, se afla foarte repede. Asta limita mult posibilitățile de a cunoaște alți oameni, cel puțin în cazul ei.

Și era adevărat că ea fusese cea care făcuse primul pas spre pat, cu simpaticul Wilson, dar îl plăcuse și îi plăcuse să iasă în oraș cu el. În plus, înainte de Anul Nou nu mai fusese cu un bărbat de...

Nu, nu, nu! Nu avea să mai calculeze și asta și să înnebunească de tot.

Era pretențioasă, atâta tot, spre binele ei. Era pretențioasă în privința celor care ieșeau cu ea în oraș și mult mai pretențioasă când alegea cu cine să împartă patul. Avea mân-

ului ei, valorile ei şi, ce era cel mai important, avea şi o fiică la care trebuia să se gândească.

Constată că era obsedată de sex, deşi se pregătea să meargă la un simplu grătar de duminică. Jalnic.

Se mai privi o dată lung în oglindă. Jalnică sau nu, tot avea să-şi mai dea cu ceva roşeaţă în obraji. Şi să se îmbrace cu bluza aia verde.

Pregătirea îi luă mai mult timp decât de obicei. Nu atât de mult ca lui Carly, prinţesa modei, când se aranja un picnic în curtea din spate a casei, dar mai mult decât de obicei. Prima răsplată a efortului ei fu surâsul larg al lui Essie, atunci când se opri în dreptul camerei acesteia.

Ei bine?

Eşti frumoasă ca o floare!

Nu e exagerat?

Iubito, e doar o rochie simplă, perfectă pentru un grătar. Dar felul în care arată pe tine este uimitor. Arăţi şi sexy şi proaspătă în acelaşi timp.

Exact combinaţia pe care mi-o doream. Cred că Duncan ajunge în câteva minute. Mă duc să iau florile. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

– Nimic. Distracţie plăcută.

– Mulţumesc. Mă întorc înainte să se culce Carly, dar...

– Dacă nu te întorci, cred că eu şi Ava ne descurcăm să o trimitem la culcare. Nu vreau să stai cu ochii pe ceas.

Nu o va face, îşi promise Phoebe. Va lăsa totul să decurgă de la sine. Se va distra şi se va simţi bine la gândul că arăta proaspătă şi sexy, îmbrăcată într-o rochie de vară, verde, care lasă să i se vadă umerii şi spatele. Muncise ca să arăte bine.

Coborî şi se duse în bucătăria de vară. Pe vremea verişoarei Bess era folosită pentru petrecerile pe care le dădea, pentru prepararea conservelor, sau pentru gătit în serile fierbinţi. Acum o foloseau mai rar, dar cel de-al doilea frigider era util pentru

depozitarea băuturilor. Phoebe scose margaretele pe care le luase pentru cei la care se duceau.

Avea să fie o seară frumoasă, decise ea şi se întoarse pentru a admira florile din curte, de care se îngrijea Ava.

– Oh, Dumnezeule! spuse ea uitându-se uimită la şobolanul mort de la baza scărilor.

Trebui să-şi reprime scârba pentru a se apropia şi a privi mai bine. Era mort, fără îndoială, dar nu părea a fi fost strivit, aşa cum se aşteptase. Se gândise că poate fusese prins de o pisică care se săturase apoi de el şi-l abandonase acolo, un cadou neplăcut pentru vecini.

Dacă ar fi fost să ghicească pricina morţii, ar fi spus că se datora sârmei de capcană pe care o avea la gât. Ideea o făcu să se înfioare, şi se dădu înapoi.

Probabil că nişte copii erau responsabili pentru asta, şi făcuseră o farsă respingătoare, aruncându-l peste zid.

Se duse înapoi în casă, căută o cutie de pantofi şi mătura. Cu un dezgust total reuşi să mătură şi să împingă şobolanul în cutie. Nu-i fu ruşine să se uite în altă parte în timp ce închise cutia şi nici s-o ducă, ţinând-o la distanţă, pentru a o arunca la gunoi.

Tremurând, se îndepărtă de coşul de gunoi şi apoi se întoarse repede în casă. Se spălă pe mâini ca un chirurg înainte de operaţie, repetându-şi întruna că nu e cazul să se comporte ca o proastă. Nu atinsese chestia aia respingătoare.

Aproape se liniştise când se auzi soneria. Privirea apreciativă a lui Duncan rezolvă complet problema.

– Bună, frumoaso.

– Bună şi ţie.

– Sunt pentru mine?

Phoebe luă florile în braţe şi închise uşa după ea.

– Cu siguranţă nu. Sunt pentru gazda noastră, femeie sau bărbat. Nu ai spus ce este.

– E o femeie. Ce-ţi mai face umărul?

– Se vindecă, mulțumesc de întrebare. Îi aruncă o privire șmecherească. Sunt aproape pregătiră de skanderberg.

– Am cunoscut un tip când lucram la bar. Un rus ale cărui brațe arătau ca niște scobitori. Nimeni nu-l putea învinge. Nu cred că a plătit vreodată pentru ce a băut. Deschise portiera din dreapta a mașinii, pentru ca ea să poată urca. Apropo, miroși fantastic.

– Chiar miros, spuse ea râzând și intră în mașină. Duncan se așeză la volan și Phoebe își concentră atenția asupra lui. Și acum povestește-mi despre prietena ta care mă va hrăni.

– Cea mai bună persoană pe care o cunosc. E fantastică. O să-ți placă. De fapt este mama celui mai bun prieten al meu, care îmi este și avocat.

– Avocatul tău îți este și cel mai bun prieten? E o chestie.

– L-am cunoscut pe Phin când eram șofer de taxi. Nimeni nu face semn pe stradă taxiurilor aici, lucru pe care îl știi și tu. A fost o chestie întâmplătoare. Mă îndreptam spre Hilton, unde era locul meu. Tocmai terminasem o cursă. Ploua al naibii de tare în ziua aia. El m-a văzut pe mine și eu pe el. Mi-a făcut semn cu mâna. Se îndrepta spre tribunal și trebuia să ajungă repede. Mai târziu am aflat că era tânăr asociat într-o firmă unde muncea din greu și-l chemaseră să aducă niște hârtii. Oricum, am ajuns acolo și și-a scos portofelul, care era gol.

– Aha.

– Era paralizat. Uneori clienții încearcă să te fraierească și îți spun vreo poveste tristă, dar eu am fler și tipul era cu adevărat jenat. Nu mai termina cu scuzele și și-a notat numele meu și licența taxiului, jurându-se că vine la companie cu banii de cursă și un bacșiș generos. Da, da, da.

– Ce chestie, comentă Phoebe amuzându-se.

– I-am arătat degetul, gândindu-mă că n-am să-l mai văd niciodată. Nici în ruptul capului n-aș fi crezut că tipul o să vină până la sediul companiei pentru opt dolari.

– Dar?

– Ieşeam din tură în seara aia când a apărut. Mi-a dat douăzeci. În primul rând am fost şocat că se deranjase să vină până acolo şi în al doilea rând pentru că mi-a dat douăzeci de dolari pentru o cursă de opt. I-am spus, omule, zece sunt de ajuns, mulţumesc. Dar el n-a vrut să renunţe. Aşa că i-am spus, bine, haide să bem două beri de restul. Şi aşa am făcut.

– Şi de atunci sunteţi prieteni?

– Da.

– Cred că povestea asta demonstrează ceva din felul vostru de a fi, spuse ea aruncând o privire în jur pe când intrau în cochetul cartier rezidenţial Midtown. Aici am crescut, sau, mă rog, am început să cresc. Aveam o casă mică şi drăguţă la capătul celălalt al străzii Columbus.

– Amintiri plăcute sau neplăcute?

– Oh, şi una şi alta. Întotdeauna mi-a plăcut zona, amestecul de stiluri în care sunt construite casele şi faptul că există mulţi copii.

Duncan parcă în faţa unei case drăguţe a cărei curte din faţă avea iarba tăiată proaspăt şi era înconjurată de straturi de flori.

– Şi mie îmi place, spuse el.

Înconjură maşina şi veni să-i deschidă portiera. Afară se auzeau voci de copii şi zgomotul unei motocositoare. Phoebe simţi un miros de iarbă proaspăt cosită şi de carne care se prăjea pe grătarul cuiva.

Crescuse şi ea la fel, în prima parte a vieţii, o foarte scurtă perioadă. Apoi, totul se schimbase.

Uşa cu plasă pentru ţânţari se deschise lovindu-se de perete. Femeia care ieşi avea o sarcină uriaşă, pielea ciocolatie şi părul împletit în nenumărate codiţe.

Un băiat, cu genunchii plini de julituri, apăru în spatele ei.

– Dunc, Dunc, Dunc! strigă el ţâşnind pe alee ca un glonţ din puşcă. Prinde! strigă şi plonjă spre Duncan.

Dovedind că avea vechime în joc, acesta îl prinse pe băiat din zbor şi apoi îl întoarse cu capul în jos.

- Această ciudată creatură se numeşte Ellis, spuse el.

- Ce mai faci, Ellis?

- Bună! Fă-o din nou, Dunc.

- Ellis Tyler, lasă-l pe Duncan să intre în casă şi sari după acela pe el.

Deşi era cu capul în jos, băiatul reuşi să-şi dea ochii peste cap.

– Daa.

Când Duncan îl puse înapoi pe picioare, zâmbi.

– Avem plăcintă de cireşe. Haide înăuntru, Duncan. Haide! Puteţi să intraţi şi dumneavoastră, doamnă. Spunând acestea, o rupse la fugă înăuntru.

– Fiului meu îi place să facă parte din comitetul de primire. Tu trebuie să fii Phoebe. Eu sunt Celia. Sper că îţi e foame, spuse ea şi îşi întinse gâtul pentru a fi sărutată de Duncan. Ţie ţi-e cu siguranţă.

– Câte plăcinte cu cireşe ai făcut? se interesă Duncan.

– Ai răbdare. A venit Duncan! strigă ea conducându-i în casă.

Erau o armată, constată Phoebe, de toate formele şi mărimile. Bebeluşi, copii în premergătoare, adolescenţi, un bătrân căruia i se spunea unchiul Walter, femei, bărbaţi, agitându-se cu toţii.

Majoritatea se aflau în curtea din spate, întinşi pe scaune, pe iarbă, alergând copiii, sau împingându-i pe un leagăn roşu. Câţiva bărbaţi erau lângă grătar supraveghindu-l.

După estimările lui Phoebe erau vreo cinci generaţii acolo, dar centrul puterii, nordul magnetic era, cu siguranţă, femeia care îi supraveghea pe tinerii membri ai familiei mutând mesele pentru a le împreuna.

Era plinuţă, într-un fel care o făcu pe Phoebe să se gândească că toţi copiii îşi doreau să stea la ea în braţe şi să-şi sprijine capul pe sânii ei. Faţa ei frumoasă era încadrată de cârlionţi. Mâinile i se odihneau pe şoldurile generoase şi când

un câine mare şi galben trecu pe acolo urmărind o pisică gri cu dungi, îşi dădu capul pe spate şi râse cu putere, întreg corpul scuturându-i-se. Apoi se întoarse spre bătrân, dând din mâini. Phoebe avu nevoie de ceva timp pentru a realiza că nu dădea din mâini, ci făcea semne. Bătrânul râse şi-i făcu şi el semne.

Duncan îşi trecu o mână pe după mijlocul ei şi când Phoebe se întoarse şi îi zâmbi văzu că se uita la acea femeie. Pe figura lui se citea dragostea necondiţionată şi absolută.

Dintr-odată îşi dădu seama, puţin panicată, că acesta nu era doar un grătar, ci un *moment.* Se lupta cu dorinţa de a fugi, la fel ca pisica, când Duncan o conduse înainte.

– Mama Bee, o salută el.

Bee îl îmbrăţişă pe el mai întâi, strângându-l la piept cu mâinile ei puternice. După ce se retrase, îl mângâie cu amândouă mâinile pe obraji.

– Tot slab eşti şi tot alb.

– Şi tu tot dragostea vieţii mele.

Ea râse din toată inima, privindu-l cu tandreţe, apoi se întoarse şi se uită curioasă la Phoebe.

– Mamă Bee, ea este Phoebe MacNamara. Phoebe, ea este Beatrice Hector.

– Îmi pare foarte bine să vă cunosc, doamnă Hector. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

– Mama cuiva a făcut o treabă bună, spuse ea şi-i zâmbi lui Duncan. Eşti bine-venită, îi spuse apoi lui Phoebe. Mi-ai adus margarete? Am o slăbiciune pentru ele, mulţumesc, spuse şi le strânse la piept. Au nişte feţe drăguţe. Tisha? Du, te rog, florile astea înăuntru şi pune-le în vaza albastră, pe care mi-a făcut-o cadou anul trecut Arnette. Este în dulapul din dreapta, deasupra servantei. Vaza aia albastră se potriveşte perfect cu margaretele astea.

Bee făcu prezentările când una dintre fetele ajunse la adolescenţă veni după flori. Phoebe avu parte de o privire scrutătoare, dar politicoasă şi Duncan de una admirativă.

Unchiul Walter e surd de când a fost rănit în războiul din Coreea, îi explică Bee şi apoi îi spuse bătrânului numele lui Phoebe, prin semne. Când i se răspunse la semne, râse. Zice că eşti mai drăguţă decât ultima pe care a adus-o slăbănogul ăsta alb.

Zâmbind, Phoebe îi făcu semnul pentru mulţumesc.

– Este unul din puţinele pe care le ştiu, spuse ea. Bună ziua, la revedere, mulţumesc.

– Dacă vrei să vorbeşti cu el, poate citi de pe buze, dar trebuie să stai faţă în faţă şi să nu vorbeşti foarte repede. Oricum, o mare parte a timpului doarme. Iat-o şi pe nora mea, soţia celui de-al doilea fiu, Phin. Loo...

– Te cunosc, spuseră Phoebe şi Loo în acelaşi timp.

– Locotenent MacNamara.

– Louise Hector, din partea apărării. Ce lume mică.

– Aşa se pare, şi până acum am fost în tabere diferite. Bine ai venit acasă la mama.

– Dacă tot vă cunoaşteţi, adu-i lui Phoebe ceva de băut şi prezint-o celorlalţi, spuse Bee şi arătă cu capul spre masa de picnic. Trebuie să aducem mâncarea afară.

Excelent, se gândi Phoebe, e treabă de făcut. Cum nu se poate mai bine pentru a-i cunoaşte mai uşor pe ceilalţi.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Oaspeţii nu se ocupă de vase. Asta e treaba familiei. Duncan, avem nevoie de mai multe scaune.

– Da, doamnă. Să vă aduc mai întâi ceva de băut, doamnelor?

– Ne ocupăm noi de asta, îi spuse Loo şi o duse pe Phoebe de acolo. Ce vrei să bei?

Da, alcool, o altă modalitate de a cunoaşte, mai uşor, oamenii.

– Ce e la-ndemână?

În cele din urmă primi un pahar de plastic cu chardonnay rece şi auzi atâtea nume încât încercă să le pună în ordine alfabetică pentru a nu le uita.

– Nu m-am gândit că eşti tu, atunci când Duncan mi-a vorbit de o Phoebe, spuse Loo şi se uită la ea în vreme ce traversau pajiştea. Mi-a părut rău să aud că ai fost rănită acum două săptămâni.

– Acum mi-e bine.

– Şi arăţi bine. Îmi place rochia ta. Dă-mi voie să-ţi prezint bucătarul-şef. Phoebe MacNamara, cumnatul meu, Zachary, şi soţul meu, Phineas. Phoebe e poliţistă, aşa că aveţi grijă.

– Nu sunt în misiune, spuse Phoebe şi ridică paharul de vin, făcând un pas lateral pentru a evita să primească în faţă fumul de la grătar.

– Poţi rezolva amenzi de circulaţie? întrebă Zachary şi Phin îl lovi cu cotul în abdomen.

– Nu-l băga în seamă.

– Nu glumesc. Tisha a primit deja două de la începutul anului, spuse Zachary şi-i zâmbi larg lui Phoebe. După ce mănânci puiul făcut de mine, mai vorbim. O să te moi toată.

– Puiul făcut de tine?

– Prietene, tu nu ai fi în stare nici să fierbi oul din care a ieşit puiul ăsta. Nu-i aşa, Loo?

– Prefer să nu îmi exprim o părere.

– Avocaţi de oraş, îi spuse Zachary lui Phoebe, arătându-i cu degetul.

– Avocatul cu portofelul gol, spuse Phoebe.

– Niciodată nu se va uita povestea asta, spuse Loo râzând şi ameninţându-l cu degetul pe soţul ei. Eşti mort.

– Eu mă gândeam că povestea ilustrează foarte bine simţul înnăscut al umorului, spuse Phoebe, făcându-l pe Phin să zâmbească.

– Îmi place de ea. Las-o aici. Tu, spuse el arătând spre soţia sa, poţi să pleci.

– Mamă! strigă o fetiţă fugind spre ei. Două codiţe cârlionţate coborau pe lângă urechi. Hero nu vrea să coboare din pom! Fă-l să coboare.

Va coborî când se va simți pregătit. Spune bună ziua domnișoarei MacNamara, Livvy.

Bună ziua.

Bună, ce faci?

Pisica nu vrea să coboare din copac.

Îi place la înălțime, îi spuse Phoebe.

De ce?

Se simt superioare tuturor.

Dar Willy a spus că o să cadă și o să-și rupă gâtul.

Ei, Livvy, știi că spune asta doar ca să te supere, zise Coo jucându-se cu părul fiicei ei. Așteaptă să punem puiul pe masă și să vezi atunci cât de repede va coborî. Dar acum du-te și spală-te, căci este aproape vremea să ne așezăm la masă.

Ești sigură că-i place să stea acolo sus? o întrebă copila pe Phoebe.

Absolut! Se uită după Livvy, care plecase în fugă. Câți ani are?

– În iunie face șapte ani.

– Și eu am o fetiță de șapte ani.

– Hei, strigă mama Bee, din partea cealaltă a curții. Mai terminați puiul ăla azi?

– Vine, mamă, strigară băieții și începură să pună bucățile pe un platou.

Făcuseră și salată de cartofi, fasole, mazăre, turte de mălai și salată. Nici nu mai știa câte platouri și farfurii erau și câte din acestea trecuseră prin fața ei. Certuri, majoritatea doar discuții în contradictoriu și glume circulau odată cu mâncarea în jurul mesei. Din multe replici nu înțelegea nimic, pentru că erau povești de familie, care, de câteva ori, îl implicau și pe Duncan. Copiii se plângeau mai tot timpul unul de altul. Bebelușii treceau dintr-o mână în alta la fel ca platourile.

Nu semănau cu familia ei, se gândi Phoebe, la câți erau și mai ales la tonul predominant feminin propriu meselor în

locuința MacNamara. Bietul Carter, se gândi ea, era mereu în inferioritate numerică.

Niciodată nu avuseseră un bărbat bătrân la picnicurile din curte, de care să aibă grijă până când adormea în scaun, sau băieței cu ochii strălucitori care se duelau cu porumb.

Phoebe vorbea cu Celia despre copii. Aceasta avea deja doi și încă unul în așteptare. Ea îi zâmbi lui Livvy atunci când felina căreia îi plăcea la înălțime coborî pentru a cerși de mâncare în jurul mesei.

La un moment dat, Duncan și Phin dezbătură o problemă legată de baschet, împungând aerul cu furculițele pentru a-și susține ideile și aruncându-și insulte care aveau legătură cu mintea și bărbăția fiecăruia în vreme ce ceilalți de la masă îi ignorau.

Nu erau doar prieteni, realiză Phoebe atunci când insultele frizau absurdul. Nimeni nu-i spune așa ceva altcuiva decât dacă era înrudit, ca sânge și suflet.

Se afla la grătar cu familia lui Duncan. Nu era doar un moment oarecare, își zise Phoebe, ci unul special.

– Ești rudă cu domnișoara Elizabeth MacNamara, care stă pe strada Jones? Phoebe tresări și lăsă gândurile la auzul întrebării lui Bee.

– Da. Era verișoară cu tatăl meu. O cunoșteați?

– Știu cine era.

Pentru că tonul vocii lui Bee exprima clar dezaprobarea la adresa lui Bess MacNamara, umerii lui Phoebe se încordară. Nu erau foarte mulți în Savannah care să îi poată creiona astfel familia.

– Făceam curățenie în casa domnișoarei Tidebar, pe strada Jones, continuă Bee, până când a murit, cu mai bine de zece ani în urmă.

– Nu o cunosc pe domnișoara Tidebar decât după nume.

– Nici nu-mi închipuiam că o știi. Ea și domnișoara MacNamara nu își vorbeau. Parcă subliniase cuvintele.

– Da, îmi aduc aminte că aveau o problemă. Ceva legat de un comitet al unui club de grădinărit. O ceartă veche, care data dinainte de venirea ei în acea casă, îşi aduse Phoebe aminte. Pentru că anii nu făcuseră decât să întărească discordia, niciunul din cei ce locuiau sub acoperişul lui Bess nu avea voie să vorbească cu familia Tidebar.

– Dar doamna Tiffany? Ea avea pe cineva care-i făcea curăţenie, dar mai lucram şi eu la ea din când în când, când dădea câte o petrecere, sau avea nevoie de ajutor suplimentar. Mai trăieşte?

– Da, spuse Phoebe relaxându-se. Bătrâna şi delicioasa doamnă Tiffany era un subiect de discuţie mult mai comod. Şi e la fel de plină de culoare.

– Era la al patrulea soţ când lucram eu pentru ea.

– A mai avut unul de atunci şi cred că acum este în căutarea numărului şase.

– Dar niciodată nu-şi schimba numele, nu? Tiffany, indiferent cu cine se căsătorea.

– Numele celui de-al doilea soţ, spuse Phoebe. Şi l-a păstrat, indiferent de câţi au urmat după el, pentru că-i place cum sună. Sau cel puţin asta spune ea.

– Din câte îmi aduc aminte, verişoara ta nu o prea avea la inimă pe doamna Tiffany, spuse Bee.

– Verişoara Bess nu prea avea la inimă pe nimeni. Era o... femeie dificilă.

– Suntem ceea ce suntem. O mai vedeam pe mama ta din când în când, cât să ne dăm bună ziua, atunci când lucram pentru domnişoara Tidebar. Semeni cu ea.

– Întru câtva. Fiica mea seamănă mai mult. Carly este imaginea mamei.

– Atunci trebuie să fie o fată tare drăgălaşă. Să-i spui mamei tale că Bee Hector îi transmite toate cele bune.

– O voi face. Cred că-i va plăcea legătura. Ţine foarte mult la Duncan.

– Şi noi ţinem foarte mult la el, spuse Bee aplecându-se spre ea în vreme ce bărbaţii continuau să se certe. Ce ai de gând cu băiatul ăsta?

– Duncan? Poate din cauza vinului sau a privirii lui Bee, Phoebe spuse fără să se gândească: Încă mă gândesc ce am de gând să-l las pe el să facă cu mine.

Bee pufni în râs şi o bătu pe Phoebe pe umăr.

– A mai adus fete drăguţe aici.

– Îmi închipui.

– Dar nu a mai adus niciuna pentru care să-mi ceară aprobarea.

– Ah, spuse Phoebe şi mai bău o gură de vin. Şi am trecut testul?

Bee zâmbi şi bătu uşor cu degetele în masă.

– Dacă vreţi plăcintă şi îngheţată, trebuie să strângem masa. În agitaţia generală, se uită din nou la Phoebe. De ce nu iei nişte vase să le duci la bucătărie...

Asta, se gândi Phoebe, o făcea să fie parte din familie.

Seara, Phoebe stătea cu Duncan la uşa casei ei.

– Nu pot să-ţi spun să intri. Mai mulţi neuroni muriră când el o sărută pătimaş. Lucru care este un eufemism pentru a spune că nu pot să te duc în dormitor şi să ne dezbrăcăm amândoi.

– Când? Mâinile lui se plimbau pe corpul ei, înfiorându-i pe amândoi. Unde?

– Eu... nu ştiu. Nu sunt dificilă şi nici nu vreau să par timidă. Urăsc cuvântul ăsta. Carly, mama, arătă vag cu mâna spre casă. Totul este foarte complicat.

– la cina cu mine. La mine acasă.

Simţi că leşină când o sărută. Cina la el acasă. Asta sigur era alt fel de a spune sex.

– Găteşti tu?

– Nu, vreau să rămâi în viaţă. O să comand pizza.

- Îmi place pizza.

- Când?

- Păi... mâine nu pot. Trebuie să... Trebuia să se gândească la asta. Fii practică şi ai grijă, îşi zise. Marţi. Marţi seara. Vin la tine când termin serviciul. Asta dacă....

- Dacă nu stă careva pe marginea blocului sau nu ia vreunul ostatici. Înţeleg. Marţi. Ce-ţi place pe pizza?

- Surprinde-mă.

- Aşa şi am de gând. Noapte bună, Phoebe.

- Noapte bună. Îşi puse braţele pe după gâtul lui şi îl sărută din nou, până când simţi o durere la ceafă.

Intră direct în casă, ca să nu-i vină vreo idee nebunească, de exemplu să-i rupă hainele, şi urcă scările de parcă era în transă. Când o săruta totul devenea dorinţă pură. Şi, trebuia să recunoască, deşi aştepta cu nerăbdare seara de marţi, anticiparea şi faptul că trebuia să aştepte o făceau să-i bată inima mai repede şi să simtă o căldură ciudată în stomac.

Dacă mai avusese astfel de senzaţii cu un alt bărbat, le uitase de mult, sau îl uitase de mult. Şi asta însemna ceva.

Auzi televizorul mergând în camera de zi şi pe Carly râzând. Nu era chiar vremea de culcare, se gândi ea. Îşi dorea un moment de singurătate, înainte de a înfrunta surâsul şmecheresc al celor din casă.

Pentru că era o noapte senină, deschise geamul. Curând toate ferestrele aveau să fie închise ermetic pentru ca aerul condiţionat să meargă în condiţii optime şi să ţină afară căldura înăbuşitoare din Savannah.

Decise să se îmbrace în pijama înainte să li se alăture fetelor.

Era în sutien şi chiloţi când auzi fluieratul. Se auzi clar în liniştea nopţii şi o făcu să se înfioare.

Melodia aceea. Aceeaşi. Bărbatul cu aparatul de fotografiat.

Îi veni în minte imaginea unui bărbat care stătea singur pe River Street. Dar nu se putea să fie acelaşi, nu? Grăbită, îşi

trase rochia pe ea, dar până când ajunse pe terasă, fluieratul încetase.

Nimeni nu mergea pe trotuarul de pe strada Jones.

14

Vocile femeilor îi aminteau mereu lui Phoebe de trilurile păsărelelor şi în dimineaţa aceea se auzeau clar din bucătărie, când coborî să-şi ia cafeaua. Se miră puţin când auzi vocea fericită a lui Carly. Nu aşa se întâmpla de obicei luni dimineaţa.

Copilei îi plăcea la şcoală, cu adevărat, dar dimineaţa de luni era o problemă.

Când văzu spectacolul de modă, Phoebe înţelese de ce fiica ei era în cele mai bune toane. Nimic nu se compara cu un pulover nou sau orice alt nou articol de îmbrăcăminte, atunci când era vorba să o înveseleşti pe Carly.

Acum defila îmbrăcată într-un pulover albastru-deschis ce se mula perfect pe ea.

Pivotând pe călcâie, Carly o văzu pe Phoebe.

– Uită-te, mamă! Uite ce mi-a făcut buni!

– E minunat, spuse Phoebe atingând materialul moale şi pufos. Mamă, o răsfeţi.

– Asta e slujba mea. Dar nu e decât un model. Testarea pieţei. Voi face câteva şi pentru adulţi, dar m-am gândit să încep cu ceva mai mic.

– Buni mi-a spus că poate să-mi facă şi o poşetă cu care să se asorteze.

– Cred că e cazul să renunţi, îi spuse Ava întinzându-i o cană de cafea. Nu te poţi pune cu amândouă. Ce zici de un mic dejun?

– Nu, mulţumesc. Iau doar o felie de pâine prăjită, spuse ea.

– Ce-ai zice mai bine de una din astea? spuse Ava întinzându-i un coş cu brioşe.

– Şi eu vorbesc despre răsfăţul lui Carly, spuse ea muşcând dintr-o brioşă. Iubito, hai mănâncă şi tu ceva. Te las eu la şcoală în drum spre muncă.

– Astăzi trebuie să le luăm pe Poppy şi pe Sherrilynn.

– Da, ştiam. Informaţia era pe undeva prin mintea ei.

– Le pot duce eu, dacă ţi-e peste mână, se oferi Ava.

– Nu, mă descurc. Ah, mâine-seară mă gândeam să ies cu Duncan la cină, dacă nu e nicio problemă.

Phoebe le văzu pe Ava şi pe Essie zâmbindu-şi una alteia cu subînţeles în spatele lui Carly care-şi punea cereale într-un castron.

– Ce-i?

– Nimic, spuse Essie zâmbindu-i cu nevinovăţie. Sigur că nu-i nicio problemă. Chiar deloc. Ava, cred că-mi datorezi cinci dolari.

– Aţi pus pariu pe... Phoebe tăcu brusc pentru că o văzu pe Carly devenind atentă, aşteptând să audă continuarea.

– E prietenul tău?

– Sunt prea bătrână să am prieteni.

– Mama celei mai bune a treia prietenă a mea, Celene, are doi prieteni. Celene a auzit-o spunând că-i învârte pe degete, astfel încât mâna stângă să nu ştie ce face dreapta.

– Mai devreme sau mai târziu cele două mâini se vor împreuna şi ea o să facă răni la degete. Asta nu trebuie să o spui nimănui, completă Phoebe. Eu nu fac decât să iau cina cu un amic. Şi să fac sex, se gândi ea. Probabil că voi face mult sex.

Oare trebuia să cumpere prezervative? Cu siguranţă că avea el.

Dumnezeule, încă ceva la care trebuia să se gândească.

– Îmi lipseşte faptul că nu mai ies la cină, spuse Ava. Aş vrea doar pe cineva care să stea cu mine la masă două ore, cu care să discut. Te duci la un restaurant select?

– Ah, nu. Oare trebuia să-şi cumpere lenjerie intimă? Doar o pizza, sau aşa ceva.

– Drăguț. Amical.

– Îmi place pizza, spuse Carly, pe un ton oarecum rugător. Vinovăție, vinovăție, vinovăție. Lasă-mă doar să scap de excitarea asta, iubito, și după aceea vom recupera.

– Ei bine...

– Noi avem seara noastră de pizza, îi reaminti Essie. Zâmbetul șiret nu se șterse de pe chipul lui Essie nici când îi mai turnă suc lui Carly.

Și chiar când Phoebe se gândi că se descurcase bine, Essie îi servi o altă minge.

– Ar trebui să-l inviți pe Duncan la cină într-o seară.

– Eu... ah....

– O cină simpatică în familie. Din câte spuneai aseară când te-ai întors, el te-a dus în familia lui. Acum e momentul să faci același lucru. De ce nu-l întrebi în ce seară îi convine?

– Cred că aș putea să fac asta. Complicat, complicat, se gândi ea. De ce trebuia să fie totul atât de complicat? Nu putea să aibă pur și simplu o aventură?

Răspunsul era, normal, nu. Nu atunci când avea o fiică, mamă și o soră mai în vârstă care locuiau în aceeași casă.

– Termină-ți cerealele, Carly, altfel vom întârzia. Ah, tot voiam să vă întreb. Știe cineva dacă s-au mutat noi vecini în zonă?

– Fiica lui Lissette și Morgan Frye, Mirri, a venit în vizită, dar zvonurile spun că își părăsește soțul ăla de doi bani, după ce a aflat că învăța mai mult decât lovitura de rever de la dublurile pe care le făcea la clubul de tenis. Ava îi mai turnă puțină cafea. Ah, Delly Porter și-a angajat o bonă franțuzoaică ca să aibă grijă de gemeni. Dumnezeu s-o ajute pe *mademoiselle*[1].

– Și Delly ce vrea să facă? se întrebă Essie. Se întoarce la muncă?

– Spune că o bonă franțuzoaică îi va influența din punct de

[1] Domnișoară – în franceză, în original.

vedere cultural copiii şi va avea şi ea mai mult timp pentru voluntariatul pe care-l face. Lucrul voluntar constă în a merge la cumpărături, cinci-şase ore pe zi.

- Nu, eu întrebam de vreun bărbat. A apărut vreun bărbat nou în cartier?

- Până la urmă vrei şi tu să-i joci pe degete? spuse Ava râzând.

- Nu. Amuzată, Phoebe dădu din cap. Mi s-a părut că văd o faţă nouă, atâta tot. De fapt nu-i văzuse faţa, se gândi ea. Un tip care fluieră. Nu orice, o melodie. Ce melodie era? Mi se pare că o ştiu, e cam aşa.

Imediat ce începu să o cânte, Essie o întrerupse.

În arşiţa amiezii. Ştii că-mi plac filmele vechi. E melodia din filmul *În arşiţa amiezii,* cu Gary Cooper şi Grace Kelly. Dumnezeule, cât de frumoasă era. Şi el, ăsta da bărbat frumos. „Nu mă părăsi, iubito", spuse ea cu o voce melodioasă.

– Da, ăsta e. E ciudat să fluieri cântecul ăsta. Cu această parte a misterului rezolvată, lăsă restul pe mai târziu. Carly, haide să mergem, zise ea.

Când intrară în maşină, Phoebe se întoarse spre Carly.

– Te deranjează că ies cu Duncan? Sau că ies cu cineva?

– Nu. Dar dacă eşti prea bătrână să ai prieten, de ce o faci?

– Voiam să spun că prieten este un termen aiurea pentru o femeie ca mine. O femeie divorţată, care are şi copil, se gândi ea. Amic, cred că este un termen mult mai potrivit.

– Mama lui Celene se laudă cu prietenii ei. Avea trei, dar...

– Eu nu sunt mama lui Celene. Şi nu cred că sunt foarte de acord să vorbească despre prietenii ei atât de mult când eşti pe acolo.

– În general vorbeşte despre ei cu prietenele ei şi Celene o aude. Apoi discutăm şi noi despre asta.

– Aha, spuse Phoebe şi expiră puternic, după care porni maşina. Şi pe Celene o deranjează că mama ei face asta?

– Îi place de fata care stă cu ea. Terri are cincisprezece ani, o machiază şi se uită la televizor. Prietenii îi aduc uneori cadouri lui Celene şi câteodată o duc în diverse locuri. Unul a dus-o în parcul de distracţii Six Flags.

– Hei, aud ce gândeşti, spuse Phoebe râzând. Ce mai profitoare.

Nu era pentru prima dată când Carly auzea cuvântul, aşa că zâmbi.

– Dar dacă nu cer cadouri şi nu spun, te rog, te rog, du-mă la Six Flags, nu sunt chiar profitoare, nu? Buni spune mereu că dacă cineva ne oferă ceva trebuie să le mulţumim şi să-i facem să se simtă bine că ne-au făcut acel cadou. Chiar dacă nu ne place. Asta înseamnă să ai maniere bune.

– Eşti şmecheră, Carly Anne. Alunecoasă ca un şarpe. Sunt mândră de tine.

Phoebe se întorsese de la un caz cu un bărbat care ameninţase că se sinucide, dar se dovedise a fi doar un biet om care tânjea după puţină atenţie. Sykes o scoase din biroul comun.

– Ştirile, doamnă locotenent. Echipa de şobolani te aşteaptă în birou.

– Afacerile Interne sunt la mine?

– Unul de acolo. A ajuns în urmă cu cinci minute.

– Mulţumesc. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Ştiuse, de fapt, se corectă ea. Dar asta nu o făcea să se simtă mai puţin dezgustată.

Locotenentul Blackman de la AI era un tip grizonat, în jur de cincizeci de ani. Avea o burtă măricică, o expresie rea şi mâini osoase.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, spuse Phoebe. Aveam cumva întâlnire în după-amiaza aceasta?

– Nu m-aţi făcut să aştept. M-am gândit că e mai bine să purtăm o conversaţie aici, decât un interviu oficial, cel puţin deocamdată. Dacă preferaţi varianta cealaltă, se poate aranja.

Phoebe adoptă aerul de femeie din Sud, care i se potrivea ca o mănuşă.

– Nu ştiu dacă prefer altfel, până nu-mi spuneţi care este subiectul pe care trebuie să-l discutăm.

– E în legătură cu afirmaţiile şi acuzaţiile pe care vi le-a adus poliţistul Arnold Meeks.

– După cum bine ştiţi, Arnold Meeks nu mai este poliţist.

– Dar era atunci când le-a făcut, după cum bine ştiţi. Sper că v-aţi revenit în urma accidentului.

– Da, mulţumesc de întrebare. Domnule locotenent Blackman, dacă tot o să purtăm discuţia aceasta informală, vreţi o cafea?

– Nu, mulţumesc. Înainte de atacul al cărei victimă aţi fost, l-aţi suspendat pe Arnold Meeks?

– Da.

– Şi care a fost motivul pentru care aţi făcut asta?

– Motivele sunt consemnate clar în dosar, spuse şi zâmbi cooperant. Vreţi o copie?

– Am deja o copie.

– Ei bine, atunci...

– Poliţistul Meeks contestă motivele care au dus la suspendarea sa.

Phoebe se lăsă pe spătar şi zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Ştim amândoi că m-a atacat, că a stat la pândă şi apoi a sărit pe mine. Ştim amândoi că s-a ajuns la o înţelegere. Şi cred că mai ştim că Arnold Meeks avea o problemă cu autoritatea, mai ales când era vorba de o femeie, ca şi probleme de autocontrol şi de dozare a furiei. De ce faceţi asta?

Blackman o privea fix.

– V-a adus acuzaţii serioase şi dumneavoastră şi căpitanului acestei secţii.

Ar fi vrut să izbucnească, dar ştia că n-ar fi făcut decât să agraveze totul.

– Da, ne-a adus acuzații. Unele dintre ele mi le-a spus în față, în acest birou.

– Aveți o relație personală cu căpitanul McVee, nu-i așa?

– Cu siguranță. Am o relație personală și platonică cu căpitanul, pe care-l cunosc și respect de mai bine de douăzeci de ani. Dacă ați făcut cercetări în ceea ce mă privește, știți circumstanțele în care l-am cunoscut.

– Ați plecat de la FBI pentru a veni să lucrați aici.

– Da, din diverse motive. Niciunul dintre acestea nu încalcă regulile departamentului. Lucrez aici de aproape șapte ani și nu am nicio pată în dosar. Cred că reputația mea și cu siguranță a căpitanului nu pot fi puse la îndoială. Oricum, nu de către un polițist care a fost dat afară pentru că m-a bătut crunt.

Blackman se desumflă, primul semn pe care-l văzu Phoebe și care dădea de înțeles că avea sentimente.

– Înțeleg că această conversație și motivul pentru care o avem sunt dezgustătoare.

– Dezgustătoare? Domnule locotenent Blackman, ca polițist și femeie găsesc că este deplorabilă această conversație. Și nejustificată.

– Am notat. Polițistul în discuție susține că i-ați făcut avansuri sexuale și că v-ați folosit de funcție pentru a-l intimida.

– Așa am auzit și eu. Gata, își zise Phoebe, ajunge. Nu i-am făcut niciun fel de avansuri lui Arnold Meeks. Îl puteți crede pe el, sau pe mine. Și mă întreb ce influență au tatăl sau bunicul polițistului în cauză asupra AI, de a trebuit să faceți această anchetă.

– Împotriva dumneavoastră și a căpitanului McVee au fost formulate acuzații.

– Ar trebui luată în considerare și persoana care a formulat aceste plângeri. Ar trebui și să vă gândiți că McVee a servit orașul, în cadrul acestui departament vreme de mai bine de douăzeci și cinci de ani și că nu merită să se arunce vreo umbră

de îndoială asupra sa, doar pentru că un ticălos ca Arnold Meeks face o plângere.

– Doamnă locotenent...

– Nu am terminat ce aveam de spus. Vreau să treceți asta în raportul cu privire la această conversație. Vreau să notați că, după părerea mea personală și profesională, Arnold Meeks este un ticălos mincinos care vrea să-și acopere comportamentul nedemn și criminal încercând să strice reputația unui om bun, a unui polițist competent.

Se ridică în picioare.

– Și acum vreau să plecați din biroul meu. Am de lucru. Dacă doriți să mai vorbim, discuția va fi oficială și în prezența reprezentantului meu.

– Cum doriți.

– Da, cu siguranță că asta doresc. Bună ziua, domnule locotenent Blackman.

Avu nevoie de patruzeci și cinci de secunde pentru a recunoaște că era prea supărată și jignită pentru a fi capabilă să facă rapoarte. Nu putea nici măcar să se prefacă că lucra la rapoarte.

Își luă poșeta și ieși cu pași mari din birou, urmărită de privirile înțelegătoare ale celor din echipă.

– Timp pierdut, îi spuse ea noii asistente. Mă întorc într-o oră.

Trebuia să se plimbe. Se cunoștea bine și știa că aerul și mișcarea erau două componente esențiale ale procesului de calmare. Mergea repede, înainte să aibă timp să spună sau să facă ceva ce avea să regrete. Ieși din clădire și din pielea de polițist.

Ar fi putut să-și aleagă o carieră mai ușoară – psihologie, psihiatrie. Se gândise la amândouă. Dar nu, după anii de școală tot la asta se întorsese.

Știa că-i provocase mamei sale destule nopți nedormite. Mai știa că nu era cea mai bună alegere pentru o mamă care-și

creştea fiica de una singură. Chiar nu făcuse o alegere inteligentă. Avea o familie pe care trebuia să o întreţină şi ar fi putut să o facă mult mai uşor dacă lua bani pentru şedinţe de patruzeci şi cinci de minute ca psiholog, decât să lucreze degeaba nopţi întregi.

Şi totul, pentru ce? Ca să fie acuzată de un bărbat care o atacase? Să fie anchetată de colegii ei în legătură cu aceste acuzaţii, înainte ca toate vânătăile să-i dispară?

Înghiţise şi acest lucru, adică să cadă la înţelegere cu procuratura. În sinea ei se simţise uşurată că nu trebuise să meargă la tribunal să depună mărturie şi să povestească în faţa unei mulţimi tot ce i se întâmplase.

Dar asta? Nu ştia dacă putea să înghită şi asta.

Şi acum care mai erau opţiunile ei? Phoebe se întreba toate acestea când ajunse în piaţa Chippewa, unde era relativ răcoare. Ar fi putut să arate degetul mijlociu departamentului şi să plece. Şi să arunce pe apa sâmbetei zece ani de muncă şi pregătire – muncă de calitate.

Ar fi putut cere o investigaţie completă şi să arunce în aer toată mizeria, pentru aceia care abia aşteptau acest lucru. Sau, îşi reaminti ea, să se gândească că uneori mândria era mai puţin importantă decât ceea ce avea de făcut.

Se aşeză pe o bancă, cea pe care stătuse Forest Gump[1] în aşteptarea unui autobuz.

– Cutie de ciocolată[2] pe dracu', murmură pentru sine.

Se simţea mai calmă. Procedase bine spunându-i ticălosului de la AI ceea ce gândea, chiar dacă nu o făcuse cu capul limpede. Bine că îi ţinuse piept şi-i arătase că nu se lăsa călcată în picioare de AI, de politică şi nici de o reţea de prieteni sau alte asemenea relaţii.

---

[1] Personaj din filmul cu acelaşi nume.

[2] Referire la o cutie de ciocolată pe care Forest Gump o ţinea în braţe pe banca din staţia de autobuz.

Individul era liber să-şi bage nasul peste tot. Ea nu avea nimic de ascuns.

O să se întoarcă la muncă, pentru că asta trebuia să facă. Şi nu pentru că n-avea încotro, ci pentru că exact asta dorea.

Dar următoarele cinci minute le va petrece tot acolo, la fel ca Forest, şi va privi cum trece lumea pe lângă ea. Chiar dacă era o lume de rahat, era lumea ei.

Phoebe se uită la femeia care stătea pe banca alăturată, analizând-o. Soarele strălucitor arunca umbre pe minunatul ei păr roşu. Un ruj deschis la culoare îi acoperea subtil gura expresivă. Picioarele lungi erau scoase în evidenţă de rochia scurtă. Sandalele nu făceau decât să adauge o notă de fantezie.

Hollywoodul venea adesea în Savannah, dar cu toate acestea nu era un lucru comun să o vezi pe Julia Roberts stând pe o bancă lângă tine. Mai ales când Julia avea un proeminent măr al lui Adam şi mâini imense.

– Sper că nu vă deranjează că stau aici, spuse vocea de contralto. Pantofii ăştia mă omoară.

– Deloc. Şi, apropo, pantofii sunt fantastici.

– Ei, mulţumesc foarte mult! I-am văzut la Jezebel şi nu am rezistat. Ştiu că nu ar trebui să intru acolo, pentru că nu rezist, dar i-am văzut în vitrină şi mi-am dat seama că nu pot trăi fără ei.

Phoebe zâmbi şi se gândi la Carly. Fiica ei ar fi înţeles perfect acel sentiment.

– Dar nu sunt făcuţi pentru a merge mai mult de cinci paşi. Nu sunt ea, spuse companionul lui Phoebe bătând cu degetul în ochelarii de soare. Multă lume ne confundă, pentru că eu şi Julia avea multe calităţi în comun.

– Cu siguranţă.

– Şi e măritată şi are nişte copii adorabili, iar eu încă sunt în căutare. Făcându-i cu ochiul, femeia îi întinse mâna: Marvella Starr.

– Phoebe MacNamara.

– Cred că te-am mai văzut pe undeva, Phoebe, ţin minte părul tău fantastic. Vin în parc aproape în fiecare zi. E aproape de poliţie, ştii.

– Da, ştiu.

– Îmi plac la nebunie bărbaţii în uniformă. Şi patrulele călare vin în parc. Bărbaţi în uniformă, pe cai. Oftând de dorinţă, Marvella se lăsă pe spate şi-şi duse mâna la inimă. Nu mai am scăpare. Lucrez la Chez Vous. Ai fost vreodată la Chez Vous, iubito?

– Nu.

– Ar trebui să vii într-o seară, să vezi spectacolul. Pentru că lucrez în teatru, am tendinţa să dorm ziua, dar îmi place să mă plimb în parc după-amiaza, să-mi rezolv obsesia cu poliţiştii. Vârî mâna în poşeta de culoarea piersicii şi scose nişte drop-suri de lămâie. Vrei o bomboană?

– Mulţumesc.

Phoebe se simţea mai bine stând acolo cu femeia aceea, sugând bomboane.

– Locuieşti pe aici? o întrebă Marvella.

– Nu, de fapt lucrez aici. La departamentul de poliţie. Sunt poliţistă.

– Hai nu spune! Marvella o lovi peste mână. E adevărat? Arată-mi pistolul.

Amuzată, Phoebe îşi descheie haina şi-i arătă pistolul şi insigna. Marvella fluieră admirativ.

– Aşa mică şi drăguţă, nu aş fi bănuit nici în ruptul capu-lui. Dar presupun că ştim amândouă că aparenţele înşală şi că ceea ce este în interior contează.

– Da, amândouă ştim asta.

– Ştii vreun poliţist care ar fi interesat să se întâlnească cu o femeie deosebită, aşa ca mine?

– Dacă nu există, ei pierd.

– Ce dulce eşti.

– Dacă dau de vreunul, o să-l trimit la Chez Vous. Sunt sigură că mai departe te descurci.

– Asta aşa este, Phoebe. Ai dreptate.

El îi făcea poze în vreme ce ea stătea pe bancă. Ce mai cadou! Nu se aşteptase să o vadă singură în piaţă, dar era acolo, cu ochii ascunşi de ochelarii de soare. Şi-ar fi dorit să-i vadă. Oricum, era un cadou. Se afla pe acolo şi dintr-odată apăruse Phoebe. Mergea rapid, ca yancheii, cu paşi mari, legănându-şi şoldurile. Era nervoasă, îşi zise el. Şi faptul că ea era furioasă, supărată, îl incită. Se întrebă dacă îi plăcuse micul cadou pe care i-l lăsase. Era păcat că nu putuse rămâne prin prejmă, să aştepte, să o poată vedea cum reacţionează când găseşte şobolanul mort.

Dar vor avea destul timp să se vadă, s-o privească drept în ochi.

Nu ştia ce dracu' vorbea ea cu poponarul ăla, dar interludiul îi dădea ocazia să facă mai multe fotografii. Nici măcar nu-l va observa dacă tot dădea aşa din gură.

Când ea se ridică şi plecă, el îi trimise o sărutare din vârful buzelor.

– Pe curând, iubire.

Dave aşteptă sfârşitul turei pentru a o chema la el. Vorbea la telefon când ea intră în birou şi el ridică un deget făcându-i semn să aştepte.

– Da, aşa cred eu. Mulţumesc. Mai vorbim.

Închise telefonul şi-şi roti capul puţin spre dreapta şi spre stânga, fixând-o cu privirea.

– Nu durează mult. Cred că vrei să ajungi acasă.

– Temele de casă de luni seara sunt adesea doar un studiu al disperării şi al temperamentelor. Până vineri ne reobişnuim cu ele, doar pentru a cădea din nou victime vacanţei de două zile. E vreo problemă, domnule căpitan?

– Ştiu că cei de la AI au vorbit cu tine.

– Aşa e.

– Şi ştiu şi că eşti extrem de ofticată.

– Aşa e.

– Nu va duce la nimic, Phoebe. Nu are unde să ducă. Dar aceşti oameni, familia Meeks, au prieteni în departament şi chiar şi la primărie. Pentru ei este important să-şi scoată obrazul cât de cât curat.

– În vreme ce noi doi primim câte un pumn în figură.

– Îmi pare rău că pe lângă rănile pe care le ai a mai apărut şi acestă insultă. Dar sper că te vei descurca.

– M-am gândit să le arăt degetul şi să mă fac terapeut. Poate consilier matrimonial. Dar gândindu-mă la propria mea experienţă am respins această idee şi am studiat posibilitatea de a merge la un practicant de voodoo şi a pune un blestem pe capul lor. Încă mă mai gândesc la avantaje şi dezavantaje.

– Spune-mi ce decizie vei lua. E doar praf în ochi, Phoebe. Ştii şi tu asta.

– Praf în ochi care te poate murdări. Sau ucide. Nu ai fost atent la recomandările ministrului Sănătăţii?

– Sergentul Meeks a tras nişte sfori. Îl va angaja pe fiul său ca agent de securitate. Este o lovitură puternică pentru cineva ca Arnie, dar şi pentru tatăl lui să vadă ceea ce considera a fi moştenirea lui făcându-se fărâmiţe. Aşa că încearcă să recâştige cât de puţin.

El îşi roti din nou capul spre dreapta şi spre stânga înainte de a continua.

– Atâta vreme cât tu nu faci nimic, el nu va obţine nimic. Du-te acasă şi uită de toate astea. Deja ai destule probleme cu tabla înmulţirii sau cu împărţirile cu multe cifre.

Nu avea niciun rost să-l contrazică, mai ales că avea dreptate. Tot ceea ce avea de făcut era să nu facă nimic.

– Lunea e zi de vocabular. Şi Carly are deja unul atât de

bun încât o enervează să i se spună ce cuvinte să învețe. Tu ce faci?

– Voi termina aici și după aceea mă duc acasă la o bere și la o cină la cuptorul cu microunde.

– Haide la noi la cină. Tu... Se opri pentru că simți durere și enervare crescând în ea când văzu expresia de pe chipul lui. Și de acum așa va fi? Din cauza acestei stupidități insultătoare? Nu mai putem fi prieteni?

– Sigur că suntem prieteni. Nimic nu schimbă asta, dar pentru moment e mai bine să rămân la cuptorul cu microunde. Haide să lăsăm praful să se așeze, Phoebe. Și când se va așeza, îți promit că nu va lăsa nicio urmă pe noi doi.

– Mă gândesc din ce în ce mai serios să caut o vrăjitoare voodoo.

El îi zâmbi în felul lui răbdător, pe care-l adora și pe care se baza.

– Facem o treabă bună aici. Și vom continua. Și pentru că tot vorbim de asta, ai făcut o treabă bună la colegiu, azi.

– A fost o aiureală. Raportul preliminar spunea că femeia se baricadase în dormitor și că avea un cuțit, o pușcă și pastile. După ce am făcut-o să renunțe am văzut că avea o forfecuță de manichiură, un pistol fără muniție și niște pastile de stomac.

– Dar ar fi putut să aibă o armă încărcată, un cuțit de vânătoare și barbiturice. Știi și tu asta. Iar tu ai convins-o să renunțe la sinucidere și asta e important. Du-te acasă.

În unele zile, se gândea Phoebe îndreptându-se spre mașină, avea impresia că era chiar mai important decât în altele.

Era ciudat, decise Ava, că bărbatul cu care ieșea prietena ei, cu care urma să ia cina chiar în seara aceea, o rugase să se întâlnească cu el.

Nu era sigură de ce acceptase propunerea. Poate din curiozitate, poate pentru că nu știa să refuze, sau poate din cauza

farmecului lui personal. Ori toate la un loc, recunoscu ea când ajunse pe strada Whitaker.

Decisese să nu ia maşina. Găsirea unui loc de parcare putea să fie un adevărat coşmar şi în plus nu poţi să te uiţi în vitrinele magazinelor din maşină, nu? Şi ei îi plăcea la nebunie să se uite în vitrine. Ea şi Essie, se gândi Ava, o corupseseră iremediabil pe Carly. Oricum, nu era foarte departe şi oraşul arăta minunat în luna aprilie.

Iubea la nebunie Savannah şi casa MacNamara. Pentru ea reprezentase un cămin mai mult decât oricare altă casă. Sigur că-i plăcuse şi căsuţa pe care o avusese în West Chatham. O viaţă perfectă, cel puţin aşa crezuse. Cu un bărbat de succes şi un băieţel încântător. Şi chiar şi cu nelipsitul câine golden retriever.

Dar nimic nu fusese perfect acolo şi primise o lovitură puternică. Adulterul în serie nu fusese foarte plăcut, mai ales pentru soţia oarbă care nu remarcase nimic, până când toate lucrurile pe care le ignorase o loviseră dur în faţă.

Aşa că se întorsese la casa MacNamara. Fără soţ şi câine. Câinele îi lipsea, se gândi ea oarecum amuzată. Fusese recunoscătoare că avusese un loc unde se putuse duce, un loc în care fiul ei se simţise extrem de bine şi unde şi ea era utilă.

Şi chiar dacă uneori îşi mai dorea ca ticălosul adulterin să moară într-un groaznic accident de circulaţie, sentimentul pierduse mult din intensitate faţă de zilele în care se ruga ca el să fie decapitat de un tren care ieşise de pe şine.

Era un progres.

Cufundată în propriile-i gânduri, aproape că trecu pe lângă casă.

– Hei, Ava!

Se opri şi-l văzu pe Duncan coborând scările unei case aflate în ruină.

Că tot vorbea de privitul în vitrină. Nu era de mirare că Phoebe se tot uitase la marfa asta. Puternic, părul răvăşit, un surâs care putea să te dea pe spate.

Era păcat că nu se dovedise a fi o bună judecătoare de caracter în ceea ce-i privea pe bărbați, însă era aproape sigură că acesta nu exprima doar un aspect comercial, de suprafață.

– Scuze. Visam cu ochii deschiși. Ah. Aceasta este casa pe care ai cumpărat-o? Casa despre care i-ai povestit lui Essie?

– Da. Se uită la casă la fel ca un bărbat care se uită la o mătușă bătrână pe care o iubește. Are nevoie de ceva muncă.

– Asta cu siguranță.

Ferestrele erau acoperite parțial cu scânduri și veranda arăta ca niște obraji lăsați. Vopseaua, ce mai rămăsese din ea, se scurgea pe de pereți.

– Ți-ai luat ceva treabă pe cap, spuse ea.

– Și asta nu e decât jumătate din distracție. Despre asta voiam să vorbesc cu tine.

– Despre ce?

– Haide puțin înăuntru. Treptele rezistă, spuse el luând-o de mână și trăgând-o după el. Structura de rezistență este încă destul de bună. Mai e de lucru pe ici, pe colo, dar lucruri de cosmetizare.

– Vei avea nevoie de o grămadă de fard, Duncan.

– Fard... da, da. Am înțeles. Are nevoie de cosmetice, dar am niște idei în legătură cu asta. Una dintre ele este legată de detalii, s-ar putea spune. Casa voastră, de exemplu, are niște accesorii nemaipomenite. Am auzit că tu te ocupi de grădinărit pe acolo.

– Da, spuse ea scoțând o sticlă de apă din poșetă și oferindu-i și lui.

– Ai apă în poșetă?

– Aș putea deschide un mic boutique cu ce se află în poșetă. Nu am nici cea mai mică idee cum se descurcă bărbații doar cu buzunarele. Vrei? Mai am una.

– Nu, mulțumesc. Nu mi-e sete. Ah... grădinăritul.

– Hmm. Luând o înghițitură de apă, Ava remarcă dezastrul care era în curtea din față, dominată de iederă. Și Essie nu prea

iese. Phoebe nu prea are timp decât să smulgă câte o buruiană, două. Eu profit de grădină, așa că eu fac cel mai mult.

Mie îmi place să lucrez în grădină.

– Chiar? Se uită la el zâmbind.

– Am descoperit asta când am început să mă prostesc pe lângă casa mea, casa în care locuiesc. Nu mă descurc prea rău, dar tu ești mult mai bună. M-am gândit că poate vrei să-mi dai o mână de ajutor aici.

– Aici?

– Cred că trebuie să începem de la zero. Ce-a fost pe aici s-a cam dus pe apa sâmbetei, cu excepția buruienilor, desigur. Pe acestea trebuie să le scoatem. Avem nevoie de niște plante de fundație și apoi de ceva care să creeze o impresie puternică. Poate un tufiș pitic pe acolo, ceva pe margine și niște viță de vie, eventual pe grătar.

Uimită, Ava studie casa atentă.

– Ce grătar?

– Cel pe care mă gândesc să-l montez. Sau poate o arcadă metalică. Am o slăbiciune pentru arcade. Imaginându-și, se juca cu mărunțișul din buzunar. Apoi ar mai fi ghivece și aranjamente la ferestre. O mulțime de ghivece care să-ți ia ochii. Și mai e și spațiul ăsta nefolosit, în spate. E cam mic, dar mă gândesc să facem o terasă, cu o măsuță și scaune, arbuști în ghivece și așa mai departe. Așadar, crezi că poți să mă ajuți?

– Sunt confuză. Vrei să te ajut să faci aranjamentul exterior?

– Vreau să te angajez să faci aranjamentul exterior.

Simțind că nu mai are aer, Ava luă o gură de apă.

– Duncan... De ce crezi că m-aș descurca cu un astfel de proiect? Nu sunt artist, fac doar grădinărit.

Eu fac grădinărit, își zise Duncan. Ava făcea în grădină cam ceea ce făcea Essie cu acele de tricotat, și anume artă.

– Nu vreau un artist peisagist. Nu am nimic cu ei. Vreau ceva casnic, dar oarecum dramatic. Personalizat. Îmi place ce

ai făcut în grădina de pe strada Jones. Asta vreau şi pentru acest loc. Am nişte fotografii, spuse el şi scoase un dosar din servieta de pe scări. Sunt ale casei, verandei şi terenurilor. Şi m-am gândit şi la câteva idei despre cum aş vrea să arate. Nu sunt bătute în cuie, sunt doar idei. Şi m-am gândit şi la buget.

Curiozitatea o împinse să deschidă dosarul şi să-l răsfoiască până ajunse la buget.

– O să iau loc pe scări, zise ea.

– OK, spuse el aşezându-se lângă ea. Îi plăcea să şadă şi să privească lumea care trecea. Aşa că fu mulţumit să facă asta cât timp ea analiză dosarul.

– Duncan, cred că eşti un tip foarte drăguţ, dar cu o mare problemă psihică. Când el izbucni în râs, ea dădu din cap. Nu poţi să oferi un proiect atât de mare cuiva care încă nu a dovedit nimic.

– Ei, proiect mare este un termen relativ. În altă parte am un proiect mare, despre care, poate, vom vorbi altă dată. Vreau ca această casă să arate ca şi cum ar fi locuinţa cuiva. Voia ca cei ce treceau pe acolo să o vadă în acest fel. Aşa mi se pare mie că arată ce ai făcut tu. Ştiu cîte ceva despre grădinărit şi...

– Spune-mi şase plante din grădina casei MacNamara, zise ea pufnind şi arătând cu degetul spre el.

– Păi, ai o urnă pe verandă cu o plantă heliotropă şi apoi mai ai pansele, lobelia şi lobularia maritima. Continuă tot aşa vorbind despre alte ghivece şi cuiburi din faţa casei.

Ea îl studie mai atent, îngustând ochii.

– Ţi-ai notat pe undeva toate astea?

– Remarc lucruri, mai ales dacă mă interesează. Poţi să te gândeşti la asta. Mai am vreo două săptămâni înainte de a începe treaba. Poate mai vii şi tu cu nişte idei şi putem să le discutăm. Aş putea... Se uită la ceas şi clipi. Dar acum trebuie să plec. Phoebe vine la cină în vreo două ore şi trebuie să...

– Du-te, murmură Ava. Cred că voi mai rămâne puţin pe aici, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Sigur, uită-te cât vrei şi pe unde vrei. Se ridică şi se întoarse pentru a privi casa. Chiar mi-ar plăcea s-o readuc la viaţă. Gândeşte-te la asta, da?

– Mă voi gândi.

Ava se aşeză la loc după ce el dispăru cu maşina. Se aşeză, zicându-şi că probabil era nebun. Apoi se ridică, studie casa şi se plimbă în jurul verandei. Se gândi la grădina pe care o avusese în West Chatham. Cât de tare îi plăcuse să o transforme într-o expoziţie florală. Cum făcuse rost de sol, îl fertilizase şi adusese muşchi. Cum săpase, plantase, asudase şi smulsese buruienile. O transformase într-un cămin, se gândi ea. O făcuse perfect, fără ca măcar să-i treacă prin cap că în grădina ei era un şarpe. Nu-i trecuse prin cap nici că va trebui să plece din peisajul de vis pe care-l crease cu dificultate.

N-ar fi fost extraordinar dacă putea să facă asta? Dacă ar fi putut să scape de tot ce era mort şi urât şi să creeze ceva frumos aici? Pentru niciun alt motiv în afară de frumuseţe.

Da, decise ea. Era ceva la care trebuia să se gândească.

15

Aproape se convinsese să renunţe de a merge la Duncan, lucru care, bineînţeles, era o nebunie. Voia să meargă. Dorea foarte tare să termine ce începuseră pe verandă, cu câteva seri în urmă.

Dar Phoebe Raţionala intrase peste Phoebe Dornica şi, la naiba, adusese nişte puncte de vedere extrem de valabile pe drumul de la muncă spre casă şi chiar şi acum, în drum spre insulă.

Trebuiau să se cunoască mai bine. Era, fără nicio urmă de îndoială, un bărbat atrăgător şi interesant, dar de ce atâta grabă? Nu ar fi fost mai raţional, a se înţelege mai sigur, dacă s-ar fi

întâlnit de câteva ori în public înainte de a merge la el, acolo unde rezultatul final era inevitabil?

Se putea contrazice în această privință și o făcu. Îi plăcea Duncan, îi plăcea compania lui și era puternic atrasă de el și fizic.

Dar ce știa despre el cu adevărat, în afară de ce era la suprafață? Ar fi putut la fel de bine să fie unul dintre tipii care se folosesc de afabilitate ca de o armă cu care cuceresc câte o femeie în fiecare săptămână. Ar fi putut să fie versiunea masculină a mamei lui Celene, ocupat cu jucatul pe degete. Oare chiar voia să devină una dintre jucăriile lui?

În fond care era problema? Nu putea și ea să se vadă cu un bărbat, nu putea să se culce cu el, fără să ceară sau să ofere exclusivitate? Merita și ea puțină distracție și companie și un sex al naibii de bun.

Așa că taci dracului din gură, își zise.

El se amesteca în viața ei. Cel puțin așa putea să considere ea, care avea niște detectoare imense de cinism și suspiciune. Un magazin pentru ceea ce făcea mama ei, o slujbă pentru Ava. Ce mai urma? Să cumpere un magazin de pantofi pentru Carly?

Sigur că era ridicol și reacționa disproporționat. Era mult prea protectoare. Cu siguranță că nici mama ei și nici Ava nu se gândeau la oportunitățile ce le fuseseră oferite ca la un amestec în viața lor. În fond chiar se pricepeau la lucrurile pe care le făceau.

Problema era că ea putea să interpreteze acțiunile lui, relația aceasta, totul, în diverse forme. Asta dacă voia să fie obsesivă și mofturoasă, în loc să își asume un risc și să se bucure de clipă.

În plus, era prea aproape de casa lui pentru a da înapoi ca o idioată agitată și a se întoarce acasă.

Aveau să vorbească, doar să vorbească despre ce se întâmpla, despre care era treaba cu propunerea pe care i-o făcuse

Avei. Vor mănânca pizza, vor bea vin şi vor face conversaţie, ca două persoane mature, despre unde şi dacă vor face ceva.

Dacă Phoebe Raţionala nu era mulţumită cu asta, n-avea decât să se dea jos din maşină şi să se care acasă.

Îşi aduse aminte că prima dată când venise la el şi-i văzuse casa fusese traumatizată. A doua oară fusese după apusul soarelui. Acum, în plină lumină, şi ea fiind în deplinătatea facultăţilor mintale, privea casa dintr-o altă perspectivă.

Era minunată, cu ferestre înalte, terase şi verande. Şi, bineînţeles, avea o intrare elegantă, cu coloane albe.

Aleea era fermecătoare. Se putea imagina stând la capătul ei privind grădina şi râul. Şi da, mai erau grădinile, cu urcuşuri şi coborâşuri, poteci şi bariere. Fie se pricepea la grădini, fie angajase o armată de oameni care se ocupaseră de peisaj. Lucru care, până la urmă, nu conta. Nu trebuia neapărat să sădeşti şi să sapi, să altoieşti şi să pliveşti pentru a putea aprecia frumuseţea peisajului.

Rezultatul era un minunat colţ de insulă ce trăia în soare şi umbre, mirosuri, imagini şi culori, toate în jurul casei impozante şi primitoare în acelaşi timp.

Trebuie să fii oarecum vizionar pentru a face aşa ceva, se gândi ea.

Mergea pe alee, bucurându-se de simţămintele romantice, sperând la vin, pizza şi conversaţii pe verandă, acolo unde se simţeau cel mai bine mirosurile stârnite de briză.

Duncan deschise uşa înainte ca ea să ajungă acolo şi rămase în prag, privind-o în timp ce se apropia.

– Mă simt de parcă ar fi trebuit să mă îmbrac cu o rochie albă, spuse ea, şi o pălărie cu boruri mari, la fel ca şi travestitul care semăna cu Julia Roberts şi cu care am discutat ieri. Doar că pălăria mea ar trebui să aibă violete, prinse în panglică.

– Arăţi perfect cum eşti, chiar dacă, din câte mi-am dat eu seama, nu eşti travestit.

– Poate că era transsexual. Nu am vrut să o întreb aşa de repede după ce am făcut cunoştinţă.

– Mi-e totuna. Îmi place rochia ta.

– Mulţumesc. Poate că nu ar fi apreciată la o paradă a modei, dar îmi place bumbacul. Ai avut o zi încărcată.

– Totul este relativ, spuse el întinzându-i o mână pentru a o conduce în casă.

Ea nu se aştepta la ceea ce urmă. Instinctele ei de poliţist şi de femeie nu prea aveau valoare, avea să se gândească ea retrospectiv. Dar în acel moment, cu spatele lipit de uşă şi cu gura lui lipită de a ei, gândurile nu-şi mai aveau rostul.

Poate că îşi pusese mâinile pe umerii lui ca să-l oprească – hei băiete, ia-o încet –, dar, cum-necum, se trezi că-l îmbrăţişează.

El îşi trecu mâinile prin părul ei, pe umeri şi apoi îi mângâie trupul cu atâta pricepere că orice idee de împotrivire zbură pe fereastră. Cu gura sub asaltul buzelor lui şi sângele înfierbântat, trupul ei deveni sclavul momentului.

S-ar fi oprit, dacă ar fi scos un pistol, sau o armă, probabil că s-ar fi oprit. În schimb auzi doar cum poşeta ei aterizase pe podea.

Apoi o lipi de el, o cuprinse cu braţele puternice şi îi muşcă buza inferioară. Ea gemu şi tremură. Şi aroma ei păru a se ridica precum o invitaţie, precum un drog.

Îi ridică rochia, dând la iveală picioarele superbe, şi-i mângâie pielea fierbinte şi micul petic care o acoperea. Acolo nu era cald, ci fierbinte. Fierbinte şi umed şi deschis. Îl presă cu şoldurile, îl împinse şi apoi gemu pe un ton jos, îşi înfipse unghiile în el şi-l muşcă de umăr.

Începu să-i desfacă nasturele de la pantaloni, cu corpurile lipite unul de altul.

Acum, acum, acum, chiar în clipa aceasta. Oh, Doamne! Nu-şi dădu seama dacă o spusese cu voce tare sau doar o gândise. Nu ştia dacă avea să mai supravieţuiască încă zece secunde dacă nu-l simţea în ea chiar în clipa aceea.

Şi când el intră, când se înfipse în ea, nu se mai gândi deloc la supravieţuire.

Repede, o mişcare aproape violentă, împingere după împingere. El îi umplu spaţii de care uitase că sunt goale, aprinse locuri de care uitase că se răciseră.

Nimic nu o mai deranja, nimic nu o mai durea. El îi ţinu mâinile deasupra capului cu o mână până când orgasmul aproape o făcu bucăţi. Când termină şi el, îi simţi respiraţia îngreunată la ureche. El o lipi de uşă şi ea-şi dădu seama, când deveni conştientă, că o făcea atât pentru a-şi ţine el echilibrul, cât şi pentru ca ea să nu cadă din picioare.

– Mulţumesc, spuse ea.

– A fost cel puţin în proporţie de cincisprezece la sută plăcerea mea.

Ea râse şi el se depărtă, privind-o cu atenţie, studiindu-i faţa după ce-i dădu părul într-o parte.

– Iniţial aveam de gând să facem totul în altă ordine de desfăşurare.

Aproape că reuşea să se concentreze din nou, şi, Dumnezeule, ce mult îi plăcea culoarea ochilor lui.

– Ordine de desfăşurare.

– Ştii, să bem ceva pe verandă, sau să ne plimbăm prin grădină. Să mâncăm şi să facem conversaţie. Apoi mi-am dat seama că nu mă voi gândi decât la sex în tot acest timp şi-mi voi strica pofta de mâncare.

În vreme ce vorbea o mângâie pe picior, ceea ce o făcu să se înfioare. Apoi îi trase rochia la loc.

– Asta e una, spuse el, şi cred că şi tu gândeai la fel. Te invitasem la cină şi ţi-aş fi stricat apetitul. Nu aşa trebuie să ne purtăm cu oaspeţii.

– Să înţeleg că ne-am avut la uşa de la intrare pentru că nu ai vrut să fii nepoliticos?

El îi zâmbi.

– Exact. E singurul motiv. Poţi să stai?

– Cred că da.

Duncan se dădu înapoi, se uită în jos, se aplecă şi-i culese slipul rupt.

– Ups, spuse el.

Ea râse.

– Nici nu ştiu de ce m-am obosit să-mi iau lenjerie elegantă.

– O clipă i-am apreciat. Dacă vrei îţi împrumut o pereche de boxeri.

– Pas, dar mulţumesc. Mă duc până la baie.

– Da, sigur. Ascultă, Phoebe... Puse slipul rupt în buzunar. În ordinea pe care o prevăzusem era şi faptul că mă voi îmbrăca puţin mai bine.

Se uită la el, nedumerită. Apoi îşi dădu seama ce voia să spună şi zâmbetul îi dispăru.

– Oh, oh, Doamne.

– N-am mai raţionat, spuse el. Mi-e...

– A fost reciproc. Înmărmurită se frecă între sâni, acolo unde inima îi bătuse cu putere. Iau anticoncepţionale, dar...

– Dar, spus el dând din cap, pot doar să-ţi spun că de obicei sunt mult mai atent. Putem face testul de sânge, dacă eşti îngrijorată. Pot să-ţi spun şi că e pentru prima dată când uşa de la intrare a fost folosită în acest fel. S-ar putea să o pun pe un piedestal, dar, deocamdată, sunt gata să-mi dau sângele, ca să te linişteşti.

– Hai să spunem că de acum încolo vom fi mai precauţi.

– Bine.

Îşi luă poşeta de pe jos.

– Mă întorc într-o clipă.

În oglinda din baie îşi examină chipul răvăşit. Părul îi era în dezordine, dar în rest toate erau bine. Dumnezeule, cât de bine. Însă nu putea să mai fie la fel de neprevăzătoare. Data viitoare, îşi spuse, va avea prezervative în poşetă.

Când ieşi de la baie, Duncan dispăruse. Îl strigă şi începu să meargă spre camera de lângă bucătărie, de unde îl auzi răspunzându-i. Camera de petreceri, decise ea. Avea un bar mare, mai multe scaune comode şi postere cu vechi reclame din ziare. Toate stilizate.

Mai erau şi o masă de jucat cărţi, la fel de veche ca şi barul, şi dulapuri pline cu tot felul de obiecte. În unele erau bomboane Pez, remarcă ea amuzată.

– Clubul domnilor, spuse ea.

– Cam aşa ceva, zise Duncan şi ieşi de după bar cu două pahare de vin. Ţi-e foame?

– Cred că deja te-ai ocupat de problema asta.

El zâmbi scurt, satisfăcut.

– E bine, pentru că am sunat după pizza, dar le-am spus să o aducă cam într-o oră, m-am gândit că poate vrei să bem un pahar în grădină şi să privim apusul.

– Este exact ce vreau.

Ieşiră împreună pe verandă.

– Îmi place vinul, spuse ea după ce luă o înghiţitură. Şi grădina e ca un colţ de rai.

– Sunt o mulţime de locuri secrete. Odată ce am început să o aranjez, m-am lăsat dus de val.

– Aşadar, spuse ea coborând pe pajişte, de ce nu-l angajezi pe cel care ţi-a făcut grădina ca să ţi-o aranjeze şi pe cea de la magazin?

– Ai vorbit cu Ava.

– Este entuziasmată şi speriată în egală măsură.

– Ei bine, uite cum stă treaba. Locul ăsta în parte l-am proiectat eu. De fapt, nu chiar proiectat, ci făcut. Am fost ajutat, dar a ajuns aşa, după tot felul de modificări.

– Indiferent care a fost proiectul original, acum ţi se potriveşte perfect, spuse Phoebe uitându-se împrejur. E frumos şi sugestiv, lucru care-i intensifică şarmul.

Se uita la ea, doar la ea.

– Faptul că tu eşti aici îi măreşte şarmul.

Phoebe făcu o plecăciune ironică.

– Ce galant eşti.

– Dacă aş fi, aş fi spus ceva de înflorit, sau aşa ceva.

– Te descurci destul de bine şi aşa. Cât despre Ava?

– Da, Ava şi casa aceea. Nu cred că voi avea timp să o aranjez eu şi nu voiam să pun o echipă să lucreze acolo. Voiam o femeie sensibilă, o femeie care înţelege o astfel de casă, o zonă ca asta, care să ştie cum să aranjeze peisajul, şi să aleagă culorile astfel încât oamenii care trec pe acolo să spună: „Aceasta este Savannah, chiar aici!" Îmi place cum a făcut grădina voastră.

Trecură printr-o poarte de fier, ornamentată. Phoebe înţelese imediat ce voise să spună cu secretele. Era o mică insulă pe insulă, de linişte şi şoapte, cu un lac pe care creşteau clopoţei şi o statuie cu o zeiţă cu aripi.

Se duse la o bancă de marmură albă şi se aşeză.

– Deci nu este doar o faptă bună?

– Nu mă deranjează faptele bune sau minţile suspicioase, aşa cum este a ta, şi nici să fac un profit doar pentru că ştiu cum să aleg oamenii care se potrivesc diferitelor proiecte.

– Ai ales vreodată greşit persoanele?

– De câteva ori, dar nu cred că este cazul cu Ava.

– Nici eu. Avea o casă în West Chatham, când era căsătorită, şi a făcut o grădină uimitoare. S-a scris despre ea şi în *Case din Sud.* Ştiai asta, nu?

– E posibil să fi citit întâmplător.

– Eşti mai deştept decât pari şi asta este un compliment.

– Şi tu, spuse el şi se aplecă pentru a o săruta. Vrei să ne plimbăm puţin, să mergem până la dig?

– Da, mi-ar plăcea.

Cărări pietruite, arcade, vase din cupru, uşor înverzite şi muzica încântătoare a brizei care trecea prin nişte tuburi metalice.

Soarele apunea, transformând culorile mlaştinii în umbre

tremurătoare. De pe dig vedea alte case, alte grădini şi ceea ce i se părea a fi un băieţel care stătea la capătul digului, pescuind.

– Tu faci vreodată asta? Pescuieşti aici?

– Sunt un pescar mediocru. Prefer să stau aici cu o bere şi să-i las pe alţii să bage viermii în apă.

Se întoarse şi remarcă cât de departe ajunseseră.

– Pământul se întinde mult mai mult decât am crezut. Şi acolo, remarcă ea, se vedea apa cristalină a unei piscine. Încă nu reuşesc să mi te imaginez ca un mic gentleman de la ţară. Ce-ai zice să-mi spui povestea aia lungă cu felul în care ai ajuns aici?

– Nu este chiar atât de interesantă.

– Poate pentru tine. Sau crezi că nu este interesantă pentru mine?

– Probabil că amândouă.

– Acum, chiar că mi-ai stârnit curiozitatea şi, dacă nu-mi spui, va trebui să-mi imaginez eu tot felul de lucruri. Ca de exemplu faptul că ai construit casa pentru o femeie, care ţi-a frânt inima, părăsindu-te pentru un alt bărbat.

– Nu este departe de adevăr.

Phoebe deveni brusc serioasă.

– Îmi pare rău, a fost o glumă proastă. Ar trebui să mergem către casă, nu crezi? Nu aş vrea să-l ratăm pe cel care aduce pizza. Mi-ar face mare plăcere să mâncăm pe verandă, sau în grădină, spuse ea îndepărtându-se de dig. Nu...

– Am construit-o pentru mama.

– Ah. Auzi ecourile nefericirii care răzbăteau din vocea lui, dar tăcu.

– Cred că nu aici începe de fapt povestea. Mama avea şaptesprezece ani când m-a născut. Am putea spune că a fost o mare greşeală. Nici tata nu era mai în vârstă. Dintr-un motiv sau altul, au decis să păstreze sarcina şi să se căsătorească. Le sunt recunoscător, normal, cel puţin în ceea ce priveşte prima parte a deciziei, dar căsnicia nu a fost cea mai inteligentă

alegere. Se certau tot timpul, timpul pe care-l petreceau împreună. Ea îi spunea că e leneş, iar el că e o cățea. Ea îl acuza că bea prea mult, el că ea nu făcea curățenie. Distracție în casa familiei Swift.

– Este greu pentru un copil să crească într-o familie unde se petrec astfel de lucruri.

– Da, chestia e că amândoi aveau dreptate. El era leneş şi bea prea mult. Ea era o ticăloasă şi nu făcea curățenie. Aveam zece ani când el a plecat. Mai plecase de câteva ori, la fel şi ea, dar de data aceasta nu s-a mai întors.

– Vrei să spui că nu l-ai mai revăzut niciodată?

– Foarte mulți ani. Dumnezeule, ce ofticată era. S-a răzbunat ieşind cu mulți bărbați şi făcând ceea ce voia. Mai tot timpul mă întrebam dacă e conştientă că exist. Şi ca să-i aduc aminte, intram în tot felul de belele. În general mă băteam. Cinci ani de zile am fost copilul-problemă al cartierului.

Phoebe nu spuse nimic, doar îşi trecu degetul peste cicatricea pe care el o avea deasupra sprâncenei.

– Da, o urmă a unei lupte, nu e mare lucru.

– M-a intrigat de când te-am văzut prima dată. O cicatrice aici, o gropiță acolo, spuse ea punând degetul pe obrazul lui. La extremități opuse. Cam aşa eşti tu, Duncan. Ce s-a întâmplat în cel de-al şaselea an? Cum ți-ai pierdut titlul de copil-problemă al cartierului?

– Eşti isteață. M-am dat la un puşti care era mult mai puternic decât părea a fi. Nu m-a bătut măr, dar ne-am bătut rău.

– Şi apoi ați devenit cei mai buni prieteni, concluzionă Phoebe. Nu ăsta e clişeul?

– Nu-mi place să fiu aşa de previzibil, dar eşti aproape de adevăr. În vreme ce ne umpleam de sânge şi mă întrebam dacă nu cumva aveam să-mi pierd titlul, a apărut tatăl copilului. Un tip masiv, care ne-a despărțit. Ne-a spus că trebuie să ne punem mănuşile şi să o facem ca nişte bărbați adevărați. Tatăl puştiului

îşi câştigase existenţa ca boxer. Nu e de mirare că Jake aproape m-a bătut.

– Şi cine a câştigat titlul în ring?

– Niciunul dintre noi. Nu am ajuns la partea cu mănuşile. Tatăl lui Jake m-a luat la ei, ne-a spălat pe amândoi la chiuveta din bucătărie în vreme ce soţia lui mi-a pregătit o pungă cu gheaţă şi o limonadă. Încă nu te-ai plictisit? Ţi-am spus că e o poveste lungă.

– Nu sunt nici pe departe plictisită.

– Ei bine, pentru a putea să asculţi restul poveştii, mai ai nevoie de un pahar de vin.

Phoebe se spijini de balustradă şi-l aşteptă să se întoarcă cu paharele pline.

– Unde rămăsesem?

– La masa din bucătăria părinţilor lui Jake, bând limonadă.

– Şi fiind mustrat. Era pentru prima dată când cineva, în afară de profesori, care pe vremea aceea nici nu contau pentru mine, făcea asta. În acel moment mi-a trecut prin cap că din cauză că eram copilul-problemă al cartierului primeam tot timpul pumni în nas. Şi care era scopul? Oricum mama nu-mi spunea nimic, nici dacă veneam acasă plin de sânge. Aşa că am renunţat la centura mea.

– Cam câţi ani aveai, cincisprezece?

– Cam pe acolo.

– Erai cam tânăr să ai o revelaţie, dar înţeleg genul acesta de revelaţii pe care le poţi avea în tinereţe.

Duncan o privi drept în ochi.

– Da, cred că înţelegi, spuse el.

– Asta avem în comun. Eu m-am mutat în casa MacNamara după ce am avut o revelaţie, dar povestea asta rămâne pentru o altă zi. Ce ai făcut după ce ai renunţat să mai fii copilul-problemă?

– Mi-am luat o slujbă, gândindu-mă că poate aşa mama va fi mulţumită de mine, şi mă va durea mai puţin decât bătându-mă cu pumnii goi.

– O alegere înțeleaptă. Dar ea nu fusese mulțumită, se gândi Phoebe, simțea asta în vocea lui. Ce slujbă ți-ai luat?

– Curățam mese și-i dădeam jumătate din câștigul meu săptămânal. Asta era bine. Nu a schimbat cu nimic lucrurile între noi, dar era bine. Începusem să cred că așa trebuie să fie viața pentru oameni ca noi. Părinte unic care încerca să-și câștige existența. Pur și simplu nu avea timp să-mi acorde atenție.

Tăcu o clipă.

– Bineînțeles că, și tu știi asta pentru că îți crești singură fata, nu este deloc adevărat.

– Știu că nu ar trebui să se întâmple așa.

– Când am împlinit optsprezece ani mi-a spus că trebuie să mă mut, lucru pe care l-am și făcut. Timpul a trecut și într-o bună zi am avut un client care nu avea cu ce plăti. Dintr-una într-alta i-am cunoscut familia. Nu avea tată, pentru că murise când Phin era mic, dar situația era aceeași. Nici el nu avea tată, dar mama, te asigur de asta, i-a băgat în seamă.

Phoebe se gândi la Mama Bee, la mâinile ei mari și privirea fixă.

– Chiar când nu doreau să o facă.

– Chiar și atunci. Avea o mulțime de copii, dar îi băga în seamă. Și pe mine la fel. Așa că am constatat că lucrurile pot sta și altfel. Cred că a venit pizza. O să dureze puțin. Dacă e Teto, îi cam place să discute.

– Bine.

Își bău vinul și se uită cum pe cer apăreau primele stele. Duncan se gândise că grădinile, casa, frumusețea locului o vor face pe mama sa să îl bage în seamă. Din păcate planul lui nu funcționase.

De ce rămăsese, se întrebă ea? Nu fusese dureros?

Duncan se întoarse cu o cutie de pizza, două farfurii deasupra și șervețele între ele.

– Le aranjez eu. Continuă-ți povestea.

– Cred că ar putea fi continuat aşa, însă am dat lovitura la loto.

El aprinse lumânările cât timp ea aşeză farfuriile şi şervetelele pe masă.

– „Localnic câştigă premiul cel mare doar pentru că a cumpărat şase doze de bere şi un bilet cu variantă simplă." A fost o superpetrecere. Cred că am fost beat două zile. Primul lucru pe care l-am făcut când mi-am revenit a fost să merg acasă la Mama Bee. I-am cumpărat o lampă, ca aceea cu duhul din lampă. I-am spus să o frece şi să-şi pună trei dorinţe şi eu aveam să i le împlinesc pe toate trei.

– Eşti teribil de simpatic, spuse Phoebe încet şi se aşeză la masă.

– Am crezut că sunt cel mai deştept. A fost de acord şi şi-a pus cele trei dorinţe. Prima a fost să nu cheltuiesc banii ca un idiot şi să uit că am creier. A doua, să folosesc această ocazie, acest dar şi să fac ceva în viaţă. Cred că arătam ca un balon care se dezumfla, pentru că ea se prăpădea de râs şi apoi m-a pocnit peste mână. Mi-a spus că dacă voiam să-i ofer ceva, dacă aveam nevoie să fac asta pentru a fi fericit, puteam să-i ofer o pereche de pantofi roşii cu toc. Mărimea patruzeci şi patru. Ar fi fost ceva să meargă duminica la biserică cu pantofii ăia.

– Cred că o iubeşti mai mult decât orice.

– Da. Şi am încercat să mă ţin de cuvânt şi cu celelalte dorinţe. Pantofii roşii n-au fost o problemă. Să nu fiu idiot a fost mai greu. Asta e, dacă dai bani în stânga şi dreapta te poţi simţi important, până când, ca atunci când primeşti un pumn în figură, începi să realizezi că e o mare tâmpenie.

– Dar tu nu eşti deloc prost.

– Am avut şi eu momente. Puse pizza în farfurii. Am cumpărat pământul ăsta pentru mama şi am construit casa. O auzeam spunând că nu dorea decât să plece din blestematul de oraş. Eu puteam să fac asta şi mă gândeam că voi deveni important pen-

tru ea. Între timp îi dădeam bani, desigur. Am mutat-o într-o casă drăguță cât timp se construia aceasta. A apărut și bătrânul. Nu am fost așa de ușor de prostit. I-am dat douăzeci și cinci de mii de dolari, cât mi-a cerut, dar l-am pus pe Phin să facă un contract. Nu mai putea să vină să-mi ceară alții. Nu-i mai dădeam și puteam chiar să-l acționez în justiție pentru hărțuială. Probabil că nu ar fi ținut, dar tata nu era cel mai deștept pui din cuib, așa că a luat banii și a dispărut din nou.

– Probabil că te-a durut.

– Ar fi trebuit, spuse Duncan după o clipă, dar de fapt, nu m-a durut deloc. Bău vin și luă din pizza. Am adus-o pe mama aici când casa era aproape gata, când era destul de ușor să-ți dai seama ce avea să fie. I-am spus că era pentru ea, că i-o voi mobila așa cum va dori și că nu mai trebuia să muncească. S-a plimbat prin camerele goale și m-a întrebat de ce dracu' credeam că ar vrea să locuiască aici, într-o casă mare cât un hambar. I-am spus că nu-și dădea seama cum avea să arate. Că-i voi angaja o menajeră, un bucătar, orice și-ar dori. S-a întors și s-a uitat la mine: „Vrei să-mi oferi ceea ce-mi doresc? Ia-mi o casă în Vegas și dă-mi cincizeci de mii. Asta vreau." N-am făcut-o. Nu atunci. Tot speram să-și schimbe părerea, odată ce avea să vadă casa terminată. Am adus-o din nou când a fost gata și am forțat-o să intre înăuntru. Grădina fusese deja aranjată și mobilasem câteva camere, astfel încât să-și dea seama cum arăta cu adevărat.

Phoebe îi atinse ușor mâna.

– Dar nu era ceea ce-și dorea.

– Nu, nu era. Voia o casă în Vegas și cincizeci de mii. M-am tocmit. I-am spus să stea aici șase luni și dacă nu-și schimbă opțiunea o să-i iau o casă unde vrea și o să-i dau cincizeci de mii. A fost de acord și șase luni mai târziu mi-a spus să vin până la ea. Deja împachetase. Avea numărul unui agent imobiliar cu care lucrase și alesese deja casa. Mi-a spus să mă ocup de cumpărarea casei și între timp să-i trimit un cec

la cazinoul Caesars. Am decis că era momentul să mă opresc de la a mai lua pumni în cap. L-am pus pe Phin să facă un alt contract, apoi m-am dus în Vegas, am încheiat afacerea şi i-am dat hârtiile, pe care le-a semnat fără să clipească. A luat cecul şi asta a fost tot.

– Acum cât timp se întâmplau toate astea?

– În urmă cu aproape cinci ani. Şi-a luat o slujbă de chelneriţă şi i-a atras atenţia unuia care a câştigat bine. A plătit pe cineva să dea de bătrânul meu şi au divorţat legal. S-a recăsătorit doi ani mai târziu.

– Şi tu ai rămas aici.

– Mi s-a părut că e păcat să rămână de izbeliţte locul ăsta. M-am gândit să-l vând, dar m-am cam ataşat de el. Şi mai însemna ceva. Îmi aminteşte că uneori nu poţi obţine ce vrei, chiar dacă joci corect. Aşa că mai bine cauţi altceva.

Era absolut uimitor, se gândi ea. O singură seară îi satisfăcuse şi raţiunea şi dorinţa. Nu făcuse doar sex miraculos, nu îl cunoscuse doar mai bine, ci ajunsese şi să-l înţeleagă.

– Nu trebuie să-ţi spun eu că nu te merita.

– Nu. Poate că-l merita pe copilul-problemă al cartierului, dar nu pe cel ce hotărâsem să devin, cu puţin ajutor din partea prietenilor.

– Tu ai cumpărat casa pentru Mama Bee, cea unde am fost la grătar?

– Toţi copiii, inclusiv eu, am făcut asta acum trei ani. Din partea noastră, a tuturor, a primit-o, dar nu şi dacă venea de la unul singur. Vezi diferenţa.

– Da. Şi Jake? Ce s-a întâmplat cu el?

– Se ocupă de construcţii când cumpăr câte ceva. Tatăl lui s-a apucat de construcţii când s-a lăsat de box, cu câţiva ani înainte de întâlnirea mea cu ei. Jake a intrat şi el în afacere. Se pricepe.

– Sunt sigură. Îi mai puse o bucată de pizza în farfurie. Chiar ai fler în materie de oameni.

– Da, spuse el şi-şi puse mâna peste a ei. Cu câteva excepţii dezamăgitoare, chiar am ştiut să-i aleg.

16

Duncan o conduse la maşină.

– Aşadar, ce spui, ieşim cu barca într-o seară?

– Cred că ar fi foarte plăcut... într-o seară, dar mi-e cam greu să lipsesc prea multe seri de acasă. În plus, ai avut noroc că nu am fost sunată niciodată de la serviciu. Se întoarse şi se spijini cu spatele de maşină. Îţi complici viaţa ieşind cu o poliţistă, care pe deasupra mai e şi părinte unic.

– Complicaţiile sunt interesante, mai ales dacă descoperi metode simple de a le evita. Se aplecă şi o sărută. Într-o seară, atunci.

– Bine. Dădu să deschidă portiera, dar se opri. Haide la cină săptămâna asta. Nu ar fi fără complicaţii, dar mama e deja îndrăgostită de tine.

– Da? Ei bine, dacă nu ajung niciunde cu tine, mă dau la ea. Îi aranjă părul după ureche. Face nişte prăjituri grozave.

– Cu siguranţă. Joi îţi convine? Aşa le dau destul timp să îşi facă griji, dar nu îndeajuns pentru a mă înnebuni pe mine.

– Joi e bine.

Phoebe îşi plecă privirea.

– Nu trebuie să verifici în carneţel? Poate ai alte întâlniri?

– Joi e bine, repetă el şi de data aceasta, iar când o sărută o făcu să se înfierbânte din nou.

– Bine, spuse ea frecându-şi buzele una de alta. Bine, mai bine plec înainte să mă gândesc că şi rămasul aici e o opţiune. Pentru că nu e, spuse dându-i un cot când el dădu să vorbească. Joi la şase, preciză ea râzând. E în cursul săptămânii şi avem şcoală.

– Câtă vreme nu trebuie să fac şi eu teme, e bine. Ai grijă cum conduci, Phoebe. Aşteaptă să ajungi acasă ca să te gândeşti la mine, altfel o să te înfierbânţi şi poate ieşi de pe şosea.

Plecă râzând, aşa cum îşi dorise şi el, se gândi ea. Totuşi, riscă să se înfierbânte, pentru că-i dăduse destule motive să se gândească la el.

Era amuzant şi interesant. Era bun la pat, sau, de fapt, la uşă. Se gândi că, deşi nu avea o experienţă sexuală bogată, avusese câteva relaţii şi fusese căsătorită câţiva ani. Cu toate acestea nu avusese o experienţă care să se compare cu ceea ce simţise cu Duncan în seara aceea.

Avea un stil fluşturatic, dar nu era neglijent. Roy fusese neglijent şi experienţa cu el nu şi-o dorea repetată.

Duncan nu dăduse cu piciorul prietenilor când venise bogăţia peste el. Phin era avocatul lui şi Jake contractorul. Îşi ţinea minte prietenii, iar pentru ea loialitatea reprezenta o calitate obligatorie.

Era fluşturatic şi loial, dar nu era genul de bărbat golden retriever. Prea multe straturi, prea multe experienţe. Unul dintre straturi era format doar din răni vechi. Cum reuşise să-l îngroape? Ştia multe despre rănile vechi şi despre cât de greu era să le dai uitării. Nu-şi purta rănile la vedere, în semn de mândrie, aşa cum o făceau mulţi. Poate că se tânguia din când în când, dar şi ea făcea asta ocazional. Oricum, părea să nu-şi lase rănile vechi să-i distrugă viaţa.

La capitolul acesta probabil că se descurca mai bine decât ea.

Oare îl ajutau şi banii? Normal că da. Însă avea sentimentul că el s-ar fi descurcat foarte bine şi dacă nu i-ar fi avut. Se gândea că banii îi treziseră ambiţia sau cel puţin îl făcuseră să înţeleagă că avea ambiţii şi că putea să încerce să le îndeplinească.

Şi ea avusese mereu ambiţii, multe extrem de clare. Şi cu cele mai multe se descurcase foarte bine. Se îndoia că putea fi interesată foarte mult de un bărbat, indiferent cât de bun era la uşă, dacă nu avea scopuri în viaţă.

Dar cât ştia ea cu adevărat despre scopurile lui Duncan? Baruri, un magazin în stadiul de proiect. Dacă le lua în considerare importanţa, nu reprezentau foarte mult. Ce altceva mai lăcea? Ce altceva îşi mai dorea? Unde altundeva umbla?

Şi uite unde ajunsese, se gândi ea oftând, să împartă firul în patru. Împăturea totul astfel încât modelul să-i placă. Era o calitate care o făcuse să fie un bun negociator, recunoscu ea, dar care avea mare legătură şi cu, cel puţin până recent, viaţa ei sexuală jalnică.

Şi atunci de ce nu se lăsa dusă de val? De ce nu lăsa pârâul să-şi urmeze cursul şi încerca să-l direcţioneze ea? Nu era cel mai uşor lucru de făcut, dar măcar putea încerca.

Duncan urma să vină la cină joi. Poate că vor ieşi în curând şi cu barca. Aveau să se tot întâlnească, să se simtă bine şi, dă Doamne, să mai facă sex. Iar apoi va vedea ce se mai întâmplă.

Când opri în faţa casei, se îndoia că s-ar putea simţi şi mai bine. Avea să arunce o privire la Carly, care, spre binele ei, ar trebui să doarmă buştean şi poate că va lua o cană de ceai la ea în cameră şi va încerca să-şi petreacă puţin timp, ca între fete, cu mama ei şi cu Ava.

Fredonând, încuie maşina şi porni pe alee.

Aproape că sări în sus. Abia reuşi să-şi înăbuşe scâncetul, ăsta era cuvântul potrivit. Poliţistă sau nu, tot o fetiţă rămânea. Orice fetiţă ar fi reacţionat la fel dacă ar fi văzut un şarpe mai mare de jumătate de metru pe scări.

Probabil că era de cauciuc, îşi spuse ea şi-şi apăsă palma în dreptul inimii, pentru a o pune din nou în mişcare. Probabil că unul dintre copiii din vecini îi juca o festă.

Poate că o făcuse Johnnie Porter, care locuia după colţ, pe strada Albercorn, era exact stilul lui. O să vorbească cu el. Câteva cuvinte dis-de-dimineaţă care....

Nu era de cauciuc, îşi dădu ea seama după ce se apropie mai mult. Nu era un şarpe de cauciuc de la magazin. Era real

şi aproape la fel de gros ca încheietura ei şi cu toate că nu putea să-i ia pulsul şi nici să cheme legistul, era cât se poate de mort.

Sau poate că dormea.

Stând la un metru distanţă îşi trecu mâna prin păr şi rămase cu privirea pe şarpe, pentru a sesiza dacă mişcă. Mort sau viu, nu putea să-l lase acolo. Dacă era mort, atunci era pur şi simplu o privelişte îngrozitoare. Dacă era viu, ar fi putut să se târască oriunde. Chiar în casă.

La acest gând se duse rapid la maşină şi deschise portbagajul. Îşi dorea să fi avut arma la ea, deşi nu era foarte sigură, în cazul în care şarpele s-ar fi târât, dacă ar fi avut ochiul destul de ager şi mâna destul de sigură pentru a-l nimeri.

– Trebuie să mă duc la poligon, murmură ea luând umbrela din portbagaj. Trebuie să mă duc la poligon şi să mă mai antrenez. Am cam neglijat asta. Oh, Doamne, la dracu'. Chiar nu vreau să fac asta.

Dar ce altceva ar fi putut face? Să fugă la un vecin, să-şi scoată telefonul şi să-l sune pe Carter? Vino şi ia un şarpe mort sau adormit de pe scări? Mulţumesc frumos. Dumnezeule!

Înghiţi în sec apropiindu-se încet, cu ochii pe jumătate închişi, şi lovi şapele uşor, cu vârful umbrelei.

Sări înapoi cu inima bătându-i nebuneşte. Creatura neagră şi îngrozitoare rămase nemişcată. După ce o mai lovi de două ori, îi decretă oficial moartea.

– Bine, gata acum. Fă-o. Nu te mai gândi la asta. Doar... Oh, oh, oh!

Bägă umbrela pe sub şarpe, încercând din răsputeri să nu-i tremure prea tare mâinile pentru ca să nu cadă „obiectul". Îl scăpă de două ori, înjurând de fiecare dată şi sărind înapoi, de parcă ar fi călcat pe cărbuni încinşi. Cleştii de la şemineu i-ar fi fost mult mai utili, se gândi ea, dar dacă intra în casă să-i ia, probabil că nu ar mai fi ieşit.

Reuşi să-l scoată în curte, dar deja era foarte agitată şi simţea un râs isteric gata să izbucnească. Aruncă şarpele şi umbrela aproape nouă în coşul de gunoi şi închise capacul.

Probabil că exista o lege care interzicea aruncarea de reptile moarte la gunoi. Dar la dracu' cu asta, decise ea. O să sune la compania de salubritate. Îl va mitui pe gunoier.

Se îndepărtă de pubelă. Picioarele o duseră până la veranda din spatele casei, unde se lăsă să cadă. Pisică blestemată. Avea să afle a cui pisică blestemată circula liberă, ucigând animale şi lăsându-le pe terenul ei.

Unde ar fi putut găsi o pisică un şarpe de mărimea aia în Savannah, nu putea să-şi explice. Nu, cu siguranţă că era opera unui idiot de copil. Johnnie Porter sau altul ca el.

Nemaiavând chef de ceai sau de discuţii, se ridică în picioare hotărând să se oprească direct în pat.

Auzi fluieratul când ajunse la uşă şi de data asta simţi fiorii direct în stomac.

Aproape plesni de bucurie! Nu-şi mai aducea aminte de când nu mai văzuse ceva la fel de amuzant. Aproape că îi dădură lacrimile. Trebui să şi le şteargă de mai multe ori pentru a vedea ca lumea prin binoclul cu infraroşu.

La naiba, cum sărise! Aproape că făcuse pe ea. Îl dureau coastele pentru că-şi reprima hohotele de râs. Se aşteptase să o ia razna, dar, la naiba, trebuia să admită că era făcută dintr-un aluat mai tare. Dar asta făcea ca lucrurile să fie mai amuzante şi mai interesante.

Avusese mare noroc că dăduse peste şarpele ăla şi că, după ce-i dăduse una în cap cu lopata, îi trecuse prin cap că-l putea folosi. Trebuia să recunoască, nu-şi imaginase că avea să-i placă atât de mult să o vadă cum se descurcă cu el.

Punea pariu că nu avea să adoarmă prea repede în noaptea aceea şi atunci când va adormi va visa şerpi.

Şi el? El se va duce acasă, va scoate fotografiile şi va mai râde puţin. Apoi va dormi ca un bebeluş.

Phoebe dormi prost. Îi treceau prin cap atâtea, încât curând după răsărit nu se mai chinui şi-l sună pe Carter.

Când răspunse Josie, Phoebe începu să se scuze, primind un mormăit drept răspuns. Apoi auzi vocea somnoroasă a lui Carter.

– Îmi cer scuze. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să aştept o oră mai decentă pentru a suna.

– Prea târziu.

– Ei bine, îmi pare rău, dar vreau să vii aici să te uiţi la ceva.

– Ce e? O sirenă? Un peşte cu trei capete? Noul Jaguar pe care mi l-ai cumpărat din dragoste frăţească? Pentru că altfel? Zzzzzzzz....

– Nu sforăi ostentativ, Carter. Am nevoie să-ţi dai fundul jos din apt, să-ţi pui nişte haine pe tine şi să vii aici. Chiar acum. Nu vreau să mai trezesc pe nimeni altcineva, aşa că vino prin spate, bine?

– Da, da, da. Iar faci pe şefa ticăloasă. Sper ca măcar să-mi faci o cafea.

Va veni. Va mormăi nemulţumit, dar va veni. Se îmbrăcă şi coborî în vârful picioarelor pentru a face cafea. Avea două căni în mână când ieşi afară să-l aştepte.

Fuseseră două furtuni în noaptea aceea, le auzise pe amândouă. Pietrele din curte încă erau ude de la ploaia care căzuse. În aer plutea o ceaţă uşoară, din aceea care dispărea într-o oră sau două, după care totul devenea strălucitor.

Îşi bău cafeaua şi privi stropii de apă care se scurgeau de pe frunzele micului piersic plantat de Ava cu un an în urmă.

Auzi paşii lui Carter la intrare şi deschise poarta grea de fier înainte ca el să ajungă acolo.

Părul îi era umed şi ochii încă umflaţi de somn. Purta pantaloni de trening, un tricoul cu „Universitatea din Savannah", şi încălţase o pereche de adidaşi vechi. Un cavaler în cea mai strălucitoare dintre armuri nu ar fi arătat mai bine în ochii ei.

Carter luă cafeaua din mâinile ei.

– Unde este cadavrul?

– În tomberon.

Se înecă cu prima înghiţitură de cafea.

– Cum?

– Cel de colo, spuse ea arătând cu degetul.

– Ai ucis pe cineva, Phoebs? Vrei să te ajut să-l îngropi aici în grădină la Ava?

Ea arătă din nou cu degetul. Ridicând din umeri, Carter se duse şi luă capacul de pe tomberon. Cafeaua dădu pe dinafară când el tresări, lucru care-i dădu lui Phoebe o oarecare satisfacţie. Apoi Carter se aplecă şi scoase şarpele mort.

– Mişto.

– Oh, te rog, chiar trebuie să... Scoase un ţipăt şi se lipi de perete când el flutură şarpele spre ea, zâmbind. Încetează! La naiba.

– Irezistibil. Ce tip mare şi prost să se târască până pe strada Jones, în grădina Avei.

– Nu l-am găsit în grădină. Vrei, te rog, să nu te mai joci cu el? L-am găsit pe trepte. E mort.

– Ce? Întoarse şarpele cu capul spre el, ca şi cum ar fi vrut să-i vorbească. Ce făceai acolo, uriaşule?

– M-am gândit că poate l-a ucis o pisică. Am găsit un şobolan mort în curte, nu cu mult timp în urmă. O pisică... Dar e atât de mare încât i-ar fi fost dificil unei pisici să se pună cu el. Sau poate nu. Dar de ce naiba ar tot lăsa o pisică chestii moarte pe lângă casă? Aşa că m-am gândit...

– Singura modalitate prin care o pisică l-ar fi putut ucide pe uriaşul ăsta ar presupune că a mânuit o lopată. Îi arătă lui

Phoebe capul şarpelui. Pisica poate ar fi mâncat din el, dar cu siguranţă că nu i-ar fi zdrobit capul ca pe o pătlăgică.

– Da, spuse ea şi expiră. Da, m-am gândit că probabil e ceva mai mult. Lovi cu piciorul în cutia pe care o adusese cu ea. Vrei, te rog, să pui chestia aia urâtă şi moartă aici şi apoi la gunoi? Şi nu mă atinge nici pe mine, nici altceva până când nu te speli pe mâini.

Carter puse şarpele în cutie.

– Zici că l-ai găsit pe scările din faţă?

– Da. Acum Carter nu mai zâmbea. Am ajuns acasă pe la unsprezece şi....

– De unde?

– Am avut o întâlnire, dacă vrei să ştii neapărat.

– Cu tipul de la loto?

– Numele lui este Duncan şi, da. Oricum, chestia aia era pe scări. Ceea ce înseamnă că cineva a pus-o acolo.

– Vreun copil tembel.

– Johnnie, îl ştii pe Johnnie Porter de după colţ? El este în capul listei mele.

– Vrei să vorbesc eu cu el?

– Nu, o voi face eu. N-am reuşit să mă uit iarăşi în gunoi şi să văd chestia aia mai de aproape.

– Pentru asta există fraţi. Aruncă cutia, puse capacul la loc, după care se întoarse spre ea, cu un zâmbet ştrengăresc. Mititica de Phoebe.

– Să nu îndrăzneşti să mă atingi după ce ai pus mâinile de pe şarpele ăla mort. Vorbesc serios.

– Vreau doar să-mi mângâi sora, să-i fiu alături în momentele...

– Dacă pui un deget pe mine o să regreţi. Ridică pumnii în poziţie de gardă. Ştii că te pot bate.

– Nu am mai testat asta de mult timp. Şi am fost mereu la sală.

– Oh, hai şi spală-te. Primeşti puncte pentru că ai venit să mă salvezi, la ora asta.

Îl conduse înăuntru şi stătu la masă cât el se spălă la chiuvetă.

– Carter, mai e ceva ce mi-a trecut prin cap, o altă posibilitate. Una în care nu este vorba de un copil tembel precum Johnnie Porter.

Carter o privi.

– Te gândeşti la un ticălos, nu la un tembel.

– Aşa e. Doar feste nasoale, nimic ameninţător, însă, totuşi... Şi mai era şi chestia cealaltă, spuse ea amintindu-şi de păpuşă. Voi vorbi cu Johnnie, dar am o... senzaţie de disconfort, să-i spun. Aşa că mă întrebam dacă nu ai putea să te plimbi pe lângă casă, poate după ore, doar o vreme. Nu trebuie să intri, ai pierde timp. Dar dacă ai putea să treci, în drum spre casă, când nu sunt eu pe aici, ar fi mai uşor.

– Ştii că o s-o fac. Iubire, dacă chiar te temi...

– O senzaţie inconfortabilă, îl corectă ea. Încă nu am ajuns la îngrijorare. Cred că-mi aduc aminte...

– Chestiile pe care le făcea Reuben. Cu buzele strânse, Carter se şterse pe mâini. Dezumfla cauciucurile maşinii, turna otravă pe florile pe care mama le planta afară.

Phoebe îl mângâie pe braţ. Amintirea era întotdeauna mai grea pentru Carter.

– Da. Mici răutăţi. Dacă Arnie Meeks este cel care face asta, cred că se va plictisi în curând.

– Sau situaţia se va agrava. O atinse uşor cu degetele, sub ochi, acolo unde vânătăile dispăruseră. Ar putea să vină din nou după tine, Phoebe.

– Nu este tipul care adoptă o abordare directă şi, crede-mă, nu mă va mai lua prin surprindere încă o dată.

– Nu, te-ai asigurat că nu, şi totuşi, tipul ăsta a reuşit să te bage în spital.

– Dar nu o va face din nou. De data aceasta îl strânse ea de braţ. Este o promisiune. Dădu din cap înainte ca el să aibă timp să spună ceva. Vine mama. Ai ieşit să alergi, da? Şi te-ai oprit la o cafea. Dacă aude de asta nu mai iese nici în curte.

Ştiind că ea avea dreptate, Carter încuviinţă şi făcu un efort să-şi alunge încruntarea înainte ca mama să intre în bucătărie.

– Hei, ia te uită! Ambii mei copilaşi.

Cercetările privind păpuşa nu duseseră la niciun rezultat. Modelul şi producţia fuseseră stopate în urmă cu trei ani şi niciun magazin din Savannah sau din împrejurimi nu o mai comercializa. Existau eBay[1], pieţele de vechituri şi alte asemenea locuri. Dar pentru că nu era o problemă de viaţă şi de moarte nu se puteau implica banii şi timpul poliţiei pentru a face mai multe cercetări.

Johnnie Porter fusese scos de pe lista suspecţilor, pentru că-şi petrecuse, împreună cu toată clasa lui, întreaga săptămână la şcoală.

Mai existau şi alţi băieţi-problemă, desigur, dar niciun nume nu-i venea în minte. Nu îi venea în minte niciun motiv, nici măcar în cazul lui Johnnie, pentru care să-i fi făcut de două ori acelaşi gen de farsă. Şi asta doar ei, din câte aflase discutând cu vecinii.

Îşi propuse să-şi facă un obicei din a merge prin piaţă şi în parc, după serviciu, şi să ciulească urechile pentru a auzi dacă nu cumva fluiera cineva acea melodie tristă. În noaptea aceea îşi instală un punct de supraveghere în spatele uşilor care dădeau pe terasă, în caz că cineva ar fi decis să-i mai lase alt cadou.

Stătea şi se balansa, cu binoclul în poală, şi se simţea ca bătrâna doamnă Sampson, de pe strada Gaston, care şedea în balansoar şi se uita la toţi şi la toate de la fereastra casei sale.

Dacă senzaţia de inconfort se va transforma într-un nod în stomac va cere ca o maşină a poliţiei să treacă pe lângă casă o dată sau de două ori pe noapte şi la fel şi ziua. Casa avea un sistem bun de alarmă, un lucru asupra căruia verişoara Bess

[1] Site de licitaţii online.

insistase. Ea era cea care îl arma seara, făcând ultimul tur al casei, când toți erau deja în pat.

Verișoara Bess îi spusese de multe ori:

Oamenii nu sunt buni de nimic, niciunul dintre ei. Asta, bineînțeles, era părerea verișoarei Bess. *Dar tu ești sânge din sângele meu, așa că te vei descurca.*

Mama, desigur, nu fusese destul de bună, își aminti Phoebe, decât să care, să aducă, să curețe și să slugărească în schimbul unui acoperiș deasupra capului ei și al copiilor ei.

Pe Carter, verișoara Bess nu se obosea nici măcar să-l disprețuiască. Coșmarurile din lunile de după Reuben erau un semn de slăbiciune pentru Bess și de sânge diluat, din partea mamei, normal. Un adevărat MacNamara nu ar fi putut să geamă în somn, chiar dacă avea doar șapte ani.

Dar cu Phoebe lucrurile stăteau altfel. Dacă ea îl apăra pe Carter, sau nu-și ținea gura, verișoara Bess nu protesta considerând că *măcar ea are șira spinării.*

Așa că avusese parte de lecții de pian pe care nu le dorise și la care nu se dovedise receptivă și de lecții de dans, care chiar îi plăcuseră. Serate muzicale, drumuri la magazinele bune, la saloanele corespunzătoare, chiar și o săptămână ciudată și amețitoare la Paris. Totul culminase cu extrem de plictisitorul și nesuferitul bal al debutantelor.

Fusese de acord cu asta doar după ce verișoara Bess îi promisese că o să-i plătească colegiul lui Carter, atunci când va veni vremea. Meritase să-i acorde o zi din viața ei, pentru cei patru ai lui Carter.

Desigur, verișoara Bess nu fusese deloc de acord ca Phoebe să intre în FBI. Nu fusese de acord nici ca ea să fie pregătită în Nord, atât de departe de supravegherea ei. Dar, lucru ciudat, fusese de acord cu Roy.

Și totuși, cât de satisfăcută fusese când Phoebe se întorsese, cu copilul, fără soț.

– Nu-i nicio surpriză că n-ai reușit să păstrezi un astfel de

bărbat când încerci să-ți faci nu știu ce carieră. Femeile au două variante: soț sau carieră, precizase ea.

– E o prostie. Slujba mea nu are nicio legătură cu motivul pentru care mariajul meu s-a sfârșit.

Murea, și Phoebe își dădea seama, simțea. În săptămânile de când nu mai trecuse pe acasă, verișoara Bess devenise doar piele și os, o piele care atârna. Doar ochii îi rămăseseră vii și privirea dură.

– S-a căsătorit cu tine pentru casa asta și nu poate fi acuzat. E normal să te căsătorești cu cineva pentru o proprietate.

– Dar nu vreau casa asta.

– Dar o ai, sau o vei avea. Așa va fi. Am trecut-o pe numele tău în urmă cu mulți ani. Nu i-am trecut în testament pe plângăciosul tău frate și pe slaba de înger de maică-ta.

– Ai grijă, spuse Phoebe apropiindu-se de pat. Ai grijă cum vorbești de familia mea.

– A ta. Chiar să arate cu degetul părea s-o obosească. Nu a mea. Tu ești singura mea rudă de sânge și casa asta rămâne celor de același sânge cu mine. Am făcut toate aranjamentele.

– Bine.

Bess zâmbi ușor. Lui Phoebe i se părea că pur și simplu i se topește carnea de pe oase. Așa murise Vrăjitoarea cea Rea. Se topise.

– Crezi că le-o vei putea da lor, după ce voi fi în mormânt. Crezi că nu va mai dura mult. Ai dreptate cu privire la partea a doua. Nu mai am mult de trăit.

– Îmi pare rău. Indiferent cât se certau, Phoebe tot simțea că-i pare rău. E ceva ce pot face pentru tine?

– Tot mai ai un punct sensibil. Lasă-l un timp și o să dispară. Casa îți revine ție. Dar să nu crezi că o poți da mamei sau fratelui tău. Am avut grijă să nu o poți face. Am pus bani deoparte pentru întreținerea casei. Vei afla asta de la avocați. I-am pus în custodie, așa că să nu crezi că-i vei putea lua cu ambele mâini. Sunt doar pentru casă. E scris clar.

– Nu vreau nici banii tăi.

– Foarte bine pentru tine, atunci, pentru că nici nu vei primi nimic. Niciunul dintre voi. Casa îi primeşte pe toţi. La moartea ta trece în proprietatea copiilor tăi. Dacă şi doar dacă te vei conforma condiţiilor. Vei locui aici, domnişoară, dacă vrei ca şi mama ta să stea sub acest acoperiş. Aici vei avea rezidenţa. În felul ăsta nu o vei putea face hotel, sau muzeu, sau spaţiu comercial. Este o casă şi aici vei locui de acum încolo.

Nu îi ţinea nici pistolul la tâmplă, se gândi Phoebe şi nici cuţitul la gât. Nu, nu, verişoara Bess nu agrea astfel de soluţii. În locul acestora îi ţinea ostatici pe cei pe care Phoebe îi iubea cel mai mult.

– Nu am nevoie de casa, de banii, sau de aprobarea ta. Înţelege bine. Îmi voi creşte copilul unde şi cum cred eu de cuviinţă, nu cum spui tu.

– Vei face cum vreau eu, sau mama ta pleacă. Afară din casa asta. Afară din casa pe care nu a mai avut curaj să o părăsească de ani de zile. Crezi că nu ştiu? O scot într-o oră, cu ţipete şi urlete. Îmi imaginez că o vreme va avea nevoie de o cameră capitonată.

– De ce te-ai purta aşa? Nu a făcut altceva decât să te slujească. De luni de zile îţi face baie şi-ţi spală plosca. Nici măcar o dată în toată viaţa ei nu ţi-a făcut ţie sau altcuiva vreun rău.

– Poate că ar fi fost mai respectată dacă ar fi făcut. Nu de mine, ci de ceilalţi. A ta. Nu rămâne aici, decât dacă rămâi şi tu. Dacă pleci, va fi dată afară. Eu am primit-o aici, v-am primit pe toţi. Tot eu vă pot da afară.

– Aşa ai spus mereu.

– De data asta, zise verişoara Bess zâmbind slab, m-am hotărât.

Phoebe se trezi tresărind. Auzise fluieratul? Oare îl auzise sau îşi imaginase? Se uită pe stradă cu binoclul de noapte, spre parc, dar nu văzu nimic.

Se frecă la ochi şi pe ceafă.

Verişoara Bess. Cât mai rezistase după ultima ei vizită? Doar câteva săptămâni grele şi mizerabile, în decursul cărora fusese inconştientă sau sedată ca să doarmă. Săptămâni suficiente pentru ca Phoebe să aibă timp să afle de la avocaţi, din testament şi alte documente, că unele lucruri nu sunt negociabile.

Nu mai avusese o altă conversaţie cu Bess în care aceasta să fie lucidă.

Şi iat-o, după ani de zile, tot în acea casă, stând la pândă.

Şi se părea ca aşa va fi mereu.

17

Razz Johnson avea ceva de dovedit. Şi intenţiona să o facă chiar azi. Lorzii chiar credeau că pot intra pe teritoriul lui? Să se ia de băieţii lui? Credeau că pot veni în cartierul de vest şi să-şi deseneze rahatul pe uşa lui?

Da. Aveau să-i înveţe ce însemna respectul.

Acum fratele lui era în spital şi probabil că murise. Îi scoseseră gloanţele din stomac, pe care le trăseseră în el Lorzii, când condusese banda trimisă de el pe domeniul lor, pentru a se răzbuna.

Dar T-Bone îi ordonase lui Razz să nu meargă, pentru că nu se descurca încă bine în război. Poate, poate că dacă ar fi fost acolo, fratele lui nu ar fi zăcut pe patul ăla de spital, gata să-şi dea duhul.

Razz ştia ce are de făcut. Ochi pentru ochi.

Mergea cu maşina pe strada Hitch, în teritoriul inamic. Furase maşina şi avea la el, pe scaunul din dreapta, şapca albastră, parte din uniforma de membru al gărzii. Dacă vreunul dintre Lorzi se afla pe stradă, nu voia să fie recunoscut ca făcând parte din banda Posse. Încă nu. Nu până va fi pregătit.

Era sub acoperire.

Se luptase ca să intre în bandă. Chiar dacă fratele lui avea un rang înalt, trebuia să dea dovadă că merită. Se lupta ca un demon când era vorba de bătaie, cu pumnii şi picioarele. Pur şi simplu nu se lăsa.

Era talentat la furat maşini şi prezenta încredere şi când era vorba de trafic de droguri, pentru că nu se droga. Dar până acum nu avusese de-a face cu cuţite şi pistoale.

T-Bone spunea că nu nimereşte niciun elefant şi acesta fusese un alt motiv pentru care nu-l luaseră în raidul de noaptea trecută.

Dar acum avea o armă de calibrul 45, semiautomată, cu un încărcător plin, aşezată sub şapcă. Şi nici nu mai tremura.

Avea de gând să golească încărcătorul în capul celui care-l împuşcase pe fratele său. Dacă cineva o să-i stea în cale, ei bine, o să-l împuşte şi pe acela. Ar fi fost ceea ce se numea „pagube colaterale".

Mergea la lumina zilei, îmbrăcat în culorile bandei sale. Şi dacă nu se va întoarce, ei bine, asta va fi şi gata.

Avea şaisprezece ani.

Parcă vizavi de magazinul de băuturi. Ştia că Clip folosea camera din spate pe post de „birou". Pierdea vremea pe acolo, mai făcea nişte afaceri, vorbea rahaturi, târfele îi făceau sex oral încercând să fie violate pentru a-şi găsi un loc în bandă.

Avea de gând să intre prin spate, asta voia să facă. Şi să scoată din joc paznicii, dacă era vreunul. Apoi va trece prin uşă şi va băga un glonţ între ochii ticălosului.

T-Bone o să fie mândru de el. T-Bone o să îşi regăsească dorinţa de a trăi când va afla că fusese răzbunat.

Îşi puse şapca, întorcând cu mândrie cozorocul spre dreapta. Sub haina albastră ascunse arma, înfigând-o sub cureaua pantalonilor. Cântărea cât un tun, când ieşi din maşina furată.

Baschetii erau albaştri cu dungi galbene. Bandana care-i

ieşea din buzunarul pantalonilor era de un galben-aprins. Culorile îl anunţau ca fiind din vest, ca făcând parte din banda Posse şi că furia şi durerea, nevoia de justiţie, erau atât de mari că se plimba astfel îmbrăcat pe strada Hitch.

Era pregătit. Era al dracului de pregătit să le provoace pagube. Să omoare.

Poate se vedea asta pe chipul lui. Se străduí să facă să se vadă. Rânji, semn al puterii, când văzu un grup de femei care îl priviră şi intră apoi înăuntru.

Da, târfelor. Mai bine fugiţi. Mai bine vă ascundeţi.

Când ajunse pe aleea care înconjura magazinul de băuturi îşi scoase pistolul de la centură şi îşi spuse că tremurul mâinii se datora excitaţiei nervoase, nu fricii. Îşi fixă în minte chipul lui T-Bone, aşa cum îl văzuse la spital. Deja mort, chiar dacă maşina aia respira în locul lui. Şi pe mama lor, stând pe pat, cu Biblia în mână, plângând. Fără să spună nimic, fără să se mişte, doar stând acolo cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Imaginile îl făcură să dea iute colţul şi să scoată un ţipăt din gâtlej în vreme ce degetul i se încleştă pe trăgaci.

Dar uşa din spate nu era păzită.

Simţea în urechi bătăile inimii. Era singurul lucru pe care-l auzea în timp ce se îndrepta spre uşă. Îşi şterse transpiraţia cu dosul mâinii. Pentru T-Bone, se gândi el şi lovi cu ură uşa până când aceasta se deschise.

Arma se porni de parcă ar fi fost vie, săltându-i în mână. Nici nu simţise când apăsase cu degetul pe trăgaci. Păruse să se pornească singură, făcând o gaură în perete, cam la jumătate de metru deasupra biroului de metal. Dar nu era nimeni acolo, nimeni care să primească un glonţ între ochi.

Braţul îi tremura când lăsă arma jos, uitându-se la camera goală. Vor spune că e un fraier şi vor râde. Asta îl va face pe T-Bone să pară fraier şi nu putea accepta.

Trebuia să facă ceva. Ceva măreţ.

Când uşa interioară se deschise şi bărbatul intră, ştiu ce avea de făcut.

– Numele celui care a luat ostatici este Charles Johnson, poreclit Razz, îi spuse detectivul Ricks, de la unitatea de combatere a bandelor criminale, lui Phoebe. S-au tras câteva focuri, dar nimeni nu este rănit. Are patru oameni acolo.

– Ce vrea?

– Sânge. Noaptea trecută a avut loc o ciocnire între bande, Posse din partea de vest, banda celui care a luat ostatici, şi Lorzii din est. Fratele mai mare al lui Johnson a încasat trei gloanţe. E în stare critică. Razz vrea să-l găsim pe tipul care, crede el, a făcut asta. Un individ pe nume Jerome Clip Sagget. Dacă i-l trimitem pe Sagget spune că va elibera ostaticii.

– Câţi ani are?

– Şaisprezece. În dosar nu are niciun fel de antecedente de violenţă. Până acum nu a făcut decât găinării. Cu fratele lui mai mare altfel stau lucrurile. E un adevărat băiat rău.

– Bine, spuse Phoebe şi studie jurnalul. Apoi îşi deschise trusa pe masa unde fusese instalat postul de comunicare. A vorbit cu tine?

– Repetă acelaşi lucru, dar, da. E în prima fază. Daţi-mi ce vreau sau se dezlănţuie iadul. A stabilit un termen limită, care expiră peste douăzeci de minute.

– Bine. Luă telefonul. I se răspunse la primul apel.

– L-aţi prins pe rahatul ăla?

– Razz, sunt locotenentul MacNamara. Sunt negociator din partea poliţiei.

– Du-te dracului, căţea.

În glasul lui se simţea furie, dar şi frică, disimulată.

– Pari supărat, te înţeleg. Am şi eu un frate.

– Crezi că-mi pasă de frate-tău? Mai bine l-aţi aduce pe rahatul ăla, altfel o încasează unul din rataţii de aici.

– Ne ocupăm de asta, Razz. Deocamdată îmi poţi spune

dacă toți sunteți teferi? Are cineva nevoie de asistență medicală?

– Or să aibă nevoie. Or să aibă nevoie de un sac pentru cadavre, de asta or să aibă nevoie. Vocea lui urcă cu un ton, de furie, dar și de teamă.

– Razz, încă nu ai făcut rău nimănui, nu-i așa? Deocamdată încercăm să facem astfel încât să fie bine pentru toți.

– N-o să fie bine până nu îi trag un glonț în cap lui Clip. După ce fac asta, totul e rezolvat.

– Înțeleg că vrei să-l răneşti pe cel despre care crezi că i-a făcut rău fratelui tău.

– Știu ce a făcut. Mi-a spus familia. Crezi că cei din familia mea mint?

– Vrei să spui că cei din familia ta au văzut ce i s-a întâmplat lui T-Bone?

– La dracu', da. Au mai fost împușcați încă doi, în afară de T-Bone, dar el e aproape mort. Și împuțitul care a făcut asta va da ochii cu mine. Aduceți-l aici, înțelegi ce-ți spun? Aduceți-l aici sau moare cineva.

Familie = bandă, scrise ea pe carnețel. *Mândrie și răzbunare.*

– Vrei să-l găsim noi pe acest om și să ți-l aducem, pentru ca tu să-l pedepsești?

– De câte ori trebuie să repet asta?

– Nu vreau să mă înșel, Razz. Încerc doar să înțeleg ce legătură au cei pe care-i ții tu acolo cu faptul că fratele tău a fost împușcat. Crezi că au fost și ei implicați?

– Ei nu înseamnă nimic.

– Chiar nu înseamnă nimic?

– Pierderi colaterale. Trag un glonț într-unul chiar acum dacă nu crezi ce-ți spun.

– Știu că ești convins de ceea ce spui, Razz. Vreau însă să înțelegi că, dacă vei face rău cuiva de acolo, nu vom mai putea rezolva nimic și nici tu nu vei mai putea încerca să obții ceea

ce-ți dorești. Încerc să iau legătura cu spitalul. Să vorbesc cu doctorii care îl îngrijesc pe fratele tău. M-am gândit că poate vrei să știi cum se simte. L-ai văzut azi?

Îl provocă să vorbească despre fratele său, făcându-l să uite de primul termen limită.

Adorarea eroului. Loialitate absolută. Când el îi spuse de mama lui, care plânsese la spital, mai află ceva despre el. *Nu mai are alți frați și nici tatăl nu apare în tabloul de familie.*

Găsiți-o pe mamă acum! Scrise ea pe o bucată de hârtie și i-o puse în mână lui Ricks.

– Nu vă e foame, Razz? Dacă vrei vă trimit niște sandviciuri.

– Am destule chipsuri și bere. Crezi că-s tâmpit? Crezi că nu mă uit la televizor? Nimeni nu intră aici, nimeni în afară de Clip.

– Nu intră nimeni dacă nu ești tu de acord.

– Poate că nu-i voi omorî pe ratații ăștia sau poate că o voi face și nu peste mult timp vor fi cu fața la pământ. M-am săturat să vorbesc cu tine. Dacă mai ai ceva de spus, mă suni ca să-mi zici că l-ați prins pe rahatul ăla.

Când întrerupse legătura, Phoebe se relaxă.

– Ați reușit să-l localizați pe acest Clip?

– S-a dat la fund, dar avem oameni care se ocupă de el.

– Dacă îi spunem că l-am prins pe Sagget s-ar putea să ne deschidă o ușă. Vreau să aflu imediat ce va fi descoperit.

Se uită la ceasul de pe perete. Era patru patruzeci și cinci. Avea șanse mari să întârzie la cină.

Duncan era destul de mulțumit de el însuși când sună la ușa casei de pe strada Jones. Fu și mai mulțumit când Essie îi deschise și un zâmbet larg îi înflori pe față.

– Dumnezeule! Cine e acolo?

Duncan vorbi din spatele unui buchet mare de maci.

– Ai dreptul la trei încercări. E vreun loc anume unde vrei să pun florile?

– Deocamdată lasă-le aici, până le găsim un loc. Cât de frumoase sunt! Hai înăuntru. Ai ajuns la timp. Ai adus şi vin?

– Nu sunt invitat foarte des să iau masa cu patru femei atât de frumoase. E o ocazie specială.

– Şi pentru noi. Luă sticla de vin şi făcu un gest cu mâna. Încă nu ai cunoscut-o pe nora mea, nu? Josie, el este Duncan Swift.

– E vorba de cinci femei frumoase. Îmi pare bine de cunoştinţă.

– A cincea e dată deja, spuse Carter intrând cu o tavă de antreuri. Carly era chiar în spatele lui, ducând o tavă ceva mai mică. Ce mai faci, Duncan?

– Bine. Hei, Carly.

– Mama o să întârzie. Lucrează.

– Se mai întâmplă. Dar se pare că e destulă mâncare să-mi ajungă o vreme. Oh, ţi-am adus ceva.

Privirea ei se fixă pe punga roz de cadouri pe care el o avea în mână.

– E un cadou?

– E un semn de apreciere pentru una dintre gazdele mele.

– Mulţumesc frumos, spuse ea politicos urmărită de privirea atentă a bunicii. Apoi ţipă de bucurie când scoase bentiţa pentru păr. Arăta ca un buchet de flori, cu violete albe şi purpurii şi cu panglici subţiri.

– E minunată! Îmi place mult. Mulţumesc! Uitând de formalisme, Carly se duse şi-l luă în braţe, apoi se dădu înapoi în paşi de dans. Pot să mă duc să mi-o pun? Buni, te rog, pot să o port acum?

– Du-te fuguţa.

Carly o luă la fugă, oprindu-se o clipă în dreptul lui Duncan pentru a-i arunca un zâmbet.

– Eşti deştept, spuse Essie.

– Aşa se aude.

Pe la şase şi un sfert, Phoebe sună acasă şi îi spuse Avei

să nu întârzie cu cina din cauza ei. Chiar dacă lucrurile se rezolvau în cel mai bun mod cu putință, nu avea niciun rost să-i facă pe toți să aștepte în vreme ce ea va completa rapoarte și informări.

Sorbi din cafeaua cu gheață, recunoscătoare că cineva se gândise să folosească bucătăria restaurantului. Vizavi de ea stătea Opal Johnson, mama lui Razz. Durase ceva timp să dea de ea, pentru că plecase de la căpătâiul fiului ei și se refugiase pe o bancă vizavi de spital, rugându-se pentru viața lui.

Acum era într-un restaurant plin cu polițiști, zbătându-se pentru viața celuilalt copil al ei.

Făcuseră ceva progrese. Deși Razz refuza să iasă sau să elibereze ostatici, Phoebe sesiza schimbările din vocea lui. Hotărârea lui slăbea în intensitate.

– Va ajunge la închisoare, nu-i așa?

– Va fi în viață, spuse Phoebe. Încă nu a făcut nimic nimănui.

Opal privea în gol pe fereastră. Era slabă ca un băț și fața i se boțise de la orele de plâns continuu, iar privirea îi trăda oboseala.

– Am făcut tot ce am putut. Am făcut tot ce am știut. Am avut două slujbe și i-am pus să meargă la școală și la biserică. Dar Franklin al meu face numai ce vrea. Și apoi l-a luat și pe Charlie cu el. Posse. Scuipă cuvântul când îl pronunță. Împotriva acestui lucru nu am reușit să mă opun.

– Doamnă Johnson, vom face tot ce ne stă în putință să-l scoatem pe fiul dumneavoastră nevătămat de acolo. Să-i scoatem pe toți nevătămați, ca să aibă și el o a doua șansă.

– Ei cred că așa devin bărbați. Privirea ei disperată o întâlni pe a lui Phoebe. Bandele, drogurile, crimele. Cred că toate acestea îi fac bărbați.

– Voi încerca să vorbesc din nou cu el. Phoebe se întinse peste masă și îi atinse brațul lui Opal. Sunteți bine?

– Aveți copii, domnișoară?

– Phoebe mă cheamă şi, da. Am o fiică. Are şapte ani.

– Copiii smulg inima din tine. Şi zace acolo, plină de răni şi bate tot pentru ei. Indiferent ce se întâmplă.

– Haideţi să-l scoatem întreg de acolo. Phoebe se pregătea să sune, când Ricks dădu buzna.

– L-am găsit pe Sagget, se află la noi. L-am acuzat de posesie de droguri şi arme de foc. Am luat o armă de la el din apartament şi se potriveşte la calibru cu cea cu care a fost împuşcat Franklin Johnson. Vom face testele balistice.

– Bine. E bine, spuse Phoebe privind-o pe Opal. E foarte bine. Voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă Johnson. Cel care l-a împuşcat pe fiul dumneavoastră, pe fratele lui Charlie, este arestat. Va fi pedepsit conform legii. Trebuie să-l convingem pe Charlie că este suficient, că ajunge şi că ar trebui să iasă.

Phoebe sună la magazin. În vocea lui Razz se deslușea mai mult oboseala decât sfidarea. Un alt semn bun.

– Razz, avem veşti bune.

– Şi-a revenit fratele meu?

– Starea fratelui tău nu s-a schimbat şi asta înseamnă că nici nu s-a înrăutăţit. E puternic, nu?

– Nimeni nu e mai puternic ca el.

– Asta e bine. Voiam să te anunţ că Clip a fost arestat.

– L-aţi prins pe ticălosul ăla de căcat?

– Nu vorbi aşa cu această doamnă! spuse Opal răstit. Să nu te aud că vorbeşti aşa, mă auzi.

– L-a împuşcat pe T-Bone. Îi spun exact aşa cum e, în faţa oricui.

Phoebe ridică o mână şi îi făcu semn lui Opal, înainte ca aceasta să mai spună ceva.

– Mama ta e foarte supărată, Razz. Acum e îngrijorată şi din cauza ta. Dar cred că puteam să îndreptăm asta, ca să fie bine pentru toată lumea. Poliţia l-a acuzat pe Clip şi acum e la închisoare. El...

– Aduce-ți-l pe ticălosul ăla la mine!

– Știu că vrei să-l vezi. Pot să aranjez asta. Dacă lași arma și ieși afară, voi aranja să fii dus acolo unde se află. Ca să-l vezi în spatele gratiilor.

– Vreau să-l văd în pământ. Am să-l bag acolo.

– Razz, pari foarte obosit. A fost o zi lungă pentru toată lumea. Vreau să-ți spun că au găsit o armă la Clip, același model ca cea cu care a fost împușcat fratele tău. Chiar acum fac teste. Dacă testele demonstrează că este arma cu care a fost împușcat fratele tău, Clip va fi acuzat de tentativă de crimă. Știi cât ar putea să stea în spatele gratiilor? Ani și ani de zile. Poate tot restul vieții sale. Dacă fratele meu ar fi fost rănit astfel, aș vrea să știu că cel responsabil va plăti mult timp pentru faptele sale. Foarte mult timp.

– O să ardă în iad.

– Cred că penitenciarul de stat din Georgia este tot un fel de iad. Razz, mi s-a spus că se ascundea. Mă întreb ce va crede banda lui când va afla că se ascundea?

– Faci mișto?

– Îți spune adevărul. Eram și eu aici când au venit și i-au spus. Băiatul care l-a împușcat pe fratele tău e la închisoare. Și acum ieși de acolo, auzi? Opal începu să plângă din nou. Ieși de acolo, că nu mai suport să-mi văd și celălalt băiat plin de sânge.

– Nu plânge, mamă. Vreau să-l fac să-i curgă sângele, așa cum a făcut și el cu T-Bone.

– La închisoare e mai rău decât să fii mort, spuse Phoebe. Mai ales pentru un tip precum Clip. Și acum nici nu mai are onoare și reputație. A dovedit că este un laș. Un laș care va plăti ani de zile pentru ce a făcut. Mama ta are nevoie de tine, Razz. Vrea să lași arma și să ieși de acolo. Să arăți că nu ești un laș. Că ai curajul să ieși de acolo.

– Mă duci să-l văd pe ticălosul ăla? Să-l văd în cușcă? Promiți?

– Da. Ai cuvântul meu.

– Dar ajung şi eu la închisoare, la fel ca el. Asta nu-i corect.

– Nu la fel ca el. În niciun caz. Tu încă nu ai făcut rău nimănui, Razz. Nimănui. Asta e diferenţa dintre voi. Dacă ieşi acum, aşa cum ţi-am spus, va fi în favoarea ta.

– Cum fac să ies?

– Lasi arma jos, spuse Phoebe făcând semn ca să fie sigură că informaţia era transmisă celor de la operaţiuni tactice. Nu trebuie să ai o armă asupra ta când ieşi de acolo. Bine?

– Voi aveţi arme?

– Da, avem. Dar nu vreau să-ţi faci griji în legătură cu asta. Va trebui să ridici mâinile altfel încât să le vadă toţi şi să ieşi pe uşa din faţă. Vii de unul singur, pentru că nu eşti un laş, nu? Ieşi direct pe uşa din faţă, cu ambele mâini ridicate. OK?

– Bine. Ies acum. Sunt cu mâinile sus.

– Ne vedem când ieşi, Razz. Phoebe închise telefonul şi se ridică. Hai să vă luăm băiatul.

O luă pe Opal de braţ şi o duse spre uşa restaurantului.

– Ascultaţi-mă cu atenţie. Când va ieşi, vor avea armele îndreptate asupra lui. Se vor îndrepta spre el, îl vor culca la pământ şi-i vor pune cătuşele. Ăsta-i procedeul.

Phoebe se uită de jur împrejur după cei de la operaţiuni tactice. Până când Razz nu era în custodia lor, nu putea risca să o ducă pe mama lui prea aproape.

– Vreau să aşteptaţi aici, cu acest poliţist, doar câteva minute. După aceea mă întorc şi vă duc unde se află Charlie.

– Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut. Mulţumesc.

Phoebe se mişcă repede, lăsând capul într-o parte, astfel încât să ajungă să vadă intrarea în magazinul de băuturi. Când uşa se deschise şi-l văzu pe băiat ieşind, cu mâinile deasupra capului, respiră uşurată.

Focul de armă îi asurzi pe toţi. O clipă, Phoebe pur şi simplu înlemni, uitându-se la corpul lui Charlie care cădea.

Țipă și fugi spre el, în vreme ce ceilalți polițiști se culcau la pământ.

Cineva o împinse jos. Cu răsuflarea tăiată auzi strigăte din magazin și din jurul ei: „S-au tras focuri de armă! S-au tras focuri de armă!"

Era minunat! Și atât de ușor. Tot ce trebuise să facă fusese să se strecoare și să dea impresia că era de acolo. Nu întâmpinase dificultăți să găsească poziția bună, să aștepte, să vadă ce se va întâmpla.

Tot acel timp pe care ea și-l petrecuse vorbind cu rahatul ăla era irosit. Nu-i așa, târfo?!

Ratatul ăla merita să moară. Bandele erau o plagă a orașului.

Ar fi putut să o umple și pe ea de plumb, ar fi fost simplu ca bună ziua. Dar așa era mai bine.

Nu știuse, chiar nu ghicise cât de amuzant va fi. Ce rost avea să se termine totul prea repede?

Lăsă arma și se strecură printre oameni. Din nou fu ușor. Puse legitimația deoparte și se topi în mulțimea panicată, dispărând în confuzia creată, nu înainte de a o vedea pe Phoebe ridicându-se în picioare, alergând spre ușa magazinului și prăbușindu-se lângă copilul mort.

Pentru că era mort, fără nicio urmă de îndoială.

Presei avea să-i placă chestia asta, se gândi el îndreptându-se spre vest, spre locul unde își lăsase mașina. O s-o înfulece cu fulgi cu tot.

Locotenentul MacNamara îl convinsese pe rahat să iasă din clădire, direct în ploaia de gloanțe.

Avea de gând să-și ia un bax de șase beri și ceva mâncare la pachet și apoi să se uite la știri.

Când Phoebe intră în casă, auzi voci venind din camera de zi. Cina s-a terminat de mult, își zise ea. Vasele fuseseră deja spălate și puse la loc.

Cafeaua şi coniacul se serveau în camera de zi, în servicii Wedgwood şi Baccara, luate împrumut de pe proprietatea lui Elizabeth MacNamara.

Şi-ar fi dorit să urce în dormitor şi să se bage în pat. Sau sub el. Dar nu se putea. Încă un lucru pe care nu putea să-l facă. Aşa că o porni spre camera de zi.

Carter le povestea ceva. Îşi dădea seama după felul în care îşi mişca mâinile. Ştia o mulţime de anecdote bune. Îşi dorise să se facă scriitor şi lucra la asta ori de câte ori avea ocazia, dar slujba de profesor îi consuma cea mai mare parte a timpului.

Lângă el, Josie protesta, dar râdea în timp ce făcea asta. Era aşa de drăguţ felul în care se iubeau unul pe celălalt. Încă proaspăt şi dulce.

Şi mama părea fericită. Împăcată şi fericită. Lumea ei era plină de oameni care îi creau starea aceasta. Ava, sprijinindu-se de spătarul fotoliului pe care stătea mama, bea cafea dintr-o cană Wedgwood.

Fetiţa ei stătea pe canapea lângă Duncan. Dumnezeule, ceea ce citi pe figura lui Carly când se uita la el era dragoste.

Domnul Duncan Swift, relaxat, făcându-i cu ochiul fetiţei ei de parcă ar fi avut amândoi cine ştie ce secret, părea că este acasă la el.

La câte străzi distanţă era strada Hitch?

Cum se putea ca cele două adrese să fie despărţite de o lume întreagă?

Duncan o văzu cel dintâi stând în prag. În ochii lui se aprinse o luminiţă, dar imediat deveni îngrijorat. Oare era atât de transparentă?

El se ridică în picioare şi veni spre ea.

– Eşti bine?

– Nu. Nu am păţit nimic, dar nu mi-e bine. Îmi pare rău că nu am ajuns la cină, spuse pe o voce care se auzi în toată camera.

– Mamă, ne-am distrat de minune, şi Duncan a spus... Cuvintele lui Carly se stinseră când micuța ajunse lângă ea. Phoebe îi urmări privirea şi văzu că se fixase pe pata de sânge de pe pantalonii ei.

Avusese un tricou de schimb în dulap, la serviciu, dar fusese nevoită să vină acasă cu petele de sânge, sângele lui Charles Johnson, pe pantaloni.

– Nu este al meu. Nu am pățit nimic, dar simt nevoia să mă îmbrățişezi. Am nevoie de o îmbrățişare gen Carly, chiar acum, spuse ea şi se lăsă pe vine, strângând-o în brațe pe Carly.

Rămase aşa. Ea o avea alături pe fiica ei în seara aceea, în siguranță, dar copiii altora lipseau.

Să depărtă puțin şi o sărută pe Carly pe ambii obraji. Apoi se ridică în picioare şi se uită la mama sa. Essie era palidă şi-şi ținea mâinile împreunate strâns.

– Nu am pățit nimic. Uită-te la mine, mamă. Nu am pățit nimic. Nimic, da?

– Da.

– Carter, toarnă-i mamei puțină limonadă. Şi tu, mamă, stai jos. Ştiu că nu vă spun prea multe despre serviciu şi mai ales lui Carly. Îmi pare rău că nu ne înțelegem cu privire la aceste limite. Oricum, cred că mi-ar prinde bine ceva mai tare decât limonada.

– Îți aduc nişte vin şi ceva de mâncare, spuse Ava apropiindu-se de ea şi strângând-o de mână. Ar trebui să stai jos.

– Ar trebui. Aşa voi face. Vreau mai întâi să-mi schimb pantalonii. Mă întorc imediat, îi spuse ea lui Carly.

Duncan se uită la Essie când Phoebe ieşi din cameră.

– Essie, sper să nu te deranjeze, dar mă duc la ea.

Nu aşteptă să primească permisiunea şi o ajunse din urmă pe Phoebe pe scări.

– Vreau doar să-mi schimb pantalonii, zise ea.

– Nu am de gând să-ți propun una mică cât faci asta. Pari extenuată.

– Am avut o zi foarte proastă. Foarte, foarte proastă. Încă nu pot să vorbesc despre asta. Nu vreau să povestesc decât o singură dată.

– Voi fi aici, dar nu trebuie să vorbeşti deloc.

Phoebe luă din dulap o pereche de pantaloni de bumbac. Apoi îşi dădu jos pantalonii mânjiţi de sânge şi-i aruncă în coşul cu rufe.

– Mama va face probabil un experiment chimic şi va reuşi să scoată sângele bietului băiat de pe pantaloni. Îşi duse mâna la frunte şi simţi cum durerea îi trece prin tot corpul, dar înainte ca Duncan să o poată lua în braţe se dădu înapoi. Nu, nu, încă nu e loc de îmbrăţişări şi nici de lacrimi. Dacă trebuie să plâng voi mai amâna puţin. Mama e îngrijorată. Va fi îngrijorată până când cobor.

– Haide înapoi, atunci.

Coborâră împreună. Ava îi pregătise deja o farfurie cu mâncare şi un pahar cu vin.

– Va apărea la ştiri, începu Phoebe. Probabil că deja au arătat. Am avut un incident pe strada Hitch. Avea legătură cu bandele de cartier. Ostatici. Băiatul avea şaisprezece ani. Doar şaisprezece ani. Era supărat, dezorientat şi îndurerat. Am avut nevoie de ceva timp să-l fac să se răzgândească, dar am reuşit şi i-am spus că totul va fi bine. Aşa că a ieşit, exact cum îi spusesem eu. Neînarmat, cu mâinile deasupra capului, şi cine-va l-a împuşcat. L-au împuşcat aşa cum era, cu mâinile sus, predându-se. Mama lui se afla destul de aproape şi cred că a văzut ce s-a întâmplat.

– Se va face bine? întrebă Carly.

– Nu, draga mea. A murit. Înainte să ajung eu la el, se gândi ea.

– Dar de ce l-au împuşcat?

– Nu ştiu. O mângâie pe Carly pe păr şi apoi se aplecă pentru a o săruta. Nu ştiu. Nu ştim nici cine, nici de ce. Se va

vorbi la televizor despre asta. Am vrut să știți, cu toții, ce s-a întâmplat.

– Îmi doresc să nu se fi întâmplat.

– Oh, iubito, și eu îmi doresc să nu se fi întâmplat.

Carly o îmbrățișă.

– O să te simți mai bine dacă mănânci. Asta îmi spui tu mie mereu.

– E adevărat, așa îți spun.

Își puse ceva în farfurie. Nu conta ce, pentru că oricum nu simțea gustul mâncării. Dar mâncă și încercă să zâmbească.

– Și acum toată lumea ar trebui să înceteze să-și mai facă griji. Povestiți-mi ce ați făcut amuzant în seara asta.

– Unchiul Carter și Duncan au cântat un duelet.

– Un duelet?

– Așa a spus unchiul Carter că se cheamă. La pian. A fost amuzant. Și mătușa Josie a spus bancul cu puiul.

– Nu, iarăși bancul ăla.

– Mie mi-a plăcut, spuse Duncan zâmbind. Își dădea seama ce încerca ea să facă: să-i aducă pe toți la normal. Avea nevoie de asta.

– Duncan a spus că noi două putem să mergem cu barca sâmbătă, dacă vrei. Vrei? Te rog. Nu am mai fost niciodată cu barca. Niciodată.

– Este clar că ești un copil abuzat și neglijat. Cred că putem merge. Acum e timpul să mergi la culcare.

– Dar avem musafiri.

– Și un copil politicos și ascultător. Cum de am avut eu norocul acesta? Spune noapte bună. Voi veni la tine în câteva minute.

Carly își târî picioarele, trase de timp și se uită rugător la ceilalți, așteptând o mână de ajutor. Se duse lângă Duncan și oftă profund.

– Mi-ar fi plăcut să mai stau, dar îți mulțumesc că ai venit la cină.

– Îți mulțumesc și eu pentru invitație. Ne vedem sâmbătă, da?

Chipul fetiței se însenină.

– Bine. Noapte bună.

În clipa în care Carly ieși din cameră Phoebe puse furculița jos.

– Ar fi cazul să plec și eu, spuse Duncan.

Urmară proteste politicoase, mulțumiri reciproce, pupături și strângeri de mâini.

– Te conduc, zise Phoebe.

Ajunse afară și inspiră cu nesaț aerul proaspăt.

– Îmi pare rău că a trebuit să aduc acasă o problemă care a stricat seara.

– Nu te mai gândi. Îi înconjură mijlocul cu brațul în timp ce se îndreptară spre mașină. E greu pentru tine.

– A fost groaznic. Își acordă o clipă de slăbiciune, se întoarse spre el și îl îmbrățișă. Nu știu dacă voi reuși vreodată să-mi scot povestea asta din cap. Poate că nici nu ar trebui să încerc. Nu-mi dau seama cum de s-a putut întâmpla. Unii au început să spună că noi l-am împușcat. În ce ne privește, suspectăm un membru al bandei rivale. Am găsit arma. AK-47. Nu e de-a noastră. L-au făcut ciur pe bietul băiat. În câteva secunde. A fost rănit și unul dintre ostaticii dinăuntru. Va fi bine, dar va mai dura. Simt nevoia să stau departe de casa asta. Ori de câte ori pot. Așadar... sâmbătă.

– Vin să vă iau pe tine și pe Carly pe la zece, ce zici?

– A fost frumos din partea ta. Nu vreau să te simți obligat să...

– Nu, spuse el atingându-i buzele cu degetul. Nu face asta. Știi ceva? Dacă nu vor merge lucrurile între noi doi și Essie mă refuză, m-am gândit că pot să aștept vreo cincisprezece ani pentru puștoaică.

– Douăzeci, cel puțin.

– Totuşi, ar trebui să te pună pe gânduri când vezi câte opţiuni am. O sărută lung, cu blândeţe. Ne vedem sâmbătă.

– Pe sâmbătă. O să aduc câţiva litri de cremă de protecţie solară pentru noi, roşcatele.

Îi făcu cu mâna şi mai rămase afară puţin, aşezată pe scările verandei. Trebuia să intre, bineînţeles, trebuia să se ducă să o vadă pe Carly şi să arunce o privire şi pe la mama, dar mai rămase o clipă.

Carter ieşi din casă şi fără să spună ceva se aşeză lângă ea şi o luă de mână.

Stătură împreună, în tăcere, timp de câteva minute.

18

Phoebe nu greşise când afirmase că presa va prelua subiectul. Acesta apăru la televizor, în ziare şi pe internet. După moarte, Charlie Johnson deveni un simbol al violenţei bandelor, al rasismului, corupţiei din poliţie şi a incompetenţei.

Phoebe fu nevoită să răspundă la zeci de întrebări venite din partea reporterilor şi, pentru prima dată în viaţă, primi telefoane de ameninţare.

Din nou fu anchetată de cei de la Afacerile Interne.

– Cum te descurci? o întrebă Dave studiind-o cu atenţie în vreme ce ea trăgea linii pe condensul de pe paharul de ice tea. O invitase la masa de prânz.

– Îl tot văd ieşind afară cu mâinile ridicate. Secunda în care m-am gândit: o treabă bună, Phoebe. Bate palma. Şi apoi sunetul armei şi felul în care corpul copilului a tresărit. Doar o singură secundă a fost nevoie pentru ca totul să se ducă dracului.

– Ai făcut o treabă bună, spuse el dând din cap când îi văzu expresia feţei. E adevărat. Hai să spunem lucrurilor pe nume.

– Negociatorii fac parte din echipă, Dave. Oare cine m-a învățat asta? Echipa a greșit atât în ceea ce privește ostaticii, cât și băiatul.

– Ceva n-a funcționat și încă nu suntem siguri ce. Dar asta nu s-a întâmplat la tine. Oricum, continuă el, a murit un băiat și un ostatic a fost rănit. Niciun membru al echipei de intervenții nu a tras. Arma cu care s-a tras și care a fost descoperită nu este a noastră. Și, indiferent de ce a fost, ratarea ne aparține. Cineva a trecut sau nu a fost băgat în seamă în timpul evacuării zonei.

– Azi-noapte s-au anunțat mai multe violențe și în est și în vest, spuse ea. Mai multe împușcături. Mass-media se folosește de el pentru a scoate în evidență conflictele rasiale. Albi împotriva negrilor. Și nu cred că se poate spune că rasele nu au de-a face cu asta, pentru că sunt un element definitoriu al bandelor. Dar nu cred că Charles Johnson a fost împușcat din cauza culorii pielii. Așa cum nu cred că moartea sa merită să fie astfel exploatată.

Dave tăcu cât le fură servite sandviciurile pe care le comandaseră.

– Franklin Johnson a murit azi-dimineață.

– Știu.

– Opal Johnson și-a pierdut ambii copii. Copiii ei sunt morți. Primul, nu din vina noastră, cel puțin nu evident. L-am găsit și arestat pe cel care l-a omorât. Oare am fi acționat la fel de repede, dacă Charlie nu ar fi intrat în acel magazin, ieri? Nu știu răspunsul. Și asta mă bulversează.

– Nu știu nici eu, dar mă străduiesc să-mi fac bine meseria. La fel și tu. Salvăm pe cine putem, Phoebe, abordăm crizele pe rând.

– Poate. Luă un cartof și-l făcu bucățele. I-am spus că totul va fi bine. I-am spus că, dacă va ieși, totul va fi bine.

– Nu ai făcut nicio greșeală. Ar fi trebuit să fie în regulă. Ar fi trebuit ca acum să fie la poliție, și avocatul lui să mun-

cească pentru a obține o înțelegere cu procurorul și a-l scoate din arest. Greșeala aparține celor de la Operațiuni și o vom descoperi. Vom investiga fiecare minut al acestui incident. Fiecare mișcare și fiecare ordin. Dar deocamdată e vorba de furia comunității, de coșmarul de la relații publice și de cum să oprim ca această situație să degenereze în războaie de stradă. Tu vei ține o conferință de presă în după-amiaza aceasta, împreună cu comandantul de la Operațiuni. Veți citi fiecare o declarație scurtă și veți răspunde la întrebări. Va fi greu, dar e necesar.

– Și mai e ceva. Eu sunt albă, iar comandantul e negru. Ridică mâna înainte ca el să poată spune ceva. Nu vreau să spun că efectul vizual nu contează la fel de mult ca și cel declarativ. Îmi voi face treaba. La ce oră este?

– La trei.

Phoebe dădu din cap.

– Bine. Înseamnă că am timp să merg până pe strada Hitch. Vreau să văd scenele crimelor. Pe amândouă.

Phoebe se afla la fereastra de unde fuseseră trase focurile și care fusese verificată de echipa de investigații de la locul faptei. Era o fereastră îngustă, la etajul al doilea al unei clădiri aflate vizavi de magazinul de băuturi.

Rapoartele menționau că blocul de cincisprezece apartamente fusese evacuat în întregime și că echipe SWAT se aflaseră pe acoperiș și la etajul al treilea. Pentru că era în perimetrul interior, civilii nu ar fi avut ce să caute nici în clădire, nici în jurul ei.

Dar nu ar fi fost pentru prima dată când un perimetru era compromis.

Trăgătorul a avut un unghi destul de bun de aici, își zise Phoebe. Ar fi fost mai bun pe acoperiș, sau de la etajul al treilea, dar era destul de bun și aici. Mai ales dacă intenția lui fusese de a ucide un om neînarmat care urma să stea în mijlo-

cul străzii. Oh, da, nu era greu să nimereşti ţinta când aceasta stătea nemişcată cu mâinile deasupra capului. Un trup care aştepta să fie făcut ciur.

– Chiriaşa este Reeanna Curtis, necăsătorită, îi spuse detectivul Sykes, care se afla în spatele ei. Are doi copii, un băiat în vârstă de cinci ani şi o fetiţă de trei. Nu are dosar penal. Când s-a tras, erau în afara perimetrului de protecţie. Au şi martori. Prietenul ei era la muncă atunci. Am verificat.

Phoebe încuviinţă.

– Am citit declaraţia. A spus că un poliţist a venit la uşă şi că i-a ordonat să iasă imediat afară. Erau poliţişti peste tot, spune ea, şi înăuntru şi afară. A ieşit împreună cu copiii şi s-a dus direct la sora ei, câteva străzi mai încolo.

– Nu-şi aduce aminte dacă a încuiat uşa cu cheia. Nu mai ţine bine minte nici dacă a închis-o. Spune că totul s-a întâmplat foarte repede şi că era speriată. Altcineva a fost, de asemenea, obligat să iasă, speculă Sykes, dar n-a vrut să rateze spectacolul, aşa că a intrat aici.

– Înarmat? Phoebe se întoarse. Oricine a fost cel care a intrat, asta dacă nu cumva suspectăm o mamă singură cu doi copii preşcolari că are în casă un AK 47, era bine pregătit. De ce a tras doar în băiat şi nu şi în poliţişti?

– În clădire sunt mulţi membri ai bandei Lorzilor. O să-i cercetăm pe toţi cu atenţie.

Asta nu-l făcea pe Charlie mai puţin mort, se gândi Phoebe. Apoi îşi reveni. Nu mai era vorba de asta, din păcate acest capitol se încheiase. Acum trebuiau să descopere unde anume se greşise.

– De unde ştia trăgătorul că Charlie Johnson se afla înăuntru? întrebă Phoebe uitându-se prin apartament.

– Poate că nu ştia că e Charlie, dar ştia că e un membru al bandei Posse.

– OK, şi asta de unde o ştia? L-a văzut pe Charlie intrând şi a remarcat că era îmbrăcat cu culorile bandei? Din jurnal

reiese că intrase cu cel puțin zece minute înainte de a ajunge prima mașină de poliție. Și asta s-a întâmplat repede, pentru că cineva din blocul vecin cu magazinul de băuturi a sunat să anunțe că a auzit împușcături. Femeia spune că-l văzuse traversând strada cu zece minute înainte de a auzi împușcătura.

– Trăgătorul fie l-a văzut, fie a auzit. Face rost de armă și apoi are noroc și găsește un punct bun de pândă.

– Hai să vedem dacă au cules probe din clădire și din apartament. Vezi dacă s-au dat telefoane de aici după ce apartamentul a fost părăsit. Probabil că s-au folosit telefoane mobile, dar nu se știe niciodată.

Se duse la fereastra unui dormitor care, în mod evident, era al celor doi copii. Din acel unghi vedea restaurantul unde stătuse și vorbise cu Charlie, convingându-l să renunțe.

– Mă întreb câți membri ai unei bande rezistă când au ocazia să împuște polițiști. Rezistă până când ținta este eliminată, asta da. Dar de ce nu au încercat să scoată din joc și câțiva polițiști dacă tot erau puși pe treabă? Mai mult sânge, mai multă confuzie. Dar singura persoană rănită este unul dintre ostatici. E cam ciudat, nu?

– E ciudat. Ai vreun motiv să crezi că nu e vorba de răzbunare între bande?

– O să-ți spun.

Phoebe vorbi și ea cu chiriașii din acea clădire și-și umplu servieta cu declarații pentru a le studia. Se asigură că va ajunge acasă înainte de lăsarea întunericului.

Voia ca toți să fie în casă înainte de apusul soarelui, în caz că problemele din oraș se vor agrava. Asta pentru cazul în care distanța dintre străzile Hitch și Jones nu va fi suficientă pentru a ține la distanță potopul, dacă venea.

Își încălcă propria regulă și păstră revolverul acasă, pe un raft, încărcat și cu piedica ridicată.

După ce Carly se duse la culcare, Phoebe verifică încuieto-

rile, alarma şi apoi se aşeză la birou. Puse televizorul la sonor redus, ca să audă dacă se întâmpla ceva în oraş, şi începu să citească rapoarte, declaraţii şi jurnale.

Când sună telefonul răspunse absent, cu mintea la planul apartamentului de pe strada Hitch.

– Phoebe MacNamara.

– Duncan Swift. Salut, drăguţo.

Ideea de a fi numită drăguţă când ea era înconjurată de diagrame, rapoarte balistice şi diverse alte note de la locul crimei o făcu să zâmbească.

– Bună, Duncan.

– Voiam doar să verific dacă mai am echipaj mâine.

– Cred că ar fi bine să foloseşti termenul de echipaj în sens foarte larg, dar da, suntem gata. Dacă n-aş mai merge, Carly nu ar mai vorbi cu mine până la majorat.

– Codul tăcerii este o armă fenomenală. Pe mine mă face să implor de fiecare dată.

– E bine de ştiut.

– Şi o tâmpenie de recunoscut. Oricum, m-am întâlnit cu Phin ceva mai devreme şi până la urmă l-am invitat şi pe el şi pe ai lui mâine. Te deranjează?

– Nu, deloc. Carly va fi foarte încântată să aibă pe cineva de vârsta ei cu care să se joace. Mă iubeşte, dar de mine se plictiseşte la un moment dat. Se ridică în picioare şi se duse spre ferestrele care dădeau spre terasă. Seamănă mai mult a petrecere şi cred că mi-ar prinde bine o petrecere.

– Mi-am închipui că a fost cam greu pentru tine. Te-am văzut la televizor azi după-amiază. Par superficial dacă-ţi spun că mi-ai părut foarte sexy?

Phoebe râse.

– Da, şi mulţumesc. Este o chestie nasoală de tot, Duncan. Nasoală rău de tot.

– Ce-ai spune să vin la tine? Mă strecor în camera ta şi-ţi distrag atenţia cu o partidă de sex sălbatic.

Avu brusc o fantezie cu el escaladând zidul până pe balcon.

– Oh, Doamne, sună minunat. Dar, nu. Eşti acasă? Pe insulă?

– Da, am luat nişte chestii, aşa că-s aici. Dar m-am ocupat deja de o bună parte dintre ele. Dacă sexul sălbatic nu se poate, atunci o să ne sărutăm ca adolescenţii în camera de zi, sau să ne uităm la un film prost.

– Îmi place oricare dintre propunerile tale. Poate chiar toate, dar nu vreau să vii în oraş, nu în noaptea asta. Situaţia stă să explodeze. E mai bine acolo unde eşti, dacă chiar va exploda. Dezarmă alarma zonei pentru a putea ieşi pe balcon. E cald în seara asta. Nu fierbinte, ci cald şi asta e bine. Căldura prea mare poate declanşa o explozie.

– Şi dacă ţi-aş spune că pe lângă faptul că erai sexy te-ai descurcat foarte bine la conferinţa de presă? Doar un orb nu şi-ar fi dat seama cât de afectată erai.

– Multe lucruri de genul ăsta sunt legate de orbire. Oare aş putea fi şi mai deprimantă?

– Cu ce eşti îmbrăcată?

– Poftim?

– Încerc să te înveselesc cu sex la telefon. Cu ce eşti îmbrăcată.

– Oh, hmmm. Se uită la tricoul şi la pantalonii ei de bumbac. Asta nu mergea. Oh, nimic extraordinar, doar un slip mic, negru.

– Drăguţ. Pe sub ei ai ceva?

– Doar puţin parfum... pe ici, pe colo.

– Foarte frumos.

– Şi tu? Cu ce eşti îmbrăcat?

– Ghici.

– Jeans. Doar o pereche de Levi's spălaţi de o sută de ori. Cu talia joasă şi nasturele descheiat neglijent.

– Dumnezeule, cred că poţi citi în mintea oamenilor.

Amuzată, Phoebe se aşeză. Pentru prima dată în ultimele douăzeci şi patru de ore nu mai simţea nodul din stomac.

– Oh, nu ştiu ce să fac, dar breteluţele îmi tot cad de pe umăr. Probabil că din cauza umerilor delicaţi pe care i-am dat cu o cremă parfumată. Poate că nu ar trebui să stau aşa, aplecată peste balustradă. S-ar putea ca sânii mei să... ups, iasă afară. Oare ce or să spună vecinii?

– Mă ucizi, Phoebe.

– Drăguţă, nici măcar nu am început.

Dimineaţă i-a fost uşor să nu se gândească la serviciu, să-l lase într-un colţ al minţii. Moartea şi durerea, se gândi Phoebe, îi făceau pe cei care se apropiau prea mult de ele să aprecieze o zi însorită şi senină şi vorbăria veselă a unui copil.

Prima reacţie a lui Carly când văzu barca spuse totul.

– E mare! Şi e frumoasă! Ne vom simţi foarte bine.

– Atunci să pornim, decise Duncan.

– Dar unde sunt pânzele? Ai spus că e o barcă cu pânze.

– Acum sunt strânse. Imediat le vom da drumul. Urcă la bord şi după aceeea îi întinse mâna fetei. Aşa. Bine ai venit la bord.

– Pot să mă uit la ce-i pe aici?

– Sigur.

– Nu pune mâna pe nimic, îi spuse Phoebe când urcă şi ea la bord. E mare şi frumoasă. Abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să te întreb dacă ştii să o manevrezi.

– Nu am ieşit cu ea decât de vreo patru ori. Glumesc. Dintotdeauna am vrut să navighez. Veneam aici şi mă uitam la ambarcaţiuni. Aşa că, atunci când m-am decis să-mi cumpăr o barcă, am luat lecţii şi am făcut un curs, pentru că nu voiam să mor înecat după ce reuşisem să-mi împlinesc visul de-o viaţă. Dar copiii trebuie să poarte veste de salvare. La fel şi Biff.

– Cine-i Biff?

– El e Biff, spuse Duncan arătând cu mâna.

Phoebe îi văzu pe Phin, pe soția și pe fiica lui venind pe doc. La capătul unei lese ținute de Phin mergea legănat un buldog crăcănat.

– E câinele lui Phin. S-a gândit că un buldog îi conferă un aer demn. Lucru care, trebuie să recunoști, se întâmplă dacă nu pui la socoteală balele.

Ca un bătrân lup de mare, Biff sări la bord și apoi dădu din fund până când Duncan se aplecă să-l mângâie.

– Ce zi perfectă, spuse Loo. Bună, Phoebe.

– Bună, Phin. Bună Livvy.

– Cățel! strigă Carly care urcase pe punte și aproape că-l dădu pe Biff peste cap. Oh, cât de drăguț e! Cum îl cheamă? Mamă, ne luăm și noi un câine?

– E extrem de timidă, glumi Phoebe. Vă rog s-o scuzați.

– El e Biff. Mai puțin expansivă decât Carly, Livvy rămase agățată de mâna mamei sale. Îi place să-l freci pe burtică.

Carly radia și îl scărpină pe Biff.

– Jos sunt paturi și mese și o bucătărie și baie și de toate. Vrei să vezi?

– Le-am mai văzut.

– Haide să le vedem iarăși. Cu Biff.

Livvy se uită la mama ei.

– Pot să merg?

– Ce pantofi frumoși, spuse Carly în timp ce coborau. Îi pot proba și eu? Și tu poți să-i probezi pe ai mei.

Era o experiență deosebită, se gândi Phoebe, să plutești pe apă în vreme ce fetele se agitau la cârmă, iar câinele, cu mutrișoara lui nostimă, stătea la babord cu nasul în vând. Nimic nu se compară însă cu momentul când pânza albă se ridică și se umflă în vânt. La fel ca și câinele, Phoebe își ridică fața în aer.

– Mimoze, anunță Loo și-i oferi un pahar luând loc la masa la care se așezase Phoebe.

– Dumnezeule, cred că așa arată Raiul. O să trebuiască să tragem la parâme sau să punem trinca?

– Doar dacă simți nevoia. Phin habar n-are ce să facă dacă nu-i spune Duncan, dar se preface că știe. Le zâmbi băieților. Oricum, e încântat. Eu am încercat să-l conving pe Dunc să-și ia o barcă cu motor, un iaht mare, dar lui nu-i plac decât velierele. Inspiră profund și-și întinse picioarele incredibil de lungi.

– Îl știi de mult timp?

– Da, și sunt înnebunită după el. Așa că dacă te joci cu el o să găsesc o modalitate de a-ți face rău. În afară de asta, o să ne înțelegem bine.

– Sunt unii care îi fac rău?

– Nu prea mulți și nu prea des. Are un radar excelent. Acum câțiva ani a cunoscut o femeie care mergea sub radar. Pur și simplu nu-mi plăcea, spuse Loo și gustă din băutură. Dar Duncan se amorezase și ea fusese destul de inteligentă să-l impresioneze cu viața ei grea. A scos câteva mii de la el înainte să se prindă.

– Și ce a făcut?

– E ușor să trăiești cu el, dar nu-i place minciuna.

– E un avertisment, Loo?

– Te-am iritat, nu? Asta mă face să te plac. Am văzut conferința de presă de ieri. Loo ridică din sprâncene când Phoebe se crispă. Mai întâi dă-mi voie să-ți spun că pentru mine lucrurile nu sunt doar în alb și negru. În primul rând pentru că sunt avocat, așa că trăiesc în zona gri. În al doilea rând, tipul ăsta face parte din familia mea și dacă nu mă înșel e alb. Și, în ultimul rând, cred că te-ai descurcat foarte bine într-o situație delicată și dificilă. Asta e tot ce voiam să-ți spun. Îmi plac pantofii tăi, spuse Loo uitându-se la sandalele lui Phoebe. Poate că pot să-i probez.

Râzând, Phoebe se relaxă, bucurându-se de plimbare.

Mâncară pe lac și apoi înotară. Carly avu parte de satisfacție maximă când o lăsară să țină cârma.

– Te distrezi? întrebă Duncan când Phoebe i se alătură.

– Cred că este cea mai bună zi din viața mea, din ultimul timp.

– Putem să o prelungim. Să mergem la mine. O obosim bine pe Carly, o culcăm și noi...

– Dar Biff și compania?

– Pe ei îi arunc peste bord. Se aplecă și o sărută pe gură. Spune-mi doar că vrei.

– Vreau să-ți spun că-mi plac prietenii tăi prea mult pentru a-i arunca peste bord.

– Îmi era teamă de asta.

– Dar te voi invita să bei ceva în curte când ne duci acasă.

– O să accept. Ascultă... O prinse de ceafă și o sărută ușor.

– Ce? reuși Phoebe să îngăime.

– Nimic.

– De ce închid oamenii ochii când se sărută? întrebă Carly. Phoebe se întoarse și-și văzu fata studiindu-i cu mare interes.

– Nu știu, spuse Duncan și se încruntă gânditor. Să încercăm și altfel. Cu ochii deschiși și amuzat o sărută din nou pe Phoebe. E bine și așa.

– Mama zice că e prea bătrână să mai aibă prieteni.

– Carly...

– Tu ce crezi? o întrebă Duncan oprind protestul lui Phoebe.

– Cred că dacă o mai scoți la întâlniri și o săruți atâta, ar trebui să fii tu prietenul ei. Și Ava i-a spus lui buni că e bine că mama are parte de puțin romantism pentru că....

– Carly, du-te și ia-ți o prăjitură sau ceva de băgat în gură.

– Ai spus că am mâncat destule prăjituri.

– M-am răzgândit. Ajunge cu chicoteala, spuse ea dând din mână spre Phin și Loo. Și aici, spuse ea întorcându-se spre Duncan.

– Avem parte de romantism? o întrebă el. O prinse și o aruncă în apă cu romantism.

Fluieratul lui Phin îi bâzâi în urechi înainte să își croiască drum la suprafață.

– Cred că e tot romantismul de care sunt capabilă în public. Mă duc să iau o prăjitură.

Poveste de dragoste, se gândi ea după ce-l sărută pe Duncan de noapte bună. Era mai complicată decât o aventură, fără urmă de îndoială. Ar fi fost o prostie să pretindă că nu era o poveste de dragoste ceea ce se întâmpla. Sau că nu-i plăcea.

Nu voia să despice firul în patru și nici să analizeze prea mult. Intenționa să se bucure de ce era, atâta timp cât avea să dureze.

Se dezbrăcă, gândindu-se ce plăcere o să-i facă dușul după o zi petrecută pe apă. Când sună telefonul se gândi că e Duncan, care o suna la doar câteva minute după ce plecase, pentru a-i spune ceva amuzant.

Ceea ce era afișat pe ecran îi căzu însă greu la stomac.

– Bună, Roy.

Zece minute mai târziu coborî scările în grabă și atacă o cutie mare de înghețată. Essie intră în bucătărie chiar când Phoebe lua o lingură mare direct din cutie.

– Oh! Te-ai certat cu Duncan.

– Nu m-am certat cu Duncan. Nu m-am certat cu nimeni, voiam doar niște nenorocită de înghețată.

– Ai grijă cum vorbești, îi spune Essie pe un ton rece. Nu mănânci înghețată așa decât atunci când ești supărată. Duncan abia a ieșit pe ușă, așa că...

– Ți-am spus că nu m-am certat cu Duncan. Duncan nu este centrul universului meu. Nu îi pun pe bărbați în centrul universului meu și nici nu am de gând... Se auzi vorbind și simți tăișul cuvintelor, de parcă ar fi fost cioburi sparte. Îmi pare rău, sunt supărată. Se așeză înapoi la masă și mai luă niște înghețată. Încă nu am mâncat îndeajuns pentru a mă calma, nici pentru a-mi fi mai bine sau mai rău și nici pentru a nu mă lua de altcineva.

Essie se duse la sertar, scoase o lingură şi începu să ia şi ea din îngheţată.

– Ce s-a întâmplat?

– M-a sunat Roy. Se căsătoreşte din nou.

– Oh, spuse Essie şi luă o porţie şi mai mare de îngheţată. Cu cineva cunoscut? Ca să ştim cui să-i trimitem condoleanţe?

– Mulţumesc, mamă. Se căsătoreşte cu cineva pe nume Mizzy. Îţi vine să crezi? Are douăzeci şi patru de ani.

– O păpuşă fără cap, bineînţeles. Biata creatură.

– Păpuşa are o grămadă de bani şi se mută la Cannes, sau poate la Marsilia. Familia ei are afaceri acolo şi el va da o mână de ajutor la gestiune. A sunat ca să-mi spună să nu vin cu jalba în proţap dacă următoarele două-trei cecuri de pensie alimentară or să ajungă cu întârziere. Din cauza schimbării de domiciliu, a băncii şi aşa mai departe.

– Dar întotdeauna a fost punctual.

– Da, pentru că este o retragere automată din contul lui, aşa că nici măcar nu trebuie să se gândească el la asta. Pe chipul ei nu se mai citea furie, ci durere. Niciodată nu mă întreabă nimic de ea, mamă. Niciodată nu întreabă ce mai face şi nici măcar n-a sugerat că ar putea să-i spună el asta sau să o invite la nuntă.

– Oricum nu ar merge. Şi, fetiţo, nici ţie nu ţi-ar plăcea dacă ar face-o.

– Asta nu are nicio legătură. Ştiu că mă supăr pentru ceva care aşa a fost mereu, nu s-a schimbat acum. Doar că ticălosul se căsătoreşte cu una cu zece ani mai tânără decât mine, pe nume Mizzy şi de fiica lui nici măcar nu-şi aminteşte.

– Ce spunea bunică-mea? Un sconcs nu-şi schimbă niciodată mirosul. E puţin dur, dar adevărat şi se potriveşte. Viaţa lui are profunzimea unui scuipat. Nu-i va păsa, Phoebe. Roy nu ocupă niciun pic de loc în inima lui Carly. Nu ar trebui să-l laşi să te afecteze atât pe mult.

– Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate. Oricum, niciodată nu a avut parte de el, aşa că nu are de ce să-i fie dor.

– Dar tu, da.

– Eu am trăit cu o iluzie. Phoebe luă o lingură de îngheţată şi o studie înainte de a o mânca. Poate că asta e şi mai rău. El e aşa cum e. Chiar dacă nu-i decât un sconcs. Mulţumesc.

Nu merita să se enerveze pentru Roy, se gândi Phoebe urcând pentru a face un duş. Telefonul îi amintise însă că poveştile de dragoste erau un teren alunecos. Era bine, mult mai bine ca totul să rămână la un nivel elementar, simplu. Aşa încât nimeni să nu fie rănit.

Poate că era vremea să încetinească un pic ritmul cu Duncan. Stabilise o altă întâlnire cu el când încă asupra ei mai plutea fascinaţia zilei ce trecuse. Dar nu era o problemă. O să-i explice că nu-şi dorea nimic în afară de prietenie, camaraderie şi sex.

Care bărbat putea să nu fie de acord cu aşa ceva?

19

La cererea ei, Phoebe fu informată când cadavrul lui Charlie Johnson putea fi luat de rude. Văzând informaţia, contactă firma mortuară. Lăsă la o parte controversele şi dezbaterea publică, deoarece trebuia să-şi arate respectul. Putea face acest lucru discret şi repede. Asta însemna să renunţe la întâlnirea cu Duncan, dar chiar era şi mai bine aşa.

O perioadă trebuia să-şi răcorească minţile.

Dădu telefon şi, deşi ştia că era o laşitate, se simţi uşurată când îi răspunse robotul.

– Duncan, sunt Phoebe. Trebuie să renunţ la seara asta, îmi pare rău. A apărut ceva... Nu e corect, îşi reaminti ea. Nu făcuse nimic să merite explicaţii de genul acesta. De fapt, se

organizează ceva pentru Charlie Johnson şi trebuie să merg. Aşa că o să te rog să amânăm. Vorbim mai târziu, da? Sunt deja pe drum.

Oricine încearcă să-şi acopere fundul, şi Phoebe nu putea să acuze departamentul că trecuse pe poziţii defensive. Sau, se gândi ea, că încercau să găsească un ţap ispăşitor valabil. Era pregătită să-şi apere metodele şi acţiunile, dacă era nevoie. Rămase la întâlnirea cu echipa de criză, cu şeful şi reprezentanţii departamentului de Afaceri Interne.

Fuseseră puse întrebări, cărora li se răspunsese. Se prezentă jurnalul acţiunii pe care-l ţinuse ea şi se ascultă caseta cu discuţiile avute. Îşi ascultă vocea, pe cea a comandantului Harrison, pe a lui Charlie, Opal, prezentarea faptelor pe care i-o făcuse primul negociator comandamentului şi comandamentul membrilor echipei operative.

– Locotenentul MacNamara a prezentat clar informaţia că cel care luase ostatici urma să se predea şi că va ieşi fără arme. Informaţia a fost primită şi înţeleasă. Şeful ridică mâinile. Nu a fost nicio problemă de comunicare şi comandantul echipei operative nu a dat semnal de deschidere a focului. Gloanţele nu au fost trase de niciun membru al departamentului de poliţie. Făcu o pauză. Gloanţele au fost trase cu o armă, al cărei model nu se găsea în înzestrarea echipei de criză şi care se afla într-un loc în care nu era poziţionat nimeni. Membri recunoscuţi ai bandei rivale locuiesc în clădirea din care s-a tras şi alţi membri suspecţi în interiorul perimetrului stabilit. Acestea sunt faptele. Dar mai este ceva. Perimetrul a fost încălcat. Şi de aici apar nişte întrebări. Cine, când şi cum? Breşa poate pune departamentul într-o lumină nefavorabilă, făcându-l pasibil de critici şi speculaţii, probabil şi de procese civile.

– Cine, asta se încearcă să se afle acum, spuse Harrison, un bărbat înalt a cărui prezenţă era impozantă şi care avea o voce joasă, parcă făcută pentru a da ordine. Fiecare membru

cunoscut al bandelor Posse şi Lorzii este interogat. Asta durează, domnule.

– Şi cum? spuse şeful poliţiei uitându-se direct la comandantul operativilor.

– Clădirea a fost evacuată etaj cu etaj. Harrison se ridică în picioare şi se duse la diagramă. O echipă de trei oameni a intrat în clădire pe aici. Civilii au fost evacuaţi şi scoşi în afara baricadelor. Deşi locaţia nu era optimă pentru supravegherea locului în care se aflau ostaticii, membri ai echipei mele au fost postaţi la etajul al treilea şi pe acoperiş. Alţi oameni au fost postaţi în clădirea aflată la sud, care oferea cel mai bun unghi asupra intrării în magazinul de băuturi. Alţii au fost aici, arătă el pe schiţă, pentru a acoperi partea din spate. Şi aici, pentru laterale.

– Fiecare clădire a fost evacuată, sau cel puţin aşa am crezut, şi apoi a fost delimitat perimetrul. În perioada negocierilor au apărut mici probleme ici şi colo: ameninţări şi şicane venite din partea privitorilor. Aici a avut loc o altercaţie între rezidenţi. Se îndreptă de spate când se întoarse. Este posibil ca cineva să fi intrat în prima fază incendiară. Este mai probabil ca cineva aflat deja în bloc să se fi strecurat în apartament şi să se fi instalat în cuibul lunetistului. Obiectivul echipei era să-i scoatem pe civili afară repede. În aceste circumstanţe nu puteam să subţiem echipa pentru a verifica fiecare toaletă şi sub fiecare pat. Dacă cineva ar fi dorit să nu fie localizat ar fi putut foarte bine face acest lucru.

– Chiar şi cineva înarmat cu un AK 47?

– Da, domnule, aşa cum s-a întâmplat în acest caz.

– Şefule, spuse Phoebe şi-l văzu pe Dave încruntându-se când interveni. Aţi spus că întrebările erau cine, cum, când. Cu respect, cred că o întrebare vitală este şi de ce. Putem specula, dată fiind violenţa între bande şi arma folosită că aceasta aparţine unui simpatizant al Lorzilor din partea de est. Dar eu m-am întors la locul faptei şi am stat la fereastra de la care s-a

tras. M-am uitat la diagrame, am citit rapoarte şi am reascultat comunicări.

– La fel şi eu, îi reaminti şeful.

– Atunci ştiţi, domnule, că afară mai erau câteva zeci de poliţişti cât timp a avut loc negocierea. Ofiţeri şi poliţişti extrem de accesibili din unghiul de unde a tras lunetistul nostru.

– Dar nu s-a tras asupra niciunuia dintre aceştia. Când Johnson a fost împuşcat, nici măcar un poliţist nu a fost rănit. Cred că oricine din echipa tactică va recunoaşte că asta denotă că e vorba de un foarte bun trăgător.

– Priceput, confirmă şi Harrison.

– Ca negociator, sau ca cineva care este interesat de comportamentul uman, trebuie să spun că aici este vorba de control de ordin superior.

– De ce să-l fi ucis pe Charles Johnson? continuă ea. Nu avea decât un grad mărunt în banda Posse.

– Făcuse o tâmpenie pe teritoriul lor, sublinie şeful. Cerea să fie adus căpitanul lor. Este vorba de lipsă de respect.

– De acord, de acord. Şi atunci poate că unul sau doi dintre ei ar fi putut să încerce să-l omoare, pentru a da un exemplu. Dar dacă vreunul dintre ei era deja în clădire, sau a reuşit să intre, înarmat, asta pare a fi rezultatul unui plan deliberat, nu doar o ocazie neaşteptată.

– O teorie a conspiraţiei, locotenent MacNamara?

Simţea neliniştea din vocea şefului. Era mai degrabă politician decât poliţist, Phoebe ştia asta, şi politicienilor nu le plac teoriile conspirative şi nici ideea că există şi alte posibilităţi.

– Poate că lui Johnson i s-a făcut o înscenare şi a fost momit să meargă acolo. Sau cineva dinafara bandelor s-a folosit de acest incident pentru a crea haos. Sau....

Se opri când şeful ridică mâna.

– Locotenente, noi încercăm să dezamorsăm un butoi cu pulbere, nu să mai adăugăm exploziv. Există multe întrebări la

care trebuie să răspundem. Deocamdată, cea mai importantă are legătură cu responsabilitatea noastră. Jurnalele, transcrierile, declarațiile arată că v-ați făcut treaba. Se întoarse spre comandantul situațiilor de criză. Când s-au tras focurile de armă...

După întâlnire, Phoebe coborî în poligon pentru a mai elimina din frustrare. Fixă ținta, își puse casca de protecție și goli un încărcător. Apoi oftă când văzu rezultatul. Aranjă din nou ținta și trase.

– Niciodată n-ai fost bună la tir.

Phoebe ridică din umeri spre Dave, revizuindu-și poziția.

– Foarte slabă. Nu exersez îndeajuns.

– Un negociator bun rar are ocazia să-și scoată arma, și cu atât mai puțin să tragă cu ea. Și cu siguranță nu atunci când ascultă și vorbește atât de bine ca tine. De aceea m-am întrebam ce ai încercat să faci în acea ședință.

– Puneam întrebări așa cum m-a învățat cineva. Încercam să mă asigur că nu reducem atât de mult cercul suspecților încât ceea ce ar trebui să vedem rămâne pe dinafară. Nu înțeleg ce s-a întâmplat acolo, dar nu-mi vine să accept soluția cea mai ușoară.

– Ți-a trecut cumva prin minte că nu înțelegi și nu poți să accepți tocmai pentru că ai făcut ceea ce aveai de făcut? L-ai convins să renunțe și să se predea și totuși l-ai pierdut. Faci asta de destul de mult timp pentru a ști ce impact are o pierdere.

Vorbind își alese o țintă. Trase și el un încărcător și se uitară la rezultate împreună.

– Și tu ești un trăgător slab.

– Da, dar tu ești mai slabă decât mine. Cum ai dormit?

– Prost. Recunosc semnele, Dave. Și da, am câteva din cele clasice – mă simt abandonată, stresată, agitată, iritabilă.

Dar știu și de ce. Ceea ce nu știu este de ce a murit acel băiat. Din acest motiv am simțit nevoia să vorbesc la întâlnire.

– Phoebe, șeful nu este ceea ce s-ar chema un gânditor creativ. E mai degrabă politician decât polițist...

– Cred că avem în comun ceva mai mult decât faptul că suntem trăgători slabi.

Râse și o bătu pe umăr.

– Ei bine, crede-mă, acum e mult mai preocupat de relații publice și de posibilitatea de-a fi dat în judecată decât de motivul pentru care a murit un puști de șaisprezece ani.

– Ai niște ambiții cu mine, spuse ea și băgă un încărcător nou în pistol. Știu și asta, și-ți mulțumesc.

– Dacă am și eu o moștenire, atunci sunteți tu și Carter. Cineva trase în altă parte și zgomotul se auzi brutal în comparație cu tonul lui. Când voi fi pregătit să mă retrag, vreau să fiu sigur că tu ești cea care îmi va lua locul.

Își dorise copii, dar soția lui nu. Deși el nu-i spusese niciodată, Phoebe știa pentru că-l cunoștea foarte bine. Așa că ea și Carter erau ca și copiii lui.

– Ți-e teamă că dacă deschid gura prea des și nu spun ce vor ei să audă nu fac decât să-mi trag singură gloanțe în picior. Lucru pe care cred că aș fi capabilă să-l fac pentru că este foarte aproape de țeava pistolului.

– Șeful vrea ca acest caz să se „răcească". Dacă trebuie să-l sacrifice pe Harrison în arena publică, o va face. Te-ar sacrifica pe tine, dar n-are niciun motiv. Adevărul este că logica și circumstanțele susțin ideea că ceea ce s-a întâmplat are legătură cu bandele. O crimă legată de oportunitate și teritoriu. Asta este toba care va fi bătută.

– Poate că cineva ar trebui să asculte sunetul mascat de tobă, spuse ea ridicând pistolul și trăgând.

Era o prostie, se gândi ea mai târziu, să îți bagi nasul acolo unde nu făceai decât să-i enervezi pe toți cei implicați. Politica

şi relaţiile publice aveau să se ocupe de asta, îşi reaminti sieşi schimbându-se într-un costum gri, pentru că negrul părea prea pompos.

Nu mai avea ce să adauge în plus la ceea ce se afla deja la dosar. Cu excepţia celor câtorva minute dinainte de a prelua ea negocierile şi a urmării tragice, cât timp fusese în restaurant.

Se va duce la catafalcul lui Charles Johnson şi apoi va da uitării totul. Nu va face comentarii, îşi promise ea, decât dacă departamentul i-o va cere. Oricum, ce altceva mai avea de spus?

Îşi prinse părul într-o coadă. Mama ei croşeta în faţa televizorului, Carly, întinsă pe jos, răsfoia un album. Căţeluşi, îşi dădu ea seama şi simţi un nod în stomac.

– O să ies. Nu ar trebui să dureze mai mult de o oră.

– Mamă! Stai, mamă. Uite! Nu-i aşa că sunt drăguţi?

Carly se chinui să se ridice pentru a-i arăta albumul. Pagina era plină de ghemotoace nostime de blană.

– Ba sunt, drăguţo. Nu ar putea fi mai drăguţi de atât. Dar trebuie şi hrăniţi şi spălaţi şi plimbaţi, trebuie să cureţe cineva după ei, trebuie dresaţi şi...

– Dar ai spus că odată o să luăm un căţeluş.

– Am spus că poate odată. Şi asta o făcuse doar după ce fusese adusă aproape de disperare de ochişorii ăia albaştri care se uitau la ea implorând-o. Şi încă nu cred că „odată" a venit. Acum nu mai pot vorbi despre asta, pentru că trebuie să plec. Şi oricum nu va fi doar decizia mea. Eu sunt la muncă toată ziua şi tu eşti la şcoală, aşa că trebuie să discuţi cu buni ca şi cu Ava, înainte de a începe măcar să te gândeşti la asta. Unde e Ava?

– La clubul de lectură, spuse Essie uitându-se uimită la ea. A spus asta la cină.

– Ah, sigur că da, mi-a ieşit din minte. Nu, recunoscu Phoebe, nu auzise nici măcar un cuvinţel din ce se discutase la

cină. Nu ascultase deloc. Era vremea să-şi revină. Să o asculţi pe bunica, spuse Phoebe şi o sărută pe Carly pe creştet. Nu stau mult.

Nu apucă să iasă că o şi auzi pe Carly spunând pe cel mai dulce şi mai mieros ton de care era capabilă:

– Buni, ţie îţi plac căţeluşii, nu-i aşa?

Probabil că discuţia era interesantă. Îşi dorea să poată fi şi ea la fel de amuzată. Dar, coborând scările, se gândi la faptul că fetiţa ei avea să le manipuleze pe cele două femei până când vor alege un căţel plângăcios şi pişăcios care le va roade toţi pantofii.

Îi plăceau câinii, la naiba, dar nu era pregătită pentru o nouă responsabilitate.

Ştia că Ava plănuia să-şi ducă băiatul într-o călătorie în vest în vara aceea. Merita vacanţa cu prisosinţă, dar asta însemna că zece zile nu va mai fi nimeni care să meargă la magazin, la bancă, la curăţătorie, care să o transporte pe Carly şi să facă tot felul de comisioane. Deja avea pe cap o mult prea activă copilă de şapte ani şi o persoană care suferea de agorafobie. Phoebe nu considera că este un monstru lipsit de inimă doar pentru că nu vrea şi un căţeluş, iar când deschise uşa pentru a ieşi, supărarea ei aproape trecuse.

Duncan era aproape de ultima treaptă.

– Asta da sincronizare, zise el.

– Ce faci aici? Nu ai primit mesajul meu? Îmi cer scuze, dar...

– Nu, dar l-am auzit. Vin cu tine.

– La capelă? Dând din cap, închise uşa cu un gest ferm. Ba nu. De ce ai veni cu mine? Nici măcar nu-l cunoşteai.

– Te ştiu pe tine şi ştiu că nu ar trebui să mergi singură.

– Sunt perfect capabilă să o fac.

– Acesta este un motiv pentru care ai putea să o faci, nu şi motivaţia de a merge singură. Dacă te irită aşa de mult prezenţa mea, n-ai decât să te prefaci că nu sunt acolo. Dar nu

te vei arunca în aşa ceva de una singură. E o prostie şi tu nu eşti proastă.

Phoebe îşi puse ochelarii.

– Competenţa şi responsabilitatea nu sunt prostii, mulţumesc frumos!

– Bine. Iar e ţâfnoasă, se gândi el. Oare de ce-i plăcea asta la ea. Vrei să stai aici şi să dezbatem subiectul sau chiar doreşti să mergi acolo?

– Nu am de gând să merg la priveghiul acestui băiat cu un tip care conduce un Porsche şi poartă un costum Armani.

– În primul rând, spuse el dându-se la o parte şi gesticulând, sunt cu un sedan negru. În al doilea rând, acest costum este Hugo Boss, sau poate Calvin Klein. Nu reuşesc niciodată să ţin minte chestiile de genul ăsta, dar nu exclud că ar putea fi şi Armani. Poate că sunt bogat, dar am crescut la o aruncătură de băţ de locul unde şi-a petrecut copilul acesta cei şaisprezece scurţi ani de viaţă. Nu într-o vilă de pe strada Jones. Aşa că nu arăta cu degetul, iubito.

Se uită fix la el o clipă, apoi dădu din cap.

– Acum câteva minute, ceva ar fi trebuit să mă facă să râd, dar nu m-a făcut. Acum asta mi se pare amuzant. Sau poate e doar ridicol.

Se duse spre el şi-i descheie haina pentru a vedea eticheta.

– Aveam dreptate în legătură cu costumul. Să nu pui niciodată la îndoială cuvântul mamei unei ministiliste.

– Puncte pentru tine.

– Nu, pentru tine. Iritabilă şi cu sentimentul că toţi o părăsesc, se gândi ea. Da, ştia semnele. Îţi mulţumesc că vii cu mine. Cred că preferam să fiu supărată pentru a nu simţi prea multă tristeţe. Şi am uitat un singur lucru.

– Care lucru?

– Că nu e vorba de mine, spuse şi coborî. Deci, ai un sedan strălucitor. Îţi ridică clasa.

– M-am gândit să vin cu camioneta, dar părea nepotrivit.

Şi SUV-ul e prea mare. Ridică din umeri şi deschise portiera. Sunt bărbat. Am maşini. Asta facem noi.

– Pentru că am o maşină care este pe punctul de a deveni o bucată de fier vechi, sunt foarte recunoscătoare că pot beneficia de serviciile parcului tău. Puse mâna peste a lui. Sunt obişnuită să merg singură şi presupun că din cauza asta mi se pare că aşa trebuie. Dar nu vreau asta mereu şi îţi mulţumesc că ţi-ai dat seama înaintea mea.

Pentru că părea că are nevoie, Duncan se aplecă şi o sărută.

– Fac un studiu cu privire la descifrarea ta.

Capela era mică şi parcarea deja plină de maşini şi oameni. Phoebe văzu reporterii la marginea proprietăţii. Unii luau interviuri, alţii încercau să descopere subiecţi pentru interviuri.

– Probabil că mai există o intrare, spuse Duncan.

Evitarea presei era prioritatea numărul unu, aşa că Phoebe se informase.

– Este o uşă laterală, am verificat-o. Mă gândeam să intru şi să ies pe acolo. Cinci minute. Vor fi reprezentanţi ai departamentului. Aceasta este procedura standard în cazul unei crime, aşa că presupun că vor proceda şi de data asta la fel, mai ales că acum e vorba şi de imagine. Eu nu sunt în calitate oficială.

– Am înţeles. Găsi un loc de parcare pe stradă şi apoi se uită la tocurile ei. Poţi să mergi pe jos o sută de metri cu ăia?

– Sunt fată. Asta facem noi.

Când erau pe trotuar şi el o luă de mână, Phoebe se uită spre el. Şi pentru a doua oară de când îl întâlnise, Phoebe gândi: *Oh, bine. La naiba.*

– Ce e?

– Nimic. Nimic, repeta ea cu privirea în altă parte.

Nu era cel mai bun moment să înceapă să-i bată inima nebuneşte, şi nici să se împiedice şi să cadă. Se duceau să-şi exprime condoleanţele în faţa mamei unui băiat care murise şi ea se gândea că este îndrăgostită.

Nu avea nicio logică.

– Eşti sigură că vrei să faci asta?

Bineînţeles. Dacă nu putea face faţă ideii de a educa un căţeluş, cum Dumnezeu să facă faţă ideii de a fi îndrăgostită? Dar, desigur, pentru că nu-i putea citi gândurile, nu la asta se referise el.

– Vreau să o fac, pentru Charlie şi mama sa. Şi cred că în parte şi pentru mine. Vreau să trec prin acest ritual. Nu mă descurc prea bine când sunt supărată sau nervoasă şi mi-e destul de greu să scap de aceste sentimente.

Le-a fost destul de uşor să se strecoare pe uşa laterală, dar înainte ca Phoebe să aibă timp să se felicite pentru ideea avută, se trezi în faţa altei probleme.

Într-un colţ al camerei se afla un grup de oameni. Scârţâitul uşii îi făcu pe aceştia să se întoarcă şi s-o privească. Conversaţia se opri instantaneu.

Nu erau singurii albi, remarcă Phoebe. Mai existau câţiva, dar ea apăruse la televizor. Îşi dădea seama că unii dintre cei ce o priveau o recunoşteau, şi privirile câtorva exprimau resentimente.

Mulţimea se dădu într-o parte pentru a face loc unui bărbat înalt sau poate furiei acestuia.

– Nu ai ce căuta aici. Ieşiţi dracului afară înainte...

– Tu nu vorbeşti în numele meu, spuse Opal apropiindu-se de ei. Părea cu zece ani mai bătrână decât la restaurant. Avea privirea stinsă şi lăsa impresia că nu-şi va reveni vreodată. Nu vorbeşti nici în numele băiatului, nici în numele meu.

– Ce se întâmplă aici este pentru familie, pentru cartier.

– Ai de gând să-mi vorbeşti acum de familie, frate? Unde era familia mea când aveam nevoie de voi? Erai în Charlotte. Nu erai aici, în *cartier*. Nu vorbeşte în numele meu, doamnă locotenent MacNamara.

– Doamnă Johnson, îmi cer scuze că am venit nepoftiţi. Voiam doar să vă spun că-mi pare rău pentru Charlie. Nu rămân.

– Doamnă locotenent, zise Opal şi o îmbrăţişă. Vă mulţumesc că aţi venit, şopti ea. Vă mulţumesc că nu aţi uitat.

– Nu voi uita, spuse Phoebe, simţind că o podidesc lacrimile şi că o doare inima.

– Vreţi, vă rog, să veniţi cu mine? Ţinând-o pe Phoebe de mână, Opal se întoarse. Bărbatul care vorbise le bara drumul.

– Să nu mă faci de ruşine. Nu mă face de ruşine, altfel va fi pentru ultima dată când mă voi uita în ochii tăi. Copiii tăi sunt morţi, Opal.

– Băieţii mei au murit, dar eu am ceva de spus. Trecu prin mulţimea adunată la priveghi îndreptându-se spre uşă.

Degetele ei le ţineau pe ale lui Phoebe, care tremura.

– Opal...

– M-am temut de atâtea lucruri, spuse Opal. Aproape toată viaţa. Poate că, dacă aş fi avut mai mult curaj, lucrurile ar fi stat altfel. Îmi este greu să pun la îndoială voinţa lui Dumnezeu. Dar există ceva ce vreau să fac. Şi poate, poate, nu-mi va mai fi atât de teamă.

Când ieşi pe uşa din faţă împreună cu Phoebe, reporterii începură să se agite şi camerele să filmeze. Dorinţa lui Phoebe de a trece neobservată se dovedea imposibilă. Dar aceasta era o femeie care-şi pierduse copiii şi care se agăţa de ea şi căreia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de protocol.

– Am ceva de spus, zise Opal cu voce tare şi o strânse pe Phoebe de mână. Aţi venit cu toţii la mine acasă şi acasă la mama mea. Aţi sunat la mine la muncă. V-am spus că nu voiam decât să fiu lăsată în pace, dar nu v-aţi lăsat. Sufăr atât de mult şi v-am rugat să îmi respectaţi durerea. Dar aţi venit la mine acasă, la mama şi aţi dat telefoane. Aţi spus că vreţi să vă spun ce simt, ce cred, ce e înăuntrul meu. Mi-aţi oferit bani ca să vorbesc.

Întrebările veneau de peste tot.

Aţi făcut..., aţi dres..., cum aţi făcut să...

Braţul lui Opal tremură ca şi cum ar fi avut un spasm şi ea îşi întoarse privirea tristă spre Phoebe.

– Doamna locotenent MacNamara.

– Haide să ne întoarcem înăuntru, Opal, murmură Phoebe. Hai să mergem la familia ta.

– Stai aici cu mine, te rog. Vrei să rămâi cu mine ca să pot să fac asta?

Opal închise ochii şi ridică glasul dominând vacarmul.

– Am ceva de spus. Am ceva de spus şi este gratis şi dacă vreţi să auziţi ce am de spus va trebui să tăceţi. Fiii mei sunt morţi. Băieţii mei sunt morţi. Ucişi amândoi. Armele şi gloanţele le-au ucis trupul, dar altceva i-a omorât înainte de asta: şi-au pierdut speranţa. I-a cuprins febra urii şi a răzbunării şi nu mai aveau speranţa cu care să se răcorească. Aş vrea să fi putut eu să le ofer acea speranţă, dar nu am reuşit. Vreţi să dau vina pe cineva. Vreţi să arăt cu degetul, să blestem, să urlu. N-o s-o fac. Vreţi să dau vina pe bande? Le aparţine în parte vina. Pe poliţie? Şi ei sunt vinovaţi. La fel cum şi eu sunt vinovată şi copilaşii mei morţi. Este destulă vină pentru toată lumea, dar nu mă interesează. Nu are nicio importanţă.

Scoase un şervetel din buzunar şi se şterse la ochi.

– Ştiu că femeia care acum stă alături de mine a vorbit cu băiatul meu şi l-a ascultat. Ore întregi. Şi când s-a întâmplat lucrul acela îngrozitor care mi-a luat băiatul pentru totdeauna ea a fugit la el. Pentru ea nu conta a cui era vina. A fugit spre el pentru a-l ajuta. Şi când am putut să văd din nou, ea îl ţinea în braţe pe fiul meu. Asta contează. Altceva nu mai am de spus.

Ignorând întrebările, Opal se îndreptă spre uşă. Trupul îi tremură uşor când Phoebe îi înconjură umerii cu braţul.

– Acum te voi duce să-l vezi pe Charlie al meu.

– Bine, Opal. Susţinând-o pe Opal, Phoebe se îndreptă spre capelă. Haide să-l vedem pe Charlie.

Phoebe simţea că o lasă genunchii în drum spre maşină. Era ciudat, se gândi ea, cum preluau încheieturile problemele emoţionale.

Duncan o mângâie pe mână şi porni motorul.

– Trebuie să dau un telefon, spuse ea şi scoase mobilul. Din nou acţiona din instinct. Părea a face multe lucruri din instinct în aceste zile. Mamă? O să mai stau puţin prin oraş dacă nu ai nevoie de mine. Da, bine. Spune-i lui Carly că vin să o sărut de noapte bună. Da, aşa voi face. Pa.

Inspiră profund.

– În regulă?

– Da. Unde vrei să mergem?

– Cred că la tine ar fi foarte bine. Apoi poţi să-mi faci o băutură rece, alcoolizată. Şi după ce bem ceva bun şi rece, poţi să mă duci în pat.

– Asta se încadrează perfect în programul meu.

– Excelent, dar ţin seama că era singurul lucru care lipsea din al meu. Se lăsă pe spate şi trecu în revistă problemele care le avea pe cap. Duncan, ce părere ai despre un bărbat pe care are de gând să se însoare cu cineva pe nume Mizzy şi care e cu peste zece ani mai tânără ca el?

– Cât de mari are sânii?

Phoebe zâmbi.

– Nu am această informaţie.

– E destul de importantă. Cine se căsătoreşte cu Mizzy?

– Tatăl lui Carly.

– Ah.

Simpatie şi speculaţie, se gândi Phoebe şi toate exprimate printr-o singură silabă.

– Ştiu că n-ar trebui să-mi pese, dar nu e aşa. Ştiu că o să-mi treacă, ceea ce mă face să mă simt mai bine. Se mută cu ea în Europa, lucru care mă scoate din sărite şi nu pot să trec peste el, deşi ştiu că e o prostie. Nu contează că e după colţ sau la mii de kilometri distanţă, oricum nu o va iubi pe biata copilă şi nici măcar nu va încerca să se prefacă.

– Dar dacă este după colţ, poţi spera că în cele din urmă o va face.

– Aşa e. Asta, îşi dădu ea seama, era adevărul adevărat. Opal Johnson nu a reuşit să le inspire speranţă copiilor ei, deşi aveau nevoie. Eu nu pot, sau cel puţin nu am putut să renunţ la a mea, chiar dacă nu e decât o povară inutilă.

– Şi Carly ce părere are despre asta?

– Lui Carly nici nu-i pasă. Trecură peste pod. Are o atitudine mai sănătoasă decât mine.

– Ea te are pe tine. Un copil care se ştie iubit necondiţionat simte că are o bază sănătoasă.

El nu avusese parte de acea dragoste maternă absolută, îşi aminti ea, dar îşi construise propria bază.

– Încă nu i-am spus despre nuntă, dar o voi face când nu voi mai fi aşa de nervoasă. Cred că nu s-ar fi deranjat să-mi spună nici măcar mie, însă cecurile de pensie alimentară probabil că vor întârzia dacă îşi schimbă băncile. Trebuie să schimbe dolarii în euro şi apoi iar în dolari.

– Deci eşti supărată că se mută în Europa.

– Oh, sunt doar ofticată şi atât. Dintr-odată păru amuzată de toată povestea. Indiferent cine este, niciunei femei nu-i place să fie dată pe modelul Mizzy. Mai ales când modelul cel nou are mult mai puţini kilometri la bord.

– Pun pariu că modelul Mizzy este extrem de greu de întreţinut şi nu ia curbele la fel de bine.

– E un raţionament corect. Îţi spun toate astea pentru că are legătură cu starea mea generală, care este de nelinişte şi conflictuală şi chiar puţin agresivă. Zâmbi uşor şi-şi înclină capul pentru a-l studia din profil. Mă întreb ce părere ai despre femeile violente.

– O să aflu?

– Cred că da.

– Of, Doamne.

Când ajunseră, Phoebe decise că băutura putea să mai aştepte. Probabil că amândoi vor avea nevoie de câţiva litri de lichid. Ea îl apucă de cravată, şi-l trase spre scări.

– Dormitorul e sus, presupun. Nu am ajuns până acolo data trecută.

– La dreapta, chiar în capăt. Ultimul pe stânga.

Când Phoebe îl privi, ochii lui străluceau.

– Pun pariu că priveliştea e minunată. Cred că nu va fi foarte importantă pentru niciunul dintre noi, o vreme, dar pariez că este minunată.

Îl împinse înăuntru. Avu impresia de spaţiu, de culori tari, de ferestre înalte. Şi ceea ce era mai important, văzu patul mare din fier.

– Ei bine, spuse ea şi-i scoase cravata. S-ar putea să te doară puţin.

– Toleranţa mea la durere creşte pe măsură ce vorbim.

Râzând, ea îi scoase haina şi i-o aruncă alături. Apoi îl împinse până la pat, făcându-l să ia loc. Cu mişcări încete şi deliberate îl dezbrăcă, lăsându-l doar cu cămaşa.

– Şi acum dă-mi gura.

O atacă cu dinţii, cu limba şi toate sentimentele acelea contradictorii se transformară într-o sferă fierbinte de dorinţă pură. Se ocupă de cămaşa lui, descheind nasture cu nasture, până când putu să-şi treacă mâna peste pielea lui, să-şi înfigă unghiile în carnea lui. Respiraţia lui accelerată, şi felul în care începuse să o mângâie o făcură să se simtă invincibilă.

Îl lăsă să-i dea jos haina şi-şi scoase bluza peste cap. Apoi, arcuindu-se pe spate îi invită mâinile şi buzele să guste din ea. Felul în care el o făcu, în care o degustă îi înfioră trupul.

Era lipită de el, îmbrăţişându-l cu braţele şi cu picioarele. Cea mai delicioasă capcană. Îşi trecu degetele prin părul ei şi îl desfăcu, o cascadă roşie. O mişcare scurtă şi sânii ei, mătăsoşi, erau în mâinile lui.

Mătase energizantă, se gândi el. Totul la ea era moale şi plăcut la atingere.

Ea râse când el o întoarse pe spate şi apoi oftă de plăcere când mâinile şi buzele lui începură să o exploreze. Uşor, îi

dădu jos fusta, coborând-o pe şolduri, pe picioare, urmărind mişcarea cu gura. Partea din interior a coapsei era tare şi fierbinte.

Şi când el refăcu drumul la întoarcere şi descoperi centrul, tremurul ei se transformă în cutremur.

Plăcerea, venită din adâncuri, o umplu. Senzaţiile se transformau în alte senzaţii, într-un râu care o străbătea cu forţă. Se cufundă în el, se înecă, până când el o trase la suprafaţă, doar pentru a o cufunda la loc.

Se rostogoli deasupra lui, cu mâinile alunecându-i şi plimbându-se pe pielea umedă de transpiraţie. Gura ei poftcioasă o căuta cu disperare pe a lui, până când, la sfârşit, îşi desfăcu picioarele şi-l trase în ea, adânc, adânc ca străfundul în care simţea inima bătându-i. Corpurile li se uniră. El o ţinea de şolduri şi ea se apleca în faţă, sau în spate. Frumuseţea pură a acelei siluete se gravă în mintea lui, iar dorinţa uimitor de puternică îi domina trupul.

Totul era al ei.

Când ea se prăbuşi peste el, el mai reuşi să geamă.

– Am uitat... spuse ea.

– Eu nu, mi-am dus aminte de data trecută. Un costum jos, altul îi ia locul.

– Nu, nu asta, deşi e bună memoria ta. Voiam să spun că uitasem cât de mult îmi place să fac dragoste.

El rămase cu fruntea pe umărul ei şi speră ca, în cele din urmă, creierul lui să înceapă să funcţioneze.

– Îmi pare bine că-ţi pot aduce aminte, cât de des vrei.

– Oh, Doamne, Duncan, aş da aproape orice pentru un pahar cu apă. O jumătate de pahar. O înghiţitură de apă.

– Bine, bine, nu te milogi. E jenant. O dădu jos de pe el şi ea se rostogoli până când ajunse pe burtă.

– Eşti eroul meu, murmură ea cu faţa în pernă. Pe buze îi apăru un surâs uşor, când îl auzi intrând înapoi în dormitor.

Apoi sări în sus când apa rece îi atinse spatele.

– Duncan!!

– Ce-i? Stătea cu paharul în mână şi avea o privire nevinovată. Ai spus că vrei apă, dar nu ai spus unde anume.

Ea se ridică în genunchi, luă paharul şi bău cu lăcomie. Apoi, râzând, îl luă de păr.

– Foarte amuzant, zise şi îl trase spre ea până când buzele li se întâlniră, după care îi turnă restul de apă în cap.

20

După ce Duncan opri maşina, Phoebe se aplecă spre el.

– Mulţumesc c-ai venit cu mine. Îl sărută uşor. Mulţumesc pentru sex. Şi mulţumesc că m-ai adus acasă.

– Cu plăcere. Şi în ce priveşte sexul, îţi stau la dispoziţie oricând.

– Şi încă un „mulţumesc". Îl sărută din nou. Pentru că ai înţeles că de cele mai multe ori trebuie să ajung acasă mai devreme decât Cenuşăreasa.

El îşi plimbă un deget pe obrazul ei.

– Dacă-ţi cumpăr nişte conduri de cleştar, crezi că am putea aranja să dormi la mine?

Ea coborî râzând din maşină.

– Ştii, tocmai încercam să mă conving să o las mai moale în ce te priveşte.

– Oh? Se dădu şi el jos şi rămaseră de o parte şi de cealaltă a maşinii uitându-se unul la celălalt. De ce?

– Încerc să-mi amintesc. Am motivele mele. Duncan, nu-mi prea place să fiu luată pe sus.

– O să-mi las mătura fermecată în debara.

Prea târziu, se gândi ea. Mult prea târziu.

– Eşti mai bun ca mine la jocul ăsta.

– La ce joc?

– La chestia asta, ştii la ce mă refer.

Luminile erau aprinse în Forsythe Park, iar de-a lungul străzii copacii aruncau pete de umbră. Florile Avei parfumau aerul care amenința să devină apăsător. Prin geamurile deschise ale unei mașini se auzea un blues vechi, de inimă albastră.

Doamne, se gândi Phoebe, privindu-l pe bărbatul care o fascina atât de puternic încât observa și cele mai mici detalii, pe care în mod obișnuit nu le băga în seamă. Acum, acele detalii căpătau importanță pentru piesa al cărei personaj era. Ea se frământa din pricina lui pentru că nu era sigură cum avea să se sfârșească această piesă.

– Ți-a frânt vreodată cineva inima? Nu, nu-mi răspunde acum, spuse ea repede. Ar putea fi una dintre poveștile acelea lungi, și chiar trebuie să intru în casă.

– Întâlnește-te cu mine mâine-seară și o să-ți spun totul despre sute de bucăți în care s-a frânt biata mea inimă.

– Și cât din povestea asta o să fie pură invenție?

– Ca să afli asta va trebui să te întâlnești cu mine.

– Ești un pic prea atrăgător pentru mine. Oftă și aruncă o privire spre casă. Nu pot mâine – n-ar trebui. Nu-mi place să-mi petrec prea multe seri departe de casă.

– Atunci alege tu o seară. Ocoli mașina și veni spre ea. Phoebe, eu nu mă joc.

Ea simți cum inima începe să-i bată nebunește.

– Da, nu te joci. Eu... ei bine. Confuză, se uită din nou spre casă. Săptămâna asta e un pic cam greu. Joi seara e seară de teatru la școală, iar vineri au zi liberă, așa că...

– Pot să vin și eu? Se apropie și mai mult și îi mângâie brațul, până când ea simți că începe să tremure. La spectacol.

Reuși să râdă.

– Oh, crede-mă, n-ai vrea să te sacrifici pe altarul unui spectacol al copiilor de școală primară.

– Sună distractiv. Zâmbi, simțindu-i încordarea. Era cea mai *interesantă* și mai contradictorie femeie? Se joacă *Cenușăreasa,* nu? Cu surorile vitrege.

– De unde ştii?

– Mi-a spus Essie. Joi seara. La ce oră?

– La şapte, dar...

– La şapte se ridică cortina? Ne întâlnim acolo sau să vin cu să vă iau? E loc în maşină şi pentru tine, şi pentru Carly, şi pentru Ava şi pentru... Essie nu poate să meargă, îşi aminti el şi veselia îi pieri. Cred că e greu, cred că e greu pentru ea.

– Da, este. Foarte greu. O să înregistrăm spectacolul cu o cameră video, dar nu e acelaşi lucru. Duncan, dacă vrei cu adevărat să vii – şi asta ar fi foarte drăguţ din partea ta – o să ne întâlnim acolo. Trebuie să o duc pe Carly cu o oră înainte acolo, ca să se costumeze şi aşa mai departe. O să-ţi iau bilet şi o să ţi-l las la intrare. Dar nu trebuie să te simţi obligat.

Să nu mă simt obligat, se gândi el intrigat văzând-o că cedează. Hotărî pe loc că pentru nimic în lume n-avea să rateze întâlnirea de joi seara cu *Cenuşăreasa*.

– Cred că n-am fost niciodată la un spectacol pus în scenă de copii.

– Nu se poate să nu fi fost la niciunul.

– Cred c-am jucat o dată rolul un brotac care orăcăia. Şi mi-aduc aminte vag că la un moment dat am fost un nap sau o ridiche. Dar cred că e o amintire atât de traumatizantă, încât subconştientul meu o blochează. Pentru weekend aveţi vreun plan?

– Păi, ne gândeam să organizăm sâmbătă o întâlnire între Carly şi cea mai bună prietenă a ei. Dar n-am pus încă la punct toate detaliile.

– Minunat. Poate îmi vor face o favoare. Există un centru de agrement pentru familie. Playworld? Ai auzit de chestia asta?

– Da, am fost acolo.

– Şi lui Carly i-a plăcut? Sau nu? Vezi tu, mă gândesc să investesc şi eu ceva bani, dar încă nu m-am decis dacă s-o fac într-un loc consacrat ca acela sau în ceva nou. Ceva proaspăt.

Am putea să trecem sâmbătă pe acolo şi să lăsăm copiii să testeze locul.

Se uită la el uimită, de parcă i-ar fi văzut crescându-i un al doilea cap.

– Vrei să-ţi petreci sâmbăta într-un centru de distracţii împreună cu două fetiţe?

– Dacă o spui aşa, sună puţin pervers. De fapt, ar fi şi mai bine dacă ar veni multe fetiţe. L-am tot bătut la cap pe Phin s-o convingă şi pe Livvy să vină, poate şi pe ceilalţi. Ce zici, te bagi?

– Carly ar fi foarte încântată, îmi închipui. Dar de ce într-un centru de distracţii? întrebă ea întorcându-se pentru a porni spre casă.

– Oh, ei bine, în primul rând e vorba de distracţie. Dacă vrei să... Stai aşa. O prinse de braţ şi o trase înapoi.

De pe ultima treaptă a scării căzu în pata de lumină ce venea dinspre casă leşul unui iepure. Zgarda din jurul gâtului era pătată cu sânge, un sânge negru care se distingea clar pe blana cafenie.

– Oh, Dumnezeule, nu din nou! Trebuie să... Nu-l atinge cu mâinile! izbucni Phoebe.

– Obişnuiesc să-mi folosesc mâinile, nu picioarele când vreau să ating ceva. Îl ridică de picioarele din spate. Ce vrei să spui, cum adică nu din nou?

Simţind că-i vine să vomite, Phoebe se uită în altă parte.

– Stai să aduc ceva. O pungă, o cutie. Iisuse! Du-l în curtea din spate, te rog. Vin şi eu imediat.

Phoebe fugi în casă. Duncan se încruntă privind iepurele. Nu era lovit, şi nici nu arăta ca un animal strivit de vreo maşină. Renunţase la vânătoare după prima experienţă de acest fel, o excursie de vânătoare făcută împreună cu prietenii, pe vremea când era adolescent.

Îi plăcea arma – senzaţia pe care i-o oferea, sunetul, ba chiar şi smucitura recului – dar nu prea agrea ceea ce putea să facă atunci când era aţintită împotriva unei vieţăţi.

După părerea lui, iepurele fusese împuşcat cu o armă de calibru mic. Dar motivul pentru care cineva ar împuşca un iepure, ca să-l arunce apoi pe treptele casei lui Phoebe rămânea un mister.

Duse animalul mort până la poarta curţii din spate, unde ajunse exact când Phoebe ieşea din casă cu o pungă de plastic în mână.

– Pune-l în ea.

– Poţi să-mi spui şi mie cum a ajuns Bugs[1] să moară la tine pe trepte?

– Nu ştiu, dar dacă toată chestia asta continuă, va trebui să amenajez un cimitir de animale. Pe lângă şobolanul pe care l-am găsit aici acum vreo două săptămâni şi şarpele de acum câteva zile, a apărut şi iepurele ăsta.

– Te-ai certat cumva cu băieţii vreunuia dintre vecini?

– Nu. Am verificat deja varianta asta. Nu cred că vreunul dintre neastâmpăraţii din vecini e responsabil. Pune odată jos chestia aia!

Duncan sesiză în vocea ei supărare şi dezgust şi strecură hoitul în punga de plastic.

– Cred că pe ăsta ar trebui să-l duci la laborator sau ceva de genul ăsta. Sunt destul de sigur că încă mai are un glonţ în el.

Ea pufni.

– O să mă ocup de asta mâine-dimineaţă. Vino înăuntru să te speli pe mâini.

Să merg înăuntru? se gândi Duncan. Sigur, dar spălatul pe mâini după iepurele mort nu reprezenta pentru el motivaţia principală.

O urmă în casă şi se duse spre chiuveta din bucătărie.

– Ai vreo bere?

– Nu. Da. Nu ştiu.

---

[1] Referire la celebrul personaj de desene animate Bugs Bunny.

Duncan se şterse pe mâini, se duse la frigider şi deschise uşa. Înăuntru era mâncare de femei, aşa cum se aşteptase. Multe fructe, legume proaspete, baxuri de iaurt, lapte degresat. De ce bea lumea lapte degresat? Era o întrebare pentru altă dată.

Nu găsi nicio bere, dar scoase o sticlă începută de Chardonnay californian.

– Pahare?

– Oh. Phoebe îşi înfipse o mână în păr şi deschise un dulap. Bunul-simţ o face să caute pahare, se gândi el. Ar fi fost mai fericită dacă s-ar fi şters pe mâini şi i-ar fi spus noapte bună, pentru a rămâne singură şi a se gândi la ale ei.

Cu atât mai rău pentru ea, decise el, hotărât să mai stea.

Turnă vinul în pahare şi se aşeză la masă. Ştia că manierele şi bunul-simţ aveau s-o oblige să se aşeze şi ea.

– Mulţumesc că te-ai ocupat tu de chestia aia, începu ea. Nici nu vreau să mă gândesc. Probabil că stomacul meu sensibil m-a făcut să mă prefac că nu există.

– Cine s-a ocupat de şobolan?

– Ei bine, eu – o operaţiune însoţită de o grămadă de chiţăieli şi strâmbături jenante. Pentru şarpe l-am chemat pe Carter. Se pare că am fost depăşită de situaţie.

– Ai anunţat pe cineva despre toate astea?

Pufni.

– Am presupus că rozătorul a fost lăsat aici de vreo pisică. Nu i-am dat prea mare atenţie. La fel am crezut şi despre şarpe, asta până când Carter mi-a spus că avea capul zdrobit. Atunci m-am dus să vorbesc cu mama şefului năzdrăvanilor din zonă. Dar nu a fost el. Nici de data asta nu cred că a fost mâna lui. Deci, da, o să iau chestia aia mâine, o s-o duc la poliţie şi o să cer să se facă cercetări.

– În afară de Meeks, mai are cineva vreun motiv să te tracaseze?

– Te prinzi repede, spuse ea şi sorbi din pahar.

– Nu e nevoie de prea multă isteţime, Phoebe. Văd că trebuie să stea cineva de vorbă cu Arnie ăsta.

Nu e doar isteţ, îşi dădu ea seama, ci şi furios. Cuprins de o furie tăcută, rece şi totală.

– Nu cred că te gândeşti doar la o discuţie, şi oricum nu e treaba ta. Chiar nu e, spuse ea cu fermitate. Pornirea asta a ta mi se pare... Ei bine, să fiu sinceră nu ştiu exact cum mi se pare, dar o să revenim la asta la un moment dat. Chestia e că dacă Arnie Meeks trebuie pus la punct, este necesar să se facă într-un mod aproximativ oficial. Dacă apari tu în faţa lui în calitate de...

– Va trebui să găsim şi un termen adecvat, spuse Duncan sec. Văd că de cuvântul „prieten" te fereşti.

– Oricum, ar fi satisfăcut, iar pe mine m-ar face să par slabă. Şi dacă el e cel care face chestiile astea, nu-mi pot permite să par slabă. Nu pot să-i dau satisfacţia de a crede că-mi provoacă necazuri.

– Dar a făcut-o.

– Aş vrea să pot spune contrariul. Cred că...

– Ce crezi?

Phoebe sorbi din nou din paharul cu vin. Nu era obişnuită să vorbească cu altcineva despre problemele ei personale. Şi nu erau nici complicate. Acum prioritatea ei era să menţină casa în siguranţă.

– Cred că e cineva care stă cu ochii pe casă. Am observat de vreo două ori o persoană, mai degrabă am auzit-o. Fluiera.

– Poftim? Fluiera?

– Ştiu că sună aiurea, dar cred că e cineva care a trecut de câteva ori prin preajmă, fluierând aceeaşi melodie. Dacă e Meeks – n-am apucat însă să desluşesc figura – îşi asumă nişte riscuri foarte mari. S-ar putea să fi pus pe vreun prieten să treacă pe aici sau poate a plătit pe cineva. Oricum, îşi asumă un risc mare, prostesc.

– A primit un foarte mare picior în fund. Poate consideră

că merită să-şi asume un astfel de risc. Chestiile astea pot să ia amploare, nu-i aşa?

– Bineînţeles că pot. Se uită în sus, gândindu-se că familia ei dormea în siguranţă. Nu exclud această posibilitate. O să vorbesc cu cine trebuie, mâine-dimineaţă.

– Pot să dorm aici. Într-o cameră separată, pe o canapea.

– Drăguţ din partea ta să te oferi. Dar dacă rămâi aici, aş avea de dat explicaţii mâine-dimineaţă. În momentul ăsta nu vreu să dau nimănui, mai ales mamei mele, niciun motiv de îngrijorare. Faptul că am fost rănită, împuşcaturile, toate astea au fost lovituri grele pentru ea. Nu cred c-a mai ieşit în curte în ultimele zile. Nici nu mă gândesc s-o las să renunţe şi la bucuria asta.

Duncan îşi studie paharul, după care sorbi din el.

– Cred c-am băut prea mult. N-ar trebui să mă urc la volan. Şi tu, brav apărător al legii şi gazdă în acelaşi timp, ar trebui să încerci să mă convingi să nu conduc. Ochii aceia blânzi şi albaştri, ochii aceia limpezi îi întâlniră pe ai ei. E foarte simplu, Phoebe, dacă vrei şi tu asta.

– Nu ştiu de ce cred bărbaţii că femeile nu se pot apăra singure, pe ele şi căminele lor.

El se mulţumi să zâmbească.

– Chiar trebuie să-ţi explic.

Ea bătu cu degetele în tăblia mesei.

– Poţi să stai în camera lui Steve – fiul Avei – în noaptea asta. Iar dacă tot nu contează pentru tine, eu zic să nu folosim beţia ca scuză. Putem spune că s-a făcut târziu şi că am decis că e mai bine să rămâi aici până dimineaţă, decât să conduci înapoi până în insulă.

– Bine. O să păstrez scuza asta cu beţia pentru altă ocazie. Pot să-ţi pun o întrebare despre ceva care nu e treaba mea?

– Atâta vreme cât pot să-ţi răspund că nu e treaba ta, bineînţeles că poţi.

– Essie urmează vreo formă de terapie?

– A urmat, spuse Phoebe şi oftă lung. Dar e destul de greu să găseşti un psiholog care să vrea să-şi trateze pacienţii la domiciliu, chiar dacă e vorba de agorafobie. Majoritatea şedinţelor de terapie s-au ţinut prin telefon. O vreme au avut loc regulat şi a urmat şi un tratament medicamentos. Credeam că face progrese.

– Dar?

– Psihologul a încurajat-o să iasă. Măcar pentru zece minute, în afara casei, într-un loc familiar. Au ales Forsythe Park. La început trebuia să meargă până la fântână şi apoi să se întoarcă acasă. A ajuns înapoi, a făcut febră şi a avut un atac grav de panică. Una dintre temerile ei este să nu se facă de râs în public. Nu putea să mai respire, nu mai ştia să se întoarcă. Mă duceam eu după ea. O urmăream plecând şi mă duceam după ea când dispărea din raza mea vizuală. Aşa că mi-a luat ceva timp să ajung la ea atunci când s-a panicat.

Încă-şi mai aducea aminte, îşi amintea perfect. Şi-o amintea pe mama ei, îngrozită şi dezorientată, îşi amintea cum inima îi bătea nebuneşte în piept în timp ce alerga pe alei şi peste iarbă, făcându-şi loc printre turiştii uimiţi, pentru a ajunge la ea.

– Se sufoca, fugea. A căzut. A fost groaznic pentru ea. Oamenii încercau să o ajute, dar îi era teamă de ei, se simţea foarte umilită.

– Îmi pare rău.

– Am ajutat-o. Am ţinut-o strâns în braţe, am pus-o să închidă ochii şi am adus-o înapoi acasă. De atunci n-a mai ieşit din curte. Asta s-a întâmplat acum patru ani. N-a mai vrut să facă terapie. Se cam înfurie când aude de asta, adăugă Phoebe zâmbind uşor. În casă se simte bine. E fericită. Zice s-o lăsăm în pace. Şi o lăsăm. Nu cred că ăsta e cel mai bun lucru, dar asta facem.

– E îndeajuns de bine. Uneori circumstanţele se schimbă,

aşa că trebuie să încercăm să facem ce e mai bine pentru moment.

Se gândi la asta după ce-i arătă lui Duncan unde putea să doarmă şi îi căută o periuţă de dinţi nefolosită, asigurându-se că avea la-ndemână destule prosoape curate.

Se schimbaseră lucrurile şi ceea ce credeai azi că e just, mâine se putea dovedi o alegere greşită, deşi necesară. Nu era sigură că Duncan reprezenta alegerea potrivită, dar se îndrăgostise de el.

Se înţepase în deget prima dată când îl văzuse, apoi se împiedicase puţin când luase loc în bar, râzând cu el şi simţindu-se bine. O altă mică împiedicare aici, o dezechilibrare colo şi până la urmă inevitabilul se petrecuse: îţi pierduse capul. Acum, se gândi ea, trebuia să se gândească ce va face în continuare şi cum va proceda.

Un mare avantaj în a te trezi dimineaţa într-o casă plină de femei în care erai singurul bărbat îl reprezenta micul dejun preparat, în cantităţi uriaşe. Nu era rău nici să fie răsfăţat, ca proaspăt încoronatul prinţ din Ţara Femeilor, îşi zise Duncan în timp ce-şi savura cafeaua şi sucul de portocale, proaspăt stors.

Ava se ocupase de preparativele de dimineaţă şi, după câte îşi dădea seama, aceasta era rutina zilnică, doar că, datorită prezenţei lui, Essie scosese vesela bună, şi şervetelele asortate.

Essie se agita, umplând zaharniţa şi bolul cu frişcă, turnând suc proaspăt stors într-o carafă şi aranjând o vază cu flori. Duncan avea impresia, pentru că sarcinile ei aproape o făceau să zburde prin bucătărie, că ceea ce se întâmpla îi făcea şi ei la fel de multă plăcere ca şi lui.

– Nu-l cicăli pe Duncan, Carly, nu şi-a terminat nici măcar prima cană de cafea.

– Cafeaua e excelentă, spuse Duncan.

– Cum de nu primesc cereale? vru Carly să știe.

– Pentru că Ava face omletă, dar poți să mănânci cereale dacă asta vrei.

– Mi-e indiferent.

Duncan îi dădu un cot ușor în coaste. Era drăguță ca un îngeraș în pantalonii albaștri și bluzița largă, galbenă.

– Te așteaptă o zi grea la birou?

Se uită spre el cu privirea serioasă.

– Eu merg la școală și astăzi trebuie să dau o lucrare la matematică. Nu înțeleg de ce trebuie să înmulțim și să împărțim tot timpul. Sunt doar niște numere.

– Nu-ți plac numerele? Mie-mi plac la nebunie și mi se par o chestie fascinantă.

Carly pufni.

– Eu nu am nevoie de numere pentru că vreau să mă fac actriță sau să fac cumpărături pentru oameni.

– Ei bine, dacă te faci actriță, cum vei număra replicile pe care trebuie să le spui?

– Oricine poate să numere.

– Da, dar va trebui să socotești și câți bani vei câștiga pentru ca să-ți poți cumpăra casă în Malibu, asta după ce-i vei plăti agentului tău procentul din câștiguri care i se cuvine și gărzile de corp, care să te păzească de paparazzi. Apoi va trebui să ai un anturaj și să faci socoteli pentru a-ți putea suna persoana care face cumpărături pentru tine, atunci când va veni vremea Oscarurilor.

Carly se gândi la ce i se spusese.

– Poate că mă voi face cumpărător profesionist, și atunci nu va trebui decât să știu lucruri despre haine. Și deja știu multe despre haine.

– Și ce comision ai?

De data aceasta Carly se încruntă.

– Nu știu ce e aia.

– Este suma pe care o vei câștiga dacă o convingi pe Jen-

nifer Aniston să cumpere rochia aia Chanel. Să zicem că prețul rochiei este de cinci mii de dolari din care tu primești zece la sută. În plus, va avea nevoie de pantofi și de o poșetă. Deci, care este comisionul pe care-l vei primi? Trebuie să calculezi.

Carly îl privi printre gene.

– Primesc ceva de fiecare dată când cumpără câte un lucru? Primesc bani de fiecare dată?

– Sunt foarte sigur că așa merg lucrurile.

Pe fața ei se citea interesul și îmbufnarea matinală dispăru.

– Nu știu să calculez procentele.

– Eu știu. Ai o hârtie?

Când Phoebe intră în bucătărie, întreaga familie era adunată în jurul mesei. Omleta pufoasă, faimoasa pâine prăjită făcută de Ava și șunca erau mai mult decât o invitație la masă pentru cineva cu un apetit normal.

Duncan mânca cu mâna stângă în vreme ce Carly, cu scaunul tras aproape de al lui, stătea aplecată peste brațul lui, uitându-se la ce scria.

– Are nevoie de cercei! Trebuie să poarte și cercei.

– Bine, cât costă podoabele de urechi?

– Un milion de dolari!

– Ești asul cumpărătorilor profesioniști. Își ridică privirea și zâmbi. Bună dimineața.

– Mamă! Calculează procente ca să știu cât voi câștiga dacă voi fi cumpărător profesionist. Deja am câștigat șase mii de dolari din comisioane.

– Jennifer Aniston concurează la un Oscar, îi explică Ava. Trebuie să se îmbrace corespunzător.

– Normal.

– Trebuie să-și facă câteva toalete.

Phoebe se duse să vadă lista întocmită de Duncan.

– Jen e chiar pusă pe treabă.

– Numerele sunt amuzante, zise Carly.

Phoebe se uită la fiica ei cu gura căscată.

– Cred că am intrat într-un univers paralel, unde numerele sunt amuzante şi marţea dimineaţă se mănâncă omletă.

– Stai jos, îi spuse Essie. Ţi-am ţinut-o caldă, în cuptor.

Phoebe se uită la ceas.

– Cred că am timp pentru câteva îmbucături. Numerele sunt amuzante, repetă ea aşezându-se în dreapta fiicei sale. Cum se face că nu erau amuzante când desenam iepuraşi şi pisicuţe pentru a-ţi arăta cum se înmulţeşte?

– Numerele sunt mai amuzante când este vorba de bani.

Phoebe luă cafeaua şi dădu din cap.

– Ai grijă cu asta mică, Duncan, e ahtiată după bani.

– Dacă mai face rost de câţiva clienţi ca Jen, mă va finanţa ea pe mine. Cât de drăguţă eşti dimineaţa. Chiar mai drăguţă decât omleta Avei, lucru care spune multe. Cred că nu există bărbat în Savannah care să aibă o priveliştе mai frumoasă decât am eu în dimineaţa asta.

Sprâncenele lui Phoebe se ridicară în semn de mirare.

– Ava, ce ai pus în omleta asta? întrebă ea.

– Nu ştiu ce a fost, dar cu siguranţă voi pune de fiecare dată.

Mâncă cereale reci direct din cutie şi bău o cafea amară. În dimineaţa aceea nici măcar nu se răsese. Nu făcuse nici duş. Ştia că se afla în pragul unei depresii şi îşi voia furia înapoi. Furia şi scopul. Acestea se puteau pierde în puţul unde-l aruncă deprimarea, ştia asta. Le mai pierduse şi înainte.

Existau medicamente, dar prefera anabolizantele pe care le cumpăra de la prietenul unui prieten, deşi ştia că acestea nu erau cea mai bună soluţie. Putea să facă o prostie din nechibzuinţa datorată surescitării pe care o resimţea în urma consumului acestora.

Deja făcuse lucruri necugetate, nu? Treaba cu iepurele fusese una dintre ele. Ar fi trebuit să-l păstreze câteva zile în congelator şi să îl pună acolo în toiul nopţii.

Aproape că fusese prins pentru că se grăbise. Dar îşi ieşise din minţi. Phoebe nu fusese acuzată pentru moartea lui Johnson nici de departament, nici de presă, nici de public. Mama idiotului devenise cea mai bună prietenă a ei. Declaraţia aia dezgustătoare, care fusese reluată de zeci şi sute de ori la ştiri, făcuse ca târfa aia nenorocită să pară Maica Tereza, în loc de o nenorocită ambiţioasă care se căţăra pe cadavre.

Lăsase furia să preia controlul şi asta nu era o chestie deşteaptă. O lăsase să-l conducă şi se dusese direct la ea acasă şi aruncase iepurele. Voise să-l arunce astfel încât să cadă pe verandă, dar mâinile îi tremuraseră din cauza furiei şi nu reuşise.

Fusese tentat să se ducă să-l recupereze şi aproape că reuşise, dar se aprinsese lumina la casa vecină.

Se vedea pe el însuşi, şi se simţea umilit chiar şi acum, ascunzându-se în tufişuri în vreme ce târfa aia bătrână ieşise la plimbare cu scârba ei de câine.

Şi ştia, ştia că îşi plimba câinele la apusul soarelui, în fiecare seară. Ştia, dar nu ţinuse cont de asta. Se lăsase pradă furiei.

Şi dacă femeia aia urâtă cu javra ei îl văzuse? Nu avea timp pentru asta, acum.

Îşi imaginase cum ar fi fost să-i omoare pe amândoi. Să le rupă gâturile ca şi cum ar fi rupt o crenguţă şi să-i lase pe scările casei lui Phoebe.

Dar încă nu venise timpul pentru asta.

Avea un plan. Un plan şi un scop. O agendă.

Acum furia dispăruse şi scopul devenise din ce în ce mai înceţoşat din cauza ideii de ratare. Îşi pierduse timpul cu idiotul de Posse. Îşi asumase un risc inutil şi risipise gloanţele.

Nu însemna nimic.

Îşi aruncă privirea prin atelier şi aproape îi veni să plângă. Nimic din ce era acolo nu însemna nimic. Pierduse ceea ce conta, iar ea nu pierduse nimic.

Acum nu-i mai rămăsese decât să-i lase animale moarte în fața ușii.

Ar fi trebuit să o omoare pe bătrâna aia nebună și pe câinele ei. Ar fi putut și ar fi trebuit. Asta ar fi fost o dovadă de forță.

Luă una dintre pastilele negre și o studie. Doar una singură, decise el. Doar una pentru a-i da puțină forță.

Venise vremea să facă o demonstrație puternică. Era vremea să renunțe la aiureli și să dea o lovitură puternică.

Moartea lui Johnson nu-i pusese nicio piedică târfei. Dar altceva, sau altcineva ar fi putut să o facă.

– Calibru douăzeci și doi, spuse Ottis, criminalistul, ținând cartușul cu două degete. Dacă vrei să ucizi iepurele, e un calibru suficient de mare.

– O singură lovitură?

– Da, spuse Ottis, încruntându-se spre Phoebe. Vrei să-l verific balistic? Ai vreo bănuială?

– De fapt, aș vrea. Dacă cineva dorește să-mi joace o festă, nu mi se pare foarte amuzantă și cred că este vorba de mult mai mult de atât. Așa că orice îmi poți spune despre iepure sau glonț, m-ar putea ajuta.

– Sigur, nu-i nicio problemă. Te contactez eu.

Phoebe se întoarse la birou și scrise un raport oficial cu privire la incident. Apoi îi duse o copie lui Sykes și-i povesti ce se întâmplase.

– Vrei să vorbesc eu cu Arnie?

– Nu, cel puțin nu încă. Dar vreau să faci câteva cercetări dacă poți, să afli cum se descurcă cu slujba pe care o are și care este programul lui zilnic. Vezi dacă și-a pierdut timpul și pe la mine prin cartier. Vorbește cam mult, și dacă se joacă cu mine probabil că nu a rezistat să nu se laude cuiva. Vreuneia cu care merge la un pahar, sau un coleg de muncă.

– O să verific.

– Mulțumesc. Mulțumesc mult, Bull.

Era cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut, decise ea, dar nu era singurul.

Phoebe întocmi un jurnal cu toate datele şi timpul probabil al incidentelor care aveau mai mult sau mai puţin legătură între ele.

Şobolan – simbol – turnător, renegat, unul care părăseşte corabia ce se scufundă.

Şarpe – simbol – rău, alunecos, cel care aduce dezastrul în Paradis.

Iepure – simbol – laş, care o ia la fugă.

Poate că din punct de vedere psihologic mergea puţin cam departe, se gândi ea, dar era mai bine să greşească preocupându-se prea mult în legătură cu aceste lucruri decât să nu le dea importanţă.

Fluieratul face ca vocea să rămână anonimă. Ce spunea cântecul? Nu mă părăsi. Cine era părăsit? Cine era părăsitul sau cine părăsea?

În soarele amiezii. Un bărbat care se împotriveşte corupţiei şi laşităţii (iepurele ca simbol al laşităţii?). Şobolanul ca simbol al abandonului oamenilor din oraş. Şarpele pentru corupţie. Cooper ca şerif (Nu el era? Închiriază naibii filmul), care rămâne de unul singur în momentul-cheie.

Avea legătură cu filmul, sau doar cu cântecul? se întrebă ea. Căută, găsi versurile şi le scoase la imprimantă, pentru a le anexa la dosarul pe care-l întocmea.

Amiaza era termenul limită, nu? Fă-o până atunci sau plăteşte preţul corespunzător.

Se lăsă pe spate. Şi dacă Arnie Meeks era cel care o hărţuia, el cu siguranţă nu s-ar fi gândit la simboluri şi înţelesuri ascunse. Nu era deloc stilul lui.

Totuşi, trebuia să facă dosarul acela. Şi în drum spre casă avea să caute şi un exemplar din *În soarele amiezii.*

FAZA TERMINALĂ

„Nu știu ce soartă mă așteaptă."

21

Țipetele și schimbările rapide de dispoziție ale fetițelor păreau să nu-l afecteze deloc pe Duncan. De fapt, modul în care se descurca în lumea celor mici o făcea pe Phoebe să se întrebe dacă îl afecta vreodată ceva.

Tot ce făcea, observă ea, era să se joace ca un apucat. Toate – jocuri video, minigolf, *loveşte-cârtiţa* – păreau să-l pasioneze. Şi ei îi plăceau jocurile, ca oricui altcuiva. Dumnezeu îi era martor că-şi pierduse şi ea o grămadă de timp în zonele rezervate copiilor şi în parcurile de distracţii. Dar din toate, cel puţin din câte îşi amintea ea, ieşise cel puţin cu o vagă durere de cap, cu stomacul iritat din cauza combinaţiilor ciudate de feluri de mâncare şi cu o durere de picioare la fel de vie ca una de măsele.

Şi acum simţea o urmă a acestor trei simptome, aşa că se aşeză pe o băncuţă, în timp ce Duncan accepta provocări în ceea ce el numise campionatul de minigolf.

Carly se distra pe cinste. Ea şi ceilalţi copii se ţineau după el de parcă ar fi fost Pied Piper. Cum se putea, se întreba Phoebe, ca orele petrecute la simulatorul video de maşini de curse sau lovind o bilă roşie printre palele unor mori de plastic să aibă de-a face cu „cercetare în vederea identificării unor direcţii de investiţii."

Loo se aşeză lângă ea.

– Ar fi trebuit să-mi fac manichiura. Chestiile astea mă obosesc foarte tare, dar tipul ăla m-a convins să vin aici.

– Dar şi Phin arată cam obosit.

– Nu vorbeam de Phin. Loo supse cu paiul dintr-un pahar de cola fără zahăr. Lui îi cunosc deja toate trucurile, ci Duncan. De fapt şi pe ale lui le ştiu, dar nemernicul reuşeşte întotdeauna să se dea pe lângă mine.

Din poziţia în care se afla Phoebe îl studie. Bărbatul asistase la o întreagă reprezentaţie a *Cenuşăresei*, pusă în scenă de către copii de şcoală primară, şi chiar păruse că se distrase copios. Şi după toate astea insistase s-o cadorisească pe sora vitregă şi roşcovană cu un cornet de îngheţată. Bineînţeles, Carly era nebună după el.

Şi acum părea să se distreze de minune jucând minigolf cu o grămadă de copii agitaţi.

– Duncan nu pare deloc obosit, observă Phoebe.

– Probabil că dacă ar putea s-ar muta aici. Loo îşi descălţă sandalele. Uită-te la el, cum stă aplecat pe covorul acela verde vechi, cum se uită la gaura aia de parcă ar fi Tiger Woods şi ăsta ar fi Turneul Playland. Copiii îl iubesc aşa cum iubesc îngheţata, pe care, apropo, să ştii că o să insiste să le-o cumpere.

Phoebe îşi apăsă abdomenul cu palma.

– Oh, Dumnezeule!

– Golf adevărat nu-i place să joace. Mi-a spus Phin că l-a târât de vreo două ori pe teren şi că odată ajuns acolo a început să pună tot felul de întrebări de genul „Şi moara unde e?“ sau „Şi pe podul rulant când mergem?“ Râse zgomotos. Îi cam zdruncină demnitatea lui Phin, ceea ce cred că şi urmăreşte.

Phoebe zâmbi, chiar şi-l putea imagina pe Duncan spunând aşa ceva.

– Deci a venit aici doar ca să se joace. Povestea cu investiţia n-a fost decât o stratagemă.

– Oh, nu, chiar s-a gândit serios la chestia asta. Acum studiază aspectele pro şi contra.

Cu buzele strânse, Phoebe îl urmărea pe Duncan cum se

contrazicea cu Phin pe marginea numărului de lovituri necesare pentru fiecare gaură.

– Da, văd.

– Chiar vorbesc serios. Loo o înghionti pe Phoebe. Vrea să vadă cam câți copii și cam câți adulți intră într-o zi pe poarta complexului, care sunt zonele cele mai solicitate, unde se joacă cel mai mult. Poți fi sigură că i-a întrebat pe toți copiii pe care i-a adus, chiar și pe cei străini, ce le place și ce nu. Înainte să ni se facă greață de la atâta înghețată el își va fi făcut deja o idee despre locul ăsta, și pe baza ei o să ia o decizie – pro sau contra.

– Nu mi-l pot imagina în pielea unui om de afaceri.

Zâmbetul lui Loo era plin de afecțiune.

– E diferit de toți ceilalți.

– Așa se pare.

– Și are și un fund drăguț.

– Fără îndoială.

– Îți cam face ochi dulci, cum ar zice mama.

– Zău? Eu n-am prea observat, cu toate inimioarele astea care îmi joacă prin fața ochilor. Îmi doream o „aventură fierbinte". Se aplecă spre Loo și șopti: M-am gândit că, la naiba, merit și eu una.

– Cine nu merită? Loo se aplecă spre ea. Ce-ai zice de niște detalii suculente?

– Poate altă dată. Chestia e că nu știu dacă pot stăpâni ce se petrece aici. Își apăsă o mână pe inimă. Nu știu dacă am instrumentele necesare, spațiul suficient sau...

– De ce? Ești...

– Stai. O opri întinzând mâna spre ea. Tu ești măritată, și după câte se pare ai o căsnicie foarte fericită. Ai o fetiță drăgălașă și un câine urât. Ai o familie mare, două ocupații care se completează una pe cealaltă și un gust extraordinar în materie de pantofi.

– Așa e. Loo strânse din buze și își admiră sandalele roșietice, cu talpă groasă. Pantofii sunt beton.

– Eu sunt divorțată, slujba mă trage în toate părțile, am o familie pe care o iubesc, dar care de asemenea trage de mine din toate părțile. Fundația mea e cel puțin șubredă, iar ce am reușit să construiesc pe ea e foarte greu de întreținut. N-am reușit niciodată să mă concentrez doar asupra mea, și asta din mai multe motive. Niciodată nu poate fi vorba doar de mine.

– Te gândești că Duncan nu s-ar descurca cu toate complicațiile din viața ta?

– Nu sunt foarte sigură că ar vrea să facă asta sau, mă rog, ce ar vrea să facă. În momentul ăsta e entuziasmat și intrigat. Iar sexul, la fel ca și pantofii, e beton. Dar dacă e să mă iei la bani mărunți, sunt destul de greu de suportat. Și sunt lucruri pe care nu pot să le schimb, nu pot să le modific. Nu sunt în poziția care să-mi permită să fac asta.

Loo supse gânditoare din pai.

– Întotdeauna faci așa, analizezi totul în amănunțime și alegi cele mai dificile probleme?

– Da. Deformație profesională, bănuiesc. Mă gândesc că e greu de înțeles pentru cineva care se pare că pricepe repede despre ce e vorba și găsește că toate sunt OK. Tot încerc să... aș zice să mă conving să ies din chestia asta. „Dă-te un pas în spate, Phoebe. Viața ta e îndeajuns de bună, îndeajuns de plină, așa că mulțumește-te cu ce ai." Dacă mai fac și acest ultim pas n-o să mai am cale de întoarcere, nu fără să sufăr teribil, în orice caz.

– Deci vezi dragostea ca pe o sinucidere?

– Poate că asta și este. Sau e un fel de predare, de asumare anticipată a consecințelor.

– Sau un fel de eliberare, de renunțare la statutul de ostatică.

– E un punct de vedere. Știu întotdeauna ce fac, trebuie să știu ce fac în cam toate momentele din viața mea. Și e deranjant, ba chiar frustrant să nu știu ce să fac în privința lui.

– Eu nu pot să-ți spun ce să faci, dar cred că o să fie foarte distractiv să afli singură.

Distracția era obositoare. Carly se dădu bătută și adormi întinsă pe bancheta din spate a mașinii lui Duncan în drum spre casă.

– Dacă o să fie prea obosită pentru a-ți mulțumi, te pot asigura eu că a avut o zi superbă și plină.

– Și eu la fel.

– Am observat. Băieții și jucăriile lor. S-a îndrăgostit nebunește de tine.

– Dragostea e reciprocă.

– Și asta am observat. Duncan, vreau să-ți cer o favoarea, și sper să înțelegi de ce o fac.

– Sigur. Ai mâncat prea mulți hotdogi și vrei să ne oprim să iei un medicament.

– N-am mâncat decât un singur hotdog și am destule medicamente acasă. Serios, Duncan, voiam să-ți spun – să te rog mai degrabă – că, dacă lucrurile n-or să meargă între noi, dacă ne vom certa, dacă vom descoperi că celălalt este vlăstarul lui Satana, să te desparți cu blândețe de Carly. Să-i lași timp să se obișnuiască. Știu că e o prostie să aduc vorba de asta după ce i-a oferit o astfel de zi, dar...

– Ți-a rămas – cum îl cheamă? – Ralph în cap?

– Roy, îl corectă ea. Și da, asta e una dintre cauze. Și cred că nu există o persoană mai diferită de el decât tine.

– Dacă știi asta, înseamnă că știi și că nu e un favor pe care trebuie să mi-l ceri. Știu cum e să fii îndepărtat, alungat, redus la tăcere.

– Da, știi. Își puse palma pe brațul lui. Sunt o mamă foarte grijulie, care-și face prea multe probleme pentru copilul ei.

– E norocoasă să aibă o mamă ca tine. Îi aruncă o privire. Chiar dacă până la urmă descopăr că ești de fapt vlăstarul lui Satana.

Duncan conduse maşina spre casă.

– Ce zici, intri puţin? Poate bem un pahar de vin în grădină?

– Parcă mi-ai ghicit gândurile, zâmbi el.

O săptămână mai târziu, Phoebe se afla în grădina lui Duncan. Carly urma să rămână peste noapte la noua ei aproape cea mai bună prietenă Livvy, ceea ce însemna că şi mama ei putea să doarmă la altcineva acasă.

Înotaseră şi făcuseră dragoste. Cinaseră şi făcuseră dragoste. Acum era aproape miezul nopţii, şi ea stătea în mijlocul unei grădini superbe, învăluită în parfum de iasomie, cu un pahar de vin în mână. Era îmbrăcată într-un simulacru de halat, o bucăţică subţire de material pe care dăduse prea mulţi bani. Dar dacă nici într-o astfel de ocazie, când mai putea o femeie să epateze?

Noaptea murmura, briza era răcoroasă exact cât trebuia pentru a mai ostoi zăpuşeala, o lună mare şi grasă aluneca uşor peste un cer presărat de stele şi mâzgălit ici şi colo de câţiva norişori. Duncan dăduse muzica mai tare, astfel încât vocea plăcută a lui Bonnie Raitt se revărsa prin boxe în grădină.

Phoebe sorbi din paharul de vin şi se gândi la următoarea partidă de amor.

– Mă simt de parc-aş fi în vacanţă, îi spuse ea lui Duncan.

– Ar fi trebuit să pun şi umbreluţe în pahare. Vocea lui era la fel de leneşă precum se simţea şi ea. Şi ceva muzică din insule. Însă n-am nici umbreluţe şi nici muzică dintr-aia. Ar fi trebuit să pun nişte Jimmy Buffett şi să servesc nişte margaritas.

– E bine şi aşa. E perfect. Aş putea să rămân pentru totdeauna aşezată aici. Întoarse capul spre el şi-i zâmbi. Şi va trebui să începi să-mi ceri chirie.

– Te-aş putea lăsa să plăteşti în natură.

– Îmi pare bine că n-ai vrut să ieşim undeva în seara asta. În vreun club, în vreun bar, la vreun film. E atât de bine aici.

– Cluburile, barurile şi sălile de cinema n-or să se mute din loc. E bine să şezi din când în când şi să te relaxezi.

– Ai avut o săptămână grea.

– Ava e o adevărată stăpână de sclavi. În spatele feţei aceleia drăguţe se ascunde o inimă ca a lui Simon Lagree. Cred că ieri m-am uitat la toţi pomii şi la toate tufişurile aflate de vânzare în toată Savannah. Şi toate desenele şi aranjamentele acelea: gazon, fântâni, statui, statuete, căsuţe, adăpătoare şi băi pentru păsări. Toate cele. Ea nu prea dă doi bani pe principiul „fă cum îţi place ţie".

– Mi-a spus că alaltăieri ai dus-o la un fost depozit pe care vrei să-l transformi în complex de apartamente şi magazine.

– Da. M-am gândit că o să-i mai vină şi ei nişte idei dacă trece pe acolo şi că n-o să mai aibă timp să mă târască şi prin alte locuri. Ce-ai zice să plecăm cu barca dis-de-dimineaţă? De fapt, putem să mergem până la Savannah.

– Sună foarte bine. Totul e de-a dreptul perfect.

– Lasă-mi două minute. Se întoarse spre ea şi îi deschise halatul subţirel cu un deget. Şi o să fac ca totul să fie perfect.

Nu se îndoia de lucrul ăsta, mai ales că gura lui o găsi pe a ei şi mâinile începură s-o mângâie pe corp. Întinse mâna orbeşte şi puse paharul pe masă. După ce îşi eliberă mâinile îşi trecu degetele prin părul lui.

Simţea mângâierea brizei pe piele şi auzea murmurul muzicii. Când îşi dădu capul pe spate pentru ca el să-şi poată plimba buzele pe gâtul ei, văzu globul luminos al lunii deasupra.

Se strecură sub el şi-şi desfăcu picioarele. Când buzele li se întâlniră din nou, el o pătrunse. Uşurel, încetişor, relaxat şi leneş. Rămase cu ochii deschişi, ca să se oglindească într-ai lui. Simţi cum urcă şi coboară, pe valuri lungi de dorinţă şi plăcere. Şi atunci când ajunse pe creasta valului şi se revărsă dincolo era încă prinsă în albastrul ochilor lui.

Şi de ce, se întrebă ea, de ce să fi vrut să fie în altă parte?

– Încă una, murmură el şi îi acapară din nou gura. Phoebe simţi cum inima i-o ia la trap şi cum oasele i se topesc.

Te iubesc. Cuvintele i se ridicară în gât, zbătându-se să fie rostite.

Erau nişte cuvinte bune, îşi spuse ea. Cuvinte bune, puternice, care meritau să fie spuse. Dar poate că acum, în timp ce încă era în braţele bărbatului, în grădina lui, nu era cel mai bun moment să fie spuse pentru prima dată.

Îl loc să le rostească, îi cuprinse faţa în palme şi-i spuse:

– Ai avut dreptate. Ai făcut ca totul să fie perfect.

– Să fiu cu tine... Întoarse capul şi-şi îngropă buzele în palma ei.

Gestul lui îi acceleră şi mai tare bătăile inimii. Simţi fluturaşi în stomac.

– Să fii cu mine?

Privirile li se întâlniră.

– Phoebe...

În clipa aceea mobilul ei începu să sune.

– Iartă-mă! Se luptă să se ridice. N-ar fi trebuit să spun niciodată „perfect". Se gândi la Carly, la mama ei, la fratele ei şi deschise telefonul cu o mişcare bruscă. Phoebe MacNamara. Auzi vocea lui Dave, dar nu se linişti decât după ce se convinse că nu se întâmplase nimic cu familia ei. Bonaventure? Unde? Fără hârtie şi creion la îndemână, Phoebe se văzu obligată să ia notiţe mental. Da? A cerut expres să vin eu? Sunt pe insula Whitfield, la un prieten. O să ajung cât de repede pot. Bine. Da, în regulă. O să plec de aici în cinci minute. De fapt se ridicase deja în picioare şi se îndrepta în grabă spre casă, vorbind în acelaşi timp la telefon. Spune-i că sunt pe drum. Nu, nu, nu face asta. Se uită spre Duncan în timp ce acesta îi deschidea uşa. Am la dispoziţie o maşină foarte rapidă, dar o să am nevoie de o trusă. O să te sun de pe drum.

Închise telefonul şi îi spuse lui Duncan:

– Trebuie să-mi împrumuţi Porsche-ul.

– Nicio problemă, dar o să-l conduc eu.

– Nu pot să te iau cu mine acolo unde mă duc.

– Ba da, poți, zise el în timp ce urcau în fugă scările.

– Duncan! Își aruncă halatul de pe umeri imediat ce intră în dormitor. Un tip e legat cu lanțuri de un monument funerar din Cimitirul Bonaventure, spuse ea în timp ce-și aduna hainele. Se pare că nu e îmbrăcat decât cu o vestă ticsită cu explozibil.

– Dacă intenționează să se arunce în aer, sper că are loc de veci. Bonaventure e cam plin.

– El e ostaticul, îi aruncă ea în timp ce se îmbrăca. Cel puțin asta susține, și mai spune și că tipul care i-a pus bomba aia i-a ordonat să sune la numărul de urgențe la o anumită oră și să ceară ca eu să mă deplasez personal acolo. Dacă nu sunt acolo până la unu, cel ce are detonatorul o să-l declanșeze și totul o să sară în aer.

– Ăsta e încă un motiv pentru care trebuie să conduc eu. Tu nu cunoști mașina, eu da, și știu și drumurile mai bine. O să te duc acolo unde trebuie să ajungi. Când ai condus ultima dată o mașină cu șase viteze? o întrebă el când văzu că ea avea de gând să continue să protesteze.

Phoebe se încălță și dădu din cap.

– Ai dreptate. Să mergem.

Era mai bine ca el să conducă Porsche-ul, să străbată în viteză drumurile insulei și podul. În felul acesta ea va avea mintea și mâinile libere, pentru a vorbi cu Dave, și a lua notițe.

– Susține că nu-mi poate spune cum îl cheamă, cel puțin nu până când ajungi tu aici, zise Dave. Mai spune că persoana care poate să declanșeze bomba aude tot ce vorbește. Are o cască în ureche și un microfon.

– E întins pe spate?

– Nu cred. Ajung și eu acolo în cinci minute, dar după cum l-am auzit vorbind, cred că tipul e speriat de moarte. Cei aflați acolo au raportat că are vânătăi pe față, pe piept, pe mâini și

pe picioare. Până acum nu ne-a spus cine i-a făcut asta, cum, când şi de ce. Zice că nu poate, că nu-ţi poate spune decât ţie.

– La cum ne mişcăm, cred că o să ajung acolo într-un sfert de oră. De ce monument funerar e legat?

– Jocelyn Ambuceau, 1898–1916.

– Greu de crezut că a fost ales la întâmplare. Monumentul respectiv sau persoana înseamnă ceva.

– Am pus să fie verificate aceste date.

– Spune-mi mai multe despre el.

– Alb, treizeci şi ceva de ani, păr castaniu, ochi căprui. Constituţie solidă. După accent pare a fi de prin partea locului. Nu are bijuterii, nici tatuaje. E legat de mâini şi de picioare cu lanţuri, lanţuri care sunt prinse în pământ cu ţăruşi. E doar în chiloţi şi cu picioarele goale. A luat-o razna de două ori de când au ajuns poliţiştii la faţa locului. A început să plângă ca un copil. Ne imploră să nu-l lăsăm să moară. Ne imploră să te chemam: „Aduce-ţi-o pe Phoebe!"

– Pe numele mic? Mi-a spus pe numele mic, de parcă m-ar cunoaşte?

– Da, asta e şi părerea mea.

– Spune-i că ajung imediat. Se prinse de bord când maşina tăie în viteză o curbă. Şi ai grijă ca, dacă cineva ascultă, să audă că ajung imediat. Se uită la ceas. Ştiu că e aproape de termenul limită, dar o să ajung. Ai grijă ca ei să ştie că ajung. Zece minute, căpitane.

– Eu am ajuns. O să ţin lucrurile sub control până când ajungi tu.

Închise telefonul şi se uită la Duncan.

– O să ajungi la timp, zise el. Privea ţintă drumul în timp ce maşina înainta pe o şosea doar cu două benzi, cu o sută optzeci de kilometri la oră. Văd maşinile cu staţiile radio. Anunţă-i că nu ne oprim la poartă. Şi cere ca o maşină să ne deschidă drumul.

Porsche-ul derapă la o curbă, apoi reveni pe drum. Pe

margini erau copaci plini de licheni, care luceau bizar în lumina lunii. Aerul parcă tremura din cauza căldurii, iar pe suprafața drumului se formase o pătură subțire de aburi. Apoi printre ramurile arcuite ale copacilor se văzură câteva lumini. Porsche-ul frână brusc în spatele unei mașini radio și Phoebe se dădu repede jos.

– Va trebui să rămâi mai în spate, strigă ea în timp ce Duncan se strecura cu rapiditate printre pietre de mormânt și îngeri de piatră.

Dave veni repede spre ea și o apucă de braț.

– Cei din echipa de genişti au marcat distanța minimă la care ne putem apropia în condiții de siguranță. Nimeni nu trece de linia aceea. Și chestia asta nu e negociabilă.

– Bine, în regulă. Au intervenit schimbări?

– Abia am ajuns și eu, de două minute.

– Lasă-mă să încep eu.

Înaintă încet. Chiar dacă zona era acoperită de luminile reflectoarelor, existau și câteva porțiuni scufundate în întuneric. Cineva îi întinse o vestă antiglonț și ea o îmbrăcă în timp ce-l studia pe bărbatul care plângea șezând pe mormânt.

Deasupra lui veghea un înger, cu fața senină și cu aripile desfăcute larg. La piept strângea o liră.

Sub îngerul de piatră ședea un bărbat cu fruntea lipită de genunchii ridicați, scâncetele lui detașându-se net din simfonia zumzăitului de insecte. În jurul lui erau împrăștiați trandafiri roz – proaspeți, după părerea ei.

– Sunt Phoebe MacNamara, începu ea și văzu cum bărbatul își ridică repede capul.

Înlemni, oprindu-se cu mult înainte de panglica întinsă de cei de la echipa de genişti. Simți cum toate măruntaiele îi îngheață, ca apoi să i se trezească la viață sub suflul fierbinte al panicii.

– Roy!

– Iisuse! Dave o apucă de încheietura mâinii. Nu i-am

văzut fața, nu l-am recunoscut. Oricum nu era foarte sigur că l-ar fi putut recunoaște. Phoebe, nu te poți apropia, spuse Dave, încercând să acopere strigătele sălbatice ale lui Roy. Nu te poți apropia.

– Am înțeles, am înțeles. Simți cum panica i se strecura pe sub piele, învăluind-o. Roy, potolește-te acum. Trebuie să te calmezi. Respiră adânc și liniștește-te. În timp ce vorbea scrise repede pe carnețelul ei: *„Vezi ce-i cu familia mea! Polițist la ușă! Carly aici!"*. Adăugă și adresa lui Phin. Totul o să fie bine.

– O să mă ucidă! O să mă ucidă!

– Cine?

– Nu știu. Oh, Dumnezeule! Nu știu! De ce mi se întâmplă asta?

– El ne poate auzi, Roy?

– Spune că ne poate auzi. Da, ne poate auzi. Tu... Tu, cățea nenorocită! Trebuie să spun ce-mi zice el, altfel aruncă totul în aer!

– Nu-i nimic. Dacă mă poate auzi, să-ți spună ce vrea.

– Vreau... Vreau să-ți înfig niște C-4 între picioare, curvă proastă!

– Ne cunoaștem?

– M-ai costat mult, transmise Roy cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Acuma o să plătești.

– Cât te-am costat?

– O să ții minte. Phoebe, ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

– Bine, Roy. Bine. Lasă-mă să vorbesc cu el. Cred că ești furios pe mine, i se adresă ea. Poți să-mi spui de ce?

– Încă... Încă nu e momentul, transmise Roy.

– M-ai chemat aici, și am venit. Trebuie că vrei ceva de la mine, vrei să-mi spui ceva. Dacă-mi explici de ce...

– Să ți-o trag! Roy suspină.

– Văd că nu vrei să vorbești cu mine, deocamdată. Pot vorbi cu Roy? Pot să-i pun câteva întrebări lui Roy?

– Râde! Râde! El... Dați-i drumul, tăifăsuiți puțin. Mă duc să-mi iau o bere.

– Roy, cum ai ajuns aici?

– Cu... Cu mașina mea. Privi împrejur, prin cimitir, cu ochii umflați de lacrimi. Cred. El a condus.

– Ce mașină ai?

– M-Mercedes. E 55. Abia l-am cumpărat, acum două săptămâni. Abia...

– Bine. Își notă tipul mașinii. Dedesubt scrise: „De găsit!" A condus mașina ta din Hilton Head?

– Eram în portbagajul mașinii. N-am văzut. Eram legat la ochi, și aveam un căluș în gură. Am venit acasă, am băgat mașina în garaj. În garaj. Pistol în ceafă. Își lipi din nou fața tumefiată de genunchi. A venit din spate. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat după aceea. Nu mai știu nimic până când mi-am revenit. Nu puteam să vorbesc, nu vedeam nimic. Respiram cu greutate. În portbagaj, cu bandă adezivă peste gură. Mă sufocam.

Respiră ușurată când Dave se apropie de ea și scrise: *„Toată lumea în siguranță. Polițist la ușă."*

– Acum cât timp?

– Nu știu!

– Bine, în regulă. Cum te-a adus aici, unde ești acum?

– Am auzit portbagajul deschizându-se. Își ridică din nou capul, tremurând. Phoebe văzu că insectele începuseră deja să se înfrupte din el. Aveam ceva pe față, am amețit, am încercat să mă lupt cu el. M-a lovit, m-a lovit peste față. Când m-am trezit eram aici, legat. Îmi vorbea în cap. În cap. Am țipat, am strigat, n-a venit nimeni. Și el vorbea în capul meu, mi-a spus ce să fac. Telefonul, îmi lăsase telefonul, mi-a spus să sun la numărul de urgențe, mi-a spus ce să le zic celor de acolo. Doar un singur apel, mi-a spus. Să spun doar ce m-a învățat el, altfel apasă pe buton.

– Nu l-ai văzut deloc? întrebă Phoebe în timp ce scria în

agendă numele complet al lui Roy, adresa şi numărul de telefon. Scrise: *„De când a dispărut?"* dedesubt şi încercui de două ori acele cuvinte înainte de a-i întinde hârtia lui Dave. Roy...

Roy începuse să se vaite.

– N-am făcut nimic! De ce mi se întâmplă toate astea?

– Asta nu ne ajută cu nimic, Roy. Roy! Ridică tonul, pentru a-i putea capta atenţia. Trebuie să-ţi păstrezi calmul. Cel mai important lucru acum e să colaborăm, ca să puteam rezolva problema asta. Aş vrea să vorbesc din nou cu el, dacă se poate. Mă întreb dacă ar putea să-mi spună un nume – nu neapărat numele lui adevărat – orice nume care îi place. Ca să mă adresez direct.

– Mi-e rău! Mă simt... Nu! Nu! Te rog, nu! Roy îşi rotea înnebunit ochii în toate direcţiile, încercând să se smulgă din legături. Te rog, Doamne! Bine... Bine... Am... Am obosit să te ascult văitându-te, rahatule. Ţine-o tot aşa şi o să te trimit în iad, să termin odată cu toate rahaturile astea!

– Dacă faci asta, n-o să mai aflu de ce m-ai chemat aici, de ce eşti furios. Vrei să-mi spui un nume pe care să te strig?

– El... Dinţii lui Roy clănţăniră. S... sigur, Phoebe. Poţi să-mi spui Cooper.

Deşi simţea un nod în gât, scrise atent şi citeţ pe agentă numele, apoi *„În soarele amiezii"*.

– Bine, Cooper. De vreme ce nu pot vorbi direct cu tine, nu pot şti cum te simţi. Îmi poţi spune cum te simţi?

– Puternic. Controlez blestemăţia asta!

– Şi e important pentru tine să conduci?

– La dracu', da!

– N-ar fi mai bine, mai direct, nu ai conduce mai bine dacă am sta de vorbă faţă în faţă?

– Nu e timp pentru asta.

Ea se uita la ochii plini de lacrimi ai lui Roy, asculta glasul lui chinuit şi se străduia să intre în mintea unui om pe care nu-l vedea, pe care nu-l putea auzi.

– Îmi poți spune de unde ne cunoaștem, Cooper? Unde ne-am cunoscut?

– Spune-mi ceva.

– Bine, ce vrei să-ți spun?

– Îți pasă de... nemernicul ăsta fără nicio valoare?

Riscant, se gândi ea. Dacă-mi pasă prea mult sau prea puțin asta ar putea fi perceput ca o incitare.

– Te referi la Roy?

– Știi că mă refer la nenorocitul de Roy găozarul.

– Este fostul meu soț. Nu vreau să-l văd rănit, nici pe el, nici pe nimeni altcineva. Încă n-ai făcut rău nimănui, Cooper. Putem să rezolvăm chestia asta fără...

– Spune-i asta lui Charles Johnson. Vezi... Vezi... Bine, pentru numele lui Dumnezeu! Ai văzut ce surprins arăta când l-au lovit gloanțele alea?

– Vrei să spui că tu ești responsabil pentru moartea lui Charles Johnson?

– Ce ai, nu mai înțelegi blestemata de limbă, târâtură? L-am doborât. Nu e prima oară când ai ajutat un om să intre în pământ, nu-i așa? Nu-i așa? Nu va fi nici ultima, asta ți-o promit eu. Te rog, suspină Roy. Te rog, te rog, te rog! Tremura sub aripile întinse ale îngerului de piatră.

– L-ai cunoscut pe Charlie Johnson?

– Doar un gunoi fără valoare. Dar ai reușit să-l scoți afară, nu-i așa? L-ai convins să iasă fără să rănească niciun ostatic. Nimeni din locul acela nu valora doi bani, da' tu i-ai salvat pe toți, nu-i așa?

– Pe cine n-am salvat, Cooper? Trandafirii sunt pentru ea? Cine e persoana la care ții și pe care n-am salvat-o?

– Gândește-te bine, Phoebe, gândește-te bine despre cine e vorba și începe să ceri îndurare. Poate vei reuși să te salvezi.

– O să cer acum îndurare. Dacă n-am fost îndeajuns de bună ori de inteligentă pentru a salva pe cineva o să cer acum îndurare. Spune-mi ce vrei să spun și o să spun.

– Ai face bine să începi. Spune... Ce? Nu, nu, nu! Roy încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să îngenuncheze. Te rog! Bine, bine! Spune „Timpul a expirat". Adio, Phoebe.

– Cooper, dacă...

Explozia o ridică de la pământ şi o pală de aer fierbinte o aruncă în spate. Ateriză pe o movilă, dincolo de mormântul unui necunoscut.

Ştia ce zbura pe deasupra capului ei, lovindu-se apoi de pământ cu un zgomot înfundat. Bucăţi de înger, bucăţi de pământ, bucăţi din Ray.

Prin minte îi trecură cu rapiditate câteva imagini disparate. Prima oară când îl întâlnise, la o petrecere, zâmbetul larg şi luminos cu care o ameţise. Cum făcuse dragoste cu el într-un pat mare, în camera de hotel cu care o surprinsese într-un weekend, cu trandafiri şi cu şampanie. Momentul de dinaintea celui în care buzele li se întâlniseră pentru prima oară după ce fuseseră declaraţi soţ şi soţie. Dansuri. Lumini.

Apoi beznă totală.

Cineva îi striga numele.

Phoebe se ridică în coate. Cu coada ochiului văzu o mişcare în momentul în care Duncan sări. În secunda următoare era peste ea, ţinând-o la pământ. Ca printr-un tunel, auzi strigăte, paşi care se apropiau în fugă, pârâiturile radiourilor.

Nu încercă să se lupte, nu avea pentru ce să se lupte.

– Ce-am făcut? şopti ea. Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?

22

Îi spusese să se ducă acasă. Asta îl enervase. Drept cine mama dracului îl lua?

Duncan se plimba nervos în holul din faţa biroului ei. Nu putea sta locului. Nu se putea calma şi îşi dorea din toată inima

să nu poată gândi. Din nefericire nu putea să nu se gândească, şi mintea îi revenea întruna la acel moment, la acel moment incredibil când ceea ce fusese cu puţin timp în urmă un bărbat devenise... nimic.

Bucăţi şi bucăţele de carne şi de oase şi ceva ce semăna cu o ceaţă roşie, oribilă.

Nu-şi aducea aminte cu exactitate dacă se mişcase. Îşi amintea doar că simţise ceva – ca un pumn imens de aer, sunetul fragmentelor de statui şi al bucăţilor de pământ şi de Dumnezeu mai ştie ce zburând prin aer, lovind copacii şi pământul, lovind statuile şi monumentele funerare dimprejur.

Ştia că văzuse o bucată din ceea ce fusese Roy atârnând în plasa formată de iederă. Avea impresia că văzuse capul îngerului de piatră zburând, mânjit cu sânge, păstrând însă un zâmbet împăcat şi senin. Dar poate că doar îşi imaginase asta.

Nu-şi amintea să fi fugit, să fi mers sau să fi sărit către Phoebe. Se trezise pur şi simplu acolo, deasupra ei, în timp ce în jurul lor se dezlănţuise haosul. Îşi amintea că o auzise spunând *„Ce-am făcut?"* Repetase asta încontinuu până când cineva – Dave, se gândi el, căpitanul – începuse să tragă de ei.

Sunteţi răniţi? Sunteţi loviţi? Astea fuseseră primele lui întrebări. Duncan era destul de sigur de asta. Faţa îi era la fel de albă ca şi a îngerului decapitat.

După aceea totul devenea neclar. Multă mişcare, multe zgomote şi sirene.

Şi ea-i spusese să plece. Se ridicase în picioare în mijlocul acelui coşmar şi-i spusese să plece. La naiba cu asta!

Era înăuntru, cu căpitanul, asta-i spuseseră. Era înăuntru cu căpitanul McVee şi cu încă câteva persoane. Aşa că aştepta. Aştepta, la dracu'!

Ar fi vrut să bea ceva. Ar fi preferat să-i fie rău. Ar fi vrut s-o mai atingă o dată, să se asigure că scăpaseră amândoi întregi.

Dar tot ce putea să facă era să aştepte.

– Dunc.

Se întoarse şi simţi cum stomacul i se ridică în gât când îl văzu pe Phin ieşind din lift. Nu-şi putea explica de ce vederea prietenului său îl făcuse să simtă brusc nevoia să se aşeze.

– Iisuse! Oh, Hristoase!

– Eşti bine? Phin îl apucă cu putere de braţ pe Duncan şi se aşeză lângă el. Sângerezi. Eşti în regulă?

Duncan se uită ameţit la cămaşa pe care o purta.

– Nu e sângele meu. O mică amintire din Bonaventure, un mic suvenir de la Roy. Dar cred că mai am mult până când o să fiu cât de cât bine. Iisuse, Phin! Doamne Dumnezeule!

– Ce dracu' s-a întâmplat? Ei ştiu ce dracu' s-a petrecut acolo?

– A sărit în aer. Pur şi simplu a... Nu e aşa cum vezi în filme. Omule, un e deloc aşa. Îşi trecu o mână prin păr. Loo? Copiii?

– Sunt bine. Copiii dorm. Poliţiştii au înconjurat casa. Era tatăl lui Carly?

– Roy. Roy Squire. L-a prins cu lanţuri de pământ, de un mormânt, şi i-a legat explozibili de corp. Bietul nenorocit! Parcă zicea că a fost răpit din propriul garaj, bătut, poate chiar drogat. Phoebe vorbea cu tipul care îi făcuse chestiile astea, vorbea prin intermediul lui Roy, fostul ei soţ. Avea un, ah... Duncan făcu un gest de neputinţă spre ureche.

– Bine, înţeleg. Phin studie faţa prietenului său şi scoase o sticluţă din buzunar. Ia o înghiţitură de aici, frate.

– Te-aş săruta pentru asta, dar nu sunt într-o dispoziţie romantică. Duncan luă sticluţa şi sorbi din whisky. El... Roy... Plângea. Implora. Tipul ăsta... Cooper, îşi aminti Duncan. I-a zis lui Phoebe să-i spună Cooper. N-a spus ce voia, n-a spus de ce a făcut toate astea. Apoi trebuie că i-a spus lui Roy să-şi ia adio. Şi după asta a apăsat pe buton, a declanşat bomba. Şi tipul a explodat, Phin. La dracu', pur şi simplu a explodat.

– Duncan, ai activat sistemul de securitate înainte să pleci de acasă?

– Ce? Nu. Oare o făcuse? Am plecat prea repede.

– Bine, uite cum o să facem. Eu o să dau nişte telefoane, o să vorbesc cu nişte tipi să vină să-ţi inspecteze casa, să se asigure că totul e în ordine.

Duncan îşi lăsă capul pe spate.

– Dacă l-a ucis pe fostul soţ al lui Phoebe, ar putea să vină după mine, nu?

– Acum nu e momentul să fim neglijenţi, nu-i aşa?

– Da, aşa e, acum nu e momentul.

În birou, Phoebe stătea pe scaun, ţeapănă. Familia ei era în siguranţă, casele le erau păzite de poliţişti. Putea să-şi scoată grija asta din cap. Roy era mort, asta n-avea cum să mai schimbe. Trebuia să blocheze cumva sentimentul de vinovăţie, să şi-l scoată din minte, din inimă, din stomac.

– Poliţia din Hilton Head investighează cazul. Au trimis o echipă operativă de criminalişti să cerceteze casa şi garajul. Noi căutăm maşina victimei.

– Mormântul acela trebuie să aibă o anumită semnificaţie, legată de o persoană sau de un lucru anume.

– Acum adunăm informaţii despre asta.

– Familia mea trebuie protejată, nu doar în noaptea asta.

– Phoebe, spuse Dave încet. Aşa o să fie...

– Bine. Era logodit. Nu-i ştiu decât numele mic – Mizzy. Nu ştiu dacă locuiau împreună sau...

– O să ne ocupăm de asta.

Bineînţeles, da, bineînţeles că o să se ocupe.

– O agresiune de o asemenea natură şi amploare trebuie să-şi aibă izvorul într-un conflict personal. Pe cine am înfuriat, rănit sau ameninţat?

– O să trebuiască să vorbim cu Arnold Meeks.

– Da. Respiră adânc. Trebuie să fie interogat, trebuie să verificăm unde s-a aflat. Dar aici nu e mâna lui. El a fost un poliţist slab. Fără îndoială că e un om violent şi un ticălos

patentat, dar nu e criminal. Şi dacă Cooper ăsta mi-a spus adevărul, a mai ucis de cel puţin două ori până acum. A ucis cu sânge rece. Meeks acţionează la furie, nu plănuieşte nimic pe termen lung, nu se gândeşte la consecinţe.

– Cineva îi face pe plac. Cu sau fără ştiinţa lui.

– Poate. Dar cred că în cazul ăsta e vorba de ceva mult mai personal. Tu m-ai rănit pe mine, eu te rănesc pe tine şi mai rău. E vorba de ceva de am făcut sau n-am făcut. Poate e vorba de cineva pe care nu l-am salvat.

Închise ochii şi-i apăsă tâmplele cu mâinile. În minte îi apăru imaginea lui Roy. Îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală.

– Un eşec, un eşec în plan profesional, un eşec al meu care pe el l-a afectat foarte tare. Pe cine am pierdut, Dave? Când? Cum? Trebuie să mă uit peste dosarele mele vechi, să le studiez. Toţi ostaticii, toţi cei care au luat ostatici, poliţişti, trecători, toţi cei care au fost răniţi sau ucişi în timpul incidentelor unde eu am negociat. Şi cred că e vorba de o femeie, adăugă ea.

– De ce?

– Pentru că el e Gary Cooper. Pentru că Roy era înlănţuit de mormântul unei femei. Nu putem să înlăturăm pe nimeni din căutările noastre, dar cred că e vorba de o femeie. El ştie sau a învăţat cum să umble cu explozibilii şi cum să mânuiască o armă. Poate că a fost antrenat ca militar sau ca poliţist. Sau poate s-a pregătit singur, poate e autodidact. El a pus totul la cale şi a plănuit minuţios totul. Roy nu i-a căzut victimă din întâmplare, n-a fost o decizie de moment. Îşi lovi coapsa cu mâna strânsă pumn. Nu-l puteam auzi. Cum să ascult pe cineva, cum să-mi pun la punct răspunsurile, cum să-mi dau seama cum să-l calmez dacă eu nu-i puteam auzi glasul, inflexiunile vocii, nu-i puteam simţi emoţiile?

– Phoebe, nu eşti tu responsabilă pentru toate astea.

– Atunci de ce a declanşat explozia? Am pus cumva o întrebare greşită? Am ales tactica greşită? Atâta bătaie de cap, riscurile la care s-a expus răpindu-l pe Roy, aducându-l acolo,

aducându-mă şi pe mine acolo şi după aceea pur şi simplu să termine totul aşa? Trebuie să ascult înregistrarea, trebuie să-mi dau seama ce-am spus şi ce n-am spus, ce l-a determinat să apese pe buton.

Dave îşi întoarse scaunul până când ajunse faţă în faţă cu ea, genunchii aproape atingându-li-se.

– Ştii şi tu că lucrurile n-au stat chiar aşa.

– În nişte circumstanţe normale ştim cu toţii că nu aşa s-ar fi petrecut, dar circumstanţele n-au fost cele normale. De data asta e vorba despre mine.

– S-ar putea să nu fie vorba de ceea ce ai spus sau n-ai spus tu.

– Nu. A ucis doi oameni din cauza legăturii pe care aceştia o aveau cu mine. Trebuie să ştiu de ce. Trebuie să aflăm răspunsul, Dave, pentru că altfel nu se va opri doar la aceşti doi oameni. A fost lângă casa mea. Închise din nou ochii. Data viitoare s-ar putea să încerce să ucidă pe cineva drag mie.

– N-o să se apropie de ei.

– Da, n-o să reuşească dacă îl identificăm, îl găsim şi îl oprim. Eu... trebuie să iau legătura cu logodnica lui Roy. Şi să-i spun şi lui Carly. Trebuie să mă gândesc la o modalitate de a-i spune lui Carly.

– Ce trebuie tu să faci acum e să te duci acasă şi să te culci. Ia şi tu o pauză, Phoebe. S-ar putea să fie o idee bună să vorbeşti cu un psiholog despre toată chestia asta.

– Cel mai bun leac împotriva sentimentului de vinovăţie şi a culpabilizării inutile este, în cazul unui negociator, munca, studiul şi antrenamentul. Pe faţă îi apăru fantoma unui zâmbet. Am auzit des lucrul ăsta de la o persoană înţeleaptă.

– Poate că am spus-o, dar în cazul de faţă chiar ai nevoie de somn. Despre restul o să vorbim mai târziu.

După ce ieşi din biroul lui Dave, Phoebe se duse direct spre toaletă şi-şi permise, în sfârşit, să se lase cuprinsă de greaţă. O senzaţie scârboasă care o cuprinse cu violenţă.

Cu stomacul golit, cu pielea acoperită de sudoare rece şi cu ochii lăcrimând, se rezemă de uşa cabinei şi aşteptă să-şi recapete suflul. Nu plânse. Toată chestia asta depăşea cu mult ceva ce lacrimile ar fi putut să vindece şi să curețe. Rămase pur şi simplu aşezată pe podea, strângându-şi genunchii la piept, până când îi trecu greața.

Apoi se ridică, se îndreptă spre chiuvetă, se spălă pe față şi îşi clăti gura cu apă rece. O privise în ochi, aşa cum făcea şi ea acum, în oglindă. O privise drept în ochi, cu o privire plină de teamă şi implorare. Bărbatul pe care-l iubise odată. Bărbatul cu care făcuse un copil.

Apoi dispăruse. Dispăruse, se gândi ea, pentru că îl iubise odată, demult, şi pentru că făcuse un copil cu el. Nu murise pentru păcatele lui, ci pentru că îl cunoscuse într-o seară, la o petrecere, şi îşi permisese să se îndrăgostească de el.

O să găsească răspunsurile. O să le caute până o să le găsească.

După ce se şterse pe față şi dădu la o parte şuvițele umede de păr o porni înapoi, spre biroul ei. Se va duce acasă, Dave avea dreptate, dar va lua şi nişte dosare cu ea. Era aproape sigură că nu va putea adormi, aşa că va lucra acasă, poate va găsi nişte răspunsuri.

Nu-l observă pe Duncan decât când acesta se ridică în picioare şi se îndreptă spre ea.

– Ar fi trebuit să te duci acasă.

– Nici nu te gândi să începi din nou cu tâmpenia aia, bine?

– Ce?

– La naiba, Phoebe! O prinse de braţe, apoi o trase cu putere spre el. Bine, hai să ne certăm mai târziu. Acum hai să stăm aşa, puțin.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin ce-ai trecut.

– Da, şi mie îmi pare rău. O dădu puțin în spate şi o privi

cu atenție. Avea ochii roșii, plini de umbre, obosiți. Acum o să te duc acasă.

Nu avea mașină, își aminti ea. Nu-și luase mașina.

– Mai întâi trebuie să-mi iau niște lucruri din birou.

– O să te aștept.

– Duncan... Se întrerupse când îl văzu pe Phin venind spre ei, în timp ce își închidea telefonul mobil. Carly?

– E bine, e bine. Phin se apropie de ea și o îmbrățișă. Doarme dusă. O mașină de poliție stă în fața casei, în spate sunt doi polițiști, iar înăuntru e neînfricata mea soție și minunatul meu câine.

Un hohot de râs o luă prin surprindere.

– Mulțumesc. Ar trebui să trec să o iau, să o duc acasă.

– Draga mea, e patru dimineața. Chicotelile acelea s-au oprit aproape de miezul nopții. Pun pariu că fetele o să mai doarmă încă cel puțin câteva ore bune. După ce se trezește, eu și Loo o să o aducem acasă. Te sunăm întâi, apoi o aducem acasă. Ce zici?

– Bine. E bine. N-are niciun rost s-o trezesc acum și să... N-are niciun rost. Vă sunt recunoscătoare, Phin, ție și lui Loo, și-mi cer scuze.

– N-ai de ce, nici una, nici cealaltă.

– Trebuie să-mi iau niște lucruri. O să lipsesc doar un minut.

Phin o privi îndepărtându-se.

– Se ține destul de bine.

– Are o coloană vertebrală puternică. Chestia asta m-a atras din primul moment. Pe frontul de acasă e totul în regulă?

– Am avut grijă de tot. Eu trebuie să plec. Culcă-te și tu, auzi? O să vorbim mai târziu despre toate astea.

Duncan îl bătu ușor peste umăr.

– Mulțumesc.

Când apăru Phoebe, Duncan se apropie de ea și-i luă servieta.

– O idee bună, spuse el. O să lucrezi pentru o vreme de acasă.

– Nu doar de acasă, ci şi acasă.

– Ziua are un număr limitat de ore, Phoebe.

– Şi eu trebuie să le folosesc cât pot de bine. Sunt treburile poliţiei, Duncan.

– Oh, nu începe cu porcăria asta.

Rămase tăcută o clipă, abţinându-se să răspundă, dar până la urmă voinţa îi fu înfrântă şi izbucni când se apropiau de lift.

– Se pare că sunt cam multe porcării cu care te agasez în seara asta.

– Da, şi să ştii că mă deranjează.

– Atunci poţi să pleci. Mă descurc singură până acasă.

– Nu peste multă vreme o să iau lopata asta pe care o folosesc să dau la o parte toate porcăriile pe care le arunci în mine şi o să te lovesc cu ea. Şi eu am avut o noapte urâtă, Phoebe, aşa că ai grijă cât şi cum exagerezi.

– Ţi-am spus să te duci acasă, nu? Ţi-am spus să...

Cuvintele îi rămaseră în gât, aerul îi ieşi din plămâni când el o răsuci şi o împinse spre maşina lui. Îl văzuse iritat de câteva ori, ba chiar aproape scos din sărite, dar acum îl vedea prima oară furios de-a binelea.

Avea privirea unui om care ar fi putut să se lupte cu o armată întreagă, şi părea gata s-o facă.

– Am descoperit că-mi plac femeile agresive – mulţumesc pentru asta. Îmi plac femeile puternice, femeile deştepte. Îmi plac femeile care se pot descurca singure. Îmi place, se pare, o femeie care ştie încotro merge şi cum vrea să ajungă acolo. Înţelegi ce-ţi spun?

– Duncan, mă dor braţele.

El slăbi puţin strânsoarea.

– Ce nu-mi place e să-mi spună cineva ce să fac, cum să mă simt sau ce-ar trebui să gândesc. Nu-mi place să fiu dat la o parte când...

– N-am vrut să...

– Taci, Phoebe. N-am terminat. Nu-mi place să fiu dat la

o parte când o femeie isteață, puternică, descurcăreață se gândește că nu mai are nevoie de mine. Nu-mi place, și n-am să tolerez să mi se spună că nu e treaba mea de civil nenorocit când în seara asta am stat acolo și am văzut cum acel biet nenorocit a fost de-a dreptul pulverizat. Așa că dă-i drumul, Phoebe, mai spune-mi o dată să mă duc acasă!

Trecu o secundă până când ea își recăpătă răsuflarea.

– M-am gândit că nu mai pot da ochii cu tine în seara asta.

– De ce? De ce?

– Nu eram sigură... M-am gândit că aș putea ceda dacă te văd sau mai rău, că o să-ți schimbi părerea despre mine. Nu știu. Nu e o chestie rațională, ci emoțională, înțelegi? În momentul ăsta sunt străbătută de o grămadă de emoții.

– Phoebe, în primul rând dacă ai fi cedat...

– Ți-am spus că nu sunt rațională, că nu sunt logică. Îl împinse, dar în gestul ei se ghicea și puțină pasiune. Așa că nu încerca tu să transformi totul într-o chestie logică.

– Ai dreptate. Se gândi un moment, apoi bagă mâna în buzunarul de la spate și scoase sticluța pe care i-o dăduse Phin.

– Oh, Dumnezeule! Mulțumesc! Phoebe luă o înghițitură scurtă, apoi încă una, mai lungă. Oh, Iisuse! Se rezemă cu spatele de mașină. Oh, Doamne, Duncan!

– Niciodată – îi luă sticluța și sorbi și el din ea – nu e cum mi-am imaginat eu că ar putea fi. Cum mi-am închipuit că i se întâmplă cuiva.

– Cei de la brigada de geniu îi spun ceața roz.

El înșurubă dopul sticluței, apoi deschise portiera.

– Ai mai trecut vreodată prin așa ceva?

– Nu chiar. Așteptă până când el se urcă la volan. Am mai făcut parte din astfel de echipe, de câteva ori, și geniștii n-au ajuns acolo îndeajuns de repede sau s-a întâmplat ca ceva să nu meargă așa cum ar fi trebuit. Dar n-am văzut... Niciodată n-am mai văzut așa ceva. Eram atât de furioasă pe el, atât de furioasă! Eram supărată că urma să se însoare din nou, să plece în

Europa fără măcar să se gândească la Carly. Se şterse la ochi cu podul palmei. Cred că e rău, e mai rău aşa, că nutream sentimentele acelea faţă de el în loc să fim prieteni sau cel puţin în relaţii amicale. Dar asta simţeam pentru el.

– Nu asta am văzut eu acolo, în Bonaventure. Nu te gândeai deloc la cât de furioasă erai pe el. Te gândeai cum să-i salvezi viaţa.

– Nu m-am gândit îndeajuns de tare. Şi asta e o chestie distructivă, spuse ea înainte ca el să apuce să deschidă gura. Ştiu. E egoistă, duce la delăsare. Duncan, dacă-ţi spun că eu cred c-ar trebui să nu ne mai vedem o vreme o să consideri că iar te iau cu porcării? Dacă-ţi spun că tipul care l-a ucis pe Roy ar putea crede că e distractiv să se îndrepte împotriva cuiva care acum e în viaţa mea, nu consideri că ar fi mai bine să păstrăm o anumită distanţă între noi?

– Între tine şi Roy era o distanţă destul de mare.

– Da, dar...

– Da, aş considera că e vorba tot de porcării. Şi dacă eu te respect şi te admir pentru că ştiu că poţi să îţi porţi singură de grijă, aş aprecia dacă m-ai trata la fel.

Ea rămase tăcută, iar când se apropiară de casă îşi scoase insigna.

– Stai să le spun mai întâi celor din maşina de poliţie despre cine e vorba.

Ieşi din maşină şi traversă strada.

El aşteptă în maşină în timp ce ea purtă o discuţie scurtă cu poliţistul. Observase, bănuia el, că în casă erau aprinse luminile. Se pare că nimeni nu se bucura de un somn liniştit.

– Nu-ţi spun să te duci acasă, începu ea, pentru că nu vreau să iau vreo lopată peste cap. O să-ţi spun doar că nu trebuie să rămâi.

Îi răspunse fără cuvinte, luând-o de mână. Ava deschise uşa în momentul în care ajunseseră pe verandă.

– Ce bine-mi pare că ați ajuns acasă! Se năpusti spre Phoebe și o luă în brațe. Ne-au spus că n-ai pățit nimic.

– N-am pățit nimic. Mama?

– Aici sunt. Essie stătea la mică distanță de ușa deschisă, cenușie la față. Phoebe, Phoebe.

Deci mama ei pierduse și veranda, pentru moment, se gândi Phoebe, intrând repede în casă, și îmbrățișând-o.

– Sunt bine, așa cum ți-am promis.

– Au zis că s-a întâmplat ceva rău, ceva necazuri. Carly...

– Carly e bine. Știi că e bine. Doarme.

– Și... și Carter și...

– Mamă, mamă, trebuie să respiri. Continuă să respiri. Uită-te la mine acum și ascultă-mă. Toată lumea e bine. Și Carter, și Josie, și Carly. Și tu și Ava. Și eu. Sunt aici. Duncan e și el aici. M-a adus acasă.

Chiar în timp ce vorbea Phoebe văzu că pe mama ei o cuprinde un atac de panică. Răsuflarea îi era repezită și inegală, ca o serie rapidă de oftaturi scurte. Începuseră și tremurăturile. Pe față îi apăruseră broboane de sudoare.

– Ava!

Împreună, Phoebe și Ava o ajutară pe Essie să se așeze pe podea, înainte ca picioarele să-i cedeze.

– Mamă, sunt chiar aici. Mamă! Uite, ia-mă de mână, simți? Își ridică privirea când Duncan puse cuvertura de pe canapeaua din salon pe umerii lui Essie, care începuse să tremure. Îmi simți mâinile, mamă? Simți cum îți frecționez brațele? Îmi auzi vocea? Acum respiră adânc...

Essie se liniști, puțin câte puțin, minut chinuitor după minut chinuitor.

– Gata, acum totul e bine, gata. Phoebe o trase pe Essie mai aproape și începu s-o mângâie pe cap. Respiră adânc acum, așa, ușor.

– N-am putut să mă stăpânesc. Îmi pare rău, Phoebe.

– Șșșș. Șșșș. Acum a trecut.

– Uite, Essie, vrei să bei puțină apă?

Essie se uită la Duncan, care se lăsase pe vine lângă ea și-i oferea un pahar cu apă.

– Oh, Duncan, mi-e atât de rușine!

– Bea puțină apă. O să mă duc să fac niște ceai, pentru toată lumea.

– Oh, dar...

– N-o să mă faci să mă simt musafir, nu, Essie?

Ea clătină din cap, iar pe obraz i se scurse o lacrimă.

– Phoebe, îmi pare rău, îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să-ți faci atâtea griji din cauza mea, acum că te-ai întors acasă. Pari atât de obosită.

– Cu toții suntem obosiți. Haide, Ava și cu mine o să te ajutăm să te ridici și să te așezi pe canapea.

– Ava, ar trebui să te ocupi tu de ceaiul acela. Bietul băiat. Ce-o să creadă despre casa asta?

– Nu-ți face griji în legătură cu Duncan. Ava o ajută pe Essie să se așeze pe canapea. Ți-e frig?

– Nu, acum sunt bine. Eu... Își trecu o mână peste față și se strâmbă când simți transpirația. Uită-te la mine! Parcă aș fi trecut prin cele mai groaznice bufeuri.

– Îți aduc niște haine mai răcoroase.

– N-am putut să opresc criza, îi spuse Essie lui Phoebe când rămaseră singure.

– Știu.

– Știu că ai vrea să-mi iau pastilele, dar de cele mai multe ori mă simt bine și fără ele. Am fost foarte îngrijorată. Amândouă am fost foarte îngrijorate. Nu știam dacă ești bine, nu știam când vii acasă. Știi că simt lucrurile astea. Întinse o mână și îi atinse părul lui Phoebe. S-a întâmplat ceva foarte rău.

– Da, ceva foarte rău, mamă. Am niște pastile. Ar trebui să iei și tu una, nu vreau să fii prea supărată.

– Acum sunt bine. Carly, Carter și Josie n-au pățit nimic, așa ai spus. Dar Dave?

– Dave e bine.

– Bine. Bine. Altceva n-o să mă afecteze prea mult.

Ava se întoarse cu un lighean mic şi cu o cârpă udă.

– Ava, ar fi bine să stai jos, zise Phoebe, după care le povesti ce se întâmplase cu Roy.

Deşi Essie se albi la faţă ca varul, nu mai avu un alt atac de panică. Rămase împreună cu Ava stând pe canapea, ţinându-se de mână. Duncan nu spuse nimic atunci când intră în cameră. Le împărţi cănile cu ceai, apoi se aşeză şi el şi o lăsă pe Phoebe să termine ce avea de spus.

Apoi Essie se ridică, se aşeză pe braţul fotoliului în care stătea Phoebe, îi înconjură umerii cu braţul, îşi apropie capul de al ei şi o mângâie pe păr.

– Oh, mamă!

– Îmi pare rău, copila mea. Îmi pare atât de rău! Ce lucru îngrozitor! Bietul Roy! Bietul Roy! Băiatul era la fel de nefolositor ca ugerul la un taur, dar nu merita să moară aşa.

– Mamă!

– Oamenii care spun că nu e bine să vorbeşti aşa de morţi sunt nişte ipocriţi, pentru că poţi fi sigură că şi ei gândesc la fel. Essie se uită în jur şi văzu că Duncan se chinuia să-şi ascundă un zâmbet. Şi uită-te la tine, şi tu eşti la fel de epuizat, nu-i aşa? Dar casa e închisă bine şi noi suntem în siguranţă înăuntru. Trebuie să te odihneşti şi tu o vreme.

– Da, cu toţii avem nevoie de odihnă. Phoebe o luă pe Essie de mână. N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

– O să mergem cu toţii să ne odihnim. Duncan, o să rămâi aici. E mai sigur să rămâi în casă, aşa că o să rămâi aici. Haide, fetiţo. Duncan o să rămână cu tine, ca să nu te simţi singură. Aşa o să dormi mai bine. Când Phoebe ridică din sprâncene, Essie se mulţumi să clatine din cap şi continuă să o conducă afară din living. De parcă n-aş şti că voi aţi împărţit deja patul. Nu mai e mult până când răsare soarele. O să ne odihnim cu toţii. Şi mai târziu o să luăm micul dejun.

Ava dădu din cap spre Phoebe, peste umărul lui Essie, apoi îşi petrecu braţul în jurul mijlocului acesteia.

– Ouă Benedict? Ce zici de asta, Essie? Şi frăguţe proaspete?

Phoebe oftă în timp ce Ava o conducea pe mama ei pe hol, spre dormitor.

– A închis tot ce era mai rău în mintea ei, pentru o vreme. E prea mult, aşa că nu poate asimila totul dintr-odată.

– Mie mi se pare o idee destul de bună.

Phoebe o porni spre dormitorul ei.

– Dacă reuşeşte să se concentreze asupra altor chestii, ca de exemplu ouăle Benedict, n-o să intre în panică. Dar până la urmă realitatea o să îşi croiască drum prin mintea ei.

Phoebe se aşeză pe marginea patului şi-şi scoase pantofii. Arăta destul de răvăşită.

– După părerea mea, ceea ce s-a întâmplat în seara asta, combinat cu gradul general de pericol, reprezintă un motiv foarte întemeiat pentru a intra în panică, spuse Duncan.

– Ar fi cam greu să te contrazic. Dumnezeule, sunt prea obosită să mă mai dezbrac. Se întinse pe pat şi se cuibări pe partea sa.

Duncan se strecură în spatele ei şi o luă în braţe.

– Nu m-aş fi aşteptat ca prima noastră noapte petrecută împreună să se termine cu noi doi îmbrăcaţi complet.

– Duncan? Vreau să spun că îmi pare bine că ai dat la o parte toate porcăriile atunci când am intrat într-una dintre crizele mele de „lăsaţi-mă în pace, pot să mă descurc şi singură".

El zâmbi cu faţa îngropată în părul ei.

– Mâine o să-mi mai cumpăr vreo două lopeţi, să le am de rezervă.

– Mi se pare o idee destul de bună. Îi luă mâinile într-ale ei şi le strânse la piept.

Trecură doar câteva secunde până să se dovedească că Essie avusese dreptate. Phoebe dormea mult mai bine lângă el.

23

Carly era ghemuită în poala ei, iar Phoebe o legăna şi o mângâia la fel ca pe vremea când era foarte mică. Ştia cum e să-ţi pierzi tatăl, ştia cum e să afli că a plecat şi că n-avea să se mai întoarcă niciodată. Cunoştea şocul provocat de aflarea unei astfel de veşti, ştia că unui copil îi era practic imposibil să înţeleagă că moartea este ceva definitiv.

Dar nu ştia, nu avea de unde să ştie cum era să pierzi un tată pe care nu l-ai avut niciodată. Sau cum era să pierzi pe cineva atât de brusc, într-un mod atât de violent.

Era o veste oribilă, oricât ar fi încercat ea să îndulcească detaliile. Şi acele detalii aveau să se înmulţească zi de zi, să se extindă alimentate fiind de şoaptele vecinilor, de ştirile de la televizor, de întrebările celorlalţi copii de la şcoală.

Nu avea cum să împiedice acest lucru, nu avea cum s-o ferească de toate. Aşa că cel mai bine era să fie cât mai sinceră cu putinţă. Sinceritatea era întotdeauna cea mai bună soluţie.

– L-a durut? o întrebă Carly.

– Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Sper că nu.

– De ce a murit aici, când el stătea în altă parte?

– Nu ştiu sigur. O să încerc să aflu.

Carly se ghemui şi mai tare.

– E rău că nu l-am iubit?

– Nu, puiule. Phoebe nu putea decât s-o strângă şi mai tare în braţe. Nu.

– Nu l-am iubit, dar nici nu mi-am dorit să moară.

– Ştiu. Şi eu la fel. Ştiu.

– Bunicul lui Poppy a murit, şi ea s-a dus la înmormântare, unde l-a văzut mort într-o cutie mare. Trebuie să merg şi eu la înmormântare?

– Nu. Nu ştiu dacă va fi o înmormântare, nu ştiu unde şi când ar putea fi. Nu suntem... Nu depinde de noi. O să aflu, şi dacă vrei să mergi...

– Nu vreu să merg. E bine? Te rog, nu vreau să merg.

– Bine. Teama care se făcuse simțită în glasul lui Carly o făcu să înceapă din nou să o legene. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta, scumpa mea.

– Dacă-ți face și ție rău? Omul care i-a făcut rău lui Roy? Dacă...

– N-o să las să se întâmple una ca asta, Carly.

– Celălalt om ți-a făcut rău. Te-a rănit la față și la mână. Lacrimile îi umpluseră ochii și Carly își trecea mâinile peste obrajii lui Phoebe. Dacă se întoarce și-ți face iar rău sau te omoară așa cum l-a omorât pe Roy?

– N-o să se întoarcă și n-o să-mi facă rău. Poliția o să aibă grijă să nu se întoarcă. Nu pățesc eu asta, Carly. Trebuie să ai încredere în mine, să ai încredere că o să am grijă de tine, de buni, de Ava și de mine. Chiar și de Carter și de Josie. O să avem grijă cu toții. Acum nu plânge, ascultă-mă. Ascultă-mă, bine? O să avem grijă de noi, spuse Phoebe cu blândețe. Noaptea în fața casei vor fi polițiști, cel puțin pentru o vreme. Dacă vrei, pot să stea și cu noi în casă.

– Și dacă intră în casă o să-l împuște cu pistoalele lor? O să-l împuști tu?

Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

– N-o să intre în casă. Dar dacă intră, o să facem tot ce trebuie pentru a fi în siguranță. Îți promit. O să avem cu toții grijă, bine? Să ții minte tot ce ți-am spus, să nu vorbești cu străinii, să nu te urci în mașina nimănui, nici măcar să nu te apropii de vreo mașină. Indiferent ce-ți spun, indiferent ce te roagă. Ce faci dacă te cheamă cineva în mașină?

– Strig *NU* din toate puterile și fug.

– Exact așa trebuie să faci. O să fii în siguranță, puiule, pentru că o să îl găsesc eu pe individul care i-a făcut rău lui Roy. După aceea o să se ducă la închisoare. Și n-o să mai iasă niciodată.

– O să-l găsești curând?

– O să încerc să-l găsesc cât mai repede. Și o să mă ajute și unchiul Dave. Îi știi pe polițiștii care lucrează cu mine? Și ei o să mă ajute.

Satisfăcută, liniștită, Carly își lipi din nou obrazul de pieptul lui Phoebe.

– Ești tristă, mami?

– Da, sunt. Sunt tristă.

– Ești speriată?

Adevărul, se gândi Phoebe. Doar adevărul.

– Sunt îndeajuns de speriată pentru a fi foarte grijulie și pentru a mă strădui din răsputeri să aflu ce se petrece. Și tu știi ce se întâmplă când mă străduiesc foarte tare, nu?

Pe buzele lui Carly apăru urma unui zâmbet.

– Termini treaba.

– Exact. O strânse pe Carly la piept și spuse mai mult pentru ea: Exact asta se întâmplă.

Primi telefonul și fu nevoită să plece. Era greu, mai greu decât crezuse, să-și părăsească familia. Polițiștii erau la ușă, își aminti ea, dar niciunul n-o putea înlocui. O să se gândească altă dată la obsesia ei de a deține controlul. Dar în momentul acela își dorea să se poată împărți în două, și una dintre aceste părți să rămână să aibă grijă de casă și de toți cei dinăuntru.

Îi displăcea că fusese nevoită să-i roage pe Carter și pe Josie să se mute acolo pentru o vreme. Era mult mai sigur și mai eficient ca toți oamenii la care ținea și pe care-i considera ca fiind cei mai expuși să se afle sub același acoperiș. Totuși, le ceruse prea mult unor oameni care, cel puțin simbolic, erau încă în luna de miere.

Și totuși ei veniseră. Știa că erau puține lucruri pe care Carter nu le-ar fi făcut pentru ea. Și încă și mai puține, se gândi ea, pe care nu le-ar fi făcut pentru ca soția lui să fie în siguranță.

Cu toate acestea, când venea dimineața, trebuiau să-şi continue viața, să meargă la serviciu, la piață, la bancă. Pe Carly n-o s-o lase să meargă la şcoală – cel puțin câteva zile, până când va avea certitudinea că fiica ei va fi protejată şi în afara casei.

Phoebe coborî scările pentru a le spune celor din familia ei că trebuia să plece. Fu surprinsă să-l găsească pe Duncan în living, stând de vorbă cu Carter şi cu Josie. Crezuse că plecase acasă după ce ea o luase sus pe Carly, pentru a-i povesti ce se întâmplase cu tatăl ei.

Când o văzură tăcură şi îşi întoarseră privirile spre ea.

– Intrigi, planuri? întrebă ea, încercând să păstreze un ton lejer. Duncan, nu credeam că mai eşti aici.

– M-am gândit să mai rămân o vreme pe aici. Ce face puştoaica?

– E o fetiță puternică. O să fie bine. A coborât în bucătărie să vorbească cu mama. Carter, Jo... e o situație jenantă, asta e tot ce pot să spun. O să vă dau un număr pe care o să vă rog să-l memorați în telefoanele voastre mobile. Este un număr direct de la poliție, din secția unde este organizată şi condusă operațiunea de protejare a voastră. Tot, dar absolut tot ce vi se pare ciudat, vă rog să anunțați la numărul ăsta de telefon. Duncan, ar fi bine să-l memorezi şi tu.

– Chiar crezi că nebunul ăsta o să încerce să-i facă rău vreunuia dintre noi? o întrebă Josie.

– Nu vreau să risc nimic. Phoebe observă că în jurul ochilor de obicei veseli ai lui Josie apăruseră urmele încordării şi ale stresului. Amenințările cu moartea nu erau ceva obişnuit pentru o asistentă medicală proaspăt căsătorită cu un profesor. Acum eşti angajată, nu?

– Da. Fac schimbul de la şapte la patru, am grijă de un bolnav de cancer. E o casă particulară, pe strada Bull.

– E bine, e aproape de secția de poliție. Dacă ai putea să îmi scrii toate amănuntele – numele celorlalte asistente, ai celor

din casă, care e programul tău obişnuit, şi aşa mai departe, mi-ai fi de mare ajutor. La fel şi tu, Carter, orarul cursurilor, întâlnirile, totul. Duncan...

– Eu am un program mai puţin riguros.

– Te-ai gândit şi tu la nişte măsuri de securitate? Cel puţin pentru o vreme.

– N-o să umblu peste tot cu o matahală după mine. Casa mea are sistem de securitate. Am avut grijă de asta. Tu ai deja destule pe cap. De mine o să am grijă singur.

– Nu sunt îndeajuns de egoistă pentru a pretinde că toate astea se întâmplă din pricina mea, dar sunt îndeajuns de înfuriată – şi îndeajuns de bună – să afirm că o să-l găsesc pe cel care încearcă să ajungă la mine prin intermediul persoanelor care fac parte din viaţa mea. Ăsta e unul dintre motivele pentru care trebuie să plec.

– Pleci? Carter se apropie şi o luă de mână. Phoebe, chestia e că vrea să ajungă la tine. Faptul că ne-am strâns toţi la un loc îl împiedică să ne răneasc pe vreunul dintre noi, dar îi dă şi mai multe motive să vină după tine.

– Dacă şi când va veni, o să fiu pregătită, Carter. Am un copil care are nevoie de mine. Nu am de gând să mă port nechibzuit sau prosteşte. Vine Dave să mă ia şi mă duce la secţie, unde o să fiu înconjurată de alţi poliţişti.

– Faptul că ai fost înconjurată de poliţişti nu l-a împiedicat pe unul dintre ei să te bage în spital, spuse Josie.

– Nu, dar acum n-o să mai fiu o ţintă atât de uşoară. Arnie Meeks este motivul pentru care trebuie să plec. Îl aduc pentru a fi interogat. Trebuie să fiu şi eu acolo. Vreau ca voi să rămâneţi aici, să aveţi grijă ca totul să fie cât se poate de calm şi de normal. Îl atinse pe Carter pe obraz. Roy nu era pregătit. Cine s-ar fi gândit? Dar noi suntem. Şi o să trecem peste asta. Asta facem mereu, nu? Trecem peste toate.

– Mama e speriată de moarte.

– Ştiu. Nu putea face nimic în privinţa asta. Contez pe voi.

Şi sunt mai liniştită dacă ştiu că în casă e o asistentă medicală. M-ai scăpat de o grijă, Josie.

– O să fim în regulă, o asigură Josie. Tocmai vorbeam despre ce-am putea face pentru ca totul să fie cât mai normal cu putinţă. Mâncare, jocuri, muzică. Afaceri, adăugă ea aruncându-i lui Duncan un zâmbet.

– Mă gândeam să pun la punct un plan de afaceri, împreună cu Essie.

– Bine. Asta-i bine. Găseşte-le ceva de lucru. Şi dacă te întreabă, spune-le că sunt cu Dave. O să mă întorc repede. Duncan, vrei să mă conduci?

– Sigur.

Aşteptă până când ajunseră amândoi pe verandă.

– Trebuie să-ţi spun, începu ea. Ar fi mai înţelept, mai sigur şi cu siguranţă mai bine dacă te-ai duce acasă, dacă ai sta departe. Nu doar de mine, ci şi de familia mea.

El clătină din cap, privind strada străjuită de copaci.

– Pe Roy nu l-a ajutat prea mult chestia asta, nu-i aşa?

– Nu. Sinceritatea ajuta, descoperi ea. Direct, fără ocolişuri, drept la obiect. Ai resursele necesare să pleci oriunde şi să stai acolo cât doreşti. Ai putea pleca din Savannah pentru o vreme şi aceleaşi resurse te-ar putea ajuta ca nimeni în afară de prietenii tăi cei mai apropiaţi să nu ştie unde te-ai dus.

– Să renunţ la tot şi să fug?

– Nu înseamnă neapărat să fugi. Ţi-ai putea păstra „ouşoarele" şi în Tahiti sau indiferent unde ai pleca.

– E uşor să spui asta mai ales că tu nu ai „ouşoare" – tehnic vorbind. Nu mă duc în niciun Tahiti. Savannah e casa mea. Am anumite proiecte la care lucrez şi nu pot – mă rog, nu vreau – să renunţ la ele. Şi nu renunţ nici la roşcate ca să mă duc să beau cocktailuri pe plajă. Dar ştii deja chestia asta.

– Am dedus-o, îl corectă ea. Şi totuşi, trebuia să-ţi spun asta. În acelaşi timp am încredere că o să ai grijă de tine, dar asta nu înseamnă că n-o să-mi fac griji. Aşa că trebuie să îţi cer

să suni din două în două ore. Un telefon scurt, un mesaj, ceva, nu-mi pasă ce, dar trebuie să mă anunți.

– Cu asta pot fi de acord, cu condiția reciprocității.

Phoebe ridică o sprânceană.

– Vrei să te anunț? Își dădu la o parte haina și-i arătă insigna prinsă la curea.

– Mda, foarte drăguț. Te sun eu, după două ore mă suni tu, după alte două ore iarăși eu. Așa merge treaba.

Ea îl privi, bătând ușor cu degetele pe insignă.

– Ai fi bun în meseria mea. Rămâne stabilit. Uite. Îi întinse o bucată de hârtie. Acolo găsești și numărul pentru urgențe. Dacă ai putea să te asiguri că toți cei din casă au numerele astea pe hârtie sau în memoria telefoanelor mobile, ți-aș fi recunoscătoare. Se întoarse, trecu strada în revistă, apoi privi copacii, mașinile și parcul. Ar putea supraveghea casa. Ar putea fi oriunde.

– Hai să-i dăm ceva la care să privească. O trase aproape și o sărută îndelung.

Când să-i dea drumul, ea îl strânse puternic în brațe.

– Nu risca nimic. Absolut nimic. Dacă apare ceva care miroase măcar a risc, nici să nu te gândești să acționezi.

– Iu-hu!

Nervii lui Phoebe erau întinși la maxim, astfel încât deși recunoscuse vocea lui Lorelei Tiffany, puse mâna pe patul pistolului. Apoi se întoarse și spuse pe un ton calm și cald.

– Salutare, Tiffany.

– Ce bine vă stă împreună! Ce băiat drăguț ți-ai găsit, Phoebe. Acum câțiva ani ți l-aș fi furat, ți l-aș fi suflat de sub nas. Îmbrăcată în galben, cu micuțul Maximillian Dufree împodobit cu lesă, guler și cravată asortate, doamna Tiffany îi aruncă lui Duncan un zâmbet provocator.

– Doamnă! Când vine vorba de o femeie atât de minunată ca dumneavoastră, cred că eu aș fi cel care m-aș face vinovat de furt.

Doamna Tiffany chicoti ca o şcolăriţă.

– Oh, tu! Eu zic să stai cu ochii pe el, Phoebe. Maximillian Dufree şi cu mine ne pregătim să facem o plimbare prin parc. Nu vreţi să veniţi şi voi?

– Mi-aş fi dorit să putem.

– Nu te simţi vinovată. Şi eu mi-aş găsi cu uşurinţă ceva mai plăcut de făcut decât plimbatul unui câine, dacă aş avea lângă mine un tânăr atât de drăguţ. Vă las acum, la revedere.

– Normal, murmură Phoebe când perechea dispăru din vedere. În lume mai sunt încă o grămadă de lucruri normale.

– Savannah e o lume în care un căţel cu o cravată galbenă la gât e ceva normal. Acum ceva vreme l-am văzut vizavi pe câinele ăla fără păr călărind un pudel roz de jucărie. Bănuiesc că şi asta e ceva destul de normal.

– Pentru Maximillian Dufree e ceva normal. Pudelul acela roz este Lady Delovely, care l-a sedus pe Maximillian Dufree fără să ţină cont de nimic, în ciuda faptului că lui îi lipseşte echipamentul necesar. Şi nu numai pe el, ci şi pe alţi căţei, inclusiv pe câteva căţele, cunoştinţe de ale ei. O privi pe doamna Tiffany, în toată splendoarea ei galbenă, cum intră în parc. Mi-aş dori şi eu să pot face ceva atât de drăguţ şi de normal ca de exemplu să mă plimb prin parc sau să mă uit la doi câini caraghioşi.

Duncan o mângâie uşor pe Phoebe pe braţ, exact când maşina lui Dave opri în faţa curţii.

– Ai grijă, Phoebe. O să ajungem şi noi să facem ceva normal, în curând.

– Mă bazez pe asta. Se mai uită o dată la el, aruncă încă o privire casei şi se îndreptă spre maşina lui Dave.

– E toată lumea în regulă? întrebă Dave.

– Rezistă.

– Domnul Norocos se pare că se ţine bine.

Ea întoarse capul şi îl văzu pe Duncan stând încă pe verandă.

– Da, se ține bine. Cred că ăsta e unul dintre lucrurile la care se pricepe cel mai bine. Se pricepe să reziste. Ca și tine, de altfel, adăugă ea. Ai rămas lângă familia mea, ai rezistat atâția ani. Ceea ce face și din tine o țintă, Dave. Îmi ești la fel de apropiat ca și un membru al familiei, îmi ești mult mai apropiat decât îmi era Roy.

– Mi-am luat precauțiile necesare. Luă o mână de pe volan și o bătu ușor pe braț.

– Ai grijă. Se aplecă spre el. Mi-ai ținut loc de tată de când aveam doisprezece ani. Ai fost cel pe care l-am privit ca pe un model în viață, cel pe care am încercat să-l impresionez. Dacă tipul ăsta mă cunoaște, și trebuie că mă cunoaște, știe cu siguranță și chestia asta.

De data asta Dave o strânse de mână.

– Am fost mândru de tine încă dinainte să te cunosc personal. De fapt, te iubesc ca pe fiica mea. N-o să îl las să mă folosească pentru a te răni. OK?

– Da. Da. OK. Trase adânc aer în piept și apoi îi dădu drumul. De ce îl aduc pe Arnie? Am crezut că urmează să îl interogheze neoficial, acasă.

– Așa au făcut, sau cel puțin asta au încercat să facă, dar au trebuit să-l rețină după ce a încercat să îl lovească pe unul dintre detectivi. Micul ticălos s-a pus singur în încurcătură.

– E cam repezit, spuse Phoebe. Tipul care l-a ucis pe Roy nu e deloc așa. E rece și calculat. Arnie Meeks nu se potrivește cu profilul asasinului, Dave.

– Poate că nu. Poate că are un prieten sau un membru al familiei care se potrivește. Hai să lăsăm lucrurile să se desfășoare, Phoebe.

Nu ceruse un avocat. Asta ca să arate că era un dur, concluzionă Phoebe în timp ce-l studia pe Arnie prin geamul opacizat pe o parte. Era o prostie fără margini. Fusese polițist îndeajuns de mult timp pentru a ști că nu era bine ce făcea, dar

voia să arate că e îndeajuns de dur, că pentru el chestia asta nu reprezintă mare lucru.

Purta un tricou gri şi o pereche de jeanşi, şi era încălţat cu o pereche de Nike ponosiţi. Avea o figură înnegurată. Era nebărbierit, aşa că faţa i se potrivea de minune cu privirea. Lăsa impresia că *nu-i păsa de nimic şi de nimeni.*

O rănise şi o umilise, o pândise şi o violase. Asta ar fi trebuit s-o asigure că era normal să simtă un nod în stomac, ca o reacţie naturală la tot ce se întâmplase, la faptul că stătea aici şi se uita la omul care o legase, o bătuse şi o dezbrăcase.

– Nu trebuie să faci asta. Dave îi puse o mână pe umăr şi o strânse uşor.

– Ba da, trebuie.

– L-ai înfruntat deja o dată, Phoebe. Nu mai ai nimic de dovedit.

– Trebuie să fac asta. Trebuie să-l văd în timp ce e luat la întrebări. *Să mă uit în ochii lui, să îi aud vocea.* Este singura modalitate de a-mi da seama, singura modalitate prin care aş putea afla dacă el este cel care l-a ucis pe Roy. Sau dacă îl cunoaşte pe cel care a făcut-o.

– O să spun ceva: nu-i datorezi nimic lui Roy.

– Poate că nu. Dar îi datorez ceva lui Carly. O să fiu în regulă.

Poate că „în regulă" era o exagerare, dar avea să treacă şi peste asta. Îi privi pe Sykes şi pe Liz lucrându-l în echipă, luându-l la bani mărunţi, iscodind şi întorcând pe toate feţele non-răspunsurile lui Arnie. Toţi trei ştiau foarte bine jocul, dar Arnie era depăşit numeric şi valoric, spera ea.

– Nu poţi să negi că te-ai luat de locotenentul MacNamara, spuse Sykes pe un ton calm.

– Astea-s chestii vechi.

– Un bărbat care loveşte o femeie în halul acela? Asta nu se uită niciodată. Ce fel de bărbat e cel care face aşa ceva? Sykes se opri şi clătină din cap. După părerea mea, un astfel de bărbat este în stare de orice.

– Ar trebui să-ți mai schimbi părerile.

– Să-ți spun care e părerea mea, Arnie. Liz înconjură masa și vorbi din spatele lui. Sunt de părere că ești un laș nenorocit. Tipul acela de laș ticălos care ar fi în stare să arunce în aer un biet nenorocit. Cum a fost, te-ai simțit mare? Te-ai simțit important când ai făcut-o?

– Nici măcar nu-l cunoșteam pe găozarul ăla. V-am spus, nici măcar nu l-am atins pe nenorocit. De ce-aș fi făcut-o? Mie mi s-a părut că a procedat bine când a părăsit-o pe curva aia care le știe pe toate. Dacă l-aș fi întâlnit, i-aș fi făcut cinste cu un pahar.

– Deci pentru tine era un nimic, nu-i așa? Liz se aplecă spre el. Nu era decât o unealtă pe care ai fi putut-o folosi pentru a-i pune bețe în roate locotenentului.

– N-am nevoie să mă iau de ea. După cum v-am mai spus, astea sunt chestii vechi.

– Cum îți place să joci rolul de polițist închiriat pentru o adunătură de parveniți îmbrăcați în costume Calvin Klein și pentru turiste în șlapi, Arnie? Cred că astea nu sunt chestii prea vechi.

Arnie se întunecă la față. Este furios, își zise Phoebe, ba chiar mai mult, jenat.

– E o chestie temporară.

– Da? Crezi că tăticul o să te ajute să te întorci la vechea slujbă? Sykes se lovi peste burtă cu palmele și râse. Slabe șanse, Arnie, și știi și tu chestia asta. Ești terminat, ai întrerupt tradiția familiei. Dacă mi-aș pierde și eu insigna din cauza unei curve, în mod sigur mi-aș dori să mă răzbun. De ce nu vrei să ne spui unde ai fost azi-noapte, Arnie? Unde ai fost între orele zece seara și trei dimineața?

– V-am spus deja, am fost acasă, cu soția.

– E o prostie să minți în felul ăsta, nu crezi? Nu merg prea bine lucrurile aici, la mansardă. Sykes se bătu ușor cu degetul în tâmplă. Mai ales că nici nevastă-ta nu e prea mulțumită de

tine. Sykes împinse dosarul din faţa lui. În declaraţia ei scrie că nu ştie când ai ajuns acasă, dar la ora unsprezece, când s-a băgat ea în pat, încă nu veniseşi.

– Greşeşte. Arnie ridică din umeri şi apoi fixă cu privirea tavanul. Eram în foişor, am adormit la televizor.

– Te-a căutat, Arnie. Înainte să se culce a trecut peste tot. Dacă ai fost acolo, ațipit în faţa televizorului, unde îţi era maşina?

– N-a văzut-o. Sigur, era furioasă pe mine. Vrea să-mi facă probleme.

– Minte, spuse Phoebe. Minte, n-a fost acasă. Şi e nervos.

– Nu-şi aduce aminte unde erai nici în ziua în care a fost împuşcat Johnson. Păcat, mare păcat.

– Era ziua mea liberă, la naiba! Furia îşi făcu loc prin atitudinea nonşalantă pe care o afişa. Aveam nişte comisioane de făcut. Am avut treabă.

– Da, ai avut treabă, îl aprobă Liz. Ca de exemplu să te postezi la fereastra unui apartament şi să împuşti un om nevinovat, un adolescent lipsit de apărare.

– La naiba cu chestia aia! La naiba cu asta! La naiba cu voi! N-o să mă las lucrat doar pentru că târfa aia de MacNamara vrea mai mult sânge. V-a pus să vă chinuiţi, să faceţi tot ce vă stă în putinţă, să faceţi tot ce vrea ea. Dacă voiam să omor pe cineva, atunci fiţi siguri că aş fi început cu ea.

– Uciderea fostului ei soţ în faţa ei e o chestie drăguţă, numai bună să o impresioneze. Uciderea lui Johnson, după ce ea s-a chinuit ore bune să-l calmeze, este tot un act de bravadă împotriva ei. Sykes întinse arătătorul în faţă, asemeni ţevii unui pistol. Ai un pistol de calibru douăzeci şi doi, Arnie. N-ar fi trebuit să-ţi laşi glonţul în blestematul acela de iepure.

– Cum? Ce iepure? Despre ce dracu' vorbeşti?

– Acum nu minte. Phoebe clătină din cap. Chiar nu ştie despre ce e vorba.

– După ce o să stabilim că glonţul provine din arma ta, o

să te putem acuza de hărțuire și de comportament agresiv. Avem probe. O să fii condamnat la închisoare. O să fii închis. Și de data asta tăticul tău n-o să te mai poată scoate.

– Lăsați-l pe tata în pace, nu-l amestecați în chestia asta.

– Tu n-o să-l lași în pace, îi aruncă Liz. Tu o să-l suni pe tăticu' și o să-i ceri ajutorul, și asta nu peste multă vreme. O să dovedim că glonțul din iepure îți aparține. Și apoi mai e și șarpele acela mort, și șobolanul. Și păpușa aceea pe care ai mutilat-o. Pun pariu că după aceea ai trecut de la animale la Roy Squire.

– Nu știu nimic despre niciun blestemat de iepure.

– Păpușa, spuse Phoebe încet, chiar în momentul în care Sykes miji ochii.

– Deci știi ceva despre păpușa aceea, nu-i așa? Când am adus vorba de păpușă, ai început să transpiri mai tare.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ai mutilat păpușa așa cum aveai de gând să faci și cu locotenentul, continuă Sykes. Ai sunat la ușa ei într-o noapte și i-ai lăsat păpușa în prag. Apoi șobolanul mort, după care ai trecut la Roy Squire. Da, mie mi se pare că există un tipar comportamental.

– E o tâmpenie. Poate că i-am aruncat o păpușă în curte, și ce-i cu asta? S-a întâmplat cu mai multe săptămâni în urmă și de-atunci nu m-am mai apropiat de locul acela. N-am mai fost la MacNamara de când...

– De când ai bătut-o pe scară? îi completă Sykes fraza. De când i-ai pus o blestemată de pungă pe cap și ai dezbrăcat-o? Aici nu prea ai prieteni, Arnie. Nimeni nu vrea să te ajute, așa că n-ai decât să minți. Asta mă încălzește pe dinăuntru. Continuă tu să minți așa și o să ajungi într-o cușcă, iar de data asta o să te aștepte și un doctor acolo. Te așteaptă injecția letală, sac de rahat ce ești!

– Cred că ți-ai ieșit din blestematele de minți! Arnie era

alb ca hârtia la față și transpira abundent. N-am omorât pe nimeni! Și n-am împușcat niciun nenorocit de iepure!

– Am stabilit că aveai motivul necesar, mijloacele și ocazia să o faci. Da, continuă să minți, idiotule. Știi foarte bine că procurorului îi plac foarte mult criminalii lași care se smiorcăie și mint. O să ceară pedeapsa capitală, fără nicio îndoială.

– Nu l-am cunoscut pe nenorocit! N-am fost în Hilton Head, unde ziceți că stătea! Nu puteți să dovediți că am fost acolo.

– Nu e decât o chestiune de timp. Eu n-am fost mulțumit niciodată de felul în care ticălosul ăsta a reușit să scape după ce s-a luat de locotenent. Tu, Liz?

– Mie mi-ar fi plăcut să-l văd pedepsit exemplar pentru ce a făcut. Dar de data asta...

– Ea a pus totul la cale. Arnie se șterse la gură cu dosul mâinii. Știți foarte bine. Încearcă să mă acuze de asta, asta face. Am văzut păpușa aia blestemată la un târg de vechituri și i-am aruncat-o ca s-o fac să cadă un pic pe gânduri. N-am omorât pe nimeni. N-am fost la blestematul de Hilton Head. Acum încearcă să mi-o coacă. Poate să se ducă dracului. În seara aia n-am fost nici măcar în apropiere de Bonaventure.

– Unde ai fost, Arnie? Dovedește-ne că n-ai fost acolo și fă ca toate astea să dispară.

– Mi-am luat o amantă, bine? Nevastă-mea nu mă înțelege deloc, nu face sex cu mine, și nimic altceva. Așa că mi-am găsit pe cineva care face toate astea pentru mine. Aseară am fost cu ea, la ea acasă. Și i-am tras-o până spre două dimineața.

– Numele. Liz împinse o agendă de-a curmezișul mesei. Adresa. O s-o întrebăm noi până când v-ați tras-o.

– E căsătorită, înțelegeți? Bărbatul ei era plecat la Myrtle Beach pentru vreo două zile, să joace golf, așa că am fost la ea acasă. Trebuie să mă lăsați să vorbesc eu mai întâi cu ea, să-i spun că e vorba de o chestie serioasă și că nimeni nu va afla secretul. Dacă află bărbatul ei, o s-o bată de-o să-i sune apa în

cap. Ea n-are de unde să știe că voi n-o să-i folosiți numele în anchetă.

– Să te lăsăm să vorbești tu mai întâi cu ea, s-o înveți ce să spună? Sykes pufni dispreţuitor. Nici să nu te gândeşti, Arnie. Dacă spui adevărul, n-o vom amesteca în toată chestia asta. Se pare că vă meritați unul pe celălalt.

– Soția mea a început să vorbească despre divorț după chestia aia cu MacNamara...

– Oh, da, toate astea se întâmplă din vina lui MacNamara. Sigur. Te-a păcălit, te-a făcut s-o bați doar ca să fii tu dat afară din poliție. Scrie numele acela, Arnie.

– Este directoare la Terrance Inc. Eu zic să mergeți să vorbiți cu ea la birou. Măcar serviciul ăsta să mi-l faceți, să fiți discreți.

Ochii lui Sykes erau duri ca oțelul.

– Ți-ai pierdut dreptul la orice servicii din partea noastră în momentul în care ai tăbărât pe locotenentul MacNamara pe scările acelea. Ține minte chestia asta, ticălosule! Aici nimeni nu e de partea ta. Dacă vrei să te salvezi, scrie numele şi adresa pe bucata aia de hârtie. Altfel o să te acuzăm de ultraj şi o să stai aici până când clarificăm toată chestia asta.

În timp ce Arnie scria, Phoebe se întoarse spre Dave.

– N-a fost el. E un porc şi un prost, dar nu i-a ucis el pe Charles Johnson şi pe Roy. N-are nici tupeul şi nici creierul pentru asta. Se întoarse spre geam. I-ar plăcea tare mult să-mi facă rău. Încă ar vrea să mi-o plătească. Dar nu ar face asta omorând un puşti sau pe Roy. El îşi doreşte să-mi facă mie rău, să mă facă să plătesc. Arnie nu mă înțelege deloc, însă cel ce i-a ucis pe cei doi mă înțelege bine.

– O să vorbim cu femeia aceea, să vedem dacă alibiul lui se verifică.

– Da. Eu mă duc acasă. O să mă uit peste dosarele acelea. Sigur e şi el pe acolo. Îl găsesc eu până la urmă.

Când Phoebe ieşi din camera de observaţie, Liz tocmai părăsea încăperea unde avusese loc interogatoriul.

– Tocmai veneam să vorbesc cu tine. Ai o clipă?

– Sigur.

– Hai să... Liz aruncă o privire împrejur şi arătă spre toaleta femeilor. Hai să intrăm acolo.

Odată ajunse înăuntru, Liz se sprijini de o chiuvetă.

– Cred că ţi-a fost greu să asişti. Să te uiţi la el. Geamul ăla nu e cine ştie ce barieră.

– Da, mi-a fost, şi nu, nu e. Dar trebuia s-o fac.

– N-a fost el, Phoebe.

– Nu, n-a fost el. Tu şi cu Bull aţi lucrat foarte bine acolo, înăuntru. Alibiul lui o să se confirme şi-l veţi putea elimina din cercul suspecţilor.

– Tu cum te mai simţi?

– Sincer? Habar n-am. Phoebe îşi trecu o mână peste faţă şi apoi prin păr. Mi-am încuiat familia în casă. Stau acolo de parcă ar fi un grup de ostatici, fără nicio alternativă. Cel care l-a ucis pe Roy ne-a transformat pe toţi în ostatici, iar eu nu ştiu condiţiile care se pun pentru eliberare. Nu ştiu ce vrea, nu ştiu de ce face asta. Nu pot să le negociez siguranţa, dacă nu ştiu condiţiile, cerinţele, termenii negocierii.

– Vrei să mergem să bem o cafea? În timp ce punea această întrebare, Liz aruncă o privire spre ceasul de la mână. Cred că mai am vreo jumătate de oră liberă până când termină Bull ce mai are de făcut.

– Chiar arăt atât de rău?

– Arăţi de parcă ai avea nevoie de o ceaşcă de cafea şi de compania unui prieten.

– Aş avea nevoie de astea, dar trebuie să ajung acasă. Dacă scot cuiul de siguranţă, roţile or să iasă cu totul. În momentul ăsta eu sunt cuiul de siguranţă pentru familia mea. Mă anunţi tu dacă alibiul lui se confirmă?

– Nicio problemă.

Phoebe deschise uşa, apoi o închise din nou.

– Aş fi vrut să fie el. Aş fi vrut să fie ticălosul ăsta. Roy e mort, asta nu mai putem schimba. O parte din mine îşi doreşte ca Meeks să fi fost vinovat pentru toate astea. Aşa s-ar fi terminat totul şi aş fi ştiut că familia mea e în siguranţă. Dar în mine mai e o parte, Liz, la fel de activă, la fel de precisă, care-şi doreşte să fi fost el ca să-l văd cum se duce la fund. Până jos de tot. Şi nu pentru Roy, nu pentru ce simt, ci pentru fiecare minut petrecut pe scările acelea. Am crezut că totul o să se aranjeze după ce el a plătit, dar stând în camera aceea şi privindu-l mi-am dat seama că încă nu m-am împăcat cu ideea.

– E de înţeles.

– Oare?

– Lucrurile nu se aranjează cu adevărat decât atunci când simţi şi tu chestia asta. Poate că ai acceptat plata. Dar asta nu înseamnă că ţi-a şi convenit.

– Nu mi-a convenit. Simţi o eliberare în piept în momentul în care realiză că fusese în stare s-o spună, să împărtăşească lucrul ăsta unei persoane care înţelegea despre ce era vorba. Nu mi-a convenit absolut deloc. Ar fi trebuit să fie şi el îngrozit şi neajutorat, măcar pentru puţină vreme, şi atunci... Phoebe clătină din cap. Asta e o problemă la care mă voi gândi în altă zi. Cred că deocamdată am altele pe cap.

– Ar trebui să te gândeşti serios la o discuţie cu un psiholog.

– O să mă gândesc. Pe bune. Dar mai întâi trebuie să trec peste chestia asta. Reuşi să arboreze un zâmbet. Discuţia cu tine a fost mai bună decât o cafea. Mulţumesc că m-ai ascultat, Liz.

– Îţi stau la dispoziţie de câte ori ai nevoie.

24

Dădu la o parte, alungă frământările pe care i le provocase faptul că-l văzuse, că-l auzise şi că-l urmărise pe Arnie Meeks. Acum nu era nici timpul şi nici momentul pentru aşa ceva. Frământările acelea aveau să revină, o ştia foarte bine, şi să-i facă stomacul ghem. Când se va întâmpla asta, va găsi o modalitate de rezolvare a situaţiei, cel puţin temporar, până când va fi şi timpul şi locul rezolvării definitive.

Dar până atunci avea înaintea ei o cu totul altă listă de priorităţi.

Ajunse pe strada Jones, parcă şi ieşi din maşină. De ce, se întrebă ea, casa i se părea câteodată o arătare îngrozitoare? Săptămâni de-a rândul, uneori chiar luni treceau fără ca ea să se gândească la clădirea aceea decât ca la o casă, ca la un loc minunat în care să-şi crească copilul şi să-şi adăpostească mama şi prietena. Un loc în care să mănânce, să doarmă, să trăiască, ba chiar să se şi distreze, din când în când.

De ce conta atât de mult că nu ea alesese să locuiască acolo, să *fie* acolo? Până la urmă nu era decât o casă. Făcută din cărămizi şi sticlă. Fantoma verişoarei Bess dispăruse de mult de acolo.

N-am avut de ales, se gândi ea. Când a venit vorba de alegeri, n-am avut mai multe opţiuni.

În ciuda faptului că cei dinăuntru aveau nevoie de ea, Phoebe ocoli până la poarta din spate. Departe de maşina poliţiei, departe de pereţii aceia din cărămidă şi din sticlă.

Aici în spate, avusese posibilitatea să mai schimbe câte ceva, chiar dacă lăsase aproape totul în sarcina Avei. Grădini, cărări, insulițe umbroase, măsuțe grațioase şi statuete delicate.

Se aşeză pe treptele verandei, se uită spre grădină şi îşi imagină cum ar arăta tot acest peisaj în altă parte. Poate în New Orleans sau chiar pe o altă stradă din Savannah. Poate în Atlanta, ori în Charlotte.

Dar până la urmă, ar fi stat lucrurile altfel?

Da, admise ea. Ar fi stat cu totul altfel.

Auzi ușa deschizându-se, dar nu se întoarse. Cam atât fusese. Se terminase cu meditația singuratică.

Carter se așeză lângă ea și-i puse în mână un pahar cu vin, fără să spună o vorbă.

Phoebe sorbi din pahar ascultând susurul cristalin al fântânii.

– M-a apucat jalea, zise ea într-un târziu.

– Tocmai de aceea ți-am adus vinul. Vrei să mă întorc înăuntru?

– Nu. M-am apucat să zgândăr o rană veche. Verișoara Bess, casa asta și încuietorile pe care le-a pus la ușă, încuietori pe care nu le pot deschide. Nu prea am ce să fac în privința asta, așa că pot jeli liniștită că nu găsesc o soluție.

– Lucru pe care de obicei îl faci în toate celelalte situații.

Se uită la el.

– Asta fac, nu-i așa?

– Asta se știe despre tine, eu așa te știu de o grămadă de vreme. Reuben reprezintă un reper important, dar și înainte de asta au mai existat niște chestii. În perioada începătoșată de dinainte.

Își rezemă capul de umărul lui pentru o clipă.

– Totul s-a schimbat odată cu moartea lui tati. Pentru mine perioada de dinainte de *asta* e începătoșată. Știi, și atunci ar fi putut să ne ajute. Verișoara Cățea. Poate că n-ar fi existat un caz Reuben dacă ar fi făcut ce trebuia pentru mama. Dar n-a făcut-o, așa că n-are niciun rost să speculăm acum ce s-ar fi putut întâmpla dacă lucrurile ar fi stat altfel. Rămase tăcută pentru o vreme, sorbind din vin și privind fântâna. Mama s-a zbătut pentru noi în fiecare zi.

– Știu.

– Cred că i-a fost foarte greu. Când mă gândesc la asta, nici măcar nu-mi pot imagina cât de greu i-a fost. Grijile, munca, jalea. Frica. Dar s-a zbătut și ne-a susținut întotdeauna. Apoi a

riscat o legătura cu cineva care o făcea să se simtă specială şi care la început s-a purtat atât de frumos cu ea. După care aproape că a ucis-o, pe ea, şi pe copiii ei. Nici nu e de mirare că a început să se izoleze.

– N-am învinovăţit-o niciodată pentru asta.

– Nu, nu, n-ai făcut-o niciodată, eu o fac uneori. Dumnezeule, îmi e atât de ruşine că uneori o fac! Nu contează că ştiu, uneori mă enervează teribil că nu vrea să iasă din casă, să se ducă la piaţă, să se ducă la un cinematograf. Orice, oriunde. Nu contează că ştiu că nu poate. Uneori... Clătină din cap şi mai sorbi din vin. Mă gândesc la ce se întâmplă acum, la situaţia în care ne aflăm, la faptul că nu o pot ruga să o ia pe Carly şi să meargă amândouă undeva, departe. Dacă le-aş putea urca într-un avion, dacă le-aş putea trimite undeva departe până când se termină toate astea, mi-aş face şi eu mai puţine griji.

– Trebuie să vorbim din nou despre terapie. Nu acum, spuse el înainte ca Phoebe să deschidă gura. Nu acum când e ocupată. Ci mai târziu, când... aşa cum ai spus tu, toate astea se vor termina. Josie şi cu mine ne putem muta aici. Definitiv, nu doar temporar.

– N-aţi fi fericiţi aici.

– Phoebe...

– Chiar n-aţi fi. Iar eu sunt fericită aici, cel puţin în cea mai mare parte a timpului. Doar că acum sunt într-o situaţie tare încurcată. Am o grămadă de lucruri pe cap. Arnie Meeks n-are nicio vină în cazul lui Roy. Ştiam asta înainte de a merge să observ interogatoriul. Dar faptul că l-am văzut m-a înfuriat din nou, m-a întors pe dos. Cred că e mai bine să fiu furioasă decât speriată, aşa că mă concentrez pe chestia asta acum.

– Şi faci o treabă foarte bună.

– Asta e cel mai important lucru.

De cealaltă parte a grădinii o pasăre colibri, colorată ţipător, flirta cu mulţimea de zorele ce se ridicau pe grilajul de fier de

lângă zid. Era liberă să aleagă orice floare, se gândi Phoebe, era liberă să zboare oriunde.

Dar oamenii nu sunt păsări.

– Ce face mama?

– Croşetează. Înainte să plece, Duncan a rugat-o să se gândească la nişte planuri de costuri şi de investiţii. Dumnezeu ştie. Este exact chestia care poate să-i ţină mintea ocupată, să o facă să nu se mai gândească la toate astea. El se pricepe la chestia asta. Ştie să lucreze cu oamenii.

Ea ridică din sprâncene.

– Ăsta e un compliment, sau un reproş?

– Îmi place de el. A atras-o şi pe Carly în discuţia despre investiţii. Consultant pe probleme de modă. Era foarte bucuroasă.

– Aşa cum ar trebui să fie un viitor asistent personal de cumpărături.

– Să ştii pe ce butoane să apeşi, cum să iei oamenii, ăsta e un real talent, şi el îl are cu carul. Cum, când şi unde alegi să apeşi acele butoane arată ce fel de om eşti, cum gândeşti. Aşa că da, Phoebe, îmi place tare mult de el.

– Mie şi mai mult.

– Oh. Serios? Carter miji ochii şi o privi lung. Şi de ce te îngrijorează chestia asta?

– N-am spus că mă îngrijorează.

El îşi dădu ochii peste cap şi bătu uşor cu degetul în cuta pe care ea o avea între sprâncene.

– Asta spune că eşti îngrijorată.

Phoebe ridică din umeri şi se frecă între sprâncene.

– Haide, Carter. Am o rată dezastruoasă a eşecurilor.

– Roy era un nesimţit. Oricine are voie să se pârlească cu un nesimţit. Îmi pare rău să spun asta, tocmai mi-am adus aminte că a murit. Totuşi...

– Un nesimţit. Viu sau mort. Adevărat. O rată dezastruoasă a eşecurilor, repetă ea. O carieră solicitantă dă adesea peste cap viaţa sentimentală.

– Un tip care se întâlneşte cu o poliţistă ar trebui să ştie chestia asta. Deci, teoria ta nu stă în picioare. Îmi pare rău. Mai încearcă.

– O fiică de şapte ani. Nu spun că ea constituie o problemă sau o grijă în plus. O iubesc ca pe ochii din cap, dar reprezintă şi ea un factor în toată ecuaţia asta. Fericirea ei vine pe primul plan. Şi e greu să începi o relaţie serioasă cu cineva atunci când persoana respectivă trebuie să accepte copilul altcuiva, să-l facă parte din viaţa sa.

Carter îşi flutură degetele, demontându-i teoria.

– Oamenii fac chestia asta zi de zi. Ba chiar de mai multe ori pe zi. Dacă vrei, dau o căutare pe Google şi îţi aduc rezultatele.

– Poate că aşa este, dar oamenii aceia nu sunt eu, şi nici Carly, şi nici Duncan, dacă vrei să ştii. Mai pune la socoteală şi casa asta. El are o vilă extraordinară pe Insula Whirfield. El a construit-o. Eu n-aş putea – dacă lucrurile ar evolua la un alt nivel să zicem – să trăiesc acolo. Nu mă pot muta. Şi mai e şi mama. Dacă mă iei pe mine, o iei şi pe ea. Poate că luaţi separaţi aceşti factori nu reprezintă mare lucru, poate că fiecare nu e decât un fir subţire. Dar dacă le aduni se formează un mare ghem de sfoară lipicioasă. Şi cum să le împleteşti pe toate? Nu ştiu dacă şi lui îi place la fel de mult de mine.

– Ai putea să-l întrebi.

– Da, ţie ţi-e uşor să spui asta. Te dai cocoş. Oftă. Ei bine, am reuşit să mă întristez şi în privinţa capitolului ăstuia, pe care nu-l luasem în calcul înainte, dar cel puţin nu m-am mai gândit la situaţia în care ne aflăm. Acum e timpul să revenim la situaţia oribilă. Se ridică în picioare. Trebuie să lucrez o vreme. Se aplecă şi-l sărută pe Carter pe obraz. Mulţumesc pentru vin şi pentru tot restul.

– Era vinul tău, iar pentru restul îţi stau oricând la dispoziţie.

Ava şi Josie erau ocupate în bucătărie, mama şi fiica ei

erau îngropate în gheme, aşa că ea avea la dispoziţie ceva timp în care să nu fie deranjată.

Pentru o casă aflată sub stare de asediu, lucrurile mergeau într-un ritm mulţumitor de normal.

Dimineaţa o să ia legătura cu FBI-ul, să le explice situaţia şi să le ceară copii ale dosarelor în care făcuse parte din echipa de criză.

De-atunci a trecut mult timp, îşi zise ea şi deschise unul dintre dosarele recente, dar nu trebuia să lase nimic la voia întâmplării.

Fiecare caz, fiecare dosar o purtau înapoi în timp. Uimitor, îşi dădu ea seama, cum îşi amintea de toate detaliile. Patru ani, cinci, nu conta cât de mult timp trecuse. Imediat ce avea în faţă rezumatul îşi amintea.

Sinucideri, certuri între soţi, jafuri care o luaseră razna, certuri pentru custodia copiilor, angajaţi furioşi, răzbunări, câştiguri nelegale, durere, instabilitate mentală sau emoţională. Multe dintre ele duceau la luări de ostatici.

Şi uneori, indiferent de ce făcea, negocierile eşuau. Ea dădea greş.

Până la sfârşitul anului pierduse trei. O sinucigaşă, un ostatic şi un răufăcător care luase ostatici. Nu conta că în afară de aceştia trei pe care-i pierduse salvase zeci, convingându-i sau calmându-i. Pierduse trei, şi fiecare dintre ei rămăsese în mintea ei.

Începu să reanalizeze paşii pe care îi făcuse, cuvintele pe care le rostise, tonul pe care-l folosise. Vreo pauză prea lungă sau prea scurtă.

Era inutil să facă asta, ştia. Chiar periculos.

Şi totuşi, scăpase trei vieţi printre degete. Oare Roy murise din cauza vreuneia dintre acele trei persoane?

Făcu un dosar nou, în care trecu numele celor morţi, anul, locul şi circumstanţele fiecărei crize. Apoi făcu o listă cu persoanele care aveau legături cu cei morţi, legături pe plan per-

sonal sau profesional. Şi apoi adăugă şi numele celor care făcuseră parte din echipele de criză.

Ajunsese la mijlocul celui de-al doilea an când Ava ciocăni uşor în tocul uşii.

– Trebuie să mai ieşi şi tu, să te aerişeşti. Şi să mănânci ceva.

– Sunt bine, Ava. Serios.

– Nu eşti bine. Niciunul dintre noi nu e bine, dar trebuie să respirăm, să mâncăm şi să dormim. Traversă biroul. Mama şi fiica ta trebuie să te vadă şi pe tine făcând lucrurile astea.

– Bine, o să cobor. Ava, ştiu că vrei să pleci pentru câteva săptămâni în Vest, împreună cu Steven, spre sfârşitul verii. Mă gândeam că ai putea pleca mai devreme. Semestrul se termină oricum în câteva zile, aşa că ai putea să te vezi cu el mai devreme. Aşa ai fi...

– Departe de pericole, asta dacă mă aflu în pericol? Mă gândesc că am putea fi blocaţi în casa asta pentru mai multă vreme, şi nu cred că e bine să mă enervezi încă din prima zi.

– Nu vreau să te enervez, Ava. Încerc să reduc cu o persoană, mai degrabă cu două, pentru că Steven o să vină şi el încoace, lista persoanelor pentru care îmi fac griji. Mi-ai face o favoare dacă tu şi Steven aţi pleca acum în vacanţă.

– Nu-ţi fac nicio favoare, Phoebe. Nu o să le las baltă pe Essie şi pe Carly, şi cu asta basta. Dacă ar fi fost vorba numai de tine aş fi plecat, pentru că n-am întâlnit niciodată o femeie mai descurcăreaţă. Câteodată eşti chiar enervantă. Ca, de exemplu, acum.

– Nici tu n-ar trebui să mă enervezi încă din prima zi.

– Atunci sper să evit chestia asta informându-te că deja am vorbit cu Steven şi i-am spus să se ducă la Bar Harbor împreună cu familia colegului său de cameră, dacă tot se înţeleg ei doi atât de bine. N-o să vină acasă până în iunie. Şi dacă lucrurile nu revin la normal până atunci – Ava îşi trecu o mână prin claia de păr –, o să mă gândesc la o altă modalitate de a-l ţine departe de casă.

– Ceea ce mă face să cred că nu i-ai spus motivul pentru care l-ai lăsat atât de uşor să meargă în Maine.

– E copilul meu, aşa cum Carly e copilul tău, indiferent de vârsta pe care o are. N-o să-l las să vină acasă în toiul chestiei ăsteia. Essie are nevoie de mine, iar Carly, deşi la fel de descurcăreaţă ca tine, nu-i decât o fetiţă, aşa că şi ea are nevoie de mine. Şi la fel şi tu, Phoebe, la naiba! În concluzie, poţi să uiţi de planurile tale de a mă arunca de-aici ca pe o măsea stricată.

– Dacă n-aş fi avut încredere în tine, nu ţi-aş fi cerut să pleci. Ai putea să o iei pe Carly şi să... Phoebe îşi lăsă capul în mâini. Ştiu că n-o să meargă, ştiu, dar nu mă pot opri să îmi doresc chestia asta. Dacă o trimit pe Carly departe de aici o să fie speriată şi supărată, probabil mai supărată şi mai speriată decât e acum, iar mama ar lua-o razna. Ştiu asta, Ava. După cum ştiu şi că n-o pot lăsa pe mama singură în casă zile de-a rândul. Am nevoie de tine aici, dar te iubesc şi mi-aş dori să poţi pleca.

– Uite, vezi, acum nu mai sunt supărată pe tine. Înconjură biroul şi o îmbrăţişă pe Phoebe din spate, apăsându-şi obrazul de al ei. Cu toţii suntem agitaţi.

– Asta vrea şi el, spuse Phoebe încet. Oricine ar fi, asta îşi doreşte în primul rând.

– Atunci dacă ne aşezăm cu toţii la masă e ca şi cum i-am da cu tifla. Am fript un puişor şi am învăţat-o pe Josie cum să facă tocăniţă de cartofi.

– Ceea ce înseamnă că îi dau de două ori cu tifla dacă mă gândesc că după aceea trebuie să mă întorc la lucru, ca să recuperez timpul pe care l-am pierdut luând două-trei îmbucături din cartofii ăia blestemaţi.

– Eu zic să te limitezi la una, ca să-ţi rămână loc şi pentru prăjitura cu căpşuni.

– Oh, Dumnezeule, de ce mă torturezi?

– Când sunt supărată, gătesc. Ava se retrase. Şi astăzi am gătit, nu glumă.

Fusese frumos. Nici lui nu-i venea să creadă cât de perfect şi de plin de forţă fusese. Fiecare minut, fiecare respiraţie, din momentul în care îl aruncase pe idiotul acela inutil de Roy în portbagajul maşinii sale scumpe şi fiţoase şi până când îl trimisese în iad, totul fusese extraordinar.

Mai bine, mult mai bine decât atunci când îl împuşcase pe jegosul ăla. Atunci totul se întâmplase prea rapid şi mult mai puţin dramatic.

Şi totuşi, şi-ar fi dorit să vadă faţa lui Phoebe când Roy explodase. Asta ar fi fost de-a dreptul încântător.

Se uita la ea acum, se uita la poza prinsă pe peretele atelierului său. O faţă printre alte feţe. Toate ale ei. Phoebe MacNamara. Venind acasă după o zi grea, în care dăduse peste cap vieţile oamenilor. Stând de vorbă cu unul dintre idioţii aceia de vecini ai ei. Ducându-şi plodul răsfăţat în parc sau la plimbare pe River Street. Sărutându-se cu ticălosul ăla bogat cu care şi-o trăgea acum.

Pentru că tot sărbătorea recentul său succes, îşi desfăcu încă o bere şi ridică sticla către mulţimea de portrete ale lui Phoebe, într-un simulacru de toast.

– Acum transpiri, nu-i aşa, târâtură? Oh, da, transpiri rău acum. Cine l-ar fi putut omorî pe bietul Roy? Cine ar fi putut face un lucru atât de crud, de rău? Ho-ho!

La auzul vocii ei în capul lui începu să râdă atât de tare încât trebui să se aşeze.

Păcat că nu începuse să şi-o tragă cu ticălosul acela bogat cu două luni în urmă. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, cu mai multe cercetări şi cu ceva eforturi în plus ar fi reuşit să îşi pună tunurile pe noul manechin în loc de fostul ei soţ.

Chiar şi aşa, poate reuşea să facă ceva în privinţa asta.

Trebuia doar să se gândească, să plănuiască, să cântărească posibilitățile. Să profite de o oportunitate sau să-și creeze una.

– Să vedem ce găsim când ajungem la fața locului, murmură el. Avem un orar bine pus la punct, Phoebe. Ridică din nou sticla de bere. Acum cronometrul a început să meargă. Tic, tic, tic. Apoi vine ultimul tic și totul se transformă în sânge și fum.

Așa cum se întâmplase și cu ea, se gândi el, și în momentul acela în minte îi apăru o altă față și începu să plângă.

După cină, după ce fiica ei era în pat, în siguranță, după ce mai vorbise o dată cu căpitanul, Phoebe se apucă să se uite prin dosare.

Simțea un gol înlăuntrul ei, de parcă un organ vital îi fusese smuls cu brutalitate.

Trebuia să treacă peste asta. Dacă ar reuși să se adune, s-ar putea concentra asupra numelor, asupra cazurilor, asupra motivelor. Dar golul acela rămânea acolo, amenințând să-i cuprindă și restul trupului.

Ridică receptorul și formă numărul lui Duncan, fără să se întrebe de ce apela la el. Sau de ce golul acela începuse să vibreze în momentul în care el răspunse.

– Eu... Duncan.

– Phoebe, tocmai mă gândeam dacă să te sun sau să te las singură pentru o vreme. Ești acasă?

– Da. Parcă și mâna cu care ținea receptorul ar fi vrut să tremure. Sunt acasă. Tu?

– Da. Mă verifici?

– N-am vrut să... Să ce? se gândi ea. Să te deranjez.

– Stai puțin. Te-aș întreba dacă s-a întâmplat ceva, dar răspunsul tău e elocvent. Mai e și altceva?

– Tocmai am vorbit cu Dave. Toți ai casei sunt bine, atât cât se poate, având în vedere situația. Nu voiam să spun nimic, nu voiam să le spun acum, când... Iisuse! Așa că te-am sunat

şi am început să vorbesc în dodii. Îmi pare rău. Ar trebui... altceva.

– Ce ţi-a spus Dave, ce nu vrei să le spui?

– Îţi merge repede mintea. Asta îmi place la tine. Probabil că până la urmă o să mă enerveze. Dacă se ajunge până acolo. M-a sunat să-mi spună că au găsit... stai puţin. Lăsă receptorul jos şi încercă să îşi recapete respiraţia normală. Pe explozibilul acela era instalat un contor de timp pornit. Dispozitivul pentru detonat de la distanţă era doar o variantă de rezervă, cred. Sau pentru eventualitatea în care ar fi vrut să termine totul mai devreme. Era un contor de timp, Duncan, fixat pentru ora unu şi treizeci şi cinci. N-avea de gând să-l lase pe Roy în viaţă. Indiferent de ce aş fi spus, până la urmă s-ar fi terminat totul aşa cum s-a terminat.

Urmă o pauză. Îl auzi pe Duncan oftând.

– I-a lăsat îndeajuns de mult timp pentru a se asigura că ajungi tu acolo. A mai lăsat ceva timp ca să se joace cu tine. Voia să-l vezi pe Roy. Voia să fii acolo. Ştii asta, Phoebe.

– Voia să mă târguiesc, să mă vait, să implor. Şi voia să ştiu, după ce totul se termina, că nimic din toate astea nu ar fi contat. Nimic din ceea ce fac eu nu ar fi contat pentru că totul era deja stabilit. Cronometrul fusese pornit.

– A greşit în legătură cu ultima parte, pentru că ceea ce faci tu chiar contează.

– M-a speriat de moarte. Exact ce voia şi el.

– Dacă aştepţi să-ţi spun că nu e cazul să fii speriată, ai sunat pe cine nu trebuia. Ce-o să faci în privinţa asta?

– Ce-o să fac în legătură cu sperietura?

– Nu, ce-o să faci în continuare pentru a-l găsi, ca să nu mai trebuiască să fii speriată.

– Mă uit prin dosare şi caut ceva... N-ai de gând să-mi spui să fiu puternică şi curajoasă?

– Te-am văzut în acţiune. Ştiu că eşti. Ce-ai zice dacă aş veni la tine? Pot şi eu să citesc dosare.

– Te oferi să vii încoace pentru ca eu să nu trebuiască să mă simt puternică şi curajoasă. Simţi cum golul din ea începea să dispară. Asta ar rezolva problema.

– Dă-mi o jumătate de oră şi...

– Nu, nu. Nu trebuie să vii. Cred că aveam nevoie doar să aud că ai veni. Aveam nevoie să aud că... că am o opţiune. Dă-mi voie să te întreb ceva, şi ţine minte că sunt un ascultător foarte atent, aşa că o să-mi dau seama dacă minţi. Având în vedere situaţia, îţi pare rău că m-ai invitat atunci să bem ceva?

– Având în vedere toate situaţiile posibile, cred că a fost cea mai bună mişcare pe care am făcut-o vreodată.

Phoebe reuşi să zâmbească.

– Nu chiar cea mai bună, mai bună a fost cumpărarea unui bax de bere şi a unui bilet de loterie.

– Ar putea fi la egalitate. Phoebe, de ce nu te bagi tu în pat? Dormi şi tu puţin.

– Da, poate chiar o să fac asta.

– Nu ştiu dacă sunt un ascultător la fel de atent ca tine, dar pot şi eu să recunosc o minciună.

– Poate o să mă culc peste vreo două ore. Mulţumesc că mi-ai spus ce aveam nevoie să aud.

– Dacă mai ai nevoie şi de altceva, ştii unde mă găseşti.

– Noapte bună, Duncan.

După o noapte scurtă şi agitată, Phoebe se gândea dacă n-ar fi mai bine să lucreze de acasă. Ceea ce însemna că nu avea să muncească aproape deloc, deoarece se hotărâse să o ţină acasă pe Carly cel puţin cinci zile. Chiar dacă ar fi convins-o să se joace în altă parte, Phoebe ştia că tot nu s-ar fi putut concentra şi că s-ar fi simţit vinovată că, acasă fiind, se ţinea la distanţă de fiica ei. Şi de mama ei.

Era mai bine să se ducă la serviciu, şi să se apuce de treabă. Poliţiştii supravegheau casa, n-avea de ce să-şi facă griji în această privinţă. Asta dacă el nu reuşea să treacă de

polițiști, se gândi ea în timp ce încerca să facă ceva în privința machiajului. Își zise că mai era și sistemul de alarmă, însă cineva care a construit un dispozitiv explozibil cu declanșare de la distanță probabil că ar reuși să-l dezactiveze.

Dar n-avea s-o facă, își spuse ea.

N-avea s-o facă.

Renunță la încercările de a-și aranja părul și și-l prinse pur și simplu într-o coadă.

Hotărî să-și concentreze toate eforturile pentru identificarea ucigașului lui Roy, pentru găsirea și arestarea lui. Până atunci hârțogăraia putea să mai aștepte, ca și ședințele de antrenament deja programate.

Faptul că nu dormise îi permise să pună la punct o listă cu nume. Avea să înceapă în dimineața asta să bată pe la uși, să pună întrebări, să caute urme. Ar fi putut să se termine totul până la sfârșitul zilei, își spuse ea în timp ce-și aduna dosarele. Și dacă nu reușea, va continua până când totul se va termina.

În timp ce ieșea din cameră calculă că era suficient de devreme pentru a coborî, pentru a-și face cafeaua și a lăsa un bilet înainte ca ceilalți să înceapă să miște.

Se opri la ușa lui Carly și aruncă o privire în cameră.

Fiica ei era întinsă pe pat de-a curmezișul. Păturile erau aruncate pe jos. Ursulețul uzat cu care alegea de cele mai multe ori să doarmă se odihnea lângă ea.

Satisfăcută, Phoebe se retrase. Dacă ar fi cedat, dacă s-ar fi strecurat înăuntru și ar fi sărutat-o ușor, totul s-ar fi terminat. Puștoaica avea obiceiul să se trezească foarte devreme. Ochii ei albaștri s-ar fi deschis imediat și întrebările ar fi început să curgă.

În loc să intre în cameră, Phoebe își continuă drumul spre bucătărie. Cafea, se gândi ea din nou, și poate o cutie de iaurt dietetic, din acela din care tot încerca să se convingă că-i plăcea. O să lase un bilețel pe frigider, o să vorbească cu polițistul de serviciu și apoi o să plece.

Când intră în bucătărie, Essie se afla la aragaz. Amândouă femeile tresăriră speriate şi se dădură un pas înapoi.

– Credeam că încă mai dormi, spuse Phoebe.

– Şi eu credeam la fel despre tine. Essie se bătu uşor peste piept, în dreptul inimii. M-ai speriat de moarte, ai putea la fel de bine să mă împuşti dacă îmi mai faci din astea. Împuşcă-mă, spuse ea arătând cu capul spre mâna pe care Phoebe o ţinea pe tocul pistolului.

– Iartă-mă, spuse ea lăsându-şi mâna să cadă. Nu e nici şase dimineaţa, mamă, de ce nu dormi? Cum Essie nu spunea nimic, Phoebe clătină din cap şi se apropie de ea. Mamă. O luă în braţe şi începu să o legene uşor. Ce porcărie!

– Te-ai îmbrăcat cu hainele de serviciu.

Phoebe continuă să o ţină în braţe, şi să o legene, dar deschise ochii pe care-i ţinuse închişi până atunci.

– Trebuie să mă duc.

– Aş fi vrut să nu te duci. Aş fi vrut să rămâi. Aş fi vrut să... Nu, nu te da înapoi, nu încerca să mă eviţi, să mă anihilezi. Vocea lui Essie deveni mai ascuţită. O strânse şi mai tare în braţe. Tu tot fetiţa mea eşti şi mi-aş dori să te ştiu în siguranţă, în casă. Toată familia mea e sub acoperişul ăsta acum, şi mi-aş fi dorit... Ştiu că e dezgustător de egoist, dar, Dumnezeule, mi-aş fi dorit să vă pot ţine pe toţi aici! Essie fu prima care se desprinse din îmbrăţişare. Şi mai ştiu că nu pot. Mă duc să-ţi aduc cafeaua.

Phoebe vru să spună că o să şi-o ia singură, dar tăcu. Ştia că o ocupaţie o s-o distragă pe Essie de la gândurile negre.

– Ştiu că eşti speriată, mamă.

– Bineînţeles că sunt speriată. Ar fi o prostie dacă n-aş fi. Nenorocitul ăla de Roy a fost aruncat în aer. O privi peste umăr în timp ce lua o cană din raft. Mă gândesc că ar trebui să mă simt prost spunând astfel de lucruri despre el, dar nu mă simt. Dacă e să mă întrebi pe mine, nu l-ai învinovăţit niciodată atât

cât ar fi trebuit, nici pe departe. Dar asta nu contează, l-am învinovățit eu îndeajuns pentru amândouă. Mă tem pentru tine, puiule. Pentru noi toți. Turnă cafeaua în cană, apoi adăugă lapte și zahăr, așa cum îi plăcea lui Phoebe. Știu că te temi că starea mea s-a înrăutățit.

– Da, îmi fac griji, recunoscu Phoebe. Eu tot fetița ta sunt, nu-i așa? Ei bine, tu o să fii întotdeauna mama mea.

– Stai jos, puiule. O să-ți pregătesc ceva de mâncare.

– N-am timp pentru asta. O să mănânc un iaurt dietetic.

– Urăști chestia aia.

– Știu. Dar tot încerc să mă obișnuiesc cu gustul. Hotărâtă, Phoebe deschise frigiderul și luă o cutie la întâmplare. O deschise, luă o linguriță și se rezemă de bufet. Știu că, ținând seama de tot ce s-a întâmplat și mai ales că ești îndeajuns de înțeleaptă pentru a-ți fi frică, o să ai grijă când ieși în curte sau pe veranda din față, dar...

– De ceva vreme am probleme cu zonele acelea. Absentă, Essie luă o cârpă și începu să șteargă masa, care strălucea de curățenie. Mai ales cu veranda și cu terasa de la dormitor. Palpitații, spuse ea. Faptul că știu că totul e în capul meu nu-mi face inima să bată mai încet. Dar ce n-ai reușit tu să înțelegi niciodată e faptul că sunt mulțumită stând în casă. N-am nevoie de nimic de-afară.

Phoebe luă câteva linguriță de iaurt. Era acru, ca gândurile sale.

– Dar lumea?

– Am lumea mea în casa asta, o lume frumoasă de cele mai multe ori și dacă simt nevoia să știu ceva din lumea de afară am calculatorul la dispoziție. Scumpa mea, nu vrei să-ți fac niște ochiuri?

– Îmi ajunge asta. Ridică cana de cafea și luă o înghițitură, să mai spele din gustul iaurtului. Ai mai avut atacuri de panică cât n-am fost eu acasă?

– Nu foarte puternice. Câteva tresăriri, din când în când.

Phoebe, există un singur motiv pentru care mi-aș dori să pot ieși pe ușa aceea. Ca tu să poți pleca, dacă asta îți dorești. Ca tu să poți pleca din casa asta. Dacă aș putea să ies afară, asta ai face, ai pleca?

– Mamă, nu am timp acum pentru astfel de discuții.

– Nu e nici șase și jumătate dimineața, așa că dacă te grăbești, răspunde-mi repede, să terminăm odată cu chestia asta.

Phoebe aruncă iaurtul pe jumătate mâncat la gunoi.

– Nu știu. În unele zile aș zice că da. Aș pleca din casa asta doar ca să-i fac în ciudă verișoarei Bess. N-a avut niciun drept, dar niciunul, să te facă să muncești ca o sclavă, fără să-ți dea nimic.

– Mi-a oferit un loc unde să stau împreună cu copiii mei atunci când eram disperată.

– Și te-a făcut să plătești pentru asta, să plătești și iar să plătești, în fiecare zi lăsată de Dumnezeu.

– Crezi că asta mai conta? Mica cicatrice albă se detașă net pe obrajii roșii de emoție ai lui Essie. Crezi că asta a contat vreodată pentru mine?

– Ar fi trebuit să conteze.

– Așa ești tu, Phoebe. Ești dură, îți place să impui limite, să trasezi linii la fel de dure.

– Mamă...

– Poate că a trebuit să fii așa, poate că ai nevoie de limitele acelea. Și totuși, fetița mea scumpă, ce n-ai face tu ca s-o știi pe Carly în siguranță? Nu l-ai părăsit tu pe Roy, și Dumnezeu știe cât de mult urăști să renunți la ceva, cât de mult urăști să pierzi? Nu ai plecat tu din F.B.I., a fost deciza ta sau te-ai gândit că e mai bine pentru ea să te angajezi la poliția locală? Pentru ea și pentru mine. Să nu crezi că eu n-am știut toate chestiile astea încă de la început. Tu ai calculat toate costurile?

– Nu e același lucru, mamă. Ea te trata ca pe un gunoi și pe Carter cam tot așa.

– Întotdeauna m-am gândit că pentru ciupiturile și ghion-

turile pe care i le trăgea bietului băiat o să primească un loc special în iad. Dar băiatul a avut o casă, ne-a avut pe noi, pe tine şi pe mine. Şi a avut-o şi pe Ava, Dumnezeu s-o aibă în pază.

– Casa ar fi trebuit să fie a ta, gratuit, fără niciun fel de problemă.

– Într-un fel este a mea, nu gratuit, nu fără probleme, dar tot a mea se cheamă că este. O urăşti atât de mult, Phoebe?

– Nu. Oftă. Nu. Câteodată urăsc ideea pe care o reprezintă această casă, urăsc sforile pe care le trage, chiar şi de acolo, din locul acela special păstrat pentru ea din iad. Ştia că o s-o urăsc şi asta mă deranjează teribil, mamă, faptul că a avut dreptate. Dar până la urmă Carly iubeşte casa asta. Iubeşte curtea şi camera ei, iubeşte cartierul şi parcul. Aşa că nu, nu am calculat toate costurile. Sau le iau în calcul pe toate doar când mă înfurii. Aşa că nu ştiu, mamă, dacă aş pleca în cazul în care aş putea s-o fac. Bău ultimul strop de cafea. Şi acum trebuie să mă duc la serviciu.

– Ştiu că asta trebuie să faci.

Essie rămase locului, ascultând paşii lui Phoebe în timp ce aceasta se îndrepta spre ieşire, traversând livingul. Auzi uşa deschizându-se şi închizându-se. Se duse la fereastră şi privi florile, tufişurile, fântâna elegantă şi locurile umbroase.

Şi văzu o groapă neagră, fără fund.

25

Ajunse destul de devreme, aşa că mai avu timp să se mai uite prin câteva dosare şi să mai adauge nişte nume pe lista sa. Cei de la FBI o să-i pună bețe în roate, dar mai cunoştea şi ea pe câte cineva la biroul local, aşa că va reuşi să treacă prin câteva filtre.

Mai bine de zece ani, se gândi ea, trecuseră mai bine de zece ani de când se angajase în cadrul Biroului, după care se alăturase departamentului de poliție local. Aproape o treime din viața ei. Mai mult de o treime din viața ei dacă punea la socoteală timpul pe care și-l petrecuse la liceu și la academie.

Un deceniu de muncă, în linia întâi.

Pierduse paisprezece oameni.

Mama ei avea dreptate. Ura să piardă, dar pierduse paisprezece oameni în ceva mai puțin de unsprezece ani.

Nu conta că trei dintre ei muriseră din cauza rănilor provocate înainte ca ea să fie chemată la fața locului. Și dacă pentru ea nu conta, era absolut sigură că nici pentru ucigașul lui Roy nu avea importanță.

Trebuia să-și reexamineze toate pierderile.

Se ridică de la birou, pregătindu-se să plece pe teren, când Sykes bătu ușor cu degetul în tocul ușii.

– Locotenente?

– Intră. Ah, Arnie Meeks. Alibiul lui s-a confirmat?

– Da. Povestea lui se potrivește. Pe fața lui Sykes apăru o strâmbătură, de parcă ar fi înghițit ceva amar. Mai mult, femeia cu care își înșală nevasta are o vecină iscoditoare și curioasă. Ea l-a văzut pe Arnie intrând în casa femeii duminică seara, cu puțin înainte de ora zece. Îi știe și mașina, zice că i-a mai văzut-o pe acolo, că a parcat la capătul străzii, dar că i-a văzut-o pe la miezul nopții, când și-a scos cățelul, Lulu, la plimbare.

– Așa!

– A trebuit să mai scoată o dată potaia afară cu puțin înainte de răsăritul soarelui. Te-ai întrebat vreodată de ce-și iau oamenii câine dacă trebuie să se trezească cu noaptea-n cap doar ca să scoată javra la udat petunii?

– Da, să-ți spun drept chiar m-am gândit foarte mult la chestia asta în ultima vreme.

În ochi îi apăru o sclipire amuzată.

– Puștoaica ta vrea un cățel?

– Eşti un detectiv foarte bun, Bull. Da, vrea un câine.

– Ei bine, cățelul ăsta îşi făcea nevoile când mămica lui zice că l-a văzut pe Arnie – Sykes îşi deschise agenda şi dădu câteva pagini – ieşind pe uşa din faţă a lui Mayleen Hathaway ţanţoş ca cel mai tare cocoş de pe uliţă.

– Ei bine, asta-l scoate din cauză.

– Da, mare păcat. Dar îţi pot spune că o merită pe această Mayleen, care are sâni de zeiţă, mintea cât o alună şi furia unui pitbull rănit. Zâmbi sarcastic. Cred că o să-i facă viaţa un iad, cel puţin pentru o vreme. Dacă la asta mai adăugăm şi faptul că soţia lui o să-i facă la fel acasă, se poate spune că în momentul de faţă nu e într-o situaţie prea confortabilă.

– Sunt îndeajuns de meschină, între noi fie vorba, să-ţi spun că îmi pare bine să aud asta.

– O să vorbesc cu cei de la Criminalistică, să văd dacă au mai găsit ceva în maşina victimei. Dacă ticălosul ăla a lăsat măcar un fir de păr, o să-l găsim, locotenente.

– Poate poţi face asta din mers. Am nişte piste de verificat. Aş avea nevoie de tine. Mai întâi mergem pe teren, apoi restul întrebărilor şi verificărilor le putem pune şi face prin telefon, de aici. O să-ţi explic totul pe drum.

Îşi luă geanta, dar o puse jos când îl văzu pe sergentul Meeks intrând în secţie.

– Lasă-mă cinci minute singură, te rog, domnule detectiv.

El aruncă o privire spre intrare şi faţa i se crispă.

– M-aş bucura dacă aş putea rămâne aici până când eşti gata de plecare.

– Nu e nevoie. Lasă-mă doar câteva minute.

Expresia feţei lui îi spunea că o va lăsa singură, dar că va sta pe aproape, în caz că va fi nevoie de el.

Sykes şi Meeks se întâlniră în uşă şi lui Phoebe i se păru că se purtau ca doi câini de luptă. Nu erau prea diferiţi ca statură şi constituţie, şi nici în ceea ce priveşte atitudinea atunci

când venea vorba de protejarea teritoriului, însă abordările lor erau foarte diferite.

– O să fiu chiar lângă uşa biroului, locotenente, te aştept, spuse Sykes fără să-şi ia ochii de la Meeks.

– Mulţumesc, domnule detectiv. Domnule sergent?

– Doamnă locotenent.

Îşi păstră o expresie neutră în timp ce-l privea pe sergentul Meeks închizând cu fermitate uşa biroului ei.

– Te pot ajuta cu ceva în această dimineaţă?

– Tu ai fost rănită, începu el, şi fiul meu şi-a pierdut insigna din cauza asta. Soţia şi fiul lui sunt cam supăraţi şi cam jenaţi.

– Îmi pare rău că nora şi nepotul tău au probleme pentru că fiul tău m-a băgat în spital, sergent Meeks. Dulcele ei accent sudist îmbrăca vorbele-i dure. Şi familia mea a fost şi încă mai este destul de agitată din cauza acestui incident. Mai ales fiica mea de şapte ani.

– Lăsând la o parte circumstanţele în care te-ai ales cu acele răni, atunci când te-ai înrolat în poliţie ţi-ai asumat şi riscurile meseriei. O femeie, mai ales o mamă, ar trebui să se gândească la chestiile astea înainte să se angajeze în cadrul unei astfel de organizaţii.

– Înţeleg. Şi mai înţeleg şi de unde s-a inspirat fiul tău în ceea ce priveşte părerea despre femeile din poliţie. Mai ai ceva să-mi spui, domnule sergent, pentru că indiferent de părerea pe care o ai tu despre alegerea pe care am făcut-o în plan profesional, am o grămadă de treabă.

Nimic, niciun semn din furia care ştia că-l arde pe dinăuntru nu se văzu pe faţa lui. Şi tocmai asta, îşi zise Phoebe, tocmai acest control îi lipseşte fiului său.

– Eu zic c-ai face bine să ai grijă cum acţionezi în direcţia asta.

– E o părere, sau doar o ameninţare?

– Eu nu ameninţ pe nimeni, spuse Meeks pe un ton egal.

Aveai niște vânătăi, văd că între timp ți-au trecut. În schimb fiul meu n-a primit înapoi nici insigna și nici reputația.

– Dar nici în pușcărie nu e.

– Asta vrei? De aceea ți-ai trimis un om la locul lui de muncă, să pună întrebări? Ai trimis un echipaj care să-l ia pe sus de acasă, în fața familiei și a vecinilor. I-ați luat nevasta la întrebări.

– Ceea ce vreau eu nu contează. Acțiunile sale de până acum au dus la deciza de a-l interoga. Și n-ar fi fost luat pe sus de acasă, în fața familiei și a vecinilor, dacă n-ar fi încercat să-l lovească pe detectivul Sykes. Sau n-ai primit partea asta a raportului? Își lăsă capul într-o parte. Vrei să-ți trimit o copie?

– A fost provocat...

– Poți să-l scuzi cât vrei, în fond ești tatăl lui, însă când vii la serviciu în uniformă reprezinți și acest departament. Ar trebui să ții minte asta. Am observat că nu te-ai plâns deloc că am trimis pe cineva să o ia la întrebări și pe amanta fiului tău, femeie măritată de altfel, ca să-i putem verifica alibiul pentru perioada respectivă. Sau ea nu era pe lista ta?

Văzu că lovise un punct sensibil, văzu surpriza și dezamăgirea din ochii lui. Nu dură decât un moment. După aceea ochii lui deveniră din nou lipsiți de orice expresie.

– Înțelegerea a fost altfel, locotenent MacNamara. Dacă vei continua să-mi hărțuiești fiul o să mă adresez procurorului general, șefului poliției și primarului.

– Poți să te plângi cui vrei dumneata, domnule sergent. Își simțea furia ca pe un fior fierbinte pe șira spinării. Dar înainte să faci asta, o să-ți spun că în loc să răspundă la întrebările noastre în casa lui sau să solicite să fie interogat în altă parte, fiul dumitale a insultat și a amenințat doi ofițeri de poliție și a lovit un altul. În aceste condiții aș putea să cer redeschiderea cazului și l-aș putea trimite să se răcorească în închisoarea guvernamentală Georgia.

Lăsă tirada să plutească prin încăpere, să i se întipărească

în minte celui din fața ei, apoi își așează palmele pe birou și se aplecă ușor în față.

– Și, ah, da, sergent Meeks, o să dau cărțile pe față. Nu știu multe lucruri care să-mi placă mai mult decât să-l văd în pușcărie. Deocamdată însă îți sugerez ca în loc să vii aici, să faci pe nebunul și să încerci să mă impresionezi cu prietenii tăi de golf sau de pescuit, să ai mai bine grijă ca fiul tău să primească ajutor de specialitate. Pentru că, știi ceva? Tratamentul acela contra agresivității pe care-l urmează nu prea pare să dea rezultate.

– Dacă tu crezi că o să-i poți pune în cârcă această crimă...

– Nici nu mă gândesc la așa ceva. A fost scos din cauză. Și dacă tot l-am scos din cauză – o persoană despre care toată lumea știa că mă urăște – mă pot concentra asupra altor piste care ne-ar putea duce la identificarea și prinderea ucigașului lui Roy Squire. Acum o să te rog să mă scuzi. Am o grămadă de treabă, după cum ți-am spus.

– Nu trebuia să-l scoateți din casă încătușat.

Observă că părea obosit. Și ea se simțea la fel. Furia este energizantă, dar când se stinge apare o anume stare de oboseală, care cu ușurință poate duce la amăreală.

– Nu, și nu l-am fi scos așa, dacă nu i-ar fi adresat detectivului Alberta cuvinte obscene, asta printre alte amabilități de același gen, și dacă nu ar fi încercat să-l lovească pe detectivul Sykes în timp ce-l amenința că-l umple de sânge. A încercat s-o lovească și pe Alberta, așa că au trebuit să-l încătușeze. Fiul tău are douăzeci și șapte de ani, nu? Sper din toată inima că peste douăzeci de ani fiica mea să poată să-și poarte singură de grijă, nu să aștepte s-o apere mămica ei. Phoebe deschise ușa cu o smucitură. Să nu mai vii pe aici agitându-ți sabia. Ai dreptul să te duci la procuror, la șef, la primar sau chiar la blestematul de guvernator al Georgiei, dacă poftești. Dar nu mai veni aici la intimidare, ca să-ți protejezi progenitura. Phoebe păși în încăperea principală a secției. Detectiv Sykes? Poți veni cu mine?

– Sigur, doamnă. Sykes se ridică de la birou, fără a se obosi să-şi ascundă rânjetul când se uită spre sergentul Meeks. Apoi ieşi pe urmele lui Phoebe.

Începu cu cel mai vechi caz. Pe vremea aceea era agent special MacNamara. Abia ieşise de la Quantico. Urma să-l întâlnească pe Roy după câteva săptămâni, îşi aminti ea.

O zi frumoasă, de toamnă târzie. Aerul era agitat de o briză plăcută.

Parcă avea părul mai lung, nu-i aşa? Da, pe vremea aceea îi trecea de umeri şi de obicei şi-l prindea într-un coc, pentru că aşa arăta mai oficial. Mai profesional. Şi pentru că se simţea mai sexy când la sfârşitul zilei îşi scotea agrafele şi-l lăsa să cadă liber.

Ava locuia încă în suburbii. Carter era la liceu, şi începuse să se dezvolte, iar lumea mamei se limitase la un pătrat cu latura de şase străzi, dar nimeni nu vorbea încă despre asta.

– O răpire făcută de mântuială. O femeie a plecat din maternitatea din Biloxi cu o fetiţă. S-a dat drept asistentă medicală. A venit cu copilul aici, în Savannah, unde a spus că e al ei. Pentru soţul ei a fost o adevărată surpriză, el o credea plecată într-o vizită de câteva zile la sora ei, în Sud. Lui i-a spus că a găsit copilul, abandonat, că era un semn de la Dumnezeu, căci nu reuşise să rămână însărcinată în cei opt ani de căsnicie, deşi aruncaseră mii de dolari pe tratamente de creştere a fertilităţii.

– Şi el a crezut-o?

– Nu. Dar o iubea.

Se opri o clipă. Peste zgomotul pe care-l făcea aerul condiţionat al maşinii auzi sunetul copitelor unui cal – un poliţist călare se apropia dinspre parc.

– De asemenea, văzuse la ştiri cazul răpirii micuţei şi şi-a cam dat seama de ce se întâmplase. A încercat să vorbească cu

soția lui – Brenda Anne Falk, treizeci și patru de ani. Ea n-a vrut să-l asculte. Susținea că fetița are ochii ei. Atunci el a sunat-o pe sora soției și a aflat că aceasta nu ajunsese la ea. I-a sunat și pe părinți, care s-au arătat speriați și îngrijorați. Apoi, pentru că nu știa ce să mai facă, a încercat să-i ia copilul.

Phoebe ajunse în fața unei clădiri îngrijite de birouri. Când Sykes o ajunse din urmă, continuă:

– Femeia a luat revolverul soțului ei, de calibru treizeci și doi, l-a îndreptat spre capul acestuia și i-a spus să lase copilul jos, deoarece vrea să-l culce.

– O luase razna.

– Rău. Intrară în clădire și Phoebe apăsă butonul liftului. El s-a temut că ar putea răni copilul, așa că l-a lăsat jos și a încercat să vorbească cu soția lui, care n-a pregetat să-l împuște.

– O luase razna și s-a aruncat cu capul înainte.

– Da. Din fericire l-a nimerit în biceps, glonțul i-a străpuns brațul. După aceea s-a încuiat cu copilul într-o cameră și a tras șifonierul în fața ușii. A sunat la numărul pe care-l văzuse pe ecran la știri. Nu după multă vreme am ajuns și eu acolo, ca negociator.

– Bebelușul a supraviețuit?

– Da, bebelușul n-a avut nimic. Plângea – îi era foame în momentele acelea –, dar era nevătămat. Phoebe parcă auzea și acum plânsul acela. Cu toate acestea Brenda Anne Falk n-a reușit să scape. După două ore de negocieri, după ce am crezut că ajunsesem la sufletul ei, mi-a spus că venise timpul să renunțe. Și prin renunțare a înțeles să-și pună pistolul la tâmplă și să apese pe trăgaci.

Ieșiră din lift și Phoebe cercetă plăcuțele cu numele companiilor pe ușile înșirate pe hol, apoi o deschise pe cea pe care scria COMPASS TRAVEL.

Era o firmă mică, cu doar două birouri de o parte și de cealaltă a încăperii și cu o recepție lungă în spate. Pe un suport

erau câteva broşuri. Pereţii fuseseră decoraţi cu fotografii din locuri exotice.

Îl recunoscu imediat pe Falk, deşi părul i se rărise şi pe vârful nasului avea o pereche de ochelari. Tasta la unul dintre calculatoare. Phoebe clătină din cap spre femeia din spatele recepţiei şi se apropie de biroul lui.

– Mă scuzaţi, domnul Falk?

– Chiar el. Vă pot ajuta, dacă nu vă deranjează să aşteptaţi câteva momente. Dacă nu, vă va ajuta Charlotte imediat.

– Îmi cer scuze, domnule Falk, dar eu vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Phoebe îşi ascunse insigna cu palma, pentru ca el să n-o poată vedea.

– Oh. Ei bine, ce pot face...

Îl văzu reacţionând, văzu cum uimirea i se transforma încet în recunoaştere, apoi îi surprinse şocul. Şi umbra unei dureri vechi.

– Te cunosc, spuse el. Tu erai cea care vorbea cu Brenda când...

– Da, eu eram. Pe vremea aceea lucram la FBI. Sunt Phoebe MacNamara, domnule Falk. Acum lucrez la Departamentul de poliţie Savannah-Chatham. Dumnealui este detectivul Sykes.

– Ce doriţi?

– Îmi cer scuze, domnule Falk, există un loc în care am putea vorbi?

Îşi dădu ochelarii jos şi îi pofti să se aşeze în faţa unui birou.

– Charlotte? Vrei să pui tu semnul cu „Închis" pe uşă şi să o încui? Charlotte şi cu mine suntem logodiţi. N-am nimic de ascuns faţă de ea. Ştie totul despre ce s-a întâmplat cu Brenda.

Charlotte încuie şi veni repede lângă Falk. Era o femeie drăguţă, Phoebe îi dădu patruzeci şi ceva de ani. Îşi puse o mână pe umărul lui Falk, o mână la care purta un inel simplu, cu diamant.

– Despre ce este vorba? întrebă ea.

– Vă căsătoriți?

– De vineri în două săptămâni.

– Felicitări. Domnule Falk, știu că ați trecut printr-o perioadă foarte, foarte grea. Ați făcut ceea ce trebuia și eu nu v-am putut ajuta.

– Am făcut ceea ce trebuia? Mâna lui o strânse pe cea a lui Charlotte. Nu, n-am făcut așa ceva.

– Pete...

– Nu, n-am făcut așa ceva, repetă el. N-am ajutat-o pe Brenda. Știam cât de mult își dorea un copil... Credeam că știu, se corectă el. Dar n-am ajutat-o. N-am văzut, n-am vrut să văd. Aveam o viață bună, nu-i așa? Asta tot îmi spuneam. I-am cumpărat o pisicuță, de parcă asta ar fi fost un fel de înlocuitor.

– Oh, Pete, nu...

El clătină din cap.

– Eram căsătoriți de opt ani, dar eram împreună de aproape zece. Și niciodată n-am bănuit că ar fi capabilă de așa ceva. Că avea această nevoie îngrozitoare. N-am observat că a cedat ceva înăuntrul ei. A zis că se duce la sora ei pentru câteva zile, ei bine, aleluia! Așa mi-am zis. Avea schimbări bruște de dispoziție, acum plângea, acum era bine dispusă. N-ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva a cedat în ea?

– Asta nu pot să vă spun, domnule Falk.

– Ceva s-a rupt în ea și eu n-am încercat niciodată să repar acel lucru. Ea nu mai putea trăi știind că i se va lua copilul.

– Dură chestie, comentă Sykes când ieșiră în aerul fierbinte de afară.

– E foarte urât să faci așa ceva, să aduci înapoi amintirile acelea.

– E foarte urât să arunci în aer un amărât, se strâmbă Sykes. Îmi pare rău, locotenente, am uitat despre cine e vorba.

– Nicio problemă. Ce părere ai despre Falk?

– Nu te-a recunoscut când ai intrat, ori omul nostru ar fi

făcut-o. Ar putea fi un actor foarte bun, dar mie nu mi s-a părut că joacă teatru. Are o femeie drăguță lângă el, o afacere decentă, o viață decentă, aș spune eu. Nu cred că ar renunța la tot doar de dragul răzbunării.

– Sunt de acord. Phoebe își scoase ochelarii de soare. Următorul pe lista mea – i-am aranjat ținând seama de locul în care se află – este victima unei spargeri de bancă. Un șir de jafuri – trei bărbați au jefuit câteva bănci în Atlanta, apoi au încercat același lucru cu una de aici, unde au dat de necaz. Un echipaj de poliție a recunoscut numărul mașinii cu care circulau și a anunțat dispeceratul. În primă fază s-au schimbat doar câteva focuri, și o femeie a fost rănită. După câteva ore de negocieri i-am convins să ne lase să o luăm de acolo, dar a fost prea târziu. A murit înainte de a ajunge la spital.

– Ce a însemnat pentru tine?

– A murit, asta-i destul. Se scotoci în geantă, căci îi suna telefonul. Se încruntă când văzu că pe ecran scria „număr necunoscut". Phoebe MacNamara, zise ea.

– Salut, Phoebe.

Ea îi făcu semn lui Sykes care se îndepărtă repede ca să o sune la rândul lui, pentru a face o triangulație.

– Cine e la telefon?

– Admiratorul tău secret, scumpa mea. Drăguț din partea lui Roy să aibă numărul tău în agenda telefonului. Voiam doar să văd ce mai faci, cum te mai simți. De dimineață, când ai plecat de acasă spre secție, păreai foarte supărată.

Își ținu telefonul cu umărul și începu să scotocească în poșetă după agendă.

– Foarte curajos din partea ta să te apropii așa de mult de polițiști.

Accent din Georgia. Sună satisfăcut, sarcastic, notă ea.

– Nu mă îngrijorează poliția. Știi, Roy spunea că ești al dracului de bună la pat.

– M-ai sunat doar să-mi vorbeşti porcos sau chiar ai ceva să-mi spui?

Scumpa mea, bună la pat. Intimidează femeile, mai scrise ea.

– Mai pierd şi eu vremea. Oh, şi nu te obosi să încerci să localizezi apelul. Vremurile astea sunt extraordinare, nu-i aşa, acum poţi intra într-un magazin să cumperi un telefon de unică folosinţă, cu minute de convorbire incluse. Am văzut că fiica ta nu s-a dus la şcoală astăzi. Sper că nu e bolnăvioară.

Agenda începu să-i tremure în mână, apoi căzu pe trotuar. Trebuia să-şi înfrângă furia, să dea la o parte vălul ei roşu care o orbea.

– Spionezi fetiţele, acum? Pare un lucru josnic pentru un om atât de inteligent ca tine.

Încercând să-şi păstreze vocea cât mai calmă, se aplecă să-şi ridice agenda de jos.

Urmăreşte casa, familia. Vrea ca eu să ştiu asta.

– De ce nu vrei să ne întâlnim, să avem o discuţie adevărată. Să dăm cărţile pe faţă.

– O să avem o astfel de discuţie, asta poţi să-ţi promit. O să avem o discuţie lungă şi frumoasă. N-o să ştii când, cum sau de ce până când n-o să se întâmple.

– Cine era ea? Ai iubit-o? Cum a murit?

– O să vorbim, o să povestim totul despre asta. Ştii, aş fi putut să-l dobor pe prietenul tău în seara aceea când aţi cinat romantic pe barca lui. Aveam un unghi foarte bun. Poate o să-l dobor data viitoare. Poate o să-mi acord permisiunea s-o fac. La revedere, Phoebe.

– A închis, îi spuse ea lui Sykes.

– Nu-ţi închide telefonul, o să încercăm să facem triangulaţia după semnalul tău.

– E un telefon mobil neînregistrat şi cât timp a vorbit cu mine s-a mişcat continuu. Auzeam zgomotul traficului. De altfel cred că a aruncat deja telefonul. E prea deştept să n-o facă.

Se uită împrejur, pe stradă, la şirul de magazine. Ar fi

putut fi oriunde. Poate că trecuse cu maşina pe lângă ea în timp ce vorbeau. De unde să-şi fi dat seama?

Se îndreptă încet, apoi îşi studie notiţele.

– Cred că e poliţist.

– Cum aşa?

– E deştept, dar şi încrezut în acelaşi timp.

– Deştept plus încrezut egal poliţist?

– Vrea să arate că e mai deştept, mai bun. Lovi uşor agenda cu pixul. A spus că l-ar fi putut ucide pe Duncan, că ar fi putut să-l doboare, aşa a spus, când am cinat cu el pe barcă. „Aş fi putut să trag", a zis el. Şi a mai spus că data viitoare ar putea s-o facă.

– Şi de ce ar însemna asta că... Stai aşa. Sykes îşi înclină capul într-o parte, cu telefonul mobil la ureche. L-au localizat pe River Street, îi spuse el lui Phoebe. Mergea spre vest, de-a lungul râului, apoi l-au pierdut.

– L-a aruncat în apă, asta a făcut. O investiţie mică într-un telefon, rezultate mari. Dar a trebuit el să mă mai înţepe o dată, la sfârşit. N-a spus „aş fi putut să-l împuşc pe prietenul tău", „ci aş fi putut să trag". Aşa vorbeşte un poliţist sau un militar. Ridică mâna înainte ca Sykes să apuce să spună ceva şi făcu gânditoare câţiva paşi pe trotuar. Şi da, oricine se uită la televizor ar fi putut să înveţe acest jargon, dar el vorbea natural. Nu cred că a plănuit folosirea lui, a vrut doar să se joace încă puţin cu mine, şi i-a scăpat. Să-şi acorde permisiunea de a trage. Ăsta nu e limbajul obişnuit al unui civil. Este poliţist sau militar, ori a fost aşa ceva.

– Arnie a ieşit din cauză.

– E o chestie mai veche decât Arnie Meeks. Şi e ceva mai mult decât un ticălos misogin. Se află în dosarele acelea. Trebuie să iau legătura cu Duncan, să mă asigur că e bine. Apoi, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-l găsim pe ticălosul ăsta.

Sykes o urmări întorcându-se spre maşină şi apăsând furi-

oasă tastele telefonului. Era greu să nu apreciezi o roşcată atât de plină de temperament, gândi el, dar nu spuse decât:

– Da, doamnă. Şi o urmă.

Duncan intră în casa Mamei Bee fără să bată la uşă. La uşa aceea nu fusese nevoit să bată niciodată. O strigă, dar nu-i răspunse. Nici televizorul şi nici radioul nu se auzeau, aşa că el continuă să înainteze în casă. Dacă ar fi fost în casă, ar fi pornit unul dintre aceste aparate, pe care le considera tovarăşii ei. Nu-i prea plăcea liniştea. Duncan se purta de parcă ar fi fost la el acasă. Apoi o văzu prin geamul de la bucătărie. Era îngenuncheată în faţa unui strat de flori, cu capul acoperit cu o tichiuţă imprimată cu flori colorate. O pereche de mănuşi de grădinărie de un roz ţipător îi proteja mâinile.

Simţi un fior de duioşie străbătându-i inima.

Îi oferise dragostea de mamă atunci când era deja bărbat, o familie atunci când nici nu mai spera la una şi un cămin aşa cum nu mai avusese niciodată.

Ştia că în frigider o să găsească o carafă cu ceai şi în castronul împodobit cu o vacă zâmbitoare nişte prăjiturele. Scoase două pahare, le umplu cu gheaţă, apoi luă şi farfuria cu prăjituri. Duse totul pe măsuţa adăpostită sub o umbrelă, şi traversă curtea până lângă ea.

Bee cânta cu vocea ei joasă, răguşită. Recunoscu melodia, „The Dock of the Bay" şi bănui, văzând şi MP3 player-ul prins de bluză, că făcea un duet cu Otis.

Se aplecă încet spre ea, astfel încât să n-o sperie, dar tresări el când ea începu să vorbească.

– Băiete, de ce nu eşti la muncă?

– Am crezut că nu m-ai auzit.

– Nu te-am auzit. Opri muzica în timp ce el se lăsa pe vine. Dar ţi-am văzut umbra. Se încruntă la el. Duncan, ai ajuns cumva un trântor?

– Am avut de dimineaţă o întâlnire pentru proiectul cu

depozitul şi mai am şi alte chestii aranjate pentru mai târziu. Dar ce, nu mai poate omul să ia o pauză? Dacă nici să-i facă curte iubirii vieţii lui nu mai are voie, pentru ce mai trăim?

Ea zâmbi şi îi trase un ghiont.

– Vorbe meşteşugite. Eu zic să flirtezi în timp ce smulgi blestematele astea de buruieni.

Chiar dacă pălăria îi ţinea umbră, fruntea îi era acoperită de sudoare. Gata cu grădinăritul pe căldura asta, îşi zise Duncan.

– O să le smulg după ce flirtăm la un pahar de ceai şi mâncăm câteva prăjiturele.

Cu buzele strânse, ea se uită spre măsuţa de sub umbrelă.

– Pare destul de tentant. Ajută-mă să mă ridic.

Odată aşezaţi la masă, Mama Bee îşi îndesă mănuşile roz într-un buzunar al şorţului şi sorbi din paharul cu ceai.

– Încinsă zi, spuse ea. După-amiază o să fie şi mai rău. Sper că acele chestii pe care le ai de făcut mai târziu au loc undeva înăuntru.

– Unele da, altele nu. De ce nu m-ai lăsat să te trimit în croaziera aceea, să treci peste vara asta, Mamă Bee? Sau să te fi dus unde voiai dumneata.

– Mă simt destul de bine aici unde sunt acum. Ce-ai pe suflet? Ştiu că n-ai venit doar ca să flirtezi cu mine. Îţi faci griji din pricina roşcatei aceleia? Phineas mi-a povestit ce s-a întâmplat cu fostul ei soţ. Şi mi-a mai spus că erai acolo când s-a petrecut totul.

– A fost... Nu găsesc un cuvânt care să descrie întocmai cum a fost. Luă o înghiţitură de ceai.

– E rău, asta e. Oamenii folosesc prea des cuvântul ăsta, şi şi-a mai pierdut din duritate. Dar asta a fost. Nu poţi dormi? Dacă vrei, îţi fac un ceai de plante, ţi-ar fi de folos.

– Nu, sunt bine. E o treabă tare urâtă, bunico. Tipul ăsta spune că tot el l-a ucis şi pe puştiul acela. Cel din cartierul de vest, care îi ţinea ostatici pe oamenii aceia în magazinul de

băuturi. L-a împuşcat după ce Phoebe îl convinsese să se predea. Aşa că, da, îmi fac griji pentru ea. Ştie ce face, dar...

– Când cineva contează pentru tine, n-ai cum să nu-ţi faci griji.

– Şi-a închis, mai mult sau mai puţin, toată familia în casa ei de pe strada Jones, ca să-şi poată vedea în linişte de treabă. Mama ei... Ei bine, a suferit câteva lovituri puternice de la viaţă.

Începu să-i povestească şi se trezi istorisindu-i totul. Ce aflase, ce dedusese, ce observase.

– Fata asta are o grămadă de chestii pe cap. Bineînţeles, orice femeie care-şi creşte singură copilul se poate spune că are mai multe griji decât celelalte. Şi mai e şi mama ei, starea în care se află. Gânditoare, Mama Bee se uită prin curte. Eu nu ştiu ce-aş face dacă nu m-aş putea duce unde vreau, când vreau. Să nu pot să mă duc în vizită la vecini, sau la piaţă. Teama e o povară grea. E o situaţie foarte complicată, Duncan, chiar şi fără afacerea asta mizerabilă care a apărut acum.

– Se pare că au un sistem care funcţionează. Dar Phoebe, ea e liantul care-i uneşte pe toţi, înţelegi? Ştie ce să facă. Asta am remarcat din primul moment în care am intrat în apartamentul lui Joe Sinucigaşul în ziua aceea. E o chestie... magnetică.

– Ţi s-au cam aprins călcâiele după ea, nu-i aşa?

Duncan zâmbi uşor şi-şi ridică paharul.

– Cam aşa ceva. Dar se pare că momentul e cam nepotrivit. E greu să faci curte unei femei într-o astfel de situaţie. Ridică din umeri. Dar asta mai poate să aştepte. Acum trebuie găsit ticălosul acela care o urmăreşte.

– E treaba ei să-l găsească, asta îi e meseria. Îl studie, făcându-şi vânt cu pălăria. Ţie-ţi vine cam greu să stai liniştit şi să o laşi pe ea să facă treaba.

– Da. Ei bine, da. Cel puţin în situaţia de faţă. Adică, Dumnezeule, îmi cer scuze! se corectă el când o văzu îngustându-şi ochii. Tipul ăsta vrea să o omoare. Mai mult,

vrea să o facă să sufere înainte de a o omorî. Şi când cineva contează pentru tine, poţi să stai deoparte în timp ce altcineva încearcă să ucidă respectiva persoană?

Mama rupse o prăjiturică în două şi-i întinse o bucată.

– De aceea ai venit aici? Vrei să-ţi spun eu ce să faci?

– Nu. Nu chiar. Seamănă mult cu tine. Face ceea ce trebuie făcut. Şi nu-i place să i se spună ce trebuie să facă sau ce nu trebuie să facă, pentru nimic în lume. Cred că încerc să găsesc o modalitate de a o ajuta fără să o enervez – e cam iute la mânie – ca să nu mă părăsească din orgoliu.

– Mmmm-hmmm. Şi-atunci ai venit aici şi ce ţi-ai spus? Mama Bee a stat deja prea mult în soare. Ar trebui să se aşeze puţin, să bea ceva rece. Aşa că ai aranjat toate astea ca să nu-mi spui „stai şi aşază-te", şi ca să nu te cert.

El zâmbi şi muşcă dintr-o prăjiturică.

– Ceva în genul ăsta.

– Ai o minte foarte ageră, băiete. Întotdeauna am admirat asta la tine. O să găseşti tu o cale. Acuma du-te şi smulge buruienile acelea, cât mai beau eu un pahar de ceai.

– Da, doamnă. Când se ridică, telefonul începu să-i sune. E Phoebe, spuse el după ce se uită pe ecran. Salut, tocmai voiam să...

Mama Bee îşi turnă ceai şi se uită la faţa lui Duncan. Îşi cunoştea băiatul şi îi sesiză sclipirea iritată din ochi. Phoebe, îşi zise ea, nu era singura iute la mânie.

– Am câteva lucruri de făcut astăzi. Nu, nu le reprogramez. Pentru că... Phoebe, opreşte-te. Stai puţin. Să ne amintim că nu sunt subordonatul tău, deoarece nu lucrez pentru tine. Nu, lasă-mă tu să vorbesc, măcar un blestemat de minut. Nu reprogramez nimic pentru că un nenorocit de psihopat ar putea să mă găsească în Savannah şi eventual s-ar hotărî să-mi facă vreun rău. Şi mai mult ca sigur n-o să alerg acasă să mă încui înăuntru ca o fetiţă isterică. Dacă n-ai observat până acum, te anunţ că am două de alea, ştii tu.

Mama îşi lăsă capul în jos, îl clătină şi oftă.

– Sexist pe dracu'! Protecţia poliţiei? Vezi să nu! Dă-i drumul, încearcă, o să vedem! O să vedem atunci cine le are mai mari. Vrei să vorbim despre asta, atunci o să vorbim! Faţă în faţă. Mai târziu. În momentul acesta, locotenent MacNamara, sunt puţin ocupat. Ne vedem mai târziu. Închise telefonul cu o mişcare bruscă şi şi-l îndesă în buzunar. Vrea să renunţ la tot, să mă duc acasă şi să mă ascund. Mă ameninţă că o să pună poliţia pe mine, pentru binele meu. La naiba cu asta!

– Pe cine suni? vru să ştie Mama când îl văzu scoţându-şi din nou telefonul.

– Pe fiul tău, pe avocatul meu. Dacă nu i-o plăcea...

– Închide telefonul, prostule. Pune mâna şi închide-l. Du-te şi smulge buruienile alea, poate te mai răcoreşti.

– N-o să permit nimănui...

– Tu n-o să permiţi, ea n-o să permită. Bine, bine, bine. O să vorbiţi despre chestia asta mai târziu, aşa cum aţi stabilit, faţă în faţă. Între timp n-are niciun rost să răscoleşti rahatul sunându-ţi avocatul. Doar dacă găseşti poliţia la uşă, să-l suni pe Phineas. Până atunci stratul acela trebuie plivit.

Copii, îşi zise Mama Bee în timp ce Duncan se îndrepta bombănind spre buruieni. Jumătate din timp îndrăgostiţii se purtau ca nişte copii neastâmpăraţi.

Chiar îi lipsea un bărbat în viaţa ei.

26

Phoebe desenă un tabel pe o tablă aşezată în încăperea principală a secţiei. În timp ce desena diagrame şi completa căsuţele cu nume încerca să nu se mai gândească la discuţia pe care o avusese cu Duncan.

Macho idiot şi încăpăţânat! A trebuit el să anunţe că are

ouă doar pentru că l-a rugat să-şi ia nişte măsuri de siguranţă! Nu s-ar fi aşteptat niciodată la una ca asta din partea lui. Ce înseamnă să te înşeli în privinţa cuiva!

Dacă o să rămână fără cap sau fără preţioasele lui ouă va fi doar vina lui!

Trebuia să se oprească. Închise ochii şi încercă să se calmeze.

Nu i se va întâmpla nimic. Dacă ea nu ştia cum să dea de el, atunci cum ar fi putut ucigaşul lui Roy să afle? Şi de ce şi-ar pierde timpul şi resursele colindând oraşul în căutarea lui Duncan, de ce ar risca să se expună printr-o astfel de manevră stupidă?

Era prea deştept pentru asta.

Avea un plan, de asta era sigură. Şi nu i-ar fi spus nimic despre asta dacă Duncan ar fi fost următoarea lui ţintă. Poate că Duncan era într-adevăr o ţintă, dar pentru mai târziu.

Se lăsase cuprinsă de panică, tocmai ea.

Calm şi gândire raţională, numai aşa puteau fi găsite răspunsurile.

Mai adăugă un detectiv şi un poliţist experimentat la cei care se ocupau de anchetă.

– Suntem de părere, începu ea în timp ce continua să scrie pe tablă, că subiectul are legătură cu una dintre victimele de sex feminin – a unei luări de ostatici, a unei sinucideri sau a unei altfel de crize la care eu am fost negociator. Ştim deja că l-a urmărit, l-a răpit şi la ucis pe Roy Squire tocmai din cauza legăturii dintre mine şi victimă. Ştim că se pricepe la explozibili. Ştim că s-a dus până în Hilton Head şi de acolo s-a întors în Savannah la volanul maşinii lui Roy, cu Roy în portbagaj. Am găsit maşina abandonată şi curăţată de urme într-o parcare pe termen lung de lângă aeroport, unde credem că îşi lăsase el maşina, sau de unde a luat un taxi. Încă nu ştim cum a ajuns în Hilton Head. Se întoarse spre sală. Detectiv Peters, vreau să verifici toate maşinile care au fost închiriate în Savannah şi

predate în Hilton Head. De asemenea listele cu pasagerii care şi-au cumpărat un bilet dus până acolo, fie că e vorba de bilet de tren, de autobuz sau de avion. Toate listele cu pasageri care şi-au cumpărat bilet dus-întors, dar nu l-au folosit decât pe cel dus. Poate că a mers cu o cursă privată. Nu ştim de câţi bani dispune. Aflaţi tot ce puteţi despre eventuale curse aeriene private între Savannah şi Hilton Head, curse efectuate în ultima săptămână.

– De ce să nu-şi fi folosit propria maşină, dacă are una? întrebă Sykes. Drumul cu maşina nu e foarte lung. De ce a folosit maşina victimei?

– Nici asta nu ştim. Este posibil să nu aibă maşină.

– Sau, începu cel mai nou membru al echipei, Nably, maşina pe care o are nu e destul de potrivită pentru a căra un om în toată firea, legat fedeleş şi cu un căluş în gură, pe o distanţă de şaptezeci-optzeci de kilometri.

– Prea mică probabil, spuse Phoebe gânditoare.

– Sau poate un autovehicul de teren cu cinci uşi, fără portbagaj, deci fără un loc unde să poată fi ascunsă victima. Nably se trase de buza de jos, şi aşa destul de proeminentă. Sau poate că-i place să ne pună în încurcătură, să ne facă să pierdem timpul cu astfel de întrebări.

– Foarte posibil. Făcu o pauză şi bău din sticla cu apă. Este de asemenea foarte posibil, chiar probabil, cred eu, ca subiectul să aibă pregătire militară, sau chiar de poliţist. Ştie cum lucrăm, aşa că e posibil să fi făcut toate astea doar ca să ne pună pe drumuri. Are pregătirea necesară. A reuşit să se strecoare în perimetrul trasat în incidentul cu Johnson, să-şi doboare ţinta şi să iasă fără să facă valuri.

– Poate era îmbrăcat în uniformă, sugeră Sykes. Sau avea o legitimaţie.

– Da. A trecut de cei care păzeau zona, a intrat în clădire şi apoi în apartamentul Reeanei Curtis. Apartamentul fusese evacuat. Ea tocmai ieşise afară împreună cu copiii. Nu-şi aduce

aminte dacă a încuiat sau nu ușa. Oricum, el a intrat acolo. A ales exact acel apartament, exact acea fereastră. De ce?

– Pentru că avea cunoștințele necesare să știe că nu era unghiul cel mai bun, așa că n-avea să fie folosit de cei din echipele de intervenție.

– Sunt de acord. Se întoarse la tablă. Trandafirii roz de pe mormânt – cărora nu le-am descoperit încă proveniența – indică atașamentul lui față de o femeie, cel mai probabil față de o femeie care a murit. Iată numele tuturor femeilor care au căzut victime în toate situațiile în care am fost negociator, atât din partea acestui departament, cât și a FBI-ului. Brenda Anne Falk, sinucidere. Soțul ei iese din chestiune. Avea un frate și un tată, amândoi au fost verificați, se aflau în Mississippi în perioada în care Roy a fost răpit și apoi ucis. În acest moment nu avem cunoștință de alte legături pe care le-ar fi putut avea cu vreun bărbat care să aibă motivul și ocazia să facă ce a făcut. Aici este o listă cu toți cei din poliție care au participat la respectivul incident. Între niciunul dintre ei și Brenda Falk nu s-a putut stabili o legătură în plan personal.

– Poate că nu există nicio legătură, interveni Sykes. Poate că e un fost polițist sau un fost agent federal care a luat-o razna și căruia i-a cășunat pe vreunul dintre cei de acolo, spuse el arătând cu capul spre tablă. Sau pe tine, locotenente, pentru că așa i-au spus vocile.

– În cazul acesta va fi mult mai greu să-l găsim. Cea de-a doua victimă, cronologic vorbind, este Christina Vendi. Făcea parte dintr-o organizație numită Sundown[1], un grup terorist mic, o facțiune extremistă. Foarte prost organizați, foarte slab finanțați, dar chiar și așa au reușit să pătrundă în vila președintelui Consiliului de Administrație de la Gulfstream Aerospace în timpul unui dineu și au luat cincisprezece ostatici.

---

[1] Soare-apune.

– Îmi aduc aminte de asta, ridică Nably un deget. Te-ai ocupat tot tu.

– Da. Cererile au fost la fel de radicale şi de extremiste ca şi grupul, şi la fel de prost formulate şi alese. După douăsprezece ore de negocieri, timp în care cel puţin un ostatic a fost rănit grav, dacă nu ucis, s-a luat decizia să se intervină în forţă.

– I-ai convins să lase copiii să plece. Şi o femeie gravidă. Îmi amintesc asta.

– Au fost de acord să-i lase să plece pe cei doi copii minori ai preşedintelui şi pe o femeie venită în vizită, care era gravidă în şapte luni, fapt ce a redus numărul ostaticilor la doisprezece. Doi membri ai echipei operative au reuşit să pătrundă în casă printr-o fereastră de la etaj şi au eliminat doi dintre terorişti. Vendi a deschis focul asupra forţelor de ordine şi a fost eliminată. Singurul terorist rămas în viaţă a fost reţinut. E încă la închisoare.

Îşi reamintea cât de oribil fusese atunci: ţipetele, focurile de armă.

– Tatăl lui Vendi a fost militar de carieră. De curând s-a retras la pensie. Întotdeauna a dezavuat acţiunile fiicei sale, şi nu a putut fi plasat în Savannah sau în Hilton Head în toată această perioadă. Totuşi există mai multe legături cu armata în cazul acesta, ca şi cu rămăşiţele grupului Sundown. Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr. I-am rugat pe cei de la FBI să investigheze aceste piste. Ştiu, spuse ea, văzându-le reacţia, acesta este cazul nostru, dar în astfel de investigaţii resursele Biroului sunt mult mai mari decât ale noastre, reţelele lor sunt mult mai întinse. Următoarea este Phillipa Delray, ucisă în timpul unui furt de maşină. Fiica ei de cinci ani rămăsese în maşină şi a fost luată de cei doi hoţi ca ostatică. Hoţii au fost urmăriţi până la un garaj situat în partea de vest a oraşului, unde au reuşit să intre. Negocierile au fost încununate de succes, copilul a fost eliberat şi cei doi s-au predat. Fratele lui Delray era în armată, detaşat în Germania, în momentul în care sora lui a fost ucisă.

Acum locuieşte în Savannah, ca şi soţul lui Delray. Fratele ei, Ricardo Sanchez, este la patrula călare.

– Îl ştiu eu. Poliţistul în uniformă ridică o mână. Îl ştiu pe Rick Sanchez. E un tip de treabă.

– Sper că ai dreptate, dar oricum va fi adus la audieri.

Nu dădea bine, ştia asta, nu dădea bine ca un poliţist să îi facă viaţa grea altui poliţist.

– O să vorbesc chiar eu cu el, decise ea pe loc. Apoi o avem pe Angela Brentine, ucisă în timpul unei tentative de jefuire a unei bănci. Rănile i-au fost cauzate în faza iniţială a incidentului şi încercările de a i se acorda primul ajutor au fost refuzate. A decedat în drum spre spital, în cea de-a patra oră a negocierilor, când am reuşit să o scoatem de acolo. Soţul ei, Joshua Brentine, era la New York, cu treburi. S-a recăsătorit la nouăsprezece luni după moartea soţiei. Între timp a şi divorţat. Nu a lucrat niciodată în armată sau în vreo instituţie militarizată. Angela Brentine nu are nicio rudă de parte bărbătească.

– Au apărut o mulţime de articole în presă despre cazul acela, îşi aminti Sykes. Nu doar pentru că şirul de jafuri s-a oprit aici, ci şi datorită soţiei lui Brentine. El aparţine uneia dintre cele mai vechi familii din Savannah, are bani şi un statut social foarte bun. În acea perioadă au circulat zvonuri conform cărora moartea ei l-a salvat de la un divorţ destul de penibil.

– O să vorbesc şi cu Brentine curând. Domnule ofiţer Landow? Aş vrea să o reaudiezi pe Reeana Curtis, cea implicată în incidentul de pe strada Hitch. Ne interesează tot ce-şi poate aminti, toate detaliile dinainte, din timpul şi de după evacuarea ei. Vorbeşte şi cu vecinii respectivului apartament. Mai ia un ofiţer cu tine, alege pe cine vrei. Eu o să autorizez detaşarea. Detectiv Sykes, te-aş ruga să iei legătura cu cei din echipa de intervenţie implicată în acel incident. Cred că ar fi mai... relaxaţi cu dumneata decât cu mine. Nu vreau să le fac necazuri niciunuia dintre ei. Vreau doar să ştiu dacă vreunul a observat alt ofiţer – îmbrăcat în uniformă ori civil – pe care să nu-l fi recu-

noscut imediat. Dacă vreunul dintre ei se lasă greu, îți sugerez să-i arăți câteva fotografii făcute în cimitirul Bonaventure, după ce Roy Squire a fost aruncat în aer.

– O să mă ocup de asta, locotenente.

– Mulțumesc. Îl văzu pe Dave intrând. Să-i dăm drumul.

Dave îi făcu semn spre biroul lui, și ea porni într-acolo.

– Ai organizat o groază de chestii într-un timp foarte scurt, Phoebe. Ai apucat să dormi vreun pic?

– Puțin. Să-ți spun drept, cum ațipeam, cum începeam să-mi amintesc. Roy înlănțuit de mormântul acela, explozia. Așa că m-am simțit mai bine trează, lucrând. Când lucrez nu sunt atât de speriată ca atunci când n-o fac.

– Familia ta?

– Nu știu. Mă întreb cât îi mai pot ține închiși în casa aceea. Pentru mama nu e nicio problemă, spuse ea râzând amar. Dar restul? Pur și simplu nu știu. O să plec, să audiez martori, pe cei care au vreo legătură cu cele patru victime de sex feminin. O să iasă ceva din chestia asta. Știu că așa o să se întâmple.

– Ia pe unul dintre băieți cu tine.

– N-am pe nimeni de care să mă pot dispensa. Oricum ne-am cam împuținat efectivul cu cele câteva posturi înființate la mine acasă, cu cei care îi însoțesc la muncă pe Josie și pe Carter, cei care stau cu ei. Îi făcea rău să se gândească la asta, simțea că o doare sufletul, inima, stomacul. Și știu că nu mai poate dura prea mult. Nu avem nici oameni și nici bugetul necesar pentru o astfel de dădăceală.

– Deocamdată sunt acolo, așa că să ne concentrăm asupra zilei de astăzi. Ava cum suportă situația?

– Toată lumea, inclusiv Ava, suportă totul cum pot mai bine. Dacă vrei sun-o, sau treci pe acolo. Ai putea să o ajuți să mai scape de tensiune.

– Ei bine... Hmmm... Își băgă mâinile în buzunare. Cât despre audieri, aș merge eu cu tine, dar am o ședință la primă-

rie. Dacă ar fi să alegi pe cineva, nu numai dintre cei de aici, pe cine ai alege?

Poate, doar *poate* că el sau Ava vor face o mişcare înainte să iasă amândoi la pensie, dar nu paria că s-ar putea întâmpla asta.

– Sykes e foarte bun, tocmai de aceea vreau ca el să stea de vorbă cu cei din echipa de intervenţie. Liz Alberta. Este SV, ştiu, însă are o „ureche bună". Mă întreb dacă are timp, dacă nu e ocupată cu cazurile ei sau...

– O să mă interesez să văd dacă pot să fac ceva în sensul ăsta. Ia şi tu o pauză de zece minute şi sună acasă. O să te simţi mai bine, o să-ţi mai limpezeşti mintea.

– Ai dreptate. Ia şi tu o pauză de cinci minute, adună-te, o să aibă şi la tine acelaşi efect.

Se întâlniră cu Sanchez în Forsythe Park şi se aşezară la umbra calului cu ochi înţelepţi al acestuia. Aerul cald al dimineţii se transformase într-o căldură înăbuşitoare.

Destul de aproape de casa MacNamara, se gândi Phoebe. Putea să se apropie suficient în uniforma aceea şi cătărat pe calul lui frumos, să se uite la casă cât poftea, fără ca cineva să bage de seamă.

Sanchez avea cam un metru şaptezeci şi cinci, după estimările lui Phoebe, şi o constituţie atletică. Sub colţul ochiului stâng avea o cicatrice micuţă, în formă de cârlig, iar maxilarul, cu o linie dură, denota încăpăţânare.

Era el oare omul cu şapcă? Cel care fluiera? I se părea mai scund câţiva centimetri. Dar oare fusese îndeajuns de atentă pentru a putea fi sigură de înălţimea străinului?

– Ei nu-i păsa de maşină, spuse Sanchez – povestea despre sora sa. Voia doar să o scoată pe Marissa de acolo. S-a luptat cu ei pentru că nu voiau să-i dea copilul, aşa că au înjunghiat-o şi au lăsat-o să moară pe stradă.

– Erai în Germania când s-au întâmplat toate astea?

Dădu din cap spre Liz.

– Mi-au dat permisie pentru situații speciale, așa am putut să ajung acasă la înmormântarea ei. Am crezut că necazurile astea o s-o omoare și pe mama. Și fratele meu a fost ca și mort o perioadă.

– Aveai doar nouăsprezece ani când s-a întâmplat. Te pregăteai să devii specialist în armament.

– Mă gândeam la o carieră în cadrul armatei. Să văd lumea, să lupt în războaie. Dar după ce s-a întâmplat cu Philli... Mi-am terminat stagiul și m-am întors acasă.

– Și te-ai înrolat în poliția călare la doi ani după aceea.

– Exact. Ochii i se îngustară. Despre ce e vorba, doamnă locotenent MacNamara? Tipul care a înjunghiat-o e încă în pușcărie. Ai venit cumva să mă anunți că urmează să iasă?

– Nu. Poți să-mi spui unde ai fost noaptea trecută, ofițer Sanchez? Între orele unsprezece și trei?

– Aș putea, spuse el pe un ton egal. Dar aș vrea să știu și de ce sunt întrebat. Aș vrea să știu de ce mă întrebi unde eram în perioada în care în Bonaventure a fost aruncat în aer un tip.

– Te întreb tocmai pentru că un tip a fost aruncat în aer în Bonaventure.

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Lasă-mă să-ți pun o întrebare mai întâi. Nu mi-ai spus cum a fost salvată nepoata ta în ziua în care sora ta a fost ucisă.

– Ți-am spus, ticăloșii ăia au ucis-o pe Philli pentru că s-a luptat cu ei. Polițiștii i-au ajuns din urmă la garaj. Se închiseseră înăuntru cu Marissa. Polițiștii au înconjurat locul, i-au convins să lase copilul în pace și să se predea.

– Ce i-a convins să se predea? întrebă Phoebe.

– Poliția. Calul scutură din cap la auzul tonului iritat cu care vorbea Sanchez. El îl mângâie pe bot cu o mișcare automată, pentru a-l liniști. Polițiștii i-au salvat viața. Niște oameni de genul acela... Oameni care ucid o mamă care încearcă să-și apere copilul... Ce i-ar fi oprit să o ucidă și pe fetiță?

Poliţiştii au salvat-o pe Marissa. De aceea m-am făcut şi eu poliţist.

E imposibil ca el să fie tipul, îşi zise Phoebe, iar când schimbă o privire cu Liz văzu că şi ea era de aceeaşi părere.

– Eu am fost negociatorul în situaţia de criză în care a fost implicată nepoata ta.

– Tu? Se albi la faţă, apoi sângele începu din nou să-i circule şi deveni parcă mai închis la culoare. Nici n-am ştiut că a existat un negociator. Glasul i se îngroşase cumva.

– N-ai cerut toate detaliile incidentului?

– Eu... Când am ajuns aici... toată lumea era în stare de şoc, toată lumea jelea. Totul era neclar, ca o ceaţă. Apoi a trebuit să mă întorc, să-mi termin stagiul. Când am fost lăsat la vatră şi m-am întors acasă nu mai voiam să ştiu nimic. Nu voiam să mai privesc în urmă. Voiam... Voiam...

– Să fii unul dintre cei care salvează vieţi, care ajută oamenii ajunşi la ananghie.

– Da, doamnă, reuşi el să spună după câteva clipe, şi dădu din cap spre Liz. M-ai întrebat unde am fost noaptea trecută. Mi-am petrecut toată noaptea în apartamentul prietenei mele. Aici. Îşi scoase agenda şi un pix. Aici aveţi numele ei, numărul de telefon, adresa. Mai doriţi să ştiţi şi altceva?

– Nu, deocamdată e destul. Mulţumim, ofiţer Sanchez.

După ce ea luă bucata de hârtie cu adresa, el băgă mâna în buzunar şi-şi scoase portofelul.

– Marissa are zece ani acum. Zece anişori. Uite poza ei.

Deschise portofelul şi Phoebe putu să vadă fotografia unei frumuseţi cu ochii negri şi părul ca abanosul.

– E superbă.

– Seamănă cu mămica ei. Îşi băgă portofelul în buzunar şi întinse mâna. Mulţumesc, din partea surorii mele.

– Viaţa e ciudată uneori, nu-i aşa? comentă Liz în timp ce mergeau pe aleea largă înapoi spre maşina lui Phoebe. I-ai

schimbat drumul în viață. Nu l-ai întâlnit, nu i-ai vorbit niciodată înainte de ziua de azi, dar face ceea ce face, poate chiar este ceea ce este, datorită a ceea ce ai făcut tu într-o zi, cu mulți ani în urmă.

– Poate. Dar la fel de adevărat este că tot din cauza modului în care cineva a perceput acțiunile mele au murit doi oameni.

Liz urmări privirea lui Phoebe și văzu că era îndreptată spre casa de pe strada Jones.

– Vrei să intri, să vezi ce fac?

– Nu. Hai să mergem să vorbim și cu soțul, să terminăm cu una dintre probleme. Apoi ne încercăm norocul cu Brentine.

Delray era un om tăcut, cu ochi blânzi. După cinci minute Phoebe decisese că i-ar fi fost greu să strivească un păianjen, și cu atât mai puțin să omoare cu sânge rece un om.

Despre Joshua Brentine avea însă o impresie mult mai diferită.

Le lăsă să aștepte timp de douăzeci de minute în anticamera birourilor sale cu vedere spre râu. Pe cer, dinspre nord-est se rostogoleau niște nori vineții, observă Phoebe. O furtună puternică era pe cale să izbucnească.

Apoi secretara lui Brentine, o păpușică suplă, le pofti într-un birou cu ferestre mari care dădeau spre râu, mobilat mai degrabă ca un salon elegant decât ca un birou unde se făceau afaceri.

Amestecul de putere și eleganță era emanat și de bărbatul care lui Phoebe i se părea că se născuse îmbrăcat într-un costum elegant. Părul bogat era pieptănat pe spate, dezvăluind o frunte înaltă, aristocratică; în ochii căprui, nu se regăsea nicio urmă din zâmbetul pe care i-l schițau buzele.

– Doamnelor, îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Se ridică din spatele unui birou antic și le făcu semn către o zonă a încăperii în care se aflau câteva fotolii și o canapea curbată. Programul meu de astăzi e destul de încărcat.

– Mulțumim pentru timpul pus la dispoziție, domnule Brentine. Eu sunt locotenent MacNamara, iar dumneaei este detectiv Alberta.

– Luați loc, vă rog. Trebuie să vă spun că n-am absolut nicio idee despre motivul pentru care sunt vizitat de două dintre cele mai frumoase funcționare din oraș.

– Jaful acela al băncii, în care soția dumneavoastră și-a pierdut viața în mod tragic, a apărut în una dintre investigațiile noastre.

– Serios? Se lăsă pe spate în fotoliu, arătând puțin uimit, probabil din politețe. Cum așa?

– Nu sunt în măsură să vă divulg informații referitoare la o anchetă în curs de desfășurare. Din documentele aflate la dosar reiese că în momentul morții soției dumneavoastră nu vă aflați în Savannah.

– Corect. Eram plecat cu afaceri, la New York.

Phoebe aruncă o privire prin birou.

– Bănuiesc că dumneavoastră călătoriți destul de mult, ținând seama de domeniul în care faceți afaceri.

– Da, călătoresc.

– Și banca în care a fost ucisă soția dumneavoastră, greșesc când spun că în perioada aceea dumneavoastră nu o foloseați nici în afaceri, nici în ceea ce privește finanțele personale?

– Nu, nu o foloseam. Nu înțeleg ce legătură ar putea avea toate acestea cu vreun eveniment actual, locotenente.

– Voiam doar să verific niște detalii. Vreau să știți că îmi pare sincer rău că vă aduc aminte de un eveniment atât de tragic, care v-a provocat atâta durere.

Dar care pare să nu te fi afectat prea tare, își zise ea în gând. Nu cum îl afectase pe bietul Falk amintirea morții soției sale Brenda.

– Din declarațiile martorilor a rezultat că doamna Brentine avea un cont în banca aceea. Și că de fapt, în ziua aceea, venise să-și retragă toți banii și să închidă acel cont. Poate ne puteți

spune mai multe despre asta, domnule Brentine, având în vedere că s-a întâmplat în urmă cu trei ani. Din acest motiv noi nu am primit încă permisiunea băncii de a verifica operațiunile făcute în acel cont.

– Ce să vă spun? Ridică din umeri. Angela avea o sumă mică de bani într-un cont pe numele ei. Bani pentru nebunii, le poți spune și așa. Câteva mii de dolari. Și soarta a făcut ca ea să se ducă la bancă tocmai când a avut loc acel jaf.

– Dumneavoastră știați de existența acelui cont?

– N-am spus că nu știam de el. Am spus doar că era un fel de pușculiță, dacă pot spune așa.

– Îmi cer scuze, mă întrebam doar de ce soția unui om ca dumneavoastră, care are o poziție financiară solidă, ar simți nevoia unei astfel de pușculițe.

– Presupun că voia să se bucure de o anume independență.

– Dar din actele de la dosar nu reiese că ar fi fost angajată undeva cât a fost căsătorită cu dumneavoastră.

– Nu, nu a lucrat nicăieri. Ridică o mână de pe brațul fotoliului, gest în care ea recunoscu o anumită nerăbdare. Era foarte ocupată cu treburile casei, cu rolul de gazdă, lucra cu mai multe organizații caritabile. Mi-e teamă că nu vă pot ajuta cu mai mult referitor la acest subiect, deci dacă mă puteți ierta...

– Dar să-i retragă pe toți, dintr-odată, insistă Phoebe. Asta m-a frapat în momentul în care am recitit dosarul prin prisma unui eveniment petrecut recent. E o chestie care te pune pe gânduri.

– Din păcate nici eu și nici dumneavoastră nu o putem întreba de ce a făcut asta.

– Păcat, într-adevăr. Mă gândesc că probabil voia să vă facă un cadou, sau să-și cumpere ceva sub imperiul unui impuls de moment. Eu întotdeauna cheltuiesc nebunește când am mulți bani la dispoziție. Pun pariu că avea două-trei prietene foarte apropiate, așa facem noi, femeile, cărora le spunem toate prostioarele pe care nu le împărtășim soților noștri.

– Nu înțeleg ce legătură ar avea vreun astfel de detaliu cu toate astea.

– Probabil că aveți dreptate. Pur și simplu făceam câteva speculații, mă gândeam tangențial, ca să spun așa. Îmi stă pe creier. Urăsc să nu știu ceva. Ei bine, dacă ne-ați putea spune unde ați fost noaptea trecută, ne-ați fi de mare ajutor, și nu v-am mai bate nici noi la cap. După unsprezece, noaptea trecută?

Timp de zece secunde el rămase tăcut.

– Nu-mi plac implicațiile acestei întrebări.

– Oh, să știți că nu are nicio implicație. Îmi cer scuze dacă v-am creat această impresie. Doar că ne-ar ajuta foarte mult să știm unde ați fost. Dacă nu am ști... Phoebe se uită spre Liz.

– Atunci ne-ar sta pe cap la amândouă, spuse Liz cu un zâmbet larg. Și în cazul acesta v-am răpi mult mai mult din timpul dumneavoastră prețios.

– Am fost la teatru cu un prieten, până după unsprezece. Apoi ne-am dus să bem ceva. Am ajuns acasă pe la unu dimineața. Și acum, dacă nu mai aveți vreo întrebare...

– Doar un singur lucru, un mărunțiș. Numele prietenului dumneavoastră. Ca să terminăm cu chestia asta, să nu trebuiască să vă deranjăm și altă dată.

– Catherine Nordic. Se ridică în picioare. Va trebui să vă cer să plecați. Dacă mai aveți vreo întrebare, va trebui să i-o adresați avocatului meu.

În timp ce mergeau spre recepție, Liz îi aruncă o privire lui Phoebe.

– Nu-mi place individul.

– Ei bine, nici mie nu-mi place. Imbecil îngâmfat! Nu ți se pare interesant că nu a vrut să ne spună nimic despre prietenele soției sale moarte sau despre contul acela? Spune-mi, Liz, dacă ai fi măritată cu un bărbat foarte bogat, de ce ți-ai strânge bani într-un cont personal?

– Pentru siguranță, poate soțul meu bogat se decide să mă părăsească sau viceversa.

– Şi dacă mariajul vostru s-ar afla în impas?

– Prietenele mele ar şti-o. Eu mai miros şi altceva aici. Un soţ rece, şi poţi să pariezi că era şi unul foarte autoritar, chestie care te-a forţat şi să doseşti bani într-un cont separat, un soţ care e mai tot timpul plecat în călătorii de afaceri în timp ce tu rămâi acasă, te ocupi de grădină şi prânzeşti cu fetele.

– Un amant.

– Nu numai că suntem nişte funcţionare foarte atractive, ci şi foarte cinice.

– Hmm. Phoebe răsuci ideea pe toate părţile în timp ce coborau cu liftul. Nu cred că soţia lui moartă a fost dragostea vieţii lui. Cred că şi-a scos-o din cap ca pe o întâlnire contramandată. Dar dacă avea un amant... poate unul cu care plănuia să fugă... De aceea a vrut să spargă puşculiţa.

– Momentul nepotrivit, locul nepotrivit. Cel care a împuşcat-o şi complicii lui au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă, dar asta s-ar putea să nu fi fost suficient pentru un amant cu inima sfâşiată de durere. Trebuie să învinovăţeşti pe cineva.

– Şi toţi ceilalţi în afară de ea au scăpat cu viaţă. Eu n-am adus echipa medicală acolo, cel puţin nu atunci când trebuia.

– N-ai putut să o aduci, o corectă Liz. Am citit şi eu dosarul, Phoebe.

– Dacă era cineva îndrăgostit de ea, dacă cineva este mistuit de un sentiment de vinovăţie crezând că ea se dusese la bancă pentru el, atunci nu există nicio diferenţă între „n-am putut" şi „n-am făcut". Hai să încercăm să dăm de prietenele Angelei Brentine, de coafeza ei, de antrenoarea personală. Genul de oameni cu care obişnuiesc să vorbească femeile nefericite. Dacă a avut vreun amant, una dintre aceste femei ştie acest lucru.

– Pot să o găsesc pe prietena ei cea mai bună. Liz îşi scoase telefonul în timp ce traversau holul spre ieşire. Am un prieten la ziar. O să-l rog să îmi facă rost de articolul despre nunta Brentine. Probabil că cea mai bună prietenă i-a fost

domnişoară de onoare şi mai mult ca sigur că a participat la nuntă.

– E bine să te aibă omul la îndemână.

– Aşa credea şi tipul cu care am stat, asta până când i-am arătat uşa.

Glynis Colby era o lungană blondă, îmbrăcată într-o pereche de jeanşi şi o bluză de in. Studioul ei fotografic se afla la etajul trei al unei case renovate de lângă Piaţa Greene. Mai multe elemente de recuzită, inclusiv o ceaşcă imensă de ceai şi o armată de animale împăiate erau înghesuite pe lângă pereţi.

Ea îşi chemă asistentul, Dub – un tip micuţ cu părul prins în coadă şi cu un zâmbet serafic –, şi-l rugă să le aducă ceva răcoritor de băut.

– Încă îmi mai este dor de ea. Au trecut mai bine de trei ani de atunci, dar se întâmplă câteodată să văd câte ceva şi să zic: „Trebuie să o sun pe Angie şi să-i spun". Dar ea nu mai e aici.

Iată sentimentalismul care-i lipsea lui Joshua Brentine, îşi zise Phoebe.

– Aţi fost prietene mult timp? o întrebă ea.

– De când aveam paisprezece ani. Glyn, Angie şi Dub. Urma să devenim celebri împreună.

– Te pricepi la ce faci, interveni Liz. Ai fotografiat-o pe o verişoară de-a mea când era gravidă. Pozele sunt grozave. Apoi a revenit cu băieţelul. Ai o reputaţie foarte bună, pe care o meriţi din plin.

– Ne descurcăm destul de bine, nu-i aşa, Dub?

El o strânse uşor de mână după ce lăsă paharele pe masă.

– Angie? Era o dulceaţă de fată.

– Pusesem la cale un concept, continuă Glyn. Angie se specializase în fotografii de nuntă, eu în cele cu femei gravide şi cu copii. Un mod distractiv, ne-am gândit noi, de a face bani. În plus, ei îi plăcea la nebunie să meargă la nunţi, avea un ochi format pentru evenimente deosebite. Şi Dub...

– Eu urma să conduc afacerea.

– Ştiam că Angela nu lucra până să moară.

– Nu, lui Joshua nu-i plăcea să o ştie lucrând. Nu-i plăcea nici de noi. Glynis îi aruncă o privire lui Dub şi-i făcu semn cu sprâncenele. Reprezentam o influenţă negativă.

– Pe mine mă ura cel mai mult, adăugă Dub. Homofob.

Glynis îl lovi peste braţ.

– Oh, ce-ţi mai place să ieşi în faţă! Şi pe mine mă ura la fel de tare. Eu eram curva.

– Şi eu eram curva masculină, şi homosexual pe deasupra. Şi asta e deja prea mult. A întâlnit-o la o nuntă la care făcea poze, continuă Dub. O nuntă din înalta societate, o afacere foarte bună pentru noi.

– Nu dădusem drumul la treabă decât de opt luni.

– Era superbă. Foarte frumoasă, foarte dulcică.

– Şi avea mult farmec. Joshua a luat-o pur şi simplu pe sus. Hectare de flori – mai ales trandafiri roz, florile ei preferate. Cine la lumina lumânărilor, excursii romantice. Şase săptămâni mai târziu era deja logodită. După încă trei luni a devenit doamna Joshua Brentine.

– Atunci a început. Buzele lui Dub se strânseră. A forţat-o să renunţe la muncă. Cum putea ea să facă pe pozarul – cuvintele lui – pe la nunţi când, dacă nunta era îndeajuns de importantă, ar fi figurat printre oaspeţi?

– Şi i-a spus că ea are o datorie, bla-bla-bla, spuse Glynis ridicând din umeri. Aşa că a renunţat, a renunţat la tot pentru el. Îl adora. Lui nu-i plăcea s-o ştie întâlnindu-se cu noi, aşa că a făcut aceste întâlniri din ce în ce mai dificile. Manipularea este specialitatea lui Brentine. Ieşeam uneori la prânz şi ea nu-i spunea sau mergeam la ea la cină, când el era plecat din oraş.

– Legături periculoase, adăugă Dub.

– Când a început să aibă un amant?

Glynis făcu ochii mari când auzi întrebarea lui Phoebe.

– De unde ai aflat?

– N-a fost ceva murdar, sordid. Nu a fost aşa, ea nu era genul acela de femeie. Joshua trebuia să facă totul după capul lui. N-o lăsa să îşi exprime personalitatea, aşa că a devenit din ce în ce mai nefericită. Aştepta din partea ei să îi stea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar el să facă orice voia.

– Uşurel, tigroaico, spuse Dub, masând uşor umărul lui Glynis.

– Bine. Glynis inspiră adânc. Bine. Era nefericită şi el nu ceda deloc, în niciun domeniu. Nici nu voia să audă de un consilier marital şi i-a interzis să apeleze la un psihiatru atunci când a căzut în depresie. În vremea aceea ea nu avea niciun ban. Totul era pe numele lui. Când şi-a dat seama că divorţul era singura opţiune, a început să vină aici de două ori pe săptămână, uneori mai des dacă reuşea să plece din casă. Aranja decorurile, lucra în camera obscură, făcea aranjamentele digitale, tot ce aveam nevoie, şi noi o plăteam cu bani gheaţă.

– A întâlnit pe cineva. Nu ne-a spus cum, unde sau pe cine, dar a devenit alta. Era fericită. Dub scoase o batistă albastră şi i-o întinse lui Glynis, care începu să se şteargă cu ea la ochi. Recăpătase acea lumină, acea strălucire care o caracteriza.

– Şi când s-a întors această lumină?

– Cam cu şase luni înainte să moară. Îi spunea Lancelot, aşa îl poreclise.

– Cum comunicau unul cu celălalt?

– A cumpărat un telefon mobil cu minute preplătite. A fost ideea lui, nu-i aşa, Dub?

– Da, spunea că el ştia ce şi cum să facă. Auziţi, oamenii responsabili pentru ce i s-a întâmplat lui Angie sunt în închisoare, nu-i aşa? Ce rost mai are să răscolim trecutul?

– Amănuntele astea ne ajută într-un alt caz pe care-l investigăm acum. Orice ne puteţi spune despre bărbatul cu care era încurcată ne-ar fi de mare ajutor.

– Ei bine, cred că avea un apartament în partea de vest a oraşului. Acolo se întâlneau. Glynis se uită la Dub, care dădu aprobator din cap. Am văzut-o în ziua care a precedat negocierea. Parcă păşea pe nori. Spunea că se hotărâse să plece, să divorţeze. Imediat după ce s-ar fi terminat totul, ea şi Lancelot urmau să se căsătorească. Intenţiona să-şi scoată banii din bancă şi să se mute la Reno, unde să-şi stabilească domiciliul pentru formalităţile cerute de divorţ. Voia să facă totul repede. Întotdeauna voia să facă totul repede.

– Ne mai puteţi spune şi altceva despre el, v-a mai povestit ceva despre acel bărbat? Orice detaliu ne interesează, oricât de nesemnificativ ar părea.

– Cred că îşi lucra corpul, foarte serios. Ne tot povestea cât de bine era făcut, cât de mult se antrena. Îi dădea tot felul de sfaturi despre cum să devină mai puternică, din punct de vedere fizic.

– Ochi albaştri, îşi aminti Dub. Într-o zi i-a cumpărat un tricou şi ne-a spus că se asortează cu ochii lui. Genul rugbist, cu ochi albaştri. Drăguţ. Şi gătea.

– Da, aşa e. Ne-a povestit cât de sexy era să-l privească în timp ce pregătea cina. Îmi aduc aminte că asta m-a surprins, pentru că nu părea genul.

– De ce nu?

– Tot ce ne-a povestit despre el mi-a lăsat impresia că era un ultramacho. Ca să fiu sincer eram cam îngrijorată pentru ea. Amândoi eram îngrijoraţi. Părea diametral opus faţă de soţul ei şi ne întrebam dacă nu cumva se îndrăgostise de el ca un fel de reacţie împotriva lui Joshua. Ştii, genul acela cu sânge fierbinte, dur. Genul muncitor, guler albastru.

– De ce neapărat guler albastru?

– Uneori îi spunea „cavalerul meu albastru". Poate din cauza ochilor. Dar cred că tipul lucra pe brânci.

Sau poate că uniforma îi era albastră, îşi zise Phoebe.

– O bătea foarte tare la cap să-l părăsească pe Joshua. Nu-i

plăcea s-o ştie în pat cu alt bărbat, chiar dacă relaţiile sexuale deveniseră o amintire între Angie şi Joshua. Spunea că Lancelot înnebunea doar când îşi imagina asta, şi cred că ei îi făcea plăcere. O făcea să se simtă din nou sexy şi plină de viaţă, însă impresia mea era că o manipula.

– Avea nevoie de o pauză, spuse Dub. De o perioadă în care să redevină Angie. Dar tipul ăsta o făcea să se simtă ca o zeiţă, o făcea să se simtă indispensabilă şi indestructibilă. Nimic n-avea să i se întâmple atâta vreme cât stătea lângă el. Îi promisese asta.

– Dar ceva i s-a întâmplat, spuse Glynis încet. I s-a întâmplat ce era mai rău.

– N-a luat niciodată legătura cu voi după moartea ei?

– Nu.

– Unde sunt aparatele ei de fotografiat? întrebă Phoebe.

– Nu ştiu. Le ţinea acasă, la bărbatul misterios. Avea două şi pentru o vreme am verificat pe eBay, prin magazinele de amanet şi cele în care se vând aparate la mâna a doua, sperând că le-a vândut. Ne-ar plăcea să le avem înapoi, două bucăţi din sufletul ei.

– Le-aţi recunoaşte?

– Da. Măcar de-aş putea să pun mâna pe unul dintre ele. Picta nişte boboci de trandafiri roz, minusculi pe fiecare piesă din echipamentul ei. Ca un fel de semnătură. Trandafirii roz erau preferaţii ei.

– Trandafiri roz, ca şi cei de pe mormântul de care a fost înlănţuit Roy. Phoebe se simţi cuprinsă de un val de energie – era minunat să i se confirme chiar şi un lucru atât de mic. Lancelot e tipul pe care-l căutăm, zise ea.

– Da, acum trebuie doar să găsim un tip cu ochi albaştri, care trage de fiare, găteşte şi locuieşte în zona de vest a oraşului. Sau locuia acolo acum trei ani.

– Adaugă şi faptul că ar putea fi poliţist. Cum a întâlnit-o

un polițist din partea de vest pe prințesa de pe strada Gaston? Phoebe închise ochii și încercă să se gândească la asta. Avea activități caritabile, participa la evenimente mondene. O grămadă de polițiști mai câștigă un ban în plus făcând pe paznicii la astfel de ocazii. Să verificăm și cine a demisionat în ultimii trei ani – polițiști între treizeci și patruzeci de ani, pentru că trebuie să fie tânăr încă, și n-avea cum să mai facă planuri de răzbunare și să și lucreze în același timp.

– Dacă raționamentul nostru este corect, când a intrat în bancă avea la ea un al doilea telefon mobil. Lucrurile ei i-au fost predate soțului.

– Da. Mie-mi scăpase chestia asta, își reproșă Phoebe și dădu apreciativ din cap spre Liz. Ai dreptate. Și dacă s-a întâmplat așa, probabil că el i-a verificat apelurile făcute și cele primite. Deci ar trebui să știe. Eu zic să-l mai lăsăm puțin să fiarbă, și deocamdată să atacăm problema din celălalt unghi. Apoi ne vom întoarce la el.

Phoebe se uită spre cer, spre est, înainte să se urce în mașină. Furtuna n-avea să mai întârzie mult.

27

Ar putea face parte dintr-o altă instituție militarizată, ar putea fi militar, chiar paramilitar, deși mie totul îmi spune că avem de-a face cu un polițist. Gary Cooper – șerif. El nu pierde, nici pe Grace Kelly, nici onoarea. Așa ar trebui să se întâmple. Dar exact în ziua care ar fi trebuit să simbolizeze o nuntă, ziua în care Angela Brentine își recâștiga independența, și făcea pasul necesar pentru a deveni soția amantului ei, moare într-un schimb de focuri. Este ucisă de băieții răi, desigur, dar în același timp – în mintea subiectului – pentru că eu i-am protejat – pe trecători – și n-am acționat, sau n-am dat voie să se

acționeze. Sentimentul de vinovăție din cauza laşității este una dintre temele filmului.

– N-ai fost nici vinovată şi nici laşă, spuse Dave.

– Pentru el sunt şi una şi alta. Şi e obsedat de chestia asta de trei ani. A avut destul timp la dispoziție să-şi pună planul la punct. Lancelot nu numai că i-a pus coarne regelui atotputernic, dar a fost şi cavalerul lui Guinevere. A salvat-o atunci când Arthur nu a vrut sau nu a putut să o facă. Tipul ăsta se consideră un erou şi, mai important, eroul Angelei. Şi nu poate să accepte eşecul sau destinul. Cineva trebuie să fie vinovat, deci eu sunt de vină. Apoi, mormântul unde l-a ucis pe Roy. Jocelyn Ambucean era o tânără care urma să se căsătorească. A murit cu doar câteva zile înainte de nunta sa, s-a înecat în râu în timpul unei furtuni. Se spune că fugea împreună cu iubitul său spre insula Tybee, nevrând să se supună voinței părinților, care îi aranjaseră nunta. Îi plac simbolurile – un înger care veghea peste mormânt – Angela – mormântul unei femei care fugea spre dragostea adevărată, trandafirii roz. Îi place să-mi dea indicii. Vrea ca la sfârşit să ştiu de ce face toate astea. Trebuie ca eu să cunosc motivul, altfel răzbunarea nu şi-ar atinge ţelul.

– O să fac rost de numele acelea.

– Joshua Brentine. El n-o să recunoască faptul că soția lui îl înşela. Este o chestie insultătoare şi înjositoare. Pentru el mândria valorează mult mai mult decât viețile a doi străini sau a celor care ar putea să devină ținte în continuare.

– Să admită e una, să recunoască e alta. Dave îşi înalță capul. Dacă are impresia că tu ştii deja...

Phoebe zâmbi.

– Da, nu e acelaşi lucru, mulțumesc că mi-ai amintit. Cred că pot să-l fac să creadă că am mai multe informații decât în realitate.

– O să dau un telefon, să văd cât mai durează până când vei primi informațiile de care ai nevoie.

– Mulțumesc. Eu o să dau un telefon acasă în timp ce tu te ocupi de toate astea. Vreau să le spun alor mei că s-ar putea să întârzii.

Ieşi din încăpere şi nu apucă să-şi scoată telefonul că Dave o şi strigă.

– Phoebe! Celor de la Resurse Umane le-au căzut calculatoarele. Se pare că e vorba de un sistem nou. S-ar putea să mai dureze câteva ore.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai au nimic pe hârtie?

– Şi dacă ar căuta prin dosare probabil că ar dura mai mult decât să aştepte ca sistemul să fie pus în funcțiune. Du-te acasă, vorbeşte cu ai tăi, mănâncă ceva. Îndată ce aflu ceva, te anunț.

– Bine, bine. De ce nu vii şi tu cu mine? Să mănânci şi tu ceva?

Era tentant, dar Phoebe părea frântă de oboseală.

– Mulțumesc de ofertă, dar rămâne pe altă dată. O să mă duc şi eu puțin acasă, să beau o bere, şi să mă uit la un meci. Dacă nu te înşeli, o să avem şi rezultate. Şi încă repede. Acum du-te şi încarcă-ți puțin bateriile.

În secunda în care ieşi afară, Dave se blestemă că nu o rugase pe Phoebe să-l ducă cu maşina acasă. Deşi nu locuia decât la trei străzi depărtare, furtuna amenința să înceapă înainte ca el să ajungă acasă.

La naiba, dacă tot era la capitolul ăsta, putea să se înjure şi pentru că nu-i acceptase invitația la cină. Ar fi vrut să vadă cum se simțea Ava, cum suporta situația. Voia să vadă...

Ce temporizare de tot rahatul, şi asta se întâmpla din nou, îşi aminti el. Ea, de fapt toți se aflau în mijlocul unei crize.

Când o întâlnise prima dată era logodită. N-avusese niciun motiv să se îndrăgostească de ea. Absolut niciunul. Dar se îndrăgostise. Nu făcuse nimic în această privință, îşi aminti el în timp ce îşi încovoia umerii sub vântul puternic. Rămăsese prieten de familie. Bunul Dave.

Apoi s-a convins că nu mai e îndrăgostit de ea, după ce, la câțiva ani de la nuntă, Ava făcuse un copil. Da, se convinsese de contrariul și se însurase la rândul lui.

Apoi Ava divorțase.

Iarăși o sincronizare de rahat. Cu o mare doză de vinovăție din partea lui. Pentru că oricât și-ar fi spus că voia să facă să meargă acea căsnicie, că-și dăduse toată silința, știa că Ava fusese întotdeauna problema.

Acum, chiar când începuse din nou să se gândească, să spere, ea și toți ceilalți din casa MacNamara treceau printr-o criză.

Ce altă opțiune mai avea în afară de aceea de a rămâne prieten de familie? Bunul Dave, care se îndrepta spre casă, spre casa lui goală, unde avea să-și încălzească un sandvici la microunde.

Vântul sufla cu putere, îndoind crengile copacilor în timp ce el mergea pe trotuar, enervat de sentimentul de autocompătimire. Dacă s-ar fi obosit să fie puțin mai atent, ar fi putut să își schimbe costumul cu un trening și să alerge până acasă, nu să se târască încovoiat prin vânt.

Înainte să parcurgă prima stradă fulgerele începură să brăzdeze cerul, și tunetele se rostogoleau amenințătoare.

Iuți pasul când văzu următorul fulger și decise că trebuia să ajungă acasă înainte de a fi electrocutat sau udat fleașcă.

Bine măcar că vântul mai răcorea aerul. Ziua fusese apăsătoare și căldura umedă insuportabilă.

Acum putea cel puțin să-și vadă casa. Își imagina cum avea să-și scoată costumul și să-și deschidă o bere rece.

Intră pe alee și se îndreptă spre ușă. Auzi un zgomot sacadat în spate și se întoarse. Pe față îi apăru un zâmbet când văzu mașina roșie, sport oprită în curbă.

Maggie Grant, divorțată de două ori, avea chef de flirt. De cele mai multe ori se simțea jenat, dar acum nu voia decât să intre în casă și să se odihnească măcar o oră.

Îi făcu cu mâna, în semn de salut, şi continuă să meargă spre uşă.

Ea claxonă din nou şi mai insistent. Dave băgă cheia în broască şi se întoarse pentru a o mai saluta încă o dată.

– Iu-hu! David! Ce bine-mi pare că te văd! Am nevoie de ajutorul unui bărbat puternic.

Încă zece secunde, se gândi Dave. Încă zece secunde şi ar fi fost deja înăuntru, departe de ghearele ei.

– Ăăă, îmi sună telefonul, Maggie, Dă-mi voie să...

– Nu durează decât un minut, maximum două. Am toate bagajele astea. Nu ştiu unde mi-o fi fost capul. Şi ploaia o să înceapă dintr-un minut într-altul. Nu vrei tu să fii eroul meu şi să mă ajuţi să le duc în casă? Deschise portbagajul şi îi zâmbi seducător. Te rog!

– Sigur! Fraier, bleg, fazan, se certă el în gând. Nicio problemă.

– O să fie una tare. Îşi aruncă părul pe spate. O să fie o noapte din aia în care ţi-ai dori să fii împreună cu un prieten, cu un pahar de vin în mână.

Acum mai trebuia să găsească o modalitate de a evita acel pahar de vin, acea prietenie, se gândi Dave în timp ce porni pe aleea în sens invers.

Căzură primii stropi de ploaie. Vântul sufla, şi el înjură când auzi că uşa descuiată se izbeşte de perete. Termină blestemata de faptă bună, şi întoarce-te să închizi uşa. În timp ce se întorcea s-o închidă îl văzu pe bărbatul care stătea de cealaltă parte a străzii.

Şapcă albastră, ochelari de soare, pardesiu.

Apoi întreaga lume sări în aer.

Phoebe nu ştia precis ce simte când văzu maşina lui Duncan parcată în faţa casei ei. Pe de o parte era uşurată, acum că ştia unde este şi că nu păţise nimic. Pe cealaltă parte era furioasă pentru că el se dovedea atât de necooperant în acea dimineaţă.

Apoi intră în casă, la adăpost de furia furtunii, şi auzi râsul minunat al fiicei sale. Era greu să rămână furioasă când fiica ei părea atât de fericită.

Apoi intră în salon şi îi văzu pe Carly, pe Carter şi pe Duncan aşezaţi pe podea, jucând Monopoly. Se părea că fetiţa îi ruina pe amândoi.

– Nu se poate să ajung din nou la tine, se plângea Duncan. Zarurile astea sunt măsluite. E un ra... o porcărie!

– Erai să spui cuvântul cu „r".

– Ce cuvânt cu „r"?

– Rah...

– Carly Anne MacNamara!

Carly îşi înăbuşi un chicotit, apoi o privi cu nevinovăţie pe mama ei.

– Bună, mami. Îi bat de îi zvânt pe unchiul Carter şi pe Duncan.

– Văd. Unde sunt ceilalţi?

– Femeile sunt în bucătărie, unde le este locul. Carter îi zâmbi, cu toată gura. Du-te şi tu acolo, femeie, şi pregăteşte-ne o gustare.

– Oh, şi ce fel de gustare aţi dori? Intră în salon şi îşi puse geanta jos. Lasă-mă să văd, spuse ea şi îşi încolăci braţul în jurul gâtului lui Carter, dacă pot să îţi bag puţin mintile în cap. Nimeni n-o să mănânce niciun fel de gustare, mai ales acum, înainte de masă. Masă la care presupun că o să rămâi şi tu, i se adresă ea lui Duncan.

– Invitaţia a fost acceptată. O să îmi tragi şi mie una peste cap?

Strălucirea din ochii lui o avertiză că furia de dimineaţă nu se stinsese complet. În fine, foarte bine.

– O să vedem cum evoluează lucrurile. Bănuiesc că ţi-ai terminat toate acele lucruri importante pe care le aveai de făcut astăzi.

– Da, le-am terminat. Dar tu?

– Am făcut progrese.

– De ce eşti supărată pe Duncan, mami?

– Cred c-ar trebui să fac o listă destul de lungă. Deocamdată o să mă duc sus şi o să mă schimb. Carly, după ce-i falimentezi pe ăştia doi, vezi dacă poţi să dai şi tu o mână de ajutor la aranjatul mesei. Ceea ce înseamnă că aceşti doi bărbaţi o să strângă masa şi o să spele vasele.

– De ce nu înţelege ea cum stă treaba cu bucătăreala? o întrebă Duncan pe Carly.

– O să... răspund la telefon, spuse Phoebe când îl auzi sunându-i în geantă. Îl scoase şi îl deschise. Phoebe MacNamara.

Culoarea îi pieri pur şi simplu din obraji. Duncan se ridicase deja în picioare când ea deschise din nou gura şi întrebă cu o voce tremurată:

– Ce s-a întâmplat? Cum... Se întoarse şi se îndreptă spre ieşirea din salon. Cât de grav e? Nu. Nu. Unde? Vin acum.

Era hotărâtă să înfrunte orice, sesiză Duncan când ea se întoarse, deşi în ochii ei se citea frica.

– Trebuie să plec.

– Dar abia ce ai ajuns acasă.

– Ştiu, puiule, îmi pare rău. Se aplecă şi o strânse tare în braţe pe Carly. Îmi pare rău. Vrei să te duci şi să-i spui lui buni să nu mă aştepte cu masa? Mă întorc cât de repede pot.

– A păţit cineva ceva?

– Unchiul Dave a avut un accident, aşa că trebuie să mă duc la el. Chiar acum.

În ochii mari ai lui Carly apărură lacrimile.

– E rănit rău?

– Sper că nu, l-au dus direct la spital, aşa că doctorii vor avea grijă de el. Dar trebuie să plec, puiule. O să sun cât de repede pot. Acum fugi şi spune-i bunicii că o să sun cât de repede pot. Carter, spuse ea când Carly ieşi din cameră.

– O să am eu grijă de toate, nu-ţi face probleme din cauza noastră. Accident de maşină?

– Nu. Îl prinse de braţe. Rămâneţi înăuntru. Te rog. Ai grijă ca toată lumea să rămână înăuntru. O să vă sun.

– Te duc eu.

Nu se mai contrazise cu Duncan, ci pur şi simplu fugi spre ieşire.

– L-au dus la spitalul Memorial. A minat uşa de la casa lui Dave. Nenorocitul a pus o bombă la uşa casei lui Dave. Nu ştiu precis, dar asta cred.

– O să afle ei.

– E în viaţă. Phoebe închise ochii în timp ce Duncan scotea Porsche-ul pe şosea. E în viaţă. Răsucea telefonul în mâini, de parcă s-ar fi temut ca acesta să n-o contrazică. Dacă a pus o bombă la uşă înseamnă că a intrat în casa lui Dave. Sigur a intrat la Dave în casă.

– N-o să reuşească să intre în casa MacNamara, Phoebe.

– Nici nu vrea s-o facă. Frica, jalea, sentimentul de vinovăţie se amestecau cu neliniştea. Dacă ar fi vrut să intre, nu m-ar fi pus în gardă. Are altceva în cap. Dar vrea să mă rănească. Vrea ca atunci când vine vremea să-şi pună planul final în aplicare eu să fiu rănită. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Duncan, chiar sunt!

Se năpusti prin uşile salonului de urgenţe, cu insigna în mână şi o ridică în faţa primei asistente care-i apăru în cale.

– David McVee.

– Trebuie să verificaţi la...

– Nu. Verifică tu! Acum!

– Locotenente.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Sykes.

– Unde e? În ce stare e?

– Se ocupă de el. N-am putut să scot prea multe de la ei, dar am vorbit cu paramedicii care l-au adus. O mână ruptă, câteva arsuri, zgârieturi. Traumatism cerebral – aici îşi fac grijile cele mai mari. Şi ar putea avea şi câteva leziuni interne. Eram

încă la secție când am primit telefonul. Am ajuns imediat după ambulanță.

– Vreau doi polițiști aici, la Urgență. Și încă doi postați la ușa salonului unde-l vor duce.

– Am făcut deja asta. Sykes dădu din cap când Duncan apăru în spatele lui Phoebe. Locotenente, a fost și un martor. O vecină. E destul de zdruncinată, și are câteva tăieturi. Acum îi pun niște copci.

– Vreau să vorbesc cu ea în momentul în care iese. Detectiv... Bull, am nevoie de cineva de încredere care să meargă cu cei din echipa de genişti și cu criminaliștii. Știu că nu vrei să pleci de lângă el. Întinse mâna și-l strânse de braț. Îți promit că iau legătura cu tine în secunda în care va fi ceva de făcut. Dar chiar am nevoie de un om de încredere acolo.

– Bine, bine. Sykes își frecă fața îngrijorată cu mâinile. Spune-i că sunt și eu prin preajmă. Locul e plin de polițiști, așa că spune-i că suntem cu toții lângă el.

– O să-i spun. Mulțumesc.

– De ce nu te așezi? spuse Duncan după ce Sykes ieși.

– Nu cred că pot. Sunt bună atunci când trebuie să aștept, dar acum trebuie să aflu... ceva, chiar trebuie să aflu. Mâna i se îndrepta spre brațul lui Duncan când văzu targa și echipa medicală.

Dave avea pe față câteva tăieturi și arsuri, și o rană la tâmpla stângă. Cearșaful care îl acoperea era plin de sânge.

– Cum se simte? Unde îl duceți?

– Faceți parte din familie?

– Da.

Tânărul doctor continuă să meargă rapid spre ușile liftului.

– O să intre în sala de operație. Are hemoragie internă. Vă va anunța cineva despre starea lui, imediat ce operația se va termina.

Phoebe le făcu semn celor doi polițiști în uniformă.

– Ei doi merg acolo unde merge şi el. Aşteptaţi în faţa sălii de operaţii. Vin şi eu imediat ce vorbesc cu martorul.

Se dădu la o parte şi urmări cum împingeau în lift targa pe care se afla cel care-i fusese tată cea mai mare parte a vieţii ei.

– Este cel mai bun centru de traumatologie din oraş. Duncan îşi puse palmele pe umerii ei. Unul dintre cele mai bune din stat. E pe mâini bune.

– Mi-aş dori să leşin. Mi-aş dori pur şi simplu să leşin şi să nu-mi revin decât când o să vină să-mi spună... Ar fi trebuit să punem poliţişti şi la el acasă. Oricine mă cunoaşte ştie ce reprezintă Dave pentru mine.

– Linişteşte-te puţin. Duncan o întoarse cu blândeţe şi o luă în braţe. Poţi să şi leşini dacă vrei.

Phoebe îşi permise să se agaţe de el, îşi permise să înceapă să tremure. O ţinea în braţe. Simţea braţele lui puternice ocrotind-o.

– Sunt atât de speriată. Nu ştiu ce să fac şi sunt speriată.

– Ţine-te de mine până când îţi dai seama ce trebuie să faci.

– Să nu pleci, bine? Îl strânse tare. O să stai cu mine?

– Sigur că o să stau cu tine, Phoebe. O prinse de bărbie şi îi ridică faţa spre el. O să fiu aici.

Ea oftă şi îşi puse capul pe umărul lui. Era atât de bine, îşi dădu seama, să ai pe cineva puternic lângă tine. Să fie altcineva persoana puternică.

– Credeam că am uitat cum e să-ţi doreşti ca cineva să rămână lângă tine. Se trase puţin în spate. Ce norocoasă sunt că mi-am amintit chiar când lângă mine e cineva în care pot avea încredere.

Apoi o văzu pe Maggie ieşind dintr-o cameră de tratament.

– Aceea e vecina lui Dave. Phoebe trase adânc aer în piept. Bine. La treabă. Făcu doi paşi înainte. Maggie?

La auzul numelui ei, Maggie tresări şi se uită împrejur. Apoi izbucni în plâns şi se prăbuşi în braţele lui Phoebe.

– Gata, totul e bine. Se uita împrejur după un loc cât de cât mai retras. Duncan îi puse o mână pe umăr şi o ghidă spre un colţ unde erau aşezate câteva scaune.

– Voi staţi aici, îi spuse el lui Phoebe. Eu mă duc să văd dacă găsesc nişte cafea.

– Bine, o cafea chiar ne-ar prinde bine. Maggie, trebuie să te opreşti din plâns. Trebuie să te opreşti. Cu o mişcare fermă, Phoebe o apucă pe Maggie de ambii umeri. Trebuie să te opreşti, vreau să stau de vorbă cu tine.

– David. Cred că e mort. Oh, Dumnezeule!

– Ei bine, nu e mort. L-au dus în sala de operaţii. O să aibă grijă de el. Acuma să n-o iei razna din nou. Vorbesc serios. Respiră adânc. Trage aer în piept, dă-l afară. Fă ce ţi-am spus, mă auzi? Inspiră, expiră. Aşa. Acum e mai bine. Spune-mi ce s-a întâmplat. De la început.

– Nu ştiu. Maggie dădu din cap. Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Jur că nu ştiu!

– Spune-mi ce ştii. Erai cu Dave, la el acasă?

– Nu. Da. Vreau să spun că ieşisem cu o prietenă – ai cunoscut-o pe prietena mea Delly la petrecerea lui David de vara trecută? Am ieşit să mâncăm ceva, apoi am fost la cumpărături. Tocmai oprisem maşina lângă casă, chiar înainte să înceapă furtuna, când l-am văzut pe David.

Îşi acoperi faţa cu mâinile, dar Phoebe i le dădu nemiloasă la o parte.

– Ştiu că eşti supărată, dar trebuie să continui să vorbeşti, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Unde era Dave când l-ai văzut?

– Se îndrepta spre uşa din faţă. L-am claxonat şi el mi-a făcut cu mâna. M-am gândit că poate mă ajută să duc bagajele în casă, aşa că l-am claxonat din nou şi am ieşit repede din maşină să-i fac semn să vină. Tuna, el descuiase deja uşa, dar s-a întors. E atât de drăguţ.

Străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea, Phoebe îi îndesă lui Maggie un şervețel în mână.

– N-a intrat în casă?

– Se... Se întorcea să mă ajute pe mine. Uşa s-a deschis, s-a trântit de perete. Asta e. Îmi amintesc cum uşa s-a deschis brusc. Vântul bătea foarte tare şi presupun că apucase să deschidă uşa înainte să se întoarcă să mă ajute pe mine. Apoi, oh, Dumnezeule, Phoebe, uşa pur şi simplu a explodat!

Maggie se şterse la ochi cu şervețelele, apoi începu să le mototolească.

– Nu ştiu cum s-a întâmplat exact, jur, pentru numele lui Dumnezeu, pur şi simplu nu ştiu. Am căzut, parcă m-ar fi împins cineva. Am căzut. M-am julit la genunchi şi mâna... Îi arătă mâna, acum bandajată. Cinci copci. Dar David... David.

– Uite, Phoebe. Duncan se întorsese cu cafeaua. Doamnă? M-am gândit că poate vreți şi dumneavoastră o cafea.

– Oh, nu-i aşa că e drăguț? Instinctiv, Maggie îşi dădu părul pe spate. Mulțumesc foarte mult. Dumnezeule, cred că arăt îngrozitor!

– Arătați foarte bine, o asigură Duncan în timp ce punea pe măsuța dintre scaune câteva pliculețe de zahăr şi cutii de lapte condensat. N-am ştiut cum preferați cafeaua.

– Foarte dulce, spuse Maggie. Şi dumneavoastră sunteți de la poliție?

– Nu, doamnă. Eu sunt doar un prieten. Acum vă las să stați de vorbă cu Phoebe.

– Oh, n-ați putea rămâne şi dumneavoastră? Nu mă pot abține, mă simt mai în siguranță în astfel de momente dacă este şi un bărbat prin preajmă.

– Maggie, el este Duncan. Duncan, de ce nu te aşezi şi tu? Spune-mi, Maggie, cât timp s-a scurs între momentul în care uşa s-a dat de perete şi momentul exploziei?

– Oh, Dumnezeule, nu ştiu. Câteva secunde. Poate cinci? Ah, s-a oprit. Da, asta e, David s-a oprit şi s-a uitat înapoi când

uşa s-a trântit de perete, apoi cred că s-a întors înapoi, s-o închidă. Cred că făcuse doar un pas înapoi spre casă când... Oh, Dumnezeule, Phoebe! Dacă ar fi ajuns...

– Dar n-a ajuns. Faptul că l-ai strigat şi l-ai rugat să te ajute i-a salvat viaţa. Gândeşte-te la asta, Maggie. Tu l-ai făcut să se îndepărteze de uşa aceea, şi aşa a scăpat, aşa a ajuns aici, sus, în sala de operaţii şi nu la morgă.

– Oh, Doamne! Pe faţa ei se reflecta o multitudine de stări – şoc, oroare, uşurare, mândrie. Nici nu m-am gândit la asta. Am fost atât de confuză şi de speriată...

– Ai spus că în după-amiaza asta ai fost în oraş. Ai observat ceva ciudat, ai remarcat pe cineva înainte să pleci?

– Nu. Am vrut să plec la prânz, dar am întârziat puţin, aşa că n-am plecat decât pe la unu şi un sfert. Şi Delly asta mă cicăle întotdeauna când întârzii, aşa că m-am grăbit. Nu pot să spun că eram foarte atentă, aşa că nu cred c-am observat ceva.

– Dar de dimineaţă?

– Am stat în casă toată dimineaţa. Am vorbit la telefon cu mama o vreme, de aceea am şi întârziat. Femeia aia când se aşază la vorbă... Apoi am ieşit repede şi m-am dus spre mall. Am întârziat foarte puţin, dar chiar şi aşa Delly mi-a făcut capul calendar.

Maggie oftă adânc, şi sorbi din cafea.

– Poate că ai observat ceva pe fereastră în timp ce vorbeai cu mama ta la telefon, sugeră Phoebe, poate ai văzut vreo maşină necunoscută, pe cineva străin. Poate ai observat ceva când ai ieşit să pleci spre mall.

– Nu cred c-am văzut pe nimeni prin zonă de dimineaţă – a fost una dintre acele zile toride, în care nimănui nu-i place să stea pe afară. Oh, în afară de tipul de la UPS[1].

Phoebe întinse mâna şi o apucă pe Maggie de încheietură.

---

[1] UPS – firmă de curierat, una dintre cele mai mari din Statele Unite.

– Unde l-ai văzut pe tipul de la UPS, Maggie?

– Pe stradă.

– În furgoneta firmei?

– Ah, nu. Să fi văzut oare vreo furgonetă? Pur şi simplu nu-mi amintesc. Mă grăbeam foarte tare. Abia am avut timp să-i fac cu mâna şi să-l întreb dacă are ceva pentru mine.

– Mă gândesc că l-ai văzut pe tipul de la UPS de mai multe ori prin cartier.

– Da, cred că l-am văzut. Doar că de data asta nu era cel care vine de obicei. Ăsta era mai tânăr şi mai drăguţ, aşa că i-am strigat şi cum mă cheamă atunci când l-am întrebat dacă are ceva pentru mine. El a spus: „Nu, doamnă. Nu astăzi." Apoi am sărit în maşină şi am luat-o din loc.

– Cum arăta, Maggie?

– Păi, avea părul negru şi o bărbuţă dintr-aceea rară. Coapse musculoase. Un tip puternic. Remarc tinerii atrăgători, adăugă ea şi-i zâmbi lui Duncan.

– Cât de înalt?

– Hmmm, nu sunt sigură. Poate unu optzeci? Nu atât de înalt ca Duncan, dar solid. Cel care vine de obicei e un drăguţ, dar e mai rotunjor de felul lui. Ăsta părea mai musculos.

– Cam câţi ani crezi că are?

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-am apucat să mă uit prea atent la el. Maggie îşi turti părul, de parcă asta ar fi ajutat-o să gândească mai bine. Treizeci şi cinci? Poate un pic mai mult.

– L-ai recunoaşte dacă l-ai mai vedea o dată?

– Nu sunt sigură. Purta ochelari de soare. Dumnezeule, Phoebe, crezi c-ar putea avea vreo legătură cu ce i s-a întâmplat lui David? Îşi puse o mână pe piept, în dreptul inimii. Deci m-ar fi putut ucide şi pe mine, pe stradă, ziua în amiaza mare! Am fost la doar trei metri de el!

– Nu ştiu, dar o să te rog să-i ajuţi pe cei de la poliţie să facă un portret-robot. O să pun un ofiţer să te însoţească până

la secție unde o să te întâlnești cu un specialist. Rămâi puțin aici cu Duncan, până când aranjez eu toate astea.

Maggie rămase locului clipind des. Phoebe se ridică și plecă în viteză.

– Doamne, Iisuse Hristoase! Mi-aș fi dorit și niște tărie pe lângă cafeaua asta.

– Data viitoare, promise Duncan, o să aduc o sticlă cu mine.

După ce aranjă ca Maggie să fie dusă la secție și vorbi și cu specialistul în portrete-robot, Phoebe se duse în sala de așteptare, însoțită de Duncan.

– N-au făcut nicio livrare astăzi în zona aceea, îi spuse ea. Și n-au trecut pe acolo înainte de ora două după-amiaza. L-a văzut, a vorbit cu el, dar asta nu l-a îngrijorat.

– Orice tip poate să-și lase barbă sau să și-o radă. Duncan se frecă gânditor pe bărbie. Își schimbă înfățișarea.

– Avem un specialist foarte bun. O să facă portretul-robot în ambele variante. El știe acum că avem un martor. Dacă nu Maggie, altcineva de pe stradă l-ar fi putut observa cu siguranță. E îndeajuns de deștept să știe asta, dar nu-i pasă.

Coborî din lift și o porni drept spre recepția unde erau asistentele. Își scoase insigna.

– Vreau să știu dacă a apărut ceva nou în situația căpitanului David McVee.

– E încă în sala de operații.

– Aș dori să meargă cineva până acolo, să-mi spună și mie care e situația în momentul ăsta.

– O să văd ce pot face. Mergeți în zona de așteptare și o să vă anunțăm cât de repede se poate.

În sala de așteptare erau deja câțiva polițiști pe care îi știa. Organiză repede câteva schimburi, apoi se postă într-un colț de unde putea observa ușa.

– Trebuie să dau câteva telefoane, îi spuse ea lui Duncan.

– Vrei cafea? Jos n-ai băut deloc. Te-aş întreba şi dacă vrei ceva de mâncare, dar o să-mi spui că nu, aşa că n-o să te întreb.

– Mi-ar prinde bine ceva rece de băut. Se pare că frica îmi încinge măruntaiele. Mi-ar prinde bine ceva rece. Şi, Duncan, spuse ea înainte ca el să se îndepărteze, când o să pot gândi din nou limpede am să-ţi spun câteva chestii.

– La capitolul ăsta intră şi comentariile şi nemulţumirile tale cu privire la faptul că nu m-am conformat ordinelor?

Reuşi să zâmbească şi făcu pe mirata.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Bine. Îi atinse uşor buzele cu ale sale. Abia aştept să aud ce ai de spus. Mă întorc imediat.

Hotărî să-l sune mai întâi pe Sykes şi să-i spună cum să organizeze operaţiunea de măturare a cartierului lui Dave, cum să procedeze pentru a obţine un portret-robot al falsului agent UPS. Voia neapărat să poată vorbi cu cei din echipa de genişti şi să fie ea cea care supraveghează întreaga investigaţie de la locul exploziei, dar îşi aminti că îl trimisese pe Sykes acolo cu un anumit scop.

Şi cum nu putea convinge o asistentă să se ducă în sala de operaţii şi să-i spună că totul o să fie bine, se calmă, îşi adună ultimele rămăşiţe de optimism şi sună.

– Ava?

– Dumnezeule! Phoebe! E bine...

– Dave e în operaţie, şi din câte ştiu eu lucrurile merg spre bine.

– Operaţie! Oh, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat?

– Nu pot să vorbesc încă despre asta, dar vreau să ştii, să le spui tuturor, că este pe mâini bune.

– Vreau să vin şi eu acolo. Vreau să văd cu ochii mei. M-am certat foarte tare cu Carter din cauza asta. Phoebe, nu cred că te aştepţi ca eu să stau aici când Dave e rănit.

– Trebuie să mă aştept la asta din partea ta. Îmi pare rău. Şi el ţi-ar cere acelaşi lucru. Chiar ar insista ca tu să rămâi acasă. Ava, îţi promit, *îţi promit* că vei fi prima persoană pe care o voi suna când va ieşi din operaţie. Vreau să ai grijă de mama. Am nevoie de tine, să ai grijă de toţi cei de acolo. Mă bazez pe tine.

– E un lucru groaznic ăsta pe care mi-l spui. Lacrimile îşi făcură simţită prezenţa în vocea Avei. Ştii că asta o să fac. Dar... Te rog, spune-i, spune-i când poţi că mă rog pentru el, cu toţii ne rugăm pentru el.

– Aşa o să fac. O să te sun imediat ce aflu mai multe.

După aproape o oră li se spuse doar că operaţia decurgea bine.

După încă o oră Sykes veni cu un raport mai complet.

– A pus un fir la uşă. După cinci secunde de la deschidere s-a declanşat bomba.

– Voia ca Dave să intre în casă. Şansele să-l omoare erau mai mari dacă el apuca să intre de-a binelea în casă. Phoebe îşi masă nasul, în încercarea de a mai elibera din tensiunile interioare. Ce-a folosit?

– Acelaşi tip de explozibil ca şi în cazul lui Roy. A aruncat uşa în aer, ferestrele din faţă şi o parte din acoperiş. A transformat livingul într-o gură de iad. Dacă ar fi fost doar cu un metru mai aproape de uşă, acum ne-am fi aflat la priveghiul lui.

– Va trebui să-i cumpere lui Maggie un camion de flori, şi să încerce să scape nedezbrăcat. Cum merge cu vecinii?

– Cei mai mulţi dintre vecini erau la lucru. Am găsit un martor, un tip care-şi luase liber pentru că aştepta instalatorul. Se uita după el când l-a văzut pe suspect mergând pe stradă. Descrierea pe care i-a făcut-o e destul de vagă. N-a văzut practic decât uniforma de la UPS, dar momentul în care l-a văzut confirmă declaraţia lui Maggie. Pompierii au ajuns repede şi cred c-au reuşit să-i salveze casa. Dar, Iisuse, e o mizerie de nedescris acolo.

– Şi el iubea casa aia, adăugă Phoebe.

– Ştiu eu un tip, interveni Duncan. Face treabă bună. L-aş putea ruga să arunce o privire, poate ar putea să ajute cumva.

– Ar putea să ne fie de ajutor. Dave ar avea o grijă mai puţin. Se uită din nou spre uşă. Da, ar putea ajuta. Am aflat cum a intrat în casă?

– După câte se pare o fereastră din spatele casei a fost forţată. Pe acolo a reuşit să intre. Uşa din spate era descuiată, deci pe acolo a ieşit, şi nu s-a mai obosit să o încuie. Asta... Se ridică în picioare la doar o fracţiune de secundă după Phoebe. Trebuie să fie unul dintre doctori, îşi zise ea. Arăta ca un doctor.

Făcu un pas în faţă. Nu gradul era cel care o îndreptăţea să pună prima întrebare. Toţi poliţiştii din încăpere ştiau că e vorba de ceva personal.

– Dave McVee, spuse ea. Sunt Phoebe MacNamara.

Reuşiseră să oprească hemoragia şi să-i salveze splina. Un rinichi îi era destul de afectat, avea un braţ rupt, două coaste fisurate şi suferise şi o lovitură puternică la cap. Mai erau şi câteva arsuri şi tăieturi.

Dar inima îi era bună. Doctorii îi spuseseră că avea inima bună, dar ea deja ştia chestia asta.

Stătea pe un scaun, lângă pat, aşteptând. Îşi amintea cum şi el stătuse cu ea, cu multă vreme în urmă, când ea o aştepta pe mama ei.

– Au încercat să mă dea afară, îi spuse ea, deşi Dave dormea. Nu ştiau cu cine au de-a face. Nu plec de-aici până nu te trezeşti şi-mi rosteşti numele. După ce o să faci asta o să ştiu că eşti bine. O grămadă de poliţişti au donat sânge. Au făcut coadă să doneze fiecare câte o litră, pentru că tu ai fost hămesit şi ai consumat o mare parte din rezerva de sânge. Maggie a apucat să-l vadă. Ai încurcat-o, dragule. Îi datorezi foarte mult.

Îi ridică mâna şi i-o sărută.

– Cu toţii îi datorăm foarte mult. Le-am spus să-mi trimită

prin fax portretele-robot. Şi o să-l vânăm pe ticălos ca pe un câine turbat. Jur. Trase adânc aer în piept. Şi asta nu e negociabil. Vreau să te trezeşti, Dave. Îl mângâie pe obraz. Vreau să te trezeşti şi să-mi rosteşti numele.

Abia după o jumătate de oră îl simţi mişcându-se, îi simţi degetele mişcându-se într-ale ei. Se ridică şi-l mângâie pe faţă.

– Dave. Poţi să deschizi ochii? Phoebe sunt. Trezeşte-te şi deschide ochii. Când văzu că pleoapele îi tremură se gândi să apese pe butonul cu care chema asistenta, dar mai aşteptă un moment. Dave, haide, Phoebe sunt.

– Ştiu. Glasul îi era slab şi tremurat, ca al unui beţiv. Te aud. Ce naiba?

– Eşti bine. Îl mângâie pe cap, urmărind cum ochii lui cenuşii se limpezeau încet. Ai fost rănit, dar acum eşti bine. Eşti la spital. Ai câteva cucuie şi vânătăi, aşa că stai cuminte. O să chem o asistentă.

– Stai. Ce... Ploua. Ploua?

– O furtună al dracului de puternică.

– Ce s-a întâmplat?

– Ţi-a minat uşa de la intrare. A intrat la tine în casă, Dave. Îmi pare atât de rău.

– Uşa s-a dat de perete. Închise ochii pentru o secundă şi între sprâncene îi apăru o cută din cauza durerii şi a concentrării. Îmi aduc aminte că uşa s-a dat de perete.

– Ai făcut pe vecinul amabil, te-ai întors să o ajuţi pe Maggie să care nişte pungi. Şi aşa ai scăpat. Nu toate faptele bune se pedepsesc, până la urmă. O să te faci bine.

– L-am văzut.

– O să... Cum?

– L-am văzut. Degetele lui le strânseră pe cele ale lui Phoebe. Uşa s-a dat de perete, m-am oprit şi l-am văzut pe cealaltă parte a străzii.

– Îl văzuse şi Maggie un pic mai devreme, aşa că am putut să facem câteva portrete-robot. O să...

– Îl cunosc. Ai avut dreptate. Fată deşteaptă. Întotdeauna ai fost o fată deşteaptă.

– Dave, Dave! Ridică vocea, ca să-i păstreze atenţia trează. E poliţist? Vrei să spui că e poliţist?

– Membru al echipelor de intervenţie. A fost membru al echipelor de intervenţie SWAT. A fost dat afară? S-a transferat? Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte. Walker? Nu, nu. Walken. Am băut odată o bere împreună, la o petrecere dată de cineva care ieşea la pensie. Am băut o bere la bar, am schimbat două vorbe despre un meci. Walken. Walken, spuse el din nou şi se uită în ochii lui Phoebe. Du-te!

Phoebe se năpusti afară din salon şi strigă o asistentă.

– S-a trezit, a început să aibă dureri. Tu! Arătă cu degetul spre unul dintre poliţiştii care stăteau de pază. Nu te mişti din locul ăsta, ai înţeles? Nici dacă e cutremur, ploua cu broaşte sau vine Apocalipsa. Nu te mişti de aici până nu-ţi vine schimbul. Şi nu intră nimeni în salonul ăsta înainte ca tu să le verifici actele. Intri şi tu cu ei.

– Am înţeles.

– Duncan. Doamne, se gândi ea, ce bine era să ai alături un bărbat care nu te părăsea. Pun pariu că Porsche-ul ăla al tău poate să zboare ca vântul.

– Fii convinsă.

– Urmează să-l pun la încercare. Am aflat un nume, spuse ea şi fugi spre lift, urmată de Duncan.

28

Walken, Jerald Dennis. Phoebe află numele complet după o discuţie de doar cinci secunde cu comandantul Harrison. Şi după ce Harrison începu să apese pe butoane, în mai puţin de trei minute află şi adresa individului.

– N-o să-l găsim aici. Îşi închise telefonul cu o mişcare bruscă. E prea deştept. N-o să fie acolo, dar oricum o să trimitem o echipă să verifice locul. Acum e cu totul în altă parte. S-a îngropat undeva, adânc. Mergem aici, îi spuse ea lui Duncan şi mâzgăli o adresă.

– Ce-i aici?

– Era foarte apropiat de Michael Vince, s-a antrenat împreună cu el. Aşa mi-a spus Harrison. Vreau să stau de vorbă cu Michael Vince. Oh, Dumnezeule! răsuflă ea adânc când el tăie o curbă. Te pricepi la condus, văd.

– Mă pricep şi să fac un martini al naibii de bun.

– Poţi să-mi prepari o grămadă de chestii din alea după ce terminăm cu povestea asta.

– Cu gin sau cu votcă?

Izbucni în râs.

– Las la alegerea ta. Duncan, după ce ajungem acolo, la Michael Vince, o să mă aştepţi? Îi suni tu pe ai mei şi le spui că Dave s-a trezit şi că am vorbit cu el? Le spui tu că e bine?

– O să le spun. O să te aştept.

Simţi că lacrimile îi inundă ochii.

– Oh, da, am o grămadă de lucruri să-ţi spun mai târziu.

Vince locuia într-o căsuţă îngrijită situată la marginea suburbiilor din partea de sud a oraşului. Le deschise uşa îmbrăcat în pijama cu carouri şi îi privi cu o expresie iritată pe faţă. Respectiva expresie deveni neutră când ea îşi scoase insigna şi îşi declină identitatea.

– Care-i problema, locotenente?

– Vreau să vorbesc cu tine despre Jerald Walken.

– Jerry? Nu l-am mai văzut de ani buni. S-a mutat în Montana. Despre ce e vorba?

– Aş vrea să intru puţin, dacă se poate.

– Sigur, dar abia am reuşit să culcăm copilul, din nou. Trebuie să păstrez liniştea. Puştiul mă aude şi dacă mă scarpin în fund la două camere depărtare.

– Cât are copilul?

– Şase luni. Tocmai îi dau dinţii, ceea ce înseamnă că nici eu şi nici soţia mea nu avem parte de somn. Am lucrat cu dumneata în câteva situaţii de criză. Cazul Johnson a fost o chestie dată naibii.

– Da, a fost. Ştii cum să dai de Walken?

– Nu. N-am mai auzit nimic de el după ce s-a mutat.

– Din câte ştiu eu eraţi prieteni.

– Am fost. Cel puţin eu aşa am crezut. Vince ridică din umeri şi se prăvăli într-unul dintre fotoliile din living, cu un căscat imens. Îmi cer scuze. Stai jos. Jerry trebuia să fie cavalerul meu de onoare la nuntă, dar şi-a luat tălpăşiţa cu două săptămâni înainte. Mi-a spus că îşi dăduse demisia, doar când a primit ordinul de lăsare la vatră. Mi-a trimis un nenorocit de e-mail cu scuze, două zile mai târziu. În el scria că se duce să-şi regăsească sufletul şi alte porcării de genul ăsta. Cu două săptămâni înainte de nuntă el se găseşte să se ducă să-şi caute sufletul. M-aş fi gândit că se îmbătase crunt şi îl apucase melancolia dacă n-aş fi auzit că a plecat din poliţie.

Se părea că interlocutorul ei era ameţit din cauza oboselii, a lipsei de somn. Phoebe îşi aminti şi ea acele zile – şi nopţi, nopţi albe care păreau că nu se mai sfârşesc – totul din cauza unui copil plin de toane.

– Jerry consuma mult alcool?

– Mai cădea în cap din când în când. Când ai o slujbă ca asta, ai nevoie şi de puţină relaxare.

– Ştii ceva despre femeia măritată cu care umbla?

Vince o privi cu atenţie.

– Despre ce e vorba?

– Ai participat la operaţiunea Johnson. Walken este cel care a tras glonţul acela.

Ochii somnoroşi străluciră brusc şi bărbatul se ridică în fotoliu.

– Cum dracu'?

– Ai auzit, sunt sigură, de incidentul din cimitirul Bonaventure. Walken este cel care l-a ţintuit pe Roy de mormântul acela şi apoi l-a ucis. Căpitanul McVee a fost rănit foarte grav astăzi.

– McVee? Cum? Ce s-a întâmplat?

– Uşa de la intrarea casei lui a fost minată cu o încărcătură de explozibil. Circumstanţele i-au fost însă favorabile căpitanului. A reuşit nu numai să supravieţuiască, ci să-l identifice pe Walken. Acuma, dacă ştii cum să dăm de Walken, ai face bine să-mi spui, ca să-l putem aresta înainte să mai rănească şi pe alţii.

– Nu ştiu. Dumnezeule atotputernic, Jerry? Vince se prăbuşi înapoi în fotoliu. Căpitanul McVee a spus că a fost Jerry?

– Da.

– Iisuse! Iisuse! În ultimele luni petrecute la slujbă era cam agitat. Uneori genul ăsta de muncă te împinge până la limită, dar...

– Ai avut vreun motiv de îngrijorare? interveni Phoebe.

– Da, pot să spun şi aşa. Dar, ştii, eram destul de ocupat, cu nunta şi cu toate celelalte. N-am mai petrecut la fel de mult timp împreună. Jerry era un poliţist foarte bun. În timpul orelor de serviciu avea capul foarte limpede. Poate că, în viaţa lui particulară, era mai impulsiv, dar la serviciu s-a dovedit un om de nădejde.

– A fost o femeie la mijloc.

– Da. Parcă oftase cuvântul. S-a încurcat cu tipa şi nu-i mai stătea capul decât la ea. Îi venise ideea să plece împreună spre Vest – unde bărbaţii sunt bărbaţi, şi alte chestii de genul ăsta. Voiau să-şi cumpere o fermă în Montana. M-am gândit că asta au şi făcut. Că a plecat împreună cu femeia aceea spre Montana.

– Cum o chema?

– El îi spunea Gwen sau Guinevere. Nu ne-a făcut cunoştinţă cu ea. Îmi făceam griji că...

– Ce te îngrijora?

– Chestia asta nu-mi prea place, locotenente, trebuie s-o spun, nu-mi place deloc. A fost polițist, mi-a fost coleg, mi-a fost prieten.

– Căpitanul McVee a stat în operație mai bine de trei ore.

– Bine. Vince își frecă gânditor falca. Bine, bine. Uite ce e, doar când bea un pahar în plus sau când nu putea să se întâlnească cu ea o perioadă mai îndelungată devenea agitat. Și poate câteodată a dat și pe dinafară.

– Când anume?

– Tot spunea că ar fi mai ușor dacă pur și simplu l-ar împușca pe tipul ăla – pe soțul ei. Nu vorbea serios. Apoi începea să bată câmpii despre cum o să aștepte el până când aveau să strângă îndeajuns de mulți bani pentru a putea cumpăra ferma aceea. Îi găsise deja și un nume.

– Camelot?

– Da, da, că tot îi spunea ei Guinevere. Era nebun după ea. Probabil că și ea îl ațâța, și asta îl făcea s-o ia razna.

– Nu, nu cred că-l ațâța. Mai avea și alți prieteni? Familie?

– Se înțelegea bine cu cei din unitate. Îi considera frații lui. Chiar spusese că suntem frați de cruce, știi?

Niciun polițist nu fusese atins când umpluse trupul lui Charlie Johnson de gloanțe, își zise Phoebe.

– Avea familie?

– Avea – sau are, nu știu exact – o mamă și un tată vitreg, dar nu era în relații prea bune cu ei. Cred că mi-a spus la un moment dat că s-au mutat în California când el avea douăzeci și ceva de ani și că el a ales să rămână aici. Se înțelegea bine cu toată lumea, repetă Vince, dar aș spune că în afară de relația cu mine era cam singuratic de felul lui. Cred că a fost cam supărat când m-am cuplat cu Marijay. Nevastă-mea. Apoi s-a încurcat și el cu femeia aia, și asta a fost.

Phoebe se ridică în picioare.

– Dacă ia legătura cu tine sau dacă îl vezi, te rog să mă contactezi imediat. Înțelegi?

– Locotenente, dacă a făcut tot ceea ce spui că a făcut, înseamnă c-a luat-o razna. Am o soție și un copil. Poți să mă crezi pe cuvânt când îți spun că dacă aud ceva de Jerry te anunț imediat. Nu vreau să risc siguranța familiei mele.

Phoebe își scoase telefonul în timp ce ieșea din casă. Îl văzu pe Duncan rezemat de mașină, cu mâinile în buzunare, uitându-se la cerul pe care stelele încercau să strălucească printre norii destrămați.

Se rezemă și ea de mașină, lângă el, în timp ce vorbea la telefon cu comandantul echipei, apoi cu cei de la spital, interesându-se de starea lui Dave, și cu Sykes, pe care-l puse la curent cu ultimele noutăți.

După ce termină, băgă telefonul în buzunar și mai rămase câteva clipe, uitându-se la stelele acelea încăpățânate.

– Ești un bărbat îngrozitor de răbdător, Duncan.

– Pentru majoritatea lucrurilor chiar merită să aștepți.

– Într-un fel îngrozitor, și Walken tot asta crede. A așteptat o grămadă de vreme pentru a acționa. Tipul dinăuntru? Era cel mai apropiat prieten al lui. De fapt, dacă citesc printre rânduri, pot spune că era singurul lui prieten. Walken era un singuratic care se înțelegea cu toată lumea, cu un temperament vulcanic în afara serviciului, un om căruia îi plăcea să bea, și căruia nu i-a păsat prea mult când prietenul său s-a logodit. N-a luat niciodată legătura cu prietenul ăsta al lui în ultimii trei ani. Acum nu mai are niciun prieten. Cam asta e situația lui. Așa vrea să fie. Trebuie să dăm de el, pentru că sigur e undeva în oraș. Eu nu mă pricep la astfel de lucruri, cel puțin nu la fel de bine ca alții. Îșî trecu o mână prin păr. Așa că acum trebuie să fiu eu cea răbdătoare, să aștept ca alții să-l găsească.

– Când eram copil îmi plăcea să joc baseball.

Îl privi nedumerită.

– Poftim?

– Îmi plăcea să joc, şi aruncam foarte bine mingea. Ba chiar alergam ca vântul. Dar loveam ca un violonist. Aşa că depindeam de altcineva, cineva care se pricepea să lovească. Eu alergam. Cu toţii facem ceea ce ştim, ceea ce ne pricepem să facem.

– Îl iubesc pe Dave mai mult decât l-am iubit pe tata. Se frecă la ochii obosiţi şi acum umezi. Abia mi-l mai amintesc pe tati. Mă ducea în cârcă, mă gâdila şi mirosea a săpun Dial. Dar nu-mi mai pot aminti vocea şi trebuie să mă uit din când în când la o poză de-a lui ca să-mi pot aduce aminte cum arăta. Când mă gândesc la taţi, primul îmi vine în minte, Dave.

– Haide, iubito. O luă de mână. Hai să mergem acasă.

– În seara asta nu mai pot face nimic. Chiar nimic.

– O să dormi puţin, apoi o să te gândeşti la ce ai de făcut mâine.

– O să stai cu mine. Se urcă în maşină şi se uită la el. Aşa ai promis.

– Sigur, pot face asta.

Se aşteptase să fie cazat din nou în camera fiului Avei, aşa că fu surprins când după ce aruncă o privire în camera lui Carly, Phoebe îl luă de mână şi-l trase în dormitorul ei.

Îşi lipi un deget de buze în timp ce închidea şi încuia uşa în spatele lor.

– Va trebui să faci dragoste cu mine în cea mai mare linişte.

– Tu eşti cea care face zgomot. O împinse spre pat. Dar dacă văd că te ia valul, o să-ţi pun un căluş în gură.

– Mai bine încearcă asta. Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută. Doamne! Aproape că oftă cuvântul. Doamne, Doamne, te vreau peste tot pe mine. Înăuntrul meu, în jurul meu, peste mine şi sub mine. Vreau să fiu înconjurată, Duncan. Înconjurată, ca să nu mă mai pot gândi la nimic.

El o puse uşor pe pat, şi îi dădu părul la o parte de pe faţă.

Buzele lui îi mângâiară sprâncenele, obrajii, linia bărbiei. Apoi îi strivi buzele cu un sărut pasional.

O simțea relaxându-se, centimetru cu centimetru. Îi simți umerii tremurând un pic, apoi o simți topindu-se. Phoebe își ridică brațele pentru ca el să-i poată scoate bluza. Mâinile lui coborâră și dădură de patul armei.

– Ah, cred că ești înarmată și foarte periculoasă.

– Rahat, am uitat! Îl dădu la o parte, se rostogoli, își desfăcu tocul pistolului și îl puse pe noptieră.

– Îl lași așa, pe unde îți vine? Dacă dă Carly peste el?

Încă un fior în inimă, se gândi ea și îi cuprinse fața cu mâinile.

– Nu, am un seif, pe raftul de sus din debara. Dar, atâta vreme cât ușa e încuiată, o să-l las aici o vreme.

– Bine. Să vedem, cred că tocmai... O trase înapoi. Ajunsesem aici, spuse el înainte s-o sărute din nou.

Vorbiră în șoaptă cât timp se dezbrăcară. Apoi nu mai vorbiră deloc.

O înconjură, așa cum îi ceruse, cu atingeri și sărutări, cu căldură și cu mișcare. Buzele și mâinile ei alunecară peste pielea lui și găsiră ce-i trebuia.

Mici fiori se transformară în dureri surde, care se topiră în valuri catifelate de plăcere. Timpul trecea, și poate că acum stelele ardeau pe cer, dar ea nu mai avea nevoie de lumina lor. Simți cum se scurge din ea toată teama și tensiunea acelei zile nesfârșite.

I se oferi și el o auzi oftând și gemând în timp ce o pătrundea. Apoi îl înconjură ea pe el, îl captură, îl prinse în fierbințeala aceea dulce până când el fu copleșit.

Îi văzu ochii strălucind în întuneric, privindu-l cum o privea în timp ce trupurile lor se contopeau. Senzația pielii pe piele se prăvălea în valuri, deși ritmul mișcărilor lor rămânea constant, lent. Buzele lor se întâlniră din nou, flămânde, înăbușind gemetele.

Când valul de plăcere ajunse la apogeu și se prăbușiră

amândoi în întuneric, își îngropă fața în părul ei, respirându-i parfumul.

Ar fi trebuit să se ridice, să-și pună arma în debara, ca să poată descuia ușa. Dar, Dumnezeule, se simțea atât de bine goală, întinsă pe pat, cu trupul lipit de al lui, cu mintea încețoșată și cu inima încă bătându-i nebunește.

Cum trăise fără asta atâta vreme? Fără această intimitate, fără plăcere, fără atingere? Cum se descurcase fără el? Fără discuțiile cu el, fără ajutorul lui, fără umorul și înțelegerea lui? Nu era minunat că în acest moment din viața ei găsise pe cineva cu care se potrivea? Pur și simplu se potrivea – trup, minte, inimă.

Poate că se simțea fragilă și sentimentală, împresurată și în derivă, dar găsise pe cineva care o ajutase să rămână cu picioarele pe pământ. Cineva care-i putea răspunde la întrebări și care putea să-i arate calea – pentru că, oh, Iisuse, nici nu-și dăduse seama cât de greu îi fusese să ducă în spate singură toată această povară.

– Mă faci să mă simt mai puternică, Duncan.

– OK. Sper.

– Pentru mine este foarte bine. Își plimbă o mână pe spatele lui, până la șale și înapoi. Foarte bine. Poate că e doar o euforie post-coitală, dar în momentul acesta mă simt în stare să fac față la tot ce se întâmplă și la ceea ce urmează să se întâmple. O să fie totul bine, pentru că așa trebuie să fie.

Rămase tăcut o vreme, urmărind cu un deget linia umerilor ei.

– L-am reangajat pe Joe Sinucigașul.

– Ai... Hmmm.

– Phin o să fie furios, dar nu i-am dat decât o jumătate de normă. Câteva ore pe săptămână. Nu e atât de nebun, și mai face și terapie. Duncan o privi. Tu salvezi vieți, Phoebe – ai salvat-o pe a lui. Asta faci tu. Câți oameni pot spune chestia asta? Că meseria lor e salvarea vieților? Da, totul o să fie bine.

– Nu ştiu dacă vreau să o salvez pe a lui. Pe a lui Walken. Nu m-am mai simţit aşa niciodată, aşa, de parcă – măcar pentru un moment – n-aş regreta moartea cuiva. În toţi aceşti ani n-am scos niciodată arma la nimeni. N-am tras niciun foc în afara poligonului. Dar ştiu că aş putea s-o fac, ştiu că n-aş ezita, dacă aş deschide uşa şi el ar fi acolo. Şi gândul ăsta nu-mi provoacă niciun fel de sentiment de vinovăţie.

– Şi de ce ţi-ar provoca?

– Pentru că nu asta fac eu. Cu mulţi ani în urmă, când eram sub stăpânirea lui Reuben, mă gândeam că dacă aş fi putut să pun mâna pe un cuţit din bucătărie sau dacă aş fi reuşit să-i iau pistolul i-aş fi făcut rău. Dacă aş fi putut l-aş fi omorât pentru tot ce ne făcea. Pentru că ne ţinea închişi şi speriaţi, pentru sângele de pe faţa mamei, pentru frica de pe faţa lui Carter. Doar o singură dată în viaţă, atunci, am mai simţit aşa. Dar când totul s-a terminat, când totul s-a sfârşit, am fost uşurată că el n-a murit. Urma să se ducă la închisoare, şi asta era bine, dar nu era mort. Nu murise nimeni în casa aceea. Nu ştiu dacă atunci când o să se termine toată chestia asta o să mă simt la fel.

– Eu nu m-am mai bătut cu cineva de... Ei bine, nu se pune la socoteală că m-am luat un pic la harţă cu idiotul acela de văr al lui Jake. Oricum, nu m-am bătut de vreo cincisprezece ani. Nu mi-am mai înfundat pumnul în faţa cuiva, n-am mai avut senzaţia aia pe care o simţi când baţi bine pe cineva. Dar dacă aş avea ocazia, dacă aş putea pune mâna pe Walken, l-aş umple de sânge. Şi după ce ar rămâne în nesimţire, cu ochii daţi peste cap, l-aş lua la o nouă tură. Nu e stilul meu, Phoebe, dar nici nu mă simt câtuşi de puţin vinovat pentru că îmi doresc să fac asta.

Îl privi fix pentru că ştia că indiferent cât de calm şi relaxat era tonul lui, chiar vorbea serios. Avea chestia asta în el.

– Hei, hei. Se pare că suntem doi oameni violenţi, nu-i aşa?

– Ceva de genul ăsta. Singura diferenţă e că noi nu ne manifestăm aşa. Uite ce-ţi propun, dacă ai ocazia să te apropii

de el, ține-l sub amenințarea armei până ajung eu acolo. O să-l zvânt în bătaie, și după ce e la pământ poți să te răcorești și tu puțin.

Phoebe pufni în râs.

– Dumnezeule, n-ar trebui să fie amuzant, și în mod sigur n-ar trebui să mă facă să mă simt mai bine. Dar mi se pare haios, și chiar mă face să mă simt mai bine. O să pun arma în seif, acolo unde îi e locul.

Se strecură de sub el și luă pistolul de pe noptieră. El aprinse lampa și lumina puternică o făcu să clipească des.

– Trebuia să văd asta, zise el și își plimbă privirea peste trupul ei, ca un fascicul de raze albastre. O roșcată goală cu o armă în mână. Cred că asta m-a ațâțat îndeajuns de mult pentru a trece la runda a doua.

Ea se mulțumi să clatine din cap și se duse spre debara.

– Acum câteva ore n-aș fi crezut că o să-mi sfârșesc ziua aici și așa. Viața e o aventură ciudată, după cum spunea cineva de curând.

– Îmi plac urcușurile și coborâșurile ei. Ceea ce mă duce cu gândul la ceva ce voiam să te întreb. După ce se termină toate astea, ce-ai zice să-ți iei câteva zile libere, să mergi cu mine într-o excursie?

Planurile, proiectele erau ceva omenesc, se gândi Phoebe în timp ce descuia seiful. Zâmbi ușor, gândindu-se la Paris, Milano, Tahiti sau Belize.

– Cred c-aș putea să aranjez ceva. La ce destinație te-ai gândit?

– Disney World. Ea dădu drumul pistolului în seif, și acesta căzu cu o bufnitură înfundată. Phoebe rămase în picioare, în debara, privind în gol.

– Vrei să mergi la Disney World?

– Visez la asta de când eram mic. Îmi amintesc că stăteam în pat și mă gândeam la asta. Acolo totul pare vesel și minunat. Culori, muzică, distracție, personaje de desene animate în

mărime naturală care se plimbă printre oameni. N-am ajuns acolo, nu când eram copil. Am fost de vreo de două ori după aceea, doar ca să zic că am fost.

Ea puse cu grijă cutia înapoi în raft.

– Şi era vesel? Aşa cum ţi-l imaginaseşi?

– Da, cam aşa ceva. Dacă ieşi de la Country Bear Jamboree încruntat, atunci pentru tine nu mai există nicio speranţă. Mă gândeam că fetiţa s-ar distra de minune, nu crezi? Când ai şapte ani, ăla e cel mai tare loc din lume. Cel puţin aşa credeam eu când eram de vârsta ei.

Phoebe ieşi din debara şi îl studie. Stătea pe pat, gol puşcă, cu părul ciufulit, cu un zâmbet visător pe faţă şi nu se gândea la Oraşul Luminilor, la o vacanţă la Roma, ci la munţi magici şi la elefanţi zburători.

– Vrei să o duci pe Carly la Disney World?

Întoarse capul spre ea şi ridică din umeri.

– Dacă vrei, poţi să vii şi tu. O să-ţi cumpăr nişte urechi de şoricel.

Deasupra lor plana o ameninţare, se gândi ea. Era foarte reală, foarte apropiată. Legătura lui cu ea îl punea în bătaia puştii, la fel ca şi pe ea. Iar el se gândea să o ducă pe fetiţa ei la Disney World.

Merse spre pat, apoi se aşeză lângă el. Îl luă de mână şi îl privi în ochi.

– Duncan. Phoebe simţi dragostea învăluid-o. Duncan.

Ea îi făcu cu ochiul.

– Da, Phoebe.

– Te căsătoreşti cu mine?

– Dacă mă... ce-a fost asta?

Mâna lui tresări, doar puţin, într-a ei şi ea observă surprinderea din privirea lui. Niciuna dintre aceste manifestări nu o deranjă.

– Eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată şi asta nu înseamnă puţin lucru dacă te gândeşti că în viaţa mea

există Carter şi Dave, nişte oameni atât de buni. Mă faci să râd, mă faci să gândesc. Eşti generos şi deştept – ceea ce este o combinaţie foarte importantă, pentru că fiecare dintre aceste trăsături poate fi enervantă, dacă o iei separat. Şi respect şi admir loialitatea ta înnăscută.

– Ai uitat sexul.

Acum veni rândul ei să zâmbească.

– Nu, n-am uitat, nici măcar pentru o secundă. Dacă tot sunt atât de generoasă cu complimentele, o să-ţi spun că n-am avut un amant mai bun, ceea ce este desigur unul dintre motivele pentru care ţi-am făcut această propunere. Viaţa mea este complicată şi plină de responsabilităţi. Eşti singura persoană în care am îndeajuns de multă încredere pentru a împărţi aceste responsabilităţi. Singura pe care o iubesc îndeajuns. Şi te iubesc, Duncan. Te iubesc atât de mult. Stai, stai, spuse ea repede când văzu schimbarea apărută în privirea lui. Lasă-mă să termin. Iubesc toate aceste lucruri la tine. Astea erau lucrurile acelea multe pe care voiam să ţi le spun în seara asta. Propunerea nu era în plan. Dar, ce să-ţi spun, m-am pierdut când am ajuns la Disney World.

– Disney World a declanşat totul?

– Oh, da, da, asta a declanşat. Ştiu că nu ne cunoaştem de prea multă vreme. Doar de la...

– Ziua Sfântului Patrick.

– De la Ziua Sfântului Patrick. Presupun că o să ai nevoie de timp de gândire, lucrurile chiar trebuie să se liniştească, pentru numele lui Dumnezeu, dar...

– Unde-i inelul?

– Inelul?

– Ce fel de cerere e asta? întrebă el. Nu mi-ai luat inel?

Phoebe oftă zgomotos.

– Am fost cam ocupată zilele astea.

Oftă din nou, un pic ostentativ.

– Nu ştiu dacă pot să iau foarte în serios această cerere

fără un inel. Dar cred că pot să fac o excepție, doar de data asta. Se aplecă și-i sărută buzele zâmbitoare. Eu aveam de gând să te cer la Disney World.

– Aveai de... Pe bune?

– M-am gândit că o să te amețesc bine în ceșcuțele de ceai, sau o să te las fără echilibru după o cursă cu Space Mountain ca după aia să te lovesc cât ești cu garda jos. Bineînțeles, urma să am și un inel.

Îl împinse înapoi pe pat și se aruncă deasupra lui.

– Mie-mi plac lucrurile clare. Ăsta e un da?

– M-ai cucerit din clipa în care ai intrat în apartamentul lui Joe Sinucigașul.

Ea mîji ochii.

– Atunci nu știai prea multe despre mine, aș fi putut fi măritată și cu șase copii, sau lesbiană.

– Atunci aș fi rămas prins în mrejele tale până la sfârșitul vieții. Dar sunt un tip norocos. Mă ține norocul ăsta de ceva vreme, și tot el mi te-a scos în cale. M-ai cucerit, Phoebe, în secunda în care ai intrat, și din momentul acela m-am îndrăgostit din ce în ce mai tare de tine, fără să mă împotrivesc deloc. Îi așează o șuviță de păr după ureche. Nu mă deranjează complicațiile, iar responsabilitățile fac parte din viață, asta dacă duci o viață corectă. Iar noi o să trăim corect, noi doi. Așa că da, accept propunerea ta, făcută fără inel.

Îl sărută și apoi rămase cu tâmpla lipită de obrazul lui.

– Încă nici n-am început să-ți enumăr toate complicațiile. Trebuie să locuiesc în casa asta. Nu pot...

– Îmi place casa. Asta nu e complicație, este o casă veche și minunată de pe strada Jones.

– Mama...

– E minunată. Dacă n-aș fi reușit să pun mâna pe tine, m-aș fi orientat către ea. Și mă place. Își trecu un deget de-a lungul coloanei ei. Cam toate femeile au tendința asta.

Phoebe se răsuci și îl privi.

– M-aş aştepta de la tine... Am nevoie să fii ca un tată pentru Carly.

– M-aş enerva foarte tare dacă nu te-ai aştepta la asta din partea mea. O trase în jos până când capul ei ajunse să i se odihnească pe piept. Nu trebuie să negociezi chestia asta, e o afacere încheiată.

– Sunt atât de fericită. Mi se pare ciudat să fiu fericită când atât de multe lucruri nu merg aşa cum ar trebui.

– O să rezolvăm tot ce nu merge bine. Ne pricepem amândoi la asta.

– E aproape dimineaţă, murmură ea privind spre fereastră. E aproape vremea s-o luăm de la capăt.

– Închide ochii pentru o vreme. Închide ochii cât încă eşti fericită şi dormi puţin.

Următorul lucru pe care-l simţi fu soarele ale cărui raze îi intrau în ochi. Fiica ei ciocănea la uşă. Îi mulţumi lui Dumnezeu c-o lăsase încuiată.

Îl scuturâ zdravăn pe Duncan şi primi drept răspuns o mormăitură furioasă. Apoi el sări repede din pat.

– O clipă, scumpa mea.

– Mami, de ce e uşa încuiată? Mami, eşti bine?

– Sunt bine, sunt bine. Phoebe se repezi în debara şi-şi scoase halatul. Sunt bine, Carly. Du-te jos, vin şi eu imediat.

– Uşa ta e încuiată, mami. Mă duc să-i spun lui buni.

– Nu! Doamne, Iisuse Hristoase! Nu, nu, stai puţin. Mişcându-se rapid, Phoebe îşi aruncă halatul pe ea şi ieşi în viteză din debara. Duncan era lângă pat, căscând monstruos şi trăgându-şi alene blugii pe el. Disperată, Phoebe duse un deget la buze şi deschise uşa, câţiva centimetri. Dormeam, scumpa mea. Am ajuns acasă foarte târziu. Cobor şi eu în câteva minute.

– Dar aveai uşa încuiată.

– Da, cred că era încuiată. O să...

– Am văzut maşina lui Duncan afară. Dar nu e nici jos, nici în camera lui Steven.

– Oh, păi... De ce nu te duci să vezi dacă Ava ne face clătite pentru micul dejun?

– Duncan e înăuntru? Carly se dădu spre dreapta, apoi spre stânga, încercând să vadă ceva prin crăpătura îngustă a uşii. Phoebe se dădu şi ea spre dreapta, apoi spre stânga, pentru a o împiedica să zărească ceva. A dormit cu tine noaptea trecută?

Copila era încăpăţânată ca un cățel care nu vrea să dea drumul osul, se gândi Phoebe. Înainte să poată spune ceva se auzi glasul lui Duncan.

– Ne-a prins, spuse el şi deschise uşa larg. Salut, Carly.

– Salut. Uşa mamei era încuiată şi n-am putut să intru.

– Am ajuns acasă foarte târziu, repetă Phoebe.

– De ce ai dormit la mama în cameră? îl întrebă Carly pe Duncan.

– Câte întrebări poţi pune în dimineaţa asta, în vreme ce eu nu am apucat să-mi beau cafeaua...

– Ai spus că trebuie să pun întrebări, îi aminti Carly mamei ei. Ai visat urât, Duncan? Am dormit şi eu cu mama în pat de câteva ori, când am visat urât.

– De fapt, spuse Duncan şi o înghionti pe Phoebe, dând-o la o parte, dă-mi voie să te întreb eu ceva. Ce-ai spune dacă eu şi cu mama ta ne-am căsători?

Carly îngustă ochii, îi studie faţa, apoi se uită la mama ei, şi iarăşi la Duncan.

– Pentru că vă iubiţi şi pentru că vreţi să dormiţi în acelaşi pat?

– Exact.

– Şi tu o să fii tăticul meu vitreg?

– Da.

– Pot să-mi cumpăr o rochie nouă pentru nunta voastră?

– Asta ar reprezenta o prioritate.

Zâmbi, şi Phoebe îi recunoscu viclenia.

– Prietena mea Dee are un tătic vitreg, şi acum a primit un frăţior pe nume William. Pot să primesc şi eu unul?

– Ar putea fi o surioară, dar o să-i punem tot numele de William.

Carly chicoti şi clătină din cap.

– Pe fete nu le cheamă William. Am putea să ne luăm mai întâi un cățel, şi să-i punem lui numele de William, şi după aceea...

– Cam întinzi coarda, puştoaico, o avertiză Phoebe.

– Discutam şi noi ceva, îi spuse Duncan lui Phoebe, apoi se lăsă pe vine, pentru a fi la acelaşi nivel cu Carly. O să văd ce pot face în această privință. Dar dacă reuşesc să te ajut, ce primesc în schimb?

Carly deveni rozalie la față, apoi îl atinse foarte uşor pe Duncan cu buzele pe obraz.

– Doar un pupic pentru un bebe şi pentru un cățel? Voi, femeile MacNamara, sunteți dure.

Fetița chicoti din nou, se înroşi şi mai tare la față, îl îmbrățişă pe Duncan şi-l pupă zgomotos pe obraz.

Niciodată, se gândi Phoebe în timp ce-i privea pe cei doi, niciodată n-o văzuse pe Carly îmbrățişându-l pe Roy. Niciodată nu-şi văzuse fetița râzând aşa în brațele tatălui ei.

– Aşa mai merge. Acum o să-mi pun un tricou pe mine, ca să nu scandalizez femeile casei când o să cobor. O puse jos pe Carly. Venim şi noi imediat.

– Bine. Fetița fugi spre scări, aruncându-i un zâmbet cât toate zilele.

– Cred că ea e de acord. Acum o să vedem ce are şi Essie de... Ce? Pe fața lui trecu o umbră de panică atunci când se întoarse şi văzu lacrimile care-i curgeau lui Phoebe pe obraji. Ce-am greşit?

Avea un nod atât de mare în gât încât nu reuşi decât să clatine din cap şi să-l îmbrățişeze strâns.

– Ştii, ne-am descurcat şi fără tine, reuşi ea să articuleze. Ne-am descurcat destul de bine. Dar, Doamne, Dumnezeule, lucrurile sunt atât de bune când tu eşti aici!

– Lacrimi de fericire. Oftă uşurat. Înţeleg.
– Sunt foarte fericită.
– Asta-i bine. Deci... Ce zici de cățelul ăla?

29

Sincronizarea era perfectă, iar locaţia, ei bine, asta i-o datora în mare parte şansei. Sau poate că Angie, de acolo de sus, îi călăuzea paşii.

Se va întâmpla astăzi.

Păcat, mare păcat că McVee nu zburase în bucăţi, împrăştiate peste toată strada Barnard. Intervenise curva aia de vecină a lui. Dar ticălosul ăla zburase puţin, până la urmă, se gândi el cu oarecare satisfacţie. Oh, da, ticălosul o făcuse un pic pe Superman.

Fusese nevoie de toată stăpânirea de sine de care se simţea capabil pentru a nu-şi scoate pistolul de calibru nouă milimetri de sub haină. Abia se abţinuse să nu bage câteva gloanţe în nenorocitul ăla şi în târfa aia de vecină când îi văzuse zăcând însângeraţi pe caldarâm.

Dar oricât de multă satisfacţie ar fi avut, oricât de *drept* ar fi fost să facă asta, ar fi pus în pericol restul planului. Şi sfârşitul era aproape.

Ar fi fost mai bine ca McVee să fi murit, dar mai erau şanse să se întâmple asta. Ar fi fost şi mai bine dacă ar fi avut timpul necesar şi ocazia să-l ucidă şi pe prietenul ei, doar ca măsură asiguratorie. Şi era mare păcat că fusese nevoit să abandoneze planul lui de a-l propti pe fătălăul acela de frate-său în faţa casei în care crescuseră, cu o vestă plină de explozibili pe el.

Laşi, nişte laşi lipsiţi de bărbăţie, asta erau. Se ascundeau în casa aceea, după fustele femeilor. Nu meritau să-şi piardă timpul cu ei, îşi spuse Walken, nu meritau să-şi bată capul cu ei.

Continuă să se echipeze, cu mişcări precise.

Acum probabil că începuseră să-l caute. Lasă-i să-l caute. În două-trei ore o să-l găsească. O să fie acolo unde voia să fie şi o să facă ce plănuise să facă.

Înainte de a termina cu toţi vor afla că Phoebe MacNamara ucisese un înger, cu aceeaşi precizie ca şi cu un glonţ. Şi când se va termina, va fi un final al dracului de dur!

– Şi-a dat demisia şi a plecat din apartament. Mai avea două luni din contractul de închiriere, şi a lăsat un cec pentru chirie. Phoebe trecea în revistă lista, la capul patului lui Dave. Avea două carduri de credit, dar nu a folosit niciunul dintre ele în toţi aceşti trei ani. N-a luat legătura cu nimeni, nici măcar cu prietenul lui cel mai bun, nici cu fostul lui comandant. Avea un cont curent şi unul de economii care totalizau şase mii de dolari şi o cutie de valori. A scos totul din bancă în ziua în care a ieşit din poliţie. Avea o camionetă Chevy pe numele lui. A vândut-o pentru opt mii de dolari, bani gheaţă, unui anume Derrick Means, care locuia în acelaşi bloc cu el. O să verificăm şi pista asta, dar nu mă aştept să obţinem ceva palpabil. De asemenea, tot pe numele lui mai are înregistrat şi un Smith and Wesson de calibru nouă milimetri, un Remington semiautomat de calibru treizeci şi doi şi un pistol de calibru douăzeci şi doi, care a aparţinut tatălui său.

– Îi plac armele.

– Da, îi cam plac. Este trăgător de elită, lunetist şi s-a pregătit în domeniul explozibililor în timpul stagiului militar. A lucrat şi la echipa noastră de genişti înainte de a cere să fie transferat la echipele de intervenţie SWAT, cerere care i-a fost aprobată. Este undeva în Savannah, sau în împrejurimi, dar din câte ştim noi, tu eşti singurul care l-a recunoscut. Îi luă mâna într-a ei. Nu ştiu ce să fac. Eu negociez, nu prea mă pricep la investigaţii.

– Un puzzle e un puzzle, Phoebe. Tot din piese e făcut.

– Am unele piese. Mă învinovățește pentru moartea Angelei Brentine, probabil pentru că nimeni nu poate fi învinovățit pentru asta. A făcut parte din echipa care a acționat în ziua aceea, Dave. Era la fața locului, acolo unde ea a murit. Pușca lui cu lunetă luase în vizor pe unul dintre cei din bancă, aștepta doar semnalul pentru a trage. Niciunul dintre noi nu știa numele ostaticilor sau al răniților. N-a știut că era și ea înăuntru, moartă sau pe moarte, în timp ce el aștepta afară, și orele treceau.

– Ineficace. Impotent. Dave dădu din cap, apoi închise ochii. Chiar și acea mișcare scurtă îi trimise săgeți de durere la baza capului. Lancelot n-a salvat-o pe Guinevere.

– Tocmai cu asta nu se poate el împaca. Cu faptul că a fost acolo, așteptând, în vreme ce ea murea din cauza hemoragiei. Eu îi obligasem să aștepte și i-am convins pe ucigași să cedeze, să iasă cu mâinile deasupra capului. Toți au rămas în viață, doar ea a murit, din cauza deciziilor luate de mine. Așa crede el. Dar asta nu ne ajută să-l găsim.

– De ce l-a ucis pe Roy?

Gândește, Phoebe, își reaminti ea. Analizează.

– Legătura cu mine – aveam un copil împreună, fuseserăm căsătoriți. Soț – un simbol. E greu, mult mai greu să-l ucizi pe Brentine decât pe Roy. Și Roy era al meu. Vrea să distrugă tot ce-mi aparține, așa cum am distrus și eu tot ce-i aparținea.

– Nu doar femeia. Dave întinse mâna după paharul cu apă, apoi se lăsă pe spate și sorbi cu paiul în timp ce Phoebe i-l ținea aproape de gură. Mulțumesc. Nu doar femeia, repetă el. Imaginea lui despre el a fost distrusă. N-a putut să o salveze. A ascultat ordinele, a rămas în spate cu ceilalți în loc să iasă singur în mijlocul străzii pentru o confruntare directă.

– Dar de data asta o să iasă, o va face. A luat-o de jos în sus, își zise ea. Mai întâi Roy, apoi tu. Toată lumea știe cât suntem de apropiați. Și că eu am ajuns negociator datorită ție. Rezultă că eu am fost la banca aceea din cauza ta. Vrei să chem

o asistentă? spuse ea când el începu să se foiască, şi pe faţă i se citea durerea. Ar trebui să te odihneşti, ar trebui să...

– Nu! Continuă.

Dorindu-şi să fi putut face mai multe, Phoebe îi aranjă şi îi netezi aşternutul în timp ce continua să vorbească.

– Bine. Animalele acelea moarte au fost puse pentru a-mi întina casa, pentru a mă face să mă simt în pericol. Şarpe, iepure, şobolan. Probabil că stă undeva în afara oraşului. Altfel l-ar fi văzut cineva împuşcând un iepure. Isteţ din partea lui să se stabilească undeva în afara oraşului, undeva izolat, unde-i multă linişte. Nimeni n-o să te deranjeze, nimeni n-o să bage de seamă prea multe, asta dacă nu te dai în spectacol. Dacă-ţi vezi de treaba ta şi te înţelegi bine cu toată lumea. Aşa cum se înţelegea bine şi cu foştii colegi de echipă. O casă, un bungalow. Asta înseamnă că ar trebui să aibă un mijloc de transport. Încă mai cercetăm modul în care a ajuns în Hilton Head.

Se întoarse spre fereastră. Tipica aşezare urbană, se gândi ea, toate drumurile duceau spre suburbii şi din suburbii se ajungea în pădure şi în mlaştină. Apoi spre insule, trecând peste poduri. Atâtea locuri unde s-ar fi putut ascunde.

– Toţi poliţiştii din oraş şi din insule au fotografia lui. Cred că ştie chestia asta. Aşa cum ştie că ai supravieţuit, că l-ai văzut şi că acum îl căutăm. Nu are decât două posibilităţi: să se oprească şi să fugă sau să termine ce a început. Dar n-o să fugă.

– Trebuie să fii pregătită când o să vină după tine.

Phoebe aprobă dând din cap.

– Încerc să mă pregătesc cât mai bine. Se întoarse din nou spre el. Nu te-am întrebat cum te simţi în dimineaţa asta.

– Bucuros că sunt în viaţă.

– Aproape că a trebuit să-i leg pe cei din familie pentru a-i împiedica să vină să te vadă. Şi mi s-a cerut să-ţi ordon să te prezinţi direct la noi acasă când o să-ţi dea drumul de aici, pentru ca mama şi Ava să te răsfeţe pe parcursul perioadei de recuperare.

– O să am parte şi de plăcintă cu piersici?

– Pot să-ţi garantez asta. Când ai de gând s-o inviţi pe Ava în oraş?

– Poftim?

– Când o să încetaţi voi doi să vă aruncaţi ocheade pe furiş? Sunteţi oameni în toată firea, şi divorţaţi pe deasupra. Nu cred că ea a putut dormi azi-noapte.

– Păi, eu...

– Nu ştiu de câte ori în dimineaţa asta m-a întrebat ce faci, de câte ori s-a certat cu mine ca să o las să vină să vadă cu ochii ei cum te simţi sau de câte ori mi-a spus să-ţi transmit că se gândeşte la tine.

– Mi-e prietenă, îmi e prietenă de multă vreme.

– Dave, mama îţi e prietenă. Exasperată, Phoebe îşi lovea coapsa cu pumnul. Ai de gând să mă minţi aici, întins pe ceea ce ar fi putut fi patul tău de moarte, ai de gând să-mi spui că simţi pentru Ava exact ce simţi şi pentru mama?

– Nu cred că...

– *Ce vrei? Se apropie din nou de pat. Ştiu cum să aflu ce* vor oamenii care se află în situaţii stresante. Şi dacă vouă vă e ruşine să-mi spuneţi – e foarte drăguţ să vă văd roşind pe amândoi – atunci o să vă spun eu ce vreţi. Vrei să o inviţi pe Ava la o cină romantică, la lumina lumânărilor, imediat ce te pui pe picioare.

Dave începu din nou să se foiască, dar de data asta Phoebe îşi dădu seama că nu din cauza durerii.

– Chiar mă gândeam la ea – la asta – ieri când mergeam spre casă. Înainte. Mă gândeam că momentul era foarte nepotrivit.

– Aproape jumătate din viaţă e făcută din momente nepotrivite. Îi zâmbi şi îl mângâie pe păr. L-am cerut pe Duncan de bărbat şi a acceptat.

Dave deschise gura, apoi o închise.

– Eşti plină de surprize în dimineaţa asta.

– Mă surprind chiar şi pe mine. Îl iubesc de parcă l-aş fi aşteptat toată viaţa, de parcă până acum am aşteptat ca viaţa mea să înceapă din nou. O să mă duci tot tu la altar, nu-i aşa? Simt că de data asta o să ţină.

– Şi eu cred la fel. Se întinse şi o apucă de mână. Mă bucur pentru tine.

– Şi eu mă bucur. Ai tot aşteptat, Dave, de o grămadă de vreme aştepţi. Invit-o pe Ava la cină, ca să înceapă şi restul vieţii tale.

Când Phoebe ieşi din salonul lui Dave, Liz se desprinse de lângă perete.

– Mulţumesc că m-ai lăsat să vorbesc singură cu el.

– Nicio problemă. Cum se simte?

– Îndeajuns de bine pentru a mă linişti în ceea ce-l priveşte. Şi vreau să-ţi mulţumesc din nou că ai făcut echipă cu mine azi.

– Nici aici nu e nicio problemă. Walken ăsta a încercat să-l ucidă pe unul dintre ai noştri. Toţi cei din departament sunt implicaţi în chestia asta. Nu se poate ascunde prea multă vreme.

– Şi nici n-o să fugă. Ieşiră în căldura înăbuşitoare. Furtuna n-a răcorit deloc aerul. L-a făcut doar mai umed.

– Vara în Savannah. Îţi place sau te cari. Haide, răspunde, spuse ea când telefonul lui Phoebe începu să sune. O să conduc eu.

– Cred că el e. Înclină telefonul, pentru ca şi Liz să poată vedea ecranul. Liz dădu din cap, se îndepărtă şi-şi scoase telefonul. Phoebe MacNamara, la telefon.

– Cum se simte Dave?

– Se simte bine, mulţumesc. Ai cam dat greş.

– Nu. Variabile, Phoebe. Ştii şi tu cum e cu variabilele. Se mai întâmplă şi rahaturi. Ştiu că mă cauţi.

– Nu pari prea afectat de asta, Jerry.

– Nu sunt. N-o să mă găseşti decât atunci când o să fiu pregătit. Porţi vestă, Phoebe?

Tresări şi o trase pe Liz la adăpostul maşinii.

– E prea cald pentru vestă, Jerry. Tu?

– Cred c-aş fi putut să-ţi trag un glonţ în ceafă şi ţie, şi brunetei. Dar am alte planuri. Mai vorbim.

– A fost aici, spuse Phoebe. Ne-a văzut intrând, ne-a văzut ieşind. Acum nu mai e. „Aş fi putut", nu „aş putea", îşi zise ea. Se uită în jos şi văzu că avea arma în mână. Mâna îi tremura, dar reuşea să ţină bine pistolul. În ceafă. Deci când am intrat. Acum nu mai e aici.

Când telefonul începu să sune din nou, simţi că inima i se urcă în gât.

– E Sykes, îi spuse lui Liz. Ce-ai aflat? îl întrebă ea.

– Firma Airport Budget a închiriat o Toyota unui anume Samuel Grimes joia trecută. Maşina a fost predată sâmbătă după-amiază în Hilton Head. Am în faţă o copie a permisului de conducere. E Walken. Are părul mai închis la culoare, ochelari, dar el e. A folosit un card Visa. Pe permis apare o adresă din Montana, dar extrasul de cont de la card se duce la o altă adresă în Tyber.

– Acolo e. Pune-l la curent şi pe comandantul Harrison. O să vin şi eu, împreună cu Liz. Se urcă în maşină. Care e adresa?

Mama Bee zâmbi mândră în timp ce muta receptorul telefonului de la urechea stângă la cea dreaptă.

– Asta înseamnă că o să am şi eu în sfârşit nişte nepoţei albi?

– Practic o să începi cu unul care are deja şapte ani. Apoi o să vedem ce mai putem face. Ce-ai zice să mă ajuţi să aleg un inel?

– De ce nu? Îmi plac lucrurile strălucitoare şi gustul meu e renumit în toată lumea. Cred că aş putea să te ajut să profiţi şi tu de gustul meu renumit în materie de chestii strălucitoare.

– Astăzi? Păi, mai am câte ceva de făcut, după care aş putea trece să te iau. Apoi ne întoarcem şi...

– Dar ce, eu n-am o minunăţie de maşină care şade degeaba în faţa casei? Pot să ajung şi singură acolo unde trebuie. Deci unde vrei să vin?

– Mă gândeam că dacă nu găsesc ceva ca lumea la Mark D, pe Abecorn, n-o să găsesc nicăieri.

– Mark D? Fluieră încetişor. E un loc scump.

– Am destui bani. Şi am dat şi un telefon, ne aşteaptă chiar domnul D în persoană, care s-a declarat bucuros să ne cunoască şi să ne arate unele dintre cele mai exclusiviste modele pe care le are.

Fluieratul fu înlocuit de o exclamaţie.

– Păi, se cheamă că eşti cineva!

– Ea e specială. Mă gândeam că poate găsesc ceva şi pentru Carly. Şi în domeniul ăsta sunt afon. Vreau ceva care să i se potrivească unei fetiţe, dar să o şi încânte. Dacă tot le iau pe amândouă, m-am gândit să le iau, ştii... la pachet.

– O să fii un tătic bun. La ce oră vrei să ne întâlnim?

– Cred c-aş putea ajunge acolo pe la prânz. Dacă faci treabă bună, poate îţi fac cinste cu o masă.

– Ne vedem acolo. Tu adu banii ăia mulţi cu tine, băiete, că abia aştept să-i cheltuise pentru tine.

Închise telefonul şi-şi frecă mâinile. Aruncă o privire la ceas şi constată că avea destul timp să dea de ştire tuturor înainte să se aranjeze pentru vizita la Mark D.

Echipa de intervenţie era deja la faţa locului şi trecuse la acţiune când ajunse Phoebe acolo. Era o locaţie bună, se gândi ea după ce trecu totul în revistă. Departe de plajă, casă veche, puţin paradită.

Pentru a doua oară în ziua aceea îşi scoase arma în timp ce echipa de intervenţie spărgea uşa cu un mic berbece de metal.

– Nu văd nicio maşină, comentă Harrison. Nicio bicicletă, nici măcar un scuter.

– Şi niciun Walken. Nu e aici, dar acum nu mai are unde să se întoarcă. Aşteptă, cu sângele bubuindu-i în vene, ca totul să se clarifice.

– Locotenente. Sykes veni în fugă. A venit raportul de la biroul de înmatriculări auto. Are un Escalade din 2006. Ştiu numărul de înmatriculare. Am anunţat şi maşinile de poliţie să fie cu ochii în patru.

– Bună treabă, domnule detectiv.

– Am terminat, anunţă Harrison.

Probabil că închiriase casa cu tot cu mobilă, fu de părere Phoebe. Mobila era veche, ieftină, dar destul de utilă. Păstra curăţenia, observă ea. Fără lucruri înghesuite, fără fiţe. Patul era făcut cu o precizie militară, iar pe măsuţa alăturată se afla o fotografie înrămată a Angelei Brentine şi un singur trandafir roz.

Se consideră un soldat şi un romantic, concluzionă ea în timp ce lua notiţe.

– Uşa de la cel de-al doilea dormitor e încuiată, spuse Harrison. Ferestrele sunt acoperite. Verifică dacă nu sunt capcane înainte de a sparge uşa.

– Cam spartan, nu crezi? Ordine militară. Replica unui cartier general militar. Ar trebui să vorbim cu proprietarul şi cu cei care locuiesc în casele şi cabanele din împrejurimi. Se apropie de debara. Mai are hainele aici, aranjate cu grijă.

– Periuţă de dinţi, spumă de ras, ustensile de toaletă în baie, spuse Harrison. Avea faţa înnegurată şi o privi cu ochi sumbri. Nu a fugit.

– Nu. Auzi un trosnet şi uşa celui de-al doilea dormitor cedă. Dar asta nu înseamnă că se mai întoarce aici.

– Locotenente? Un membru al echipei de intervenţii apăru în cadrul uşii. Cred c-ar trebui să veniţi să vedeţi ceva. I-am găsit cuibul.

Traversă holul şi sângele îi îngheţă în vine. Un întreg perete era acoperit de fotografii. Chipul ei, iar şi iar, din toate unghiurile, în toate poziţiile. Fotografii cu ea în faţa casei, vorbind cu doamna Tiffany, plimbându-se cu Carly prin parc, stând alături de mama ei pe verandă. Întreaga familie de Ziua Sfântului Patrick. O fotografie cu ea în braţele lui Duncan, făcută în seara aceea în care cinaseră pe barca lui. Cu ea stând pe bancă, asemeni lui Forrest Gump, în parcul Chippewa, singură, apoi cu Marvella. Cu ea la cumpărături, mâncând, conducând maşina.

O străbătu un fior înainte de a-şi întoarce privirea.

De cealaltă parte a camerei era o fotografie mare a Angelei, sub care se afla o măsuţă plină de lumânări şi boboci de trandafir roz.

Studie bancul de lucru, o masă lungă, rafturile. Pe ele erau aranjate meticulos un laptop, un scanner asemeni celor folosite de poliţie, substanţe chimice, fire, nişte mecanisme despre care ea presupunea că sunt ceasuri pentru bombe, bandă izolatoare, frânghie şi unelte. Văzu puşca.

– Şi-a luat pistoalele cu el, zise Phoebe.

– Am găsit vreo două peruci, ochelari, bărbi false, trusă de machiaj, farduri, spuse Liz în timp ce traversa casa. Niciun jurnal. Poate l-a ţinut pe calculator, spuse ea şi dădu din cap spre laptop.

– De ce nu l-a luat cu el? De ce n-a luat cu el ceea ce era important pentru el? Phoebe rămase cu spatele lipit de peretele plin de fotografii, şocată încă de ceea ce văzuse. Nu şi-a schimbat locaţia. Ştie că îi cunoaştem numele, că ştim cum arată, şi că cineva o să ne îndrepte încoace până la urmă.

– N-avea de unde să ştie sigur că l-am identificat înainte de a vorbi cu tine, îi spuse Liz.

– A fost întotdeauna cu un pas înainte. De ce să facă acum un pas înapoi? Echipament scump, foarte uşor de mutat, şi el a lăsat totul aici.

Ridică un aparat de fotografiat, îl întoarse şi văzu bobocul de trandafir roz pictat pe fund. Era aparatul Angelei.

– Plănuia să se întoarcă după ea.

Phoebe puse cu grijă aparatul jos.

– Nu cred. Cred că a terminat aici. Şi că suntem exact unde vrea el să fim. Dar unde e el?

Se apropie de un alt perete acoperit cu fotografii din Savannah: bănci, magazine, restaurante, muzee, exterioare, interioare.

– Nu face nimic la întâmplare. Totul are un scop, chiar şi scobitul în nas. Deci de ce a făcut toate pozele astea?

– Şi unde sunt celelalte? se întrebă Liz. A dat o parte din ele jos – se pot vedea locurile libere.

– Dacă le-a luat cu el, trebuie să le vedem şi noi. Fotografiază anumite locuri pentru că au un anume rol în planul lui sau un rol potenţial. Ţinte. Sunt fotografii digitale, nu-i aşa?

Se întoarse spre laptop.

– Trebuie să intrăm în el, să găsim fişierele şi pozele pe care le-a luat cu el. Acelea sunt ţintele. Îşi simţi stomacul agitându-se şi-şi apăsă o mână pe el. Cred că şi-a acordat permisiunea, şi-a dat verde. Astăzi. Cred că astăzi e ziua. Se uită la ceas şi se simţi străbătută de un fior când văzu că era zece şi cincizeci şi cinci de minute. Amiaza. Mai avem o oră pentru a-l găsi.

Duncan îşi băgă mâinile în buzunare şi zornăi mărunţişul în timp ce privea inginerii, arhitectul şi pe Jake care se foiau prin depozit.

– Trebuie să-i dăm bătaie, Phin.

– Tu ai fixat întâlnirea, inspecţia.

– Da, da, da, dar asta a fost înainte.

– Dacă tu crezi că Mama o să se supere pentru c-o laşi să caşte gura singură într-un magazin de bijuterii, cred c-ai uitat cu cine ai de-a face.

Duncan îşi scoase o mână din buzunar şi se uită la ceas. Unsprezece şi zece.

– Poate c-ar trebui s-o sun, să-i spun că ajung la douăsprezece şi jumătate.

– Probabil că e deja pe drum, mai ales că se întâlneşte şi cu Loo. Phin rânji când văzu expresia de pe faţa lui Duncan. Dacă tu credeai că mama n-avea să se apuce să trâmbiţeze veştile imediat după ce a terminat de vorbit cu tine la telefon, te înşeli amarnic, băiete. Dar până la urmă se poate spune că un bărbat care cumpără un inel de logodnă nu e în toate minţile, aşa că...

– Dar şi tu ai făcut-o.

– Da. Şi mie mi-a ieşit destul de bine. Îl bătu pe Duncan pe spate. Afacerile, Duncan. Mama şi cu Loo pot să-şi ţină companie dacă tu mai întârzii. Loo spunea că-şi ia o pauză de o oră pentru prânz, şi că dacă e nevoie o poate prelungi cu încă o oră.

Phoebe se plimba nervoasă pe holul din faţa laboratorului de informatică. Un pas în faţă, se gândi ea. Era încă cu un pas în faţă.

– Undeva care înseamnă ceva pentru el, un loc asociat şi cu ea, în acelaşi timp. Este mai degrabă personal decât ceva care să aibă legătură cu mine.

Familia ei era în siguranţă, îşi aminti ea. În casă, păzită şi în siguranţă. Nu le dăduse ea telefon cu douăzeci de minute în urmă? Nu vorbise ea cu Carly, cu mama ei, ba chiar luase legătura şi cu poliţiştii de serviciu aflaţi acolo?

– Banca în care a fost ucisă este supravegheată atent. Dacă încearcă să intre, îl luăm ca din oală.

Se uită spre Liz şi dădu din cap.

– Şi el ştie chestia asta, dar, dacă aceea e ţinta lui, nimic n-o să-l oprească. O să presupună că se află mult înaintea noastră, şi că poate să lovească acolo înainte să ajungem noi. Dar aceea

este o țintă evidentă, și asta mă îngrijorează. Cred că e vorba de alt loc. Un restaurant unde s-au întâlnit, un hotel, un motel, poate unul dintre parcuri. Trebuie să fie ca o declarație, Liz. Phoebe continuă să se plimbe, încercând să pună totul cap la cap. A aruncat în aer un om în Bonaventure. Asta e o declarație. A încercat să facă același lucru unui căpitan de poliție, la doar câteva străzi distanță de sediul acesteia. Altă declarație.

– Măreț, exploziv, înțeleg. Dar cea de azi trebuie să fie cea mai măreață, cea mai explozivă. Ca și Phoebe, Liz se uita spre peretele de sticlă al laboratorului. Înțeleg și asta.

– Primăria, tribunalul, sediul poliției?

– Toate trebuie prevenite. Însă dacă este ceva personal, așa cum crezi tu, astea nu se potrivesc.

– Ai dreptate. Ai dreptate. Nu poate ajunge la Brentine, și nici Brentine nu reprezintă vreo problemă. Oricum era, ea îl părăsea. Brentine nu contează.

– Cu toate acestea măsurile de securitate, atât la el acasă, cât și la birou, sunt mai stricte ca de obicei. Pentru orice eventualitate.

– Cât timp poate să le ia pentru a găsi fișierele acelea? Chiar dacă le-ar fi șters, tot se mai regăsesc undeva. Asta spun tot timpul. La naiba, nu mai avem decât douăzeci de minute până la amiază!

La douăsprezece fără zece Mama Bee și Loo intrară în magazinul Mark D, anticipând o ședință de cumpărături, urmată de un prânz festiv. Bee purta pantofii ei de cumpărături și o rochie subțire, mov. Se dăduse cu rujul ei pentru ocazii speciale și cu parfumul ei favorit, un parfum franțuzesc.

– M-aș fi putut descurca și singură, să știi.

Loo pufni în râs.

– Credeai că o să te las să te distrezi singură? Tu ai mai făcut asta, cu toți băieții tăi. Dar pentru mine e prima ocazie de a participa la alegerea unui inel de logodnă. Nu-i așa că locul

ăsta e minunat? O înghionti pe Bee cu cotul în timp ce se uitau împrejur. Totul străluceşte şi totul e atât de relaxant şi de distins.

– Ca să poată cere cât mai mulţi bani.

– Sigur, dar cutiuţa aceea neagră cu argintiu de la Mark D? Aia spune ceva! Când Phineas mi-a dat brăţara aceea de Crăciunul trecut, am chiţăit de bucurie ca o fetiţă. Şi a avut parte de ceva special în noaptea aceea.

Veni rândul Mamei Bee să pufnească în râs.

– Văd că nu m-am ales cu niciun nepot din chestia aia.

– Ne mai gândim la asta.

– Gândiţi-vă mai repede. Eu nu întineresc. Se uită la cele trei candelabre de cristal. Dar ai dreptate, e foarte frumos aici. Hai să aruncăm şi noi o privire înainte să apară Duncan.

Arnie Meeks se plictisea de moarte. Îşi zicea că nu era decât un portar, care pierdea vremea prin zonă în timp ce turiştii şi bogătaşii din Savannah intrau şi ieşeau. Turiştii erau o pacoste, majoritatea, intrau doar ca să se uite. Şi bogătaşii – în majoritate nişte curviştine – cu nasul pe sus.

Bătrânul putea să rezolve chestia asta. Indignarea îi gâlgâia în gât numai la gândul ăsta. O să apese pe nişte butoane, o să tragă nişte sfori, o să ungă unde trebuie şi nu peste multă vreme o să se întoarcă la fosta lui slujbă, departe de locul ăsta unde sta să pândească eventualii hoţi din magazin.

În săptămânile în care fusese obligat să facă slujba asta umilitoare nu avusese parte de acţiune decât de vreo două ori.

Avea nevoie de un nenorocit care să vină şi să încerce să jefuiască magazinul. Ar fi ca un afurisit de vis devenit realitate. L-ar fi prins pe ticălos, putea să parieze. L-ar fi prins şi ar fi fost un erou. Ar fi apărut şi la televizor.

Şi s-ar fi întors la slujbă, aşa cum merita.

Le văzu pe cele două negrese intrând în magazin şi-şi strânse buzele. Parcă baba aia cu pantofi cu talpă groasă şi-ar

fi permis să cumpere ceva de acolo, în afară poate de o pereche de butoni. Tinerica era atrăgătoare – asta dacă te dădeai în vânt după femeile gen Halle Berry – şi părea destul de aranjată. Putea avea la ea un card de credit Platinum.

Probabil că nu intraseră decât să se uite, decise Arnie în timp ce le urmărea plimbându-se prin magazin. După cum observase deja, mai bine de jumătate din oamenii care intrau aici se mulţumeau doar să se uite.

Trecu în revistă magazinul.

Erau cam douăsprezece persoane care se plimbau prin magazin, căscând gura la vitrine. Trei vânzători, care câştigau mai mult decât el, mai ales cu comisioanele lor blestemate, pe care le făceau pupând în fund clienţii şi convingându-i să cumpere lucruri de care nu aveau nevoie, se ocupau de vitrine, descuind câte una pentru a scoate un articol.

Magazinul era supravegheat şi cu camere video şi prevăzut cu sistem de alarmă. Chiar şi camera din spate, unde stătea acum patronul, aşteptând probabil vizita unui client cu buzunarele pline. Arnie auzise şi el despre posibila venire a unui astfel de client.

Mână Largă va fi escortat în spate, pentru ca restul plebei să nu-l poată vedea în timp ce se distra cu jucărelele strălucitoare. Sau, dacă chiar ar fi vrut să fie văzut – şi unora le plăcea să fie văzuţi – urma să i se aranjeze masa din colţ.

Patsy, blonda cu bidoanele mari, îi spusese că Julia Roberts vizitase şi ea camera din spate şi cumpărase câte ceva. Şi Tom Hanks, de asemenea. La masa din colţ.

Poate că ar fi trebuit să se dea un pic la Patsy. Poate ar avea parte de puţină acţiune. Căsnicia lui se ducea de râpă şi, după cum mergeau lucrurile cu Mayleen – mulţumită târfei ăleia de MacNamara – n-avea să primească nimic nici din partea ei.

Venise vremea să iasă din nou la vânătoare, să-şi aleagă o altă junincă din turmă. Ştia, după cum se uita la el, după modul în care îşi unduia fundul când se îndepărta de el, că Patsy era

interesată. Poate că ar fi trebuit s-o ia la o tură, să vadă cum se comporta în pat.

Se uită spre uşa din faţă când auzi clopoţelul care anunţa că fusese deschisă. Văzu uniforma cafenie şi înjură în barbă. Un cretin de agent de livrări.

Se îndreptă spre uşă.

Loo îşi scoase telefonul mobil când îl auzi sunând – ca ton de apel avea melodia „Jailhouse Rock". Citi pe ecran numele apelantului şi-i făcu cu ochiul Mamei Bee.

– Salut, iubăreţule.

– Bună, frumoaso. Eşti cu Mama Bee?

– Suntem amândouă aici, admirăm nişte inele cu diamante. Tu unde eşti?

– O să întârzii. Sunt pe drum, dar n-am putut să scap de lipitoarea asta. Insistă să vină şi el.

– E vorba de o lipitoare de un metru optzeci înălţime, cu ochi de culoarea ciocolatei topite?

– Da, cam atât e de înalt. Acum traversăm oraşul. Probabil c-o să ajungem peste un sfert de oră, cel puţin.

– Nu te grăbi, şi spune-i tipului cu ochi căprui că am pus şi eu ochii pe o pereche de cercei cu rubine, care o să-i cam uşureze portofelul. Dar dacă mai stau pe aici un sfert de oră, douăzeci de minute, o să găsesc şi altceva care să-l uşureze şi mai tare.

– Atunci n-o să mă grăbesc. De ce să cheltuiesc numai eu o grămadă de bani azi?

Era aproape amiază când Phoebe reuşi să vadă fotografiile. Se aplecă peste umărul unui tehnician.

– Unele dintre ele erau pe perete. Fotografiile au rămas acolo. Altele nu. Cum ar fi asta cu motelul.

– E undeva pe lângă mallul Oglethorpe, îi spuse tehnicianul. După cum vezi a făcut poze la exterior, holului şi camerei ăsteia.

– Foloseau camera asta ca loc de întâlnire atunci când nu puteau să meargă la el în apartament. Şi restaurantul acesta – îl ştiu, e un restaurant micuţ, cu specific italian. Şi ăsta e tot pe lângă mall. Sunt locuri situate spre periferie, locuri în care şansele să se întâlnească cu cineva din cercul de cunoştinţe al soţului ei erau foarte mici. Dar nu cred că vreunul dintre locurile astea o să fie ţinta. Nu sunt importante, ca de exemplu cimitirul Bonaventure. Nu reprezintă o declaraţie ca... Stai puţin. Îl apucă pe tehnician de umăr în timp ce acesta răsfoia fişierul. Stai puţin, ăsta e Mark D.

– Interiorul şi exteriorul, partea din faţă şi cea din spate. Nu cred că cei de la Mark D acceptă să se facă fotografii în magazin.

– Nu, din cauza asigurărilor, a sistemului de securitate. Nu, nu lasă pe nimeni să facă poze acolo. Fotografii cu uşa din spate, cu uşa din faţă făcute din interior şi din afară. Îşi simţi muşchii abdomenului încordându-se. Vreau câteva maşini acolo, chiar acum! În momentul ăsta! Liz, dă de cei de la magazie şi vezi ce bijuterii avea Angela asupra ei. Şi, Iisuse, verifică extrasele de cont ale cardurilor lui, pe o perioadă de trei luni înainte de moartea Angelei. Bine lucrat, îi spuse ea tehnicianului. Hai să mergem acolo!

Şase minute, observă ea în timp ce ieşea în fugă din laborator. Şase minute până la amiază. Poate nu era prea târziu.

– Hei, băiete, oare când o să înţelegeţi şi voi că livrarea se face la prima oră, înainte de venirea clienţilor?

– Eu fac doar ce mi se spune, spuse bărbatul împingând căruciorul cu trei cutii mari. Se întoarse spre Arnie. Aşa cum vei face şi tu dacă nu vrei să primeşti un glonţ în stomac. Închide uşa, idiotule, îi ordonă punând mâna pe arma lui Arnie. Am un pistol S şi W[1] de nouă milimetri îndreptat spre burta ta.

[1] Smith and Wesson – firmă producătoare de arme.

Glonțul îți va face o gaură până în spate, dacă nu adopți principiul „fac acum și gândesc mai târziu".

– Pe dracu', tu... te cunosc.

– Da, am fost și eu polițist. Să o facem așa. Ridică pistolul și-l lovi pe Arnie peste figură, trimițându-l la podea.

Chiar înainte de a se auzi primul țipăt se întoarse cu câte o armă în fiecare mână. Bărbatul zâmbi când auzi că, exact cum programase, exact cum plănuise, un bun angajat pornise alarma care urla tare și bloca toate ușile.

– Toată lumea la podea, acum. Acum! Acum! Trase câteva glonațe în tavan spărgând niște candelabre. Se auziră țipete când oamenii se ascunseră sau pur și simplu se luară în brațe, pe podea. Tu, nu, blondo!

Aținti pistolul asupra lui Patsy.

– Vino aici.

– Te rog. Te rog, nu.

– Mori acolo sau vino aici. Ai cinci secunde.

Cu lacrimi în ochi, ea se împletici până la el. Bărbatul o luă de după gât și-i puse pistolul la tâmplă.

– Vrei să trăiești?

– Da. Dumnezeule. Oh, Doamne.

– E cineva în spate? Dacă mă minți, și voi afla dacă mă minți, te voi ucide.

– Eu... domnul D. Sughiță de plâns. Domnul D. este în spate.

– Are monitoare acolo, nu? Ne vede acum. Ar fi bine să-l strigi, blondo, pentru că dacă nu e aici în zece secunde își va pierde primul angajat.

– Nu este nevoie. Bărbatul păși în magazin, cu mâinile ridicate. Era un tip mic de statură, de vreo șaizeci și ceva de ani, cu mustață albă și o chică de aceeași culoare. Nu e nevoie să faci rău nimănui. Nu e nevoie să fie nimeni rănit.

– Asta depinde și de tine. Vino aici și pune-i cătușe băiatului tău. Mâinile la spate.

– E rănit.

– Va fi mort de-a binelea, dacă nu faci ce-ți spun. Vreau ca toată lumea să-şi golească buzunarele, pe rând, începând cu tine, spuse el şi-l lovi în umăr pe un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă înflorată în stil hawaiian şi o pereche de pantaloni scurți kaki. Scoateți tot şi întoarceți buzunarele pe dos. Dacă cineva încearcă să pună mâna pe telefonul mobil, vreo armă sau chiar o împuțită de gumă de mestecat, voi trage. Cum te cheamă, iubire?

– Patsy. Numele meu e Patsy.

– Drăguț. O voi împuşca pe drăguța Patsy în ureche. Buzunarele, acum! spuse el pe un ton răstit.

– Are nevoie de îngrijire medicală, spuse Mark îngenunchind lângă Arnie. Voi deschide seifurile. Poți lua ce vrei. Poliția este pe drum, a fost alertată de alarmă.

– Da? Îmi place. Auzea deja sirenele, al căror zgomot îl acoperea pe cel al alarmei băncii. Reacționaseră mai repede decât se aşteptase, dar nu era nicio problemă. Mark, vreau să opreşti alarma, bine, dar nu vei deschide şi uşile. Ai înțeles? Dacă greşeşti, creierii lui Patsy se vor împrăştia pe podeaua ta proaspăt lustruită. Tu, spuse el şi-l lovi din nou pe bărbatul în cămaşă hawaiiană. Ridică-te. Du căruciorul în colțul de nord-vest.

– Eu... nu ştiu care este nord-vestul.

Walken îşi dădu ochii peste cap.

– Chiar în spate, ratatule. Mişcă! Tu, tu, mişcă-ți fundul ăla inutil acolo, odată cu căruțul. Se dădu înapoi împreună cu Patsy, după care o împinse în genunchi. Ia nişte plase, Patsy. Vei culege toată marfa fraierilor ăstora, o vei pune în plase, pe care le vei aşeza pe biroul acesta. Voi, restul, rămâneți cu fața la pământ. Oh, nu şi tu, Mark, îmi pare rău. Du-te în colțul de nord-vest. Patsy, sunt cu ochii pe tine. Să fii cuminte. Ia telefonul, Mark. Arătă cu capul spre unul dintre telefoanele de pe birou. Sună la nouă-unu-unu. Vei transmite ce-ți voi spune eu

să le transmiți. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Ai înțeles?

– Da.

– Bine. Walken fixă pistolul lui Arnie sub curea și deschise cutia care se afla deasupra celor pe care le adusese el cu căruciorul. Vezi ce am aici, Mark.?

Culoarea de pe fața lui Mark se schimbă din alb în gri când văzu ce era în cutie.

– Da.

– Și mai sunt și altele. Dă telefon.

30

Phoebe se afla la câteva minute de magazinul de bijuterii când se declanșă alarma. Rămase la o distanță de unde-l putea vedea, cât timp echipa pentru situații de criză venea cu echipamentul și se plasa în poziție. Apelul la nouă-unu-unu îi fu transmis ei.

Sunt Mark D și avem o urgență. Un bărbat mă ține ostatic pe mine și pe alți șaisprezece oameni în magazin. Are arme și explozibili. Spune că, dacă nu este sunat în cinci minute de la terminarea acestui apel de locotenentul MacNamara, va împușca unul dintre ostatici. Pentru fiecare minut care trece după termenul limită de cinci minute va împușca un alt ostatic. Dacă oricine altcineva în afară de locotenentul MacNamara încearcă să-l contacteze pe acest telefon, sau pe oricare altul, va împușca un ostatic. Dacă se încearcă pătrunderea în clădire, va detona explozibilii. Locotenentul MacNamara are cinci minute începând din această clipă.

Phoebe scoase telefonul mobil.

– Dă-mi numărul.

– Centrul de comunicații este aproape activat, îi spuse Harrison.

– Dar nu vreau ca el să ştie asta sau să afle că deja sunt aici. Cu cât mai puţine lucruri crede el că ştim, cu atât mai mult timp putem obţine. Formă numărul care-i fusese transmis, inspiră profund şi apoi apăsă pe butonul care iniţia apelul.

– Sper că eşti tu, Phoebe.

Răspunsese după ce telefonul sunase o singură dată, remarcă ea, scriind: *Neliniştit! Nerăbdător să înceapă.*

– Da, sunt Phoebe, Jerry. Mi s-a spus că vrei să vorbeşti cu mine.

– Cu tine şi cu nimeni altcineva. Dacă sună altcineva aici, unul dintre ostatici va muri. Aceasta este prima condiţie.

– Nimeni altcineva nu te va suna şi nu va vorbi cu tine în afară de mine. Am înţeles. Îmi spui ce fac cei dinăuntru?

– Sigur. Sunt speriaţi de moarte. Avem nişte plângăcioşi. Un tip va avea o mare durere de cap când îşi va reveni. Asta dacă-şi va reveni. Hei, cred că-l cunoşti, Phoebe. Arnie Meeks? Ai dansat deja cu el, nu?

Mâna cu care scria îi tresări.

– Vrei să spui că Arnold Meeks este unul dintre ostatici şi că este rănit?

– Exact asta am spus. Şi poartă şi accesorii. Aceleaşi pe care le-a purtat şi Roy. Îl mai ţii minte pe Roy, nu?

Nu era cineva pe care-l iubea, de data aceasta, se gândi ea, ci cineva pe care îl detesta. Şi o metodă a dracului de inteligentă şi de perversă de a ridica miza.

– Vrei să spui că l-ai legat pe Arnie Meeks de explozibili?

– Oh, da. O grămadă. Dacă încercaţi să intraţi în clădire îl voi trimite pe el şi pe mulţi alţii la dracu'. Nu cred că-ţi va păsa prea mult de bătrânul Arnie, nu? Tipul ţi-a cam făcut-o. Ca un laş, în plus. Ce-ai zice să-i plătesc datoria pe care o ai la el?

– Jerry, mie nu mi se pare că arzi de nerăbdare să-mi faci servicii. Putem vorbi despre mine şi despre tine şi despre ceea ce vrei?

– Abia am început, Phoebe. Ar fi bine să te organizezi repede. Eu am ceva treabă pe aici. Sună-mă peste zece minute.

– Montați centrul de comunicații, spuse Phoebe răstit. Comandante, vreau să vină Mike Vince, imediat.

– Clar. Vedem parțial ce se întâmplă. Am numărat zece ostatici pe podea. Nu putem confirma dacă mai sunt alți șapte. Sistemul de securitate internă a blocat accesul în clădire. La ușa din spate a fost legat un dispozitiv exploziv cu trei fire.

– Nu încercați să-l dezamorsați, vă rog. Își va da seama și va folosi asta drept scuză pentru a ucide un ostatic sau a declanșa încărcătura explozivă pe care a montat-o pe Arnie Meeks. Vrea în primul rând să se joace cu mine, să mi-o plătească. Trebuie să-l lăsăm să facă asta cât mai mult timp posibil.

Lăsase curat acasă, se gândi ea, și trandafiri pentru Angela.

– Domnule comandant, nu are de gând să scape cu viață de acolo. E o misiune sinucigașă, sacrificiul lui. Și felul lui de a se răzbuna pe mine. Pierderea a șaptesprezece ostatici, inclusiv a bărbatului care m-a rănit. Știu ce are de gând. Am nevoie de timp pentru a mă gândi cum să procedez.

– Am terminat de montat centrul de comunicații în magazinul acela pentru femei, zise Sykes, arătându-i-l.

– Bine. Am nevoie de tot, de orice informație despre el, tot ce știm sau credem că știm. Am nevoie de Mike Vince cât de repede posibil. Vreau să vii cu mine, Sykes. Eu vorbesc. Nimeni altcineva să nu vorbească cu el în afară de mine, spuse ea în vreme ce pășeau rapid spre magazin. Vreau să-mi dai informații, să mă anunți dacă ți se pare că mă angajez în direcții greșite. Vrea să se joace până la capăt, așa că nu va grăbi lucrurile, dacă nu-l grăbim noi. Trebuie să mă ajuți să interpretez, să ascult, să mă ajuți cu tot. Pentru că și el știe cum funcționează toate astea și abia așteaptă să fac o greșeală. Salivează gândindu-se la asta.

– Nu are nimic de pierdut, locotenente.

– Nu, a pierdut deja. Ceea ce vrea este să mă facă pe mine să transpir şi apoi să arunce totul în aer, inclusiv pe el. Nu este o negociere. Dar cu cât mai mult îl vom face să creadă că am impresia de negociere, cu atât mai mult timp vom avea pentru a-i scoate pe cei de acolo în viaţă.

– Crezi că ştia că Arnie era paznic acolo?

– Da. Intră în magazinul unde fusese amplasat centrul de comunicaţii, printre rochii de vară, accesorii, poşete şi sandale la modă. Cred că a fost extrem de încântat când a văzut că Arnie este la uşă. Cred că a luat-o ca pe un semn că a ales foarte bine unde şi cum să facă ultima mutare. Îşi scoase haina şi o aruncă alături. Ştim deja de ce este acolo şi ce vrea, dar îi vom juca jocul. Începe să scrii lista.

Se aşeză la masă, care fusese eliberată de mărfuri, şi îşi apăsă ochii cu degetele.

– Este rece, raţional şi hotărât. Pornit să se sinucidă. Vrea să moară. Este un altfel de suicid comis de un poliţist, dar de un poliţist anume. De mine. Dacă eu eşuez, toată lumea moare. Ratarea mea este motivul lui, dar nu vrea să acţioneze înainte de a începe negocierile, de a discuta, de a juca jocul.

Se uită la ceas. Exact zece minute, îşi spuse. Dacă suna cu un minut mai devreme sau cu unul mai târziu, el putea să folosească acest lucru ca pe o scuză.

Îşi propuse să stea cu mintea limpede, să rămână calmă. Când Liz intră pe uşă, Phoebe număra ultimele două minute.

– Tipul tău, Duncan, este în afara perimetrului, împreună cu avocatul lui, Phin. Zice că trebuie să vorbească cu tine urgent.

– Nu pot...

– Phoebe, zice că are doi oameni înăuntru, că-i cunoaşte pe doi dintre ostatici.

– Adu-l înăuntru, repede.

Un minut, cincisprezece secunde, notă ea când Duncan şi Phin intrară.

– Mama este acolo, spuse Phin repede. Soția mea și mama sunt acolo.

Phoebe se simți de parcă primise un pumn între ochi.

– Ești sigur?

– Trebuia să ne întâlnim acolo. Era evident că se străduia din răsputeri să își mențină calmul, iar Duncan stătea umăr la umăr cu el. Am vorbit cu Loo la telefonul mobil cu câteva minute înainte de ora douăprezece, pentru a-i spune că întârzii. Erau deja acolo. Mă așteptau. Iisuse, Phoebe....

– Nu au pățit nimic. Nimeni în afară de paznic nu a pățit nimic. Mâinile i se încleștaseră. Sunt inteligente și raționale și nu vor face nimic care să ducă la rănirea lor.

– Dacă află cine sunt..., spuse Duncan.

– Nu va afla. Nu avea de unde să știe că sunt acolo. Nici măcar nu este interesat de ele. Vreau să mergeți amândoi să stați în spate. Nu spuneți nimic, nu faceți nimic. Nu știe cine sunt și nici legătura mea cu ele și asta este vital pentru a le menține în siguranță. E timpul să-l sun. Nu trebuie să audă nimic altceva decât vocea mea.

Îi făcu semn lui Mike Vince să intre.

– Nu o să vă cer să ieșiți afară. Am încredere că mă veți lăsa să-mi fac treaba. Sunt convinsă că aveți încredere în mine. Sykes, procurorul-șef adjunct, Louise Hector, și soacra ei, Beatrice Hector, sunt în magazin. Îl sun, i se adresă lui Vince. Vreau să asculți. Dacă ai ceva de spus, de adăugat, dacă e ceva ce mi-ar putea ajuta, orice întrebare, scrie-mi. Nu vorbi. Nu vreau să-ți audă vocea.

– Iisuse, doamnă locotenent. Nu-mi vine să cred că Jerry poate să facă așa ceva.

– Crede. Îi dădu o foaie și un creion și apoi sună.

– Chiar la timp.

– Ce mai pot face pentru tine, Jerry?

– Ce-ai zice de o mașină și de un avion care să mă aștepte la aeroport.

– Asta vrei, Jerry? Citi nota pe care Sykes i-o pusese în față.

Cincisprezece ostatici strânși în cerc, cu o încărcătură explozivă în mijloc.

– Și ce dacă aș vrea?

– Păi, știi că aș încerca să le obțin pentru tine? Poate că aș putea obține mașina. Ce mașină ai vrea, Jerry?

– Mă tot uitam la Chrysler Crossfire[1]. Numele e tare și eu cumpăr mașini americane.

– Ai vrea un Chrysler Crossfire, așadar.

– Poate. Cu rezervorul plin.

– Voi încerca să-ți fac rost de unul, Jerry. Dar știi că va trebui să-mi dai ceva pentru asta. Știm amândoi că așa funcționează.

– La dracu' cu felul în care funcționează. Ce vrei pe mașină?

– Va trebui să-ți cer să eliberezi din ostatici. Pentru început pe cei care au probleme de sănătate sau copiii. Jerry, îmi spui dacă sunt și copii înăuntru?

– Nu mă ating de copii. Dacă aș fi făcut asta, m-aș fi ocupat de al tău. Am avut o grămadă de ocazii în ultimii doi ani.

– Îți mulțumesc că nu i-ai făcut rău fiicei mele, spuse ea și simți că i se răcește sângele în vene. Jerry, vei elibera ostatici, dacă îți fac rost de mașina pe care o vrei?

– La dracu', nu. Râse cu poftă.

– Ce ești dispus să-mi oferi dacă-ți fac rost de mașina pe care o vrei?

– Nimic. Nu vreau nicio împuțită de mașină.

Phoebe puse mâna pe o sticlă de apă pe care cineva i-o așezase în față, dar nu bău.

– Vrei să spui că deocamdată nu dorești o mașină.

– Aș fi putut să pun o bombă în mașina ta. M-am gândit la asta.

---

[1] Foc încrucișat.

– Şi de ce nu ai făcut-o?

– Păi, atunci nu am mai sta acum de vorbă, târfă proastă.

Ton conversaţional şi apoi de dispută. Foloseşte droguri?

– Înţeleg că vrei să vorbeşti cu mine. Aşadar spune-mi, Jerry, ce pot face pentru a ajuta la rezolvarea acestei situaţii?

– Poţi să-ţi scoţi pistolul, să-ţi bagi ţeava în gură şi să apeşi pe trăgaci. Ce zici de asta? Le voi lăsa să plece pe toate femeile, dacă-ţi zbori creierii în timp ce vorbim. Vreau să aud.

– Dacă aş face asta, nu am mai putea sta de vorbă. Mi-ai spus că nu vrei să vorbeşti cu altcineva în afară de mine. Mi-ai spus că dacă încearcă să vorbească altcineva cu tine vei zbura creierii unui ostatic. Vrei să vorbeşti cu altcineva, Jerry, sau cu mine?

– Crezi că vei construi o *relaţie* cu mine?

– Cred că ai lucruri pe care vrei să mi le spui. Şi sunt aici pentru a te asculta.

– Nu dai doi bani pe mine. Nu ai dat doi bani pe ea.

– Înţeleg că mă acuzi pe mine pentru ce i s-a întâmplat Angelei.

– Ai lăsat-o să moară şi asta e ca şi cum ai fi ucis-o tu. A sângerat până a murit, în vreme ce tu discutai cu cei care o împuşcaseră. Eu puteam să trag. În prima oră puteam să trag şi să-i scot din joc, dar nu am primit aprobarea.

Minte. Probabil crede că putea să tragă. Are nevoie să creadă că ar fi putut face ceva pentru a o salva.

– Nimeni nu ştia că fusese rănită grav, Jerry. Ne-au mințit, pe toţi. Niciunul dintre noi nu ştia că Angela fusese rănită grav, cel puţin nu în prima oră.

– Ar fi trebuit să ştiţi!

Furie. Durere.

– Ai dreptate, Jerry, ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să ştiu că mințeau. Citi altă notă care fusese adusă de un curier. Înţeleg că o iubeai şi că te iubea.

– Nu înţelegi *nimic.*

Încuviințează ce spune, îi scrise Mike Vince pe foaie. *Nu spune că înțelegi sau că știi. Nu faci decât să-l enervezi.*

– De fapt cum aș fi putut să știu? Ai dreptate. Cum aș putea să înțeleg acest gen de legătură? Majoritatea oamenilor doar visează să aibă așa ceva. Dar înțeleg că voiați să fiți împreună. Ar fi trebuit să fiți împreună, Jerry. Ar fi trebuit să puteți fugi împreună și să fiți fericiți.

– De parcă ți-ar păsa.

Vocea îi era mai calmă și ea dădu din cap spre Vince.

– Cred, da, cred că am visat și eu să am ceea ce ai avut tu cu Angela. Știi că lucrurile nu mergeau bine între mine și Roy. Nu m-a iubit niciodată așa cum cred că ai iubit-o tu pe Angela.

– Era viața mea. Dacă aș fi tras, amândoi am fi avut încă o viață. Tu i-ai salvat pe cei care au ucis-o, dar pe ea nu ai salvat-o.

– Am dezamăgit-o. Și la fel și pe tine. Vrei să-mi faci rău și înțeleg asta, înțeleg și de ce. Dar cum poate echilibra lucrurile ceea ce faci tu acum?

– Nu pot fi *echilibrate,* târfă proastă. Poate că o să-l împușc pe rahatul de Arnie între ochi. Crezi că așa lucrurile vor fi echilibrate pentru tine?

Luă sticla cu apă, dar pentru a și-o lipi de frunte.

– Nu-mi vei face mie rău dacă-l ucizi, Jerry.

– Vreau să mă implori să n-o fac, așa cum ai făcut cu Roy. Auzi! Auzi? urlă el când cineva țipă. Am pistolul lipit de fruntea lui. Imploră-mă să nu-l ucid.

– De ce aș face asta, Jerry, mai ales după ce mi-a făcut? După ce m-am gândit să fac chiar eu asta?

– Știi ce vor spune despre tine dacă nu o faci?

– Da. Probabil că vor spune că nu m-am străduit îndeajuns, că nu am încercat pentru că, în adâncul sufletului, doream să moară. Voiam să moară. Dar știi, Jerry, nu-mi pasă ce spun despre mine. Dacă apeși pe trăgaci și moare, situația se va schimba aici. Mă va elibera mult. Știi cum funcționează. Dacă

împuşti un ostatic intervin cei de la Operativ. Deci, vrei să apeşi pe trăgaci, Jerry? Eu nu am nimic de pierdut. Asta vrei, Jerry?

– Stai să vezi.

Închise telefonul şi Phoebe îşi prinse capul în mâini.

– Iisuse, doamnă locotenent, spuse Mike Vince, tocmai i-aţi dat permisiunea să ucidă un ostatic.

– Şi tocmai de aceea nu o va face. Doamne, spera să nu greşească. Dacă l-aş fi rugat, dacă l-aş fi implorat, ar fi făcut-o. Şi apoi s-ar fi îndreptat către un alt ostatic.

Se ridică în picioare când sergentul Meeks intră în cameră.

– Crezi că nu am auzit ce ai spus? Crezi că nu te-am auzit invitându-l să-mi ucidă băiatul?

Se repezi la ea. Sykes, Vince şi Duncan abia reuşiră să-l reţină, dar el continuă să o blesteme.

– Băiatul meu e acolo din cauza ta. Dacă moare, moare din cauza ta.

– Nu este acolo din cauza mea, dar dacă moare, ei bine, da, va fi din cauza mea. Scoateţi-l. Scoateţi-l de aici.

– Când îi vei vorbi de ostatici? spuse Phin trăgând-o de braţ. De ce nu-i dai ceva, oferă-i ceva ca să le lase pe femei să plece.

– Nu pot...

– Soţia, mama mea sunt acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să le scoţi de acolo.

– Le voi scoate. Nu-şi putea permite să le vizualizeze chipurile – ochii gri şi privirea fermă a Mamei Bee şi surâsul lui Loo. Îl voi suna şi voi face tot ce pot până când toată lumea va ieşi de acolo în siguranţă. Phin, trebuie să rămâi calm. Dacă nu poţi, voi cere să fii scos de aici. Îmi pare rău. Se uită de la el la Duncan. Îmi pare rău.

– Îi vei scoate pe toţi de acolo, spuse Duncan întinzând

mâna şi atingându-şi degetele de ale ei. Le vei scoate. Phin, sora ta a ajuns aici şi ceilalţi sunt pe drum. Ar trebui să ieşi şi să stai cu ei.

– Trebuie să ştiu ce se întâmplă. Se prăbuşi pe scaun şi-şi prinse capul în mâini. Trebuie să ştiu.

– Voi veni eu să-ţi spun, îl asigură Duncan şi apoi se întoarse spre Phoebe.

– Da, bine. Du-te la familia ta, Phin, şi spune-le că Loo şi Mama nu au păţit nimic. Te vom informa dacă se mai întâmplă ceva. Făcu semn unui poliţist. Condu-l pe domnul Hector la familia sa. Dacă vrea să revină, cineva să-l conducă până aici. În regulă? Îl mângâie pe Phin pe braţ şi simţi cum muşchii acestuia se încordează. Du-te şi ajută-ţi familia. Eu le voi ajuta pe Loo şi pe mama ta.

– Nu pot să le pierd, Loo...

– Nu le vei pierde. Acum du-te.

– Cum crezi că mă simt? zise Duncan când Phin ieşi afară. Trebuia să mă întâlnesc cu ei toţi acolo.

– El e responsabil. Şi eu sunt responsabilă să-i scot pe toţi afară teferi.

Asta urmărise şi el, s-o responsabilizeze. Acesta fusese eşafodajul pe care îşi construise planul.

Era spectacolul final.

– Îmi aduce şi mie cineva o cafea? strigă ea masându-şi gâtul pentru a mai reduce din încordare. Şi mai multă apă. Duncan, trebuie să te rog să nu-i spui lui Phin nimic din ce nu te las eu să-i spui.

– Am înţeles. Pot să fac ceva să te ajut?

– Ştii ceva? Te pricepi la ascultat oameni. Se uită la tabloul cu informaţii pe care-l făcuse Sykes. Emoţiile lui sunt amestecate, dar este normal la acest nivel. Vrea să negocieze, lucru care este în avantajul nostru. Nu vrea ca situaţia să se rezolve şi asta este în avantajul lui. Nu îl sun. Se întoarse spre Vince.

Ştie cum să dea de mine, ştie cum funcţionează. Acţiune, da? Îi place să acţioneze, să facă primul gest?

– Da.

– Îi creează impresia de control, de autoritate, dacă el este cel care ia legătura cu noi. Să-i acordăm asta. Să aşteptăm.

– Am primit raportul de la cardul de credit, spuse Liz venind cu paşi mari spre ea. O plată de cinci mii de dolari, la Mark D, cu două săptămâni înainte de jaful de la bancă. A rambursat suma minimă înainte s-o ia razna.

– I-a cumpărat un inel de acolo, asta a făcut. Phoebe caută printre hârtii. Am lista cu efectele personale şi cu bunurile. Avea un inel cu diamant. A fost găsit în poşetă. Nu îl avea pe deget. Când a murit avea inelul pe care i-l dăduse Walken. Nu un diamant de la Brentine. El ştia asta. Poate nu înainte ca ea să moară, dar a aflat ce se întâmpla când i-a luat lucrurile. Şi acum ne acuză pe noi.

Scria, încercuia, sublinia. Cum ar fi putut să se folosească de asta? Ar trebui? Timpul avea să hotărască.

– Crede că mă cunoaşte, dar se înşală. Eu îl ştiu pe el. Şi tu îl cunoşti, îi spuse ea lui Vince. Şi mulţi dintre cei care stau acum, cu puştile cu lunetă îndreptate spre magazin. Vrea să mă lucreze, dar vom face noi asta. Nu-şi permite să se ataşeze de niciunul dintre ostatici. Trebuie să rămână neînsemnaţi pentru el, ca să poată face ceea ce are de făcut.

– Şi ce vrea să facă? întrebă Duncan. Să-i omoare. Vrea să se omoare şi să-i omoare şi pe ei.

– Pentru a mă lovi pe mine, personal şi profesional. Cum voi mai putea face vreodată asta, dacă eşuez în a-i salva pe acei oameni? Cum voi putea să trăiesc cu povara asta? Aşa gândeşte el.

Se plimba prin faţa tablei cu informaţii, uitându-se la telefon, aşteptând ca acesta să sune.

– Presa şi opinia publică mă vor face bucăţele. Asta ştie şi el. Legătura dintre el şi mine se va afla şi se va discuta din nou

despre incidentul de la bancă. Mă vor acoperi de dispreț și voi deveni nefolositoare ca negociator. Și astfel voi plăti scump pentru că am lăsat-o pe iubita lui să moară. Asta crede el. Iar el va muri într-un mod spectaculos și simbolic. Și tot eu voi fi acuzată că l-am ucis, la fel cum am ucis-o și pe ea. Asta își dorește cel mai tare.

Se întoarse și se uită al ceas.

– Nu-i vom acorda ceea ce vrea.

– Oferă-i un schimb. Știe despre noi. Oferă-mă pe mine la schimb pentru cele două femei. Pentru Mama și pentru Loo. Reprezint o valoare mai mare pentru el decât....

– Nu va accepta. Și nici eu și nici comandantul nu putem fi de acord, Duncan.

Dar el ar face-o, se gândi ea. El și-ar risca viața pentru dragoste.

– Duncan. O spuse pe un ton moale, astfel ca el să-i poată auzi și inima vorbind din spatele cuvintelor. Știu ce înseamnă ele pentru tine. Știu ce sentimente ai.

Se întoarse când sună telefonul.

– Bine. Iată-ne. Bună, Jerry.

Mama Bee o mângâia pe mână pe femeia de lângă ea.

– Nu mai plânge.

– Ne va ucide. E...

– Oricum nu rezolvi nimic plângând.

– Ar trebui să ne rugăm. Un bărbat din cerc se legăna ușor înainte și înapoi. Ar trebui să ne punem speranța în Dumnezeu.

– Nu poate să strice. Dar Mama Bee își punea mare parte din speranță în oamenii de afară, care aveau arme. Taci, acum, repetă ea. Patsy, nu? Taci, Patsy, liniștește-te. Femeia cu care vorbește e foarte deșteaptă.

– De unde știi?

– Eu...

Loo o strânse tare de mână şi dădu scurt din cap.

– Pare inteligentă. Va afla ce vrea el şi totul va fi bine.

Vorbiră mai mult de o oră înainte ca el să pună din nou capăt conversaţiei.

– Trage de timp. Vrea să întindă cât poate de mult negocierea. Vrea să dureze. E ceva ce ar vrea să facă, dar încă nu e pregătit. Însă e acolo, în el, o simt.

– Îi place, îi spuse Duncan. Îi place că te poate refuza. Nu vrea apă, nu vrea mâncare, nu vrea medicamente. E o plimbare de agrement pentru el.

– De acord, deocamdată.

– Nu-i va lăsa pe niciunul să iasă, spuse Sykes aşezându-se lângă ea. Nu vrea nimic la schimb şi chiar dacă ar vrea, ştie că eliberarea ostaticilor e în avantajul nostru. Ne pot da informaţii din interior şi ar fi mai uşor pentru noi să punem capăt situaţiei.

– Nu au câmp vizual bun pentru ca să-l împuşte. Vince se duse la desenul care reprezenta magazinul. El se află în colţul ăsta, din nord-est, care este inaccesibil. De aceea şi stă acolo.

– A fost şi de partea cealaltă, spuse Phoebe. S-a familiarizat cu unghiurile şi arhitectura.

– Trebuie să se intre în forţă, pe uşa din spate este singura speranţă. Un atac frontal îi acordă prea mult timp. Trebuie să se ocupe de explozibilul de la uşa din spate.

– Şi dacă fac o greşeală, dacă cumva are o alarmă care se declanşează sau explodează, atunci totul s-ar sfârşi.

– Trebuie să-l scoţi din colţul acela, spuse Duncan şi Phoebe se întoarse spre el.

– Da, aşa ar trebui.

– Dacă ei nu-l pot vedea, înseamnă că nici el nu-i vede pe ei.

– Aşa e. Phoebe îl atinse în trecere, pe braţ. Exact aşa e. Trebuie să vorbesc cu comandantul. Vreau să ştiu unde ar trebui să-l fac să stea, dacă pot. Îi făcu semn lui Sykes să sune. Trebuie să mă anunţe când vor să tragă în el. Ştiu că nu aşa se

face de obicei, dar trebuie să aibă încredere în mine că nu-i voi da de gol. Trebuie să-l mut şi ei să se aştepte la asta.

– Am înţeles. Sykes îşi deschise radioul pentru a vorbi la postul de comandă.

Dându-şi părul la o parte de pe ceafa udă, Phoebe mergea de colo-colo, încercând să îşi imagineze că se află în magazin.

– Va trebui să-i lase să meargă la baie, la un moment dat, asta dacă nu vrea să aibă o situaţie nasoală. Dar nu vrea. Este o baie a angajaţilor chiar în camera din spate. Se uită cu atenţie la desen. Cum are de gând să se ocupe de asta? Cred că deja s-a gândit şi are un sistem pus la punct. De aceea a aşezat ostaticii în cerc. Se foloseşte de unul pentru a-l elibera pe altul. În felul acesta nu e obligat să interacţioneze cu ei pentru nevoile personale. Dar îi va distrage atenţia şi el trebuie să fie vigilent. Nu va voi să vorbească cu mine câtă vreme are loc asta. Iar noi nu-i vom acorda ceea ce vrea, spuse ea.

Sosise momentul să înceapă să se joace cu el, îşi zise Phoebe şi ridică receptorul.

– Sper că tu eşti, căţea.

– Nu voi fi decât eu, Jerry. Ştii cum funcţionează. Nu poţi minţi pe cineva care a luat ostatici, pentru că-i expui riscului pe aceştia. Nu i se poate spune nu celui care are ostatici, pentru că l-ar oftica şi astfel i-ai expune riscului pe oameni. Ar trebui să mă pun în pielea ta, să-ţi înţeleg sentimentele, să-ţi ascult cererile şi plângerile.

– Da, ai fost al dracului de înţelegătoare cu ticăloşii care au ucis-o pe Angie.

– Angela era o femeie frumoasă. Te iubea.

– Să mă pupi undeva. Nu-ţi pasă de ea.

– M-ai făcut să-mi pese, Jerry. Sunt îndrăgostită şi eu, poate crezi că nu merit, dar sunt îndrăgostită. Aşa că înţeleg ce simţea Angela pentru tine. Înţeleg şi ceva din ce simţi tu, pentru că dacă i s-ar întâmpla ceva lui, nu ştiu ce aş face.

– Nu ştii ce era între noi.

– Era ceva special, care nu apare decât o dată în viață. Avea inelul de la tine, Jerry. Îl purta pe deget când a murit.

– Ce?

– Inelul pe care i l-ai cumpărat din magazinul unde ești acum. Cred că-l iubea. Probabil că-i făcea o imensă plăcere să-l poarte. Voiam să știi asta, Jerry. Te-am sunat să-ți spun, pentru că asta demonstrează tuturor că era a ta.

– Toți pot să se ducă la dracu'.

– Dacă așa ceva mi s-ar întâmpla mie, aș vrea ca toată lumea să știe ce însemna pentru mine. Cât de mult ne iubeam. Cred că și tu vrei asta, Jerry. Vreau doar să-ți spun că știu. Urmă o pauză lungă în care îl auzi respirând. Roy nu m-a iubit niciodată, știai? Nu m-a iubit nici pe mine, nici copilul pe care l-am avut împreună. Îți imaginezi? Și acum că am pe cineva care mă iubește...

Se uită la Duncan și, întâlnindu-i privirea, se simți și mai tare, lucru care putea fi sesizat și în vocea ei atunci când vorbi.

– Acum, că iubesc, toată lumea mi se pare altfel. Este mai puternică, mai mare și mai strălucitoare. Așa era și pentru tine?

– Ea făcea ca totul să fie frumos. Și strălucitor. Acum este întunecat.

Durere, notă ea. *Lacrimi.* Cu grijă, cu grijă, își zise. Dacă îl făcea să simtă prea multă durere avea să pună capăt chinului imediat.

– Ea nu ar fi vrut ca totul să fie întunecat pentru tine, Jerry. Cineva care te-a iubit așa cum te iubea Angela nu ar vrea să trăiești în întuneric.

– Tu ai trimis-o acolo. Nu vreau s-o las singură.

– Ea...

– Taci din gură! Nu mai spune nimic despre ea!

– Bine, Jerry. Înțeleg că te-am supărat. Îmi pare rău. Știi că nu sunt aici pentru a te supăra.

– Nu, scopul tău este să-mi vorbești ca și cum aș fi un

idiot, până când aş ieşi afară cu mâinile sus. Crezi că te poţi juca cu mine? Crezi că voi ieşi după ce am ajuns până aici?

– Cred că eşti gata să te sinucizi şi să-i iei şi pe oamenii aceia cu tine.

– Asta crezi? Ea remarcă mulţumirea din vocea lui.

– E o afirmaţie, Jerry. Şi o notă gravă în dosarul meu. Dar am putea să intervenim, ştii cum e. Un măcel. Noi am numărat şaptesprezece. Destul de mulţi oameni cu care trebuie să te descurci şi o mulţime de luat cu tine. Dacă ai vrea să laşi femeile să iasă...

– Haide, Phoebe. E jalnic ce spui.

– Poate că ţie ţi se pare jalnic, dar eu trebuie să-mi fac treaba. Ştim amândoi că este vremea să întreb ce mai fac cei dinăuntru.

Se frecă pe ceafă în vreme ce reîncepură acelaşi dans, al cererii şi refuzului de apă, mâncare, medicamente.

Şi ceasul mai marcă o oră.

31

Duncan era afară cu Phin, la câţiva paşi distanţă de restul familiei.

– Sunt bine. Nimeni nu a fost rănit. Îl ţine de vorbă şi-l înmoaie. Jur că nu ştiu cum reuşeşte să facă asta.

– Au trecut deja aproape patru ore.

– Ştiu. De unde era vedea lunetiştii pe acoperişuri, la ferestre, în praguri de uşă. Dacă ar fi deschis focul şi Loo sau Mama Bee ar fi nimerit în bătaia puştii? Simpla idee îl făcu să se lase pe vine, simţind că-l lăsau picioarele.

– Dacă ar fi fost o problemă de bani... Dumnezeule, de ce nu e vorba de bani? Aş...

– Ştiu. Phin se lăsă şi el pe vine, alături. Ştiu, Dunc.

– Phoebe e... face ce face şi-i tot vorbeşte despre ostatici. Îl întreabă ce mai fac şi încercă să-l convingă să-i las pe unii să plece. Îl roagă să-i spună cum îi cheamă, dar el nu ştie şi nici nu-i pasă. Nu-mi dau seama dacă e bine sau rău. Habar n-am.

– Durează prea mult.

– Nu ştiu nici asta. Îşi puse mâna peste a lui Phin şi-i strânse degetele. Ai grijă de familie. Tu ai grijă de familie. Eu mă duc înapoi, să văd dacă mai pot afla ceva sau dacă pot face ceva.

În ciuda aerului condiţionat, aerul din încăpere era fierbinte şi greu. Uşa se închisese şi deschisese de nenumărate ori, pentru că poliţiştii intrau şi ieşeau, aşa că şi căldura de afară se strecurase înăuntru. Sudoarea îi strălucea pe piele când studie tabloul situaţiei. Îşi citi propriile notiţe şi scrise altele. Într-o încercare disperată de a-şi păstra măcar o parte a corpului rece, luă o agrafă şi-şi ridică părul, prinzându-l în vârful capului.

Bău multă apă uitându-se la x-urile roşii marcate pe planul magazinului de bijuterii. Locuri unde putea fi ucis, se gândi ea. Dacă reuşea să-l ducă într-unul din acele locuri, cei de la Operaţiuni aveau verde să tragă.

– Câţiva experţi se uită la uşa din spate, îi spuse Harrison. Examinează încărcătura. Cred că reuşesc să o dezarmeze fără să declanşeze alarma.

– Dar nu sunt siguri.

– Sunt destul de siguri.

– Sunt nerăbdători. Ştii la fel de bine ca şi mine că toată lumea vrea să acţioneze. Ăsta este pericolul atunci când e vorba de negocieri prelungite. Dar mai am nevoie de timp. În curând va trebui să înceapă să-i mute pe ostatici. Vezicile trebuie golite şi asta este cea mai bună opţiune pe care o avem.

– Sergentul Meeks vrea să ştie ce-i face băiatul. Nu poţi să-l acuzi.

Phoebe se şterse pe faţă cu unul dintre şervetelele pentru bebeluşi pe care i le adusese Liz.

– Spune-i că încerc să aflu data viitoare când vorbesc cu Jerry.

– Dacă nu reuşeşti să-l faci să se mişte în următoarea oră, am de gând să-i las pe genişti să dezamorseze încărcătura explozivă. Nu vrea să scape cu viaţă, ştii asta. Singura posibilitate de a reduce numărul de victime este să-l ucidem.

– O să-l fac să se mişte, la naiba. S-ar putea să mai dureze, dar o voi face.

– Dacă mai durează mult vei face o greşeală. De aceea lucraţi în echipe, Phoebe. Dacă vei rămâne doar tu cu el, vei obosi şi până la urmă vei face o greşeală.

– Asta vrea şi el. Încă nu este pregătit să-i pună capăt, pentru că mai întâi vrea ceva de la mine. Şi până când nu va fi pregătit, oamenii aceia sunt în siguranţă, date fiind condiţiile. Voi şti când este gata să pună capăt.

Harrison ieşi chiar când Duncan intră. Phoebe ridică din sprâncene când văzu că avea câteva pungi cu mâncare.

– M-am gândit că mâncarea ar putea să prindă bine.

Simpla idee de a mânca îi făcea greaţă, dar trebuia să mănânce. Aşa avea şanse mai mari să nu comită o greşeală.

– Eşti eroul meu.

Lăsă pungile pe masă unde fură atacate de poliţişti şi apoi se duse spre ea.

– Cui i-a venit rândul să dea telefon?

– Îl las pe el să aibă iniţiativa.

– Bine. Îi masă umerii. Am vorbit cu mama ta. Toţi sunt bine şi-şi fac griji pentru tine. Acest... asediu... este difuzat la ştiri.

– Ăsta este un alt lucru pe care-l voia şi pe care nu am putut să-l evit. Îşi odihni capul şi mintea pe umărul lui Duncan. De mult timp n-a mai avut nimeni grijă de mine. M-aş putea obişnui.

– Ai face bine.

– Ce fac Phin şi restul?

– Sunt înspăimântaţi, spre deosebire de mine. Ştiau amândoi că era o minciună, dar era una care-i făcea bine. Ştiu că-i vei scoate în siguranţă.

– Ce sesizezi când vorbeşte?

– Urcă şi coboară, o ia în toate direcţiile, dar...

– Dar?

– Dedesubt de tot? Cred că ceea ce sesizez este satisfacţie.

– Da, ştii să asculţi.

Pe Mama Bee o durea spatele. Şi capul îi plesnea de durere. Drăguţa blondă, Patsy, nu mai plângea şi stătea întinsă pe jos, cu capul în poala lui Mama Bee. Printre ostatici se auzeau murmure şi şoapte... ceva care nu părea să-l deranjeze pe cel care-i luase ostatici sau poate că nu era interesat să-i asculte.

Unii adormiseră, ca şi cum şi-ar fi dorit ca atunci când deschideau ochii totul să se dovedească un vis urât.

– Cred că Phin este foarte speriat, spuse Loo încet. Livvy. Lui Livvy cred că nu i-a spus. Nu vreau să fie speriată şi ea. Oh, fetiţa mea.

– E bine. Ştii că e bine, o calmă Mama Bee.

– De ce nu face ceva? Când dracu' are de gând să facă ceva?

– Nu ştiu, iubire. Dar eu trebuie să fac ceva. Trebuie să fac pipi.

Se auziră murmure aprobatoare, chiar şi câteva râsete.

– Întreb eu, spuse Loo.

– Nu, lasă-mă pe mine. Domnule! strigă Mama Bee înainte ca Loo să aibă timp să obiecteze. Hei, domnule! Unii dintre noi trebuie să mergem la baie.

Îl mai strigaseră şi înainte, dar îi ignorase. De data aceasta se întoarse, cu telefonul în mână, şi se uită la Mama Bee cu privirea stinsă.

– Au trecut câteva ore bune, îi reaminti ea. Dacă nu cumva vreți o mare baltă aici, va trebui să ne lăsați să mergem la baie.

– Să vă mai țineți puțin. Dar... Ridică pușca. Dacă te împușc, nu va mai trebui să te gândești la pipi. Și acum taci.

Își făcuse un program, dar îl uitase. După trei ore urma să-i ducă unul câte unul la baie, chiar dacă nu voiau. Dar uitase și acum era vreme să dea telefon, la dracu'. N-aveau decât să aștepte următoarea pauză.

Ducă-se dracului cu toții.

– Și dacă vreau zece milioane de dolari? o întrebă el pe Phoebe.

– Vrei zece milioane de dolari, Jerry?

I-auzi la ea, se gândi el. Unt care nu voia să se topească.

– Hai să vedem. Adu-le aici.

– Bine. Ce primesc dacă-ți facă rost de zece milioane?

– Nu împușc un ostatic în cap.

– Ei haide, ăsta-i un răspuns negativ, Jerry. Știi că dacă voi putea să-mi conving superiorii să aprobe zece milioane de dolari, va trebui să ai o atitudine quid pro quo pozitivă.

– Ce-ai zice dacă, pentru zece milioane, m-aș gândi să le dau drumul femeilor?

– Te-ai gândi să le dai drumul femeilor dacă ți-aș putea oferi zece milioane? Merită să discutăm.

– Cred și eu.

– Chestia este, Jerry, că ai și un bărbat rănit. Așa mi-ai spus, că Arnold Meeks este rănit.

Ea se uită la Arnie, care zăcea cu sânge uscat pe față, cu bandă adezivă pe gură, și cu explozibil prins pe corp.

– Cred că a avut și zile mai bune.

– Înainte să pot aborda pe cineva în legătură cu banii, trebuie să mă asigur că Arnold Meeks trăiește și că rănile lui nu-i pun viața în pericol. Știi cine este tatăl lui, Jerry. Crede-mă că e ceva presiune pe capul meu.

– Poponarul este în viață.

– Îți mulțumesc că mă asiguri tu că este în viață, dar mi-ar ajuta mai mult dacă l-aș auzi pe el spunându-mi asta. Dacă aș putea să le spun că i-am auzit vocea, n-ar mai sta pe capul meu și m-aș putea concentra asupra chestiunilor importante.

– Bine.

Puse telefonul jos, se aplecă și smulse banda de pe gura lui Arnie. Arnie își dădu ochii peste cap.

– Spune-i bună lui Phoebe, rahatule. Walken luă telefonul, îl ținu la gura lui Arnie și îi băgă țeava pistolului în obraz. Spune așa: Bună, Phoebe, eu sunt rahatul laș care te-a bătut pe tine, ucigașă ce ești, pe scări.

Ochii lui Arnie, plini de furie și frică, rămaseră fixați pe Walken în timp ce repeta mesajul.

– Ce răni ai? întrebă Phoebe. Cât de rău ești rănit?

Arnie își umezi buzele.

– Vrea să știe de rănile mele.

– Atunci spune-i, netotule.

– M-a lovit cu pistolul peste față. Cred că mi-a spart pometele. Am cătușe la mâini și m-a făcut bombă ambulantă.

– Are declanșator? E...

– Ajunge, îi spuse Walken. Și acum în legătură cu cele zece milioane.

– Vrei zece milioane de dolari pentru a elibera ostaticii.

– Zece milioane pentru a le elibera pe femei.

– Zece milioane pentru femei. Câte femei sunt acolo, Jerry?

– Unsprezece. Adică mai puțin de un milion de căciulă. O afacere bună.

– Unsprezece femei pe care le-ai elibera dacă ți-am oferi zece milioane de dolari.

– Nu mai face pe ecoul, cunosc tactica.

– Atunci știi că aș avea mai multe șanse să obțin ceea ce vrei dacă ai da o dovadă de bunăvoință. Dacă ai elibera câțiva ostatici acum, inclusiv dintre cei răniți sau cu probleme de sănătate. M-aș strădui din răsputeri să-ți obțin cele zece milioane.

– Ah, la dracu' cu cele zece milioane. Să zicem douăzeci.

– Mă cam bagi în colț, Jerry.

El râse.

– M-am gândit să te ucid, Phoebe. De câteva mii de ori.

– Și dacă te-ai gândit să o faci, ce te-a împiedicat?

– Într-o mie de feluri. Un glonț în cap. Mult prea curat. Să te răpesc cum am făcut cu Roy și să-ți fac ce i-am făcut lui. Dar nu-mi place să mă repet. Să te bat până mori sau să te țin în viață câteva zile, crestându-te cu cuțitul. Dar atunci și pentru tine ar lua sfârșit, așa cum a luat sfârșit pentru Angie. Și tu nu meriți ce a primit ea. Ce zici, vii aici? Doar tu și cu mine, și-i lăsăm pe ceilalți să plece. Pe toți.

– Știi că nu mă vor lăsa să fac asta.

– Dacă vii tu, șaptesprezece oameni vor trăi.

– Ai da toți ostaticii pe mine? E o ofertă reală sau glumești?

– N-o vei face. Doar vorbele-s de tine.

– Dar dacă aș face-o?

– Nu te-ar lăsa ei. Crezi că sunt idiot? Crezi că am uitat cum funcționează?

– Nu, dar cred că tu ai uitat că-l ai ostatic pe fiul sergentului Meeks. El cunoaște oameni importanți. E o ofertă reală, Jerry? Eu pentru toți șaptesprezece?

– Mă voi gândi la asta, dar mai întâi va trebui să faci ceva.

– Ce vrei să mai fac?

– Vei merge în fața camerelor de luat vederi și vei da o declarație cu privire la felul în care ai ucis-o pe Angela Brentine. Vei spune că ești responsabilă de moartea ei. Că ți-a păsat mai mult să dai din gură și să faci pe șmechera decât să o salvezi.

– Vrei să vorbesc cu presa, Jerry, să le dau o declarație cu privire la moartea Angelei Brentine?

– Vei spune exact ce îți spun eu și exact atunci când voi hotărî eu s-o faci. Apoi vom mai vedea în legătură cu banii și ostaticii, mai zise el și închise telefonul.

Înainte să se poată ridica de pe scaun, Duncan o trase jos.

– Dacă îți va trece prin cap să te duci în locul ostaticilor, o să-ți dau una și după ce te adorm te închid undeva până când îți vei reveni.

– Și eu m-am gândit la asta când ai propus-o tu.

– Mama mea e acolo, singura pe care am avut-o vreodată. Și la dracu' cu asta, nu mă cert, nici nu dezbat, nici nimic altceva. N-o să te apropii de clădirea aia.

– Relaxează-te, îi spuse Sykes. Nu se va da la schimb. Nu lucrăm așa. Se uită la Phoebe cu severitate. Niciodată. Nu suntem la Hollywood.

– M-ați crezut. Arătă cu degetul spre Duncan și spre Sykes. Știți bine cum stă treaba și totuși m-ați crezut. Vă jur că și el m-a crezut. Nici măcar nu se aștepta să mă gândesc la asta. Se juca din nou cu mine și l-am dat peste cap, lăsându-i impresia că oferta lui are valoare. A crezut și se gândește la asta. Ceea ce-și dorea și la ce se aștepta era să mă convingă să fac declarația aceea. Sau să refuz. Indiferent de ce variantă alegeam, totul se termina. Asta aștepta, confesiunea mea în fața reporterilor. Dar acum se gândește cum ar fi dacă m-aș duce eu acolo. Dacă m-ar avea pe mine ostatic. Deci, cum ne folosim de această situație?

– Dovadă de bunăvoință, spuse Sykes.

– Asta la început. Să-l conving să elibereze din ostatici, chiar înainte de a continua să discutăm despre declarație. Pentru că ăsta era semnalul pe care-l aștepta. Tragem de timp. Ne punem de aceeași parte a problemei. Vreau să merg să fac o declarație, dar ei trag de timp. Vreau să merg în magazin, dar ei mă pun la perete. Eu încerc să muncesc pentru ca el să obțină ceea ce-și dorește. Sunt frustrată că durează atât de mult acceptul. Este obișnuit să urmeze un plan de bătaie. Phoebe se uită la Vince.

– Cred, da. Ah, e vorba de antrenament. Trebuie să modifici, să te gândești, dar totul conform unui plan. Te antrenezi

pentru situații diferite. Dar lui îi place... ordinea? Cred că ăsta este cuvântul pe care-l caut: Nu este deloc impulsiv. Preferă să gândească totul dinainte.

– Și asta și face acum. Vrea să continue planul original, să arunce totul în aer, inclusiv pe el, și eu să rămân în viață, umilită, dar vie? Sau, dacă are ocazia, ar prefera să reducă totul la noi doi? Ostaticii nu valorează nimic pentru el, spre deosebire de mine. Asta e și ideea. Vrea să se uite în ochii mei când va declanșa bomba, asta îl tentează cel mai tare.

– E obosit, spuse Duncan. Se ghicește în vocea lui. La fel și tu. Probabil că aude și el și își dă seama de asta. Se apropie de finalizare.

– Da, se apropie, și faptul că a adus vorba despre declarația pe care trebuie să o fac în fața presei e un semn că se gândește la etapa finală. Deocamdată, însă, are altceva la care trebuie să se gândească.

– Se vede ceva activitate înăuntru, spuse Sykes și ridică mâna cerând liniște în vreme ce el asculta la radio. Nu se vede subiectul, dar ostaticul identificat a fi proprietar al magazinului dezleagă două dintre femei. Se vede clar. O ostatică, femeie, neagră, de vârstă medie, se duce spre fundul camerei.

– E Ma Bee, spuse Duncan pe chipul căruia se citea teama. Trebuie să fie ea.

Mama Bee se duse la baie așa cum i se spusese. Se mișcă mai încet decât avea cu adevărat nevoie, dar mândria ei fu rănită că trebuia să se clatine.

O obligase să lase ușa deschisă, lucru care o ofensase. Totuși, se pișă ca un cal de curse și căută ceva ce putea fi folosit ca armă, în vreme ce vezica ei se ușura.

Nu era proastă. El avea să-i ucidă pe toți. Dacă-i putea face rău, măcar puțin, în drum spre Iisus, ar fi avut oarece satisfacție.

Dar nu era nimic acolo. O sticlă de săpun lichid, o farfurie

cu plante uscate parfumate, care nu merita să fie aruncată după el. Şi, apoi stătea cu arma aia la capul paznicului.

Îşi târâi din nou picioarele afară şi privi în jos ca şi cum i-ar fi fost frică.

– Eu sunt Beatrice. Mi se spune Bee.

– Taci şi treci înapoi în cerc.

– Voiam doar să vă mulţumesc că m-aţi lăsat pe mine să merg prima, înainte să mă fac de ruşine.

– Dacă nu taci şi nu te aşezi la loc, o să fii şi ultima care merge.

Făcuse aşa cum îi spusese, dar avusese timp să vadă că mai avea o armă şi muniţie în una dintre cutiile de pe căruţ. Şi ce era şi mai important, văzuse ceea ce părea a fi detonatorul.

– Cred că este pauza de mers la baie, îi spuse Sykes. Felul în care se deplasează din cerc spre spate, unul câte unul. Primul ostatic s-a întors. E... Cei de la Operaţiuni spun că face semne. Trei arme de mână, o puşcă, muniţie, detonator, în colţul din dreapta cu tipul rău şi paznicul rănit.

– Te poţi baza pe Mama Bee, şopti Duncan.

– Scoateţi-ne dracului de aici, transmise Sykes şi zâmbi.

– Îl sun cât îi plimbă şi trebuie să-şi împartă atenţia. Să-l facem să accepte schimbul.

Telefonul sună de trei-patru ori. Chiar când începea să-şi facă probleme că nu va răspunde, Jerry ridică receptorul.

– Nu vreau să vorbesc cu tine acum.

– Dar, Jerry, voiam să vorbim de schimb. Nu pot să-ţi promit, dar... Dacă nu poţi să vorbeşti acum, aştept şi vorbim mai târziu.

– Ce? N-o să mă abureşti să mă faci să cred că vei face declaraţia şi schimbul chiar aşa uşor.

– Nu încerc să te aburesc, doar să te informez. Nu vreau să fie rănit nimeni. Şefului nu-i place declaraţia – politica, ştii cum e. Dar lucrez la asta.

– Politicienilor le place să aibă ţapi ispăşitori. Spune-i

şefului că dacă nu este de acord cu asta şi dacă nu o să fii în faţa camerelor de luat vederi într-o oră, n-o să mai rămână decât şaisprezece ostatici.

– Îi voi spune, Jerry. Îi voi spune că tot ceea ce vrei este să fac o declaraţie în legătură cu responsabilitatea mea faţă de moartea Angelei şi că dacă fac asta îi vei lăsa pe toţi să iasă. Da, Jerry?

– Mi-am schimbat planurile. Vii înăuntru. Ne vom folosi de un telefon cu cameră de luat de vederi pentru a face declaraţia şi a o transmite. Aşa o vom face.

– Faci schimbul între mine şi ostatici, asta vrei să spui?

– Tu intri.

Încă nu vrea să le dea drumul.

– Tatăl lui Arnie trage sfori, aşa cum mă aşteptam să facă. Eu nici nu am avut timp să mă gândesc bine la asta şi el deja îşi arată pumnii. Iisuse, e greu.

– Tu ţi-o iei şi găozarul de fi-su', nu. Nu e chiar greu de înţeles.

– Pentru el, probabil că nu. Vreau să vorbesc cu tine, Jerry. Vreau să găsim o cale de ieşire din acest impas. Dacă ajută, vorbim faţă în faţă. Dar ştii că vor vrea ceva înainte. Câţi vrei să ne dai?

Avu o scurtă ezitare şi Phoebe îşi dădu seama că o mintea.

– Tu intri, ei ies. Asta e înţelegerea, dacă mă hotărăsc să o fac. Ţine-ţi privirea în pământ cum am spus!

– Pardon?

– Nu vorbeam cu tine.

– Eu doar... stai aşa, stai puţin, văd că mi se aduce ceva. Apăsă pe butonul care întrerupea sonorul telefonului şi spera să aibă dreptate alegând să procedeze după cum îi spuse flerul.

– Nu le va da drumul, chiar dacă ai fi de acord să mergi tu, spuse Sykes, poate nu auzi...

– Ba da, aud. Aud foarte bine. Spune-le să înceapă treaba în spatele magazinului, dar nu înainte să dau eu semnalul. Să

se apropie, din față și din spate, dar să nu intre înainte de a le spune eu. Ai dreptate, i se adresă ea lui Sykes. Nu va da drumul niciunuia dintre ostatici. Dar dacă reușesc să-l fac să se îndepărteze îndeajuns de mult de detonator, poate reușesc ei să-l scoată din joc, eventual fără să-l omoare.

– Ce faci? o întrebă Duncan.

– Îmi asum un risc, zise ea și continuă discuția cu Jerry: Scuze, Jerry, știi cum e. Jerry, am jurnalul ei. Am jurnalul Angelei.

– Târfă mincinoasă, nu avea niciun jurnal.

– Nu te mint, Jerry. Știi că trebuie să am cu ce să-mi acopăr spusele. Era o femeie îndrăgostită și nu putea spune nimănui de cine, sau cum erau lucrurile între voi. Așa că a notat totul. Ticălosul de Brentine nu ne-a spus nimic, la fel cum nu ne-a spus nici că avea pe deget inelul de la tine. Trebuia să-și salveze mândria și reputația. Dar au primit mandat de percheziție și l-au găsit. Îți spunea Lancelot.

Îl simți oprindu-și respirația.

– Citește-mi-l. Citește, ca să știu că nu minți.

Phoebe răsfoi paginile cu notițe ca să pară că răsfoia jurnalul și apoi scoase informațiile pe care le avea despre Angela.

– I-ai dat trandafiri roz, erau preferații ei. Are un trandafir roz presat între pagini. Îi plăcea când găteai pentru ea, îi plăcea la nebunie să te privească.

– Citește. Vreau să aud cuvintele ei.

– Numai la schimb, Jerry. Vreau să-ți dau cuvintele ei, dar trebuie să-mi dai și tu ceva.

– Citește-mi o pagină și dacă-s cuvintele ei, atunci voi lăsa un ostatic să plece.

Acum spune adevărul, își zise ea.

– Lasă cinci ostatici să plece și voi citi o pagină. Voia să construiască Camelotul împreună cu tine. Lasă cinci să plece și îți citesc. Lasă-i pe toți să plece și găsesc o modalitate de a intra cu el cu tot, ca să poți să-l citești singur.

– Adu-l afară, unde pot să-l văd. Nu pleacă nimeni până când nu sunt sigur că-l ai.

– Vrei să-l aduc acolo? Pot să fac asta. Dacă-l aduc până undeva unde să-l poți vedea, ce-mi dai?

– Trei. Adu-l.

– Ies trei ostatici dacă-ți aduc jurnalul până la un punct unde poți să-l vezi? E corect?

– Acum!

– Lasă-mă să mă lămuresc. Plec într-acolo cu el și încerc să răzbat. Va trebui să te sun de pe celular. Așa e?

– Fă-o acum.

– Sunt pe drum.

Se ridică și-și luă celularul.

– Cineva să-mi dea ceva care arată ca un jurnal. Nu foarte mare. Stai conectat, îi spuse ea lui Sykes. Când spun: *E tot ce pot să fac, Jerry* – atacați. Exact cuvintele astea, Bull. Nu le voi spune dacă găsesc o altă cale, dacă cred că-l pot convinge și poate scapă cu viață.

– E bun ăsta? spuse Duncan dându-i un repertoar foarte frumos, cu o copertă din piele roșie, pe care-l luase dintr-un raft.

– Perfect, asta dacă nu cumva ura roșul.

– De unde știai că o să cadă în plasă?

– E personal, intim. Ceva ce i-a aparținut ei. Ea care-i vorbea lui și e ceva despre care nu știa. Există mari șanse să vrea să dea ceva în schimb pentru el. Trebuie să mă coordonez cu comandantul.

– Vin cu tine cât de departe pot, spuse Duncan. Ce-l oprește să nu te împuște în clipa în care te vede?

– Vrea jurnalul. Mai mult decât atât. Dacă el poate trage în mine, atunci pot și ei trage în el. Dacă apare cu o armă e terminat. E ametit, oamenii se mișcă în jurul lui. Nu a oprit pauza de baie. Și-a pierdut concentrarea și a făcut o greșeală. Trebuie să profităm de ea. Comandante, îl pot îndepărta de detonator.

Phoebe îi explică planul ei în vreme ce se îmbrăca cu vesta antiglonț pe care i-o întinsese cineva.

– Odată plecat de lângă detonator o să încerc să-l reţin acolo, sau, dacă am noroc, voi încerca să-l aduc mai aproape de vitrină. Când uşa din spate va fi curăţată de explozibil...

– De acolo ne ocupăm noi. Dacă te apropii mai mult decât am prevăzut, s-a terminat, te scoatem.

– Am înţeles. Se întoarse spre Duncan. Nu poţi să vii cu mine.

– Ai face bine să te întorci la mine. O strânse de mână. Şi asta nu e negociabil.

– În regulă. Îl strânse de mână şi privirea sa exprima dragostea şi frica. Te iubesc, îi spuse şi plecă.

Ar fi putut să tragă, se gândi ea, dacă era destul de rapid şi de deştept. Şansele erau mici, dar ea nu îi spusese tot adevărul. Se forţă să nu se uite în spate, pentru că Duncan ar fi putut să vadă că minte şi că se teme.

Mama lui, se gândi ea, sora lui. Iubita lui. Ceea ce se va întâmpla în următoarele minute va stabili care dintre ele se va întoarce la el.

Scoase telefonul şi îl sună pe Jerry.

– Vin încolo. Trebuie să pregăteşti ostaticii. Trei ostatici, Jerry, asta ne-a fost înţelegerea.

– Ştiu care a fost înţelegerea. Dar înainte să iasă cineva trebuie să te văd pe tine şi jurnalul.

– Pe mine o să mă vezi, dar jurnalul nu-l vei vedea până când nu ies trei oameni. Trebuie să mă ajuţi şi tu, Jerry. O să ai alţi paisprezece, oricum. Nu ştiai câţi oameni vor fi înăuntru când ai plănuit asta. Ar fi putut să fie doar paisprezece. Nu pierzi nimic, şi îmi dovedeşti că te ţii de cuvânt. Ţi-l arăt dacă dai drumul la trei ostatici şi îţi citesc o pagină pentru alţi trei. Apoi putem discuta despre un troc. E o afacere bună, Jerry.

Minciuni, se gândi ea, îi spusese doar minciuni. Oare îşi dăduse seama?

Dacă eşua, ar fi putut să trăiască cu acest gând? Şi Duncan?

Auzi discuţiile în receptorul pe care-l avea în ureche. Bomba din spate se dovedea periculoasă şi era legată la o alarmă. Va fi nevoie de mult timp, pe care nu ştia dacă-l avea, pentru a o dezamorsa.

Descurcă-te cu ce ai, îşi spuse ea.

– Cei de la Operaţiuni vor să vadă trei ostatici, Jerry. M-au blocat; nu vor să mă lase să trec până când nu-i vor vedea.

Mişcări. Femei... se deplasează spre intrare.

Primi încuviinţarea şi ieşi la vedere. În căldura umedă simţi că i se face pielea ca de găină.

– Sunt aici, Jerry. Prima partea a schimbului. Acum e rândul tău. Lasă-i să iasă.

– Nu te văd.

– Dacă vin mai aproape, cei de la Operaţiuni or să roiască în jurul meu şi mă vor trage înapoi. Sunt în partea de sud-vest a clădirii. Văd vitrina şi disting unul, nu, doi oameni care stau chiar în faţă.

– E o tâmpenie să porţi vestă, Phoebe, când aş putea să-ţi trag un glonţ în cap.

– Ştiu, dar regulile sunt reguli. Lasă-i să iasă, Jerry.

– Vreau să văd jurnalul.

Phoebe ţinea mâna la spate.

– Mi-am ţinut cuvântul, acuma ţineţi-l şi tu. După aceea va fi din nou rândul meu.

Se auziră încuietorile şi se deschise uşa. Oamenii ieşiră plângând şi strigând: Nu trageţi! Poliţiştii îi traseră la adăpost.

Cu colţul ochiului, Phoebe o văzu pe Ma Bee şi-i mulţumi lui Dumnezeu.

Mama lui Duncan era în siguranţă.

– Fetiţa mea e încă acolo, strigă Mama Bee. Se ascunde în spatele ei, în spatele tuturor. Are detonatoare, două.

Phoebe văzu o femeie închizând uşa.

– Ai primit trei, acum arată-mi jurnalul.

– Bine, Jerry. Cei de la Operațiuni trebuie să evacueze civilii din perimetrul interior. Regulile sunt clare. Scoase cartea de la spate. Am jurnalul Angelei.

– Deschide-l. Deschide-l și citește-mi. Ar putea să fie orice.

– Vreau încă trei ostatici și cu toate că ezită, urmă instrucțiunile clasice. Vreau bărbatul rănit în cel de-al doilea grup, Jerry.

– Dă-l dracu'. Stă și el și ceilalți. Vrei să-l vezi, Phoebe?

Văzu mișcare și apoi pe Arnie împleticindu-se și căzând ca și cum ar fi fost împins. Sângele i se uscase pe față. La fel ca și în cazul lui Roy, bustul lui era placat cu explozibil.

Prin sticla vitrinei, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Phoebe.

– Citește, sau îl arunc în aer. Va ucide și pe alții, iar pe unii îi va răni. Sau, la dracu', îl detonez pe cel mare și se duce naibii totul. Citește, sau e gata. Nu mai negociem nimic.

Deschise cartea și se uită la paginile goale. Femeile îndrăgostite, își zise ea, vorbesc aceeași limbă, așa că citi direct din inima ei.

– Acum știu ce înseamnă dragostea. Cum de mi-am imaginat că știu ce înseamnă înainte de a-l cunoaște? Tot ce era înainte pare insignifiant și șters. Acum, că am cunoscut dragostea, lumea este mai strălucitoare și mai reală. El face ca totul să pară real. Închise carnetul. Lasă trei oameni să iasă, Jerry, și voi mai citi.

– Nu mai iese nimeni! Nimeni. Citește ce a scris. Vreau să fii filmată în timp ce citești asta.

– Jerry...

– Du-te dracului! Urlă atât de tare încât furia lui o blocă o clipă pe Phoebe. Citește ce a scris și după aceea vei da declarația. Fă-o acum, dacă nu aleg un ostatic și îl împușc.

Phoebe mai făcu un pas și primi ordinul categoric să se oprească. Uitându-se dincolo de Arnie, Phoebe văzu ostaticii. Și o văzu pe Loo. Înaltă și cu părul acela minunat. Era un scut bun.

– Voi citi, Jerry.

– Vreau să văd trandafirul, trandafirul pe care l-a pus acolo. Plângea. Era pierdut. Dacă mai ceri un ostatic, împuşc unul dintre ei. Mă înţelegi? Cere şi o să-i trag un glonţ în cap. Îl arăţi, îl citeşti şi spui lumii cum l-ai ucis pe îngerul meu. Şi apoi gata.

Cu calm, Phoebe răsfoi paginile.

– A păstrat trandafirul de la tine, zise ea.

– Nu-l văd.

– O să-l ridic. Fac ce vrei tu. Nu pot să vin mai aproape, nu mă lăsă.

– Doi paşi înainte. Toată lumea doi paşi! Ridică-l, la naiba.

Se deplasă şi ridică jurnalul doar o secundă. În mintea ei apăru X-ul roşu de pe schema de atac. Îl văzu împingând-o pe Loo spre stânga, pentru a vedea mai bine. Întâlnindu-i privirea o clipă, Phoebe spuse: *E tot ce pot să fac, Jerry!*

Atac!

Zgomotul împuşcăturii o asurzi. Abia auzi ţipetele, urletele şi oamenii care alergau.

O văzu pe Loo fugind, direct spre ea. Forţa îmbrăţişării aproape o doborî.

– Oh, Doamne, oh, Doamne. Credeam că am să mor. Credeam că ne va ucide pe toţi.

– Trebuie să pleci, Loo. Trebuie să pleci din zona asta.

– Mi-ai salvat viaţa, spuse ea prinzând faţa lui Phoebe în palme. Ne-ai salvat pe toţi.

– Mama Bee e pe acolo, îi indică direcţia. Trebuie să pleci, du-te la Mama Bee.

– Ne-ai salvat pe toţi, mai spuse Loo în vreme ce poliţiştii o conduceau de acolo.

Phoebe lăsă cartea din mână, se întoarse şi-l văzu pe Duncan venind spre ea.

– Cum ai reuşit să treci?

Ridică o legitimație.

– Am furat asta. O luă în brațe. Te iubesc. Încă mai e o bombă acolo, nu? Hai să plecăm de aici. Hai să mergem acasă, să mergem la Acapulco.

– Da, dar deocamdată hai să ne îndepărtăm de clădirea cu bombă.

– Mâna îți tremură.

– Și ție.

– Nu doar mîna.

– Trebuie să stau jos, Duncan. Trebuie să găsesc un loc liniștit, mai liniștit decât ăsta și să mă odihnesc o clipă.

Plecară împreună, dând din cap în semn de salut și mulțumire, pentru cei care o felicitau. „Treabă bună." „Te-ai descurcat bine." Se opri brusc când sergentul Meeks îi ieși în cale.

Nu spuse nimic, doar se uită la ea. Apoi își înclină capul și plecă.

– Ar trebui să îngenuncheze în fața ta, murmură Duncan.

– Nu e stilul lui și oricum nu-mi pasă.

Duncan o conduse înapoi la magazin și o puse să se așeze pe un scaun.

– Mă puteți lăsa cinci minute? le spuse ea celor din echipă care mai erau acolo. Doar cinci, să mă liniștesc. Apoi puteți continua.

– Nicio problemă, doamnă locotenent, spuse Sykes arătând cu degetul mare spre ușă. O treabă a dracului de bună, adăugă el în drum spre ieșire.

– Da. În liniștea relativă Phoebe expiră profund în vreme ce Duncan se ghemui în fața ei.

– Iubito, cred că mi-ar prinde bine un pahar de băutură.

– Mie mai multe.

– Știu un pub excelent, spuse el ridicându-i mâinile, sărutându-le și îngropându-și apoi fața în ele.

– Nu am fost niciodată în vreun pericol real. Nu eu.

– Spune-i asta stomacului meu.

Cât de frig era, se gândi ea. Cum de se făcuse aşa de frig? Doar mâinile îi erau calde, acolo unde le sărutase el.

– Duncan, nu am tras niciodată cu arma. Ţi-am spus asta. Dar azi am ucis un om.

– E o prostie.

– Aşa e, l-am omorât. Eu am dat verde pentru foc. Nu oficial, dar toată lumea ştie că eu l-am manevrat pentru a ajunge într-o poziţie deschisă. N-aveam altă variantă. Intenţiona să...

– Ştiu. Îi ţinu mâinile strânse. Ştiu.

– Nu aveam altă soluţie, aşa că va trebui să trăiesc cu acest gând. M-am folosit de dragostea lui pentru Angela pentru a-l manipula. Trebuie să trăiesc şi cu asta.

O luă în braţe de pe scaun.

– Nu era dragoste. Era egoist. Nu se gândea decât la el. Şi ştii şi tu asta. Ai fost mai deşteaptă decât el şi până la urmă la asta se reduce totul. Şi ai fost şi mai curajoasă. Tu ai ieşit în faţă, iar el s-a ascuns în spatele unor nevinovaţi. Nu sta aici să-ţi plângi de milă sau să-i plângi lui de milă.

– Acu' mi-ai zis-o.

– Am o superfemeie aici, spuse el ridicându-se. O îmbrăţişă şi îi frecă spatele pentru a o încălzi. Când Mark D îşi redeschide magazinul mergem acolo să-ţi luăm un inel.

– Nu-mi permit să cumpăr la Mark D, spuse ea râzând. Nu m-am gândit nicio clipă ce căutau acolo Ma Bee şi Loo. Nu m-am gândit la motiv... nu cred că puteam să-l accept. Oh, Duncan, te întâlneai cu ele ca să te ajute să alegi inelul pentru mine. Dacă ai fi ajuns mai devreme?

– Nu are rost să te gândeşti la asta. Eu nu am făcut-o şi, oricum, toată lumea a scăpat. În siguranţă. Aceasta este prioritatea, nu, în activitatea ta?

– Da, aşa e. Şi acum trebuie să-mi rezolv treburile care mi-au rămas.

– Te aştept. Şi după ce faci ceea ce ai de făcut, asigură-te

că anunți pe cine trebuie că-ți iei liber următoarele trei sau patru zile.

– De ce?

– Femeia mea salvează viața a șaptesprezece oameni. Deci ce vom face? Vom merge la Disney World.

Phoebe îl privi surprinsă, după care izbucni în râs.

– Of, Doamne, îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-am găsit.

– Eu te-am găsit, o corectă el. Sunt un tip norocos.

Îl luă în brațe și-și lăsă capul pe umărul lui, cuprinsă de o senzație de pace și de stabilitate. Era extrem de norocoasă.

Sfârșit

SC SUPEREXIM SRL – EDITURA LIDER – CLUBUL CĂRȚII
Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14, Sector 4, București
Telefon: 021.316.32.55; 0744.530.970; 0723.335.197; Fax: 0314.108.648
email: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Notă: Membrii CLUBULUI CĂRȚII LIDER beneficiază de următoarele avantaje:

1. Editura suportă cheltuielile de expediere a cărților comandate. În termen de o săptămână de la data comenzii, solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite în limita stocului disponibil cu plata ramburs.
2. Reducerea prețului de vânzare este de **15%** pentru fiecare comandă.
3. Comenzile se pot face: prin poștă la O.P. 5-C.P. 15, telefonic și on-line la adresa **www.trustul-lider.ro**
4. Taxele poștale sunt suportate de către editură.

Oferta de carte

COLECȚIA CULTURĂ GENERALĂ

Matt Lamy	100 CELE MAI BIZARE MISTERE	32,90
Philip Stokes	100 CEI MAI MARI GÂNDITORI	31,90
Colectiv	100 CEI MAI MARI SCRIITORI ROMÂNI	24,90
Stephen Spignesi	100 CELE MAI MARI DEZASTRE ALE LUMII	23,00
Tom Philbin	100 CELE MAI MARI INVENȚII ALE LUMII	23,90
Pierre Miquel	16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI	16,00
Colectiv	CEA MAI FRUMOASĂ ISTORIE A LUMII	13,90
F. Braunstein și J.F.Pepin	RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE	18,90
Vahe Zaharian	MARILE CIVILIZAȚII	19,90
Elizabeth Abbott	ISTORIA CELIBATULUI	25,90
Jean Preposiet	ISTORIA ANARHISMULUI	34,90
Ray Spangenburg și Diane Moser	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 1	16,00
	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 2	16,00
	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 3	16,00
	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 4	18,00
	ISTORIA ȘTIINȚEI VOL. 5	18,00
Jean B. Duroselle	ISTORIA RELAȚIILOR INTERNAȚIONALE VOL. 1	42,00
	ISTORIA RELAȚIILOR INTERNAȚIONALE VOL. 2	43,00
Michael White	ÎNFRUNTÂND INCHIZIȚIA	24,90
Fabio Ragno	INIȚIERE IN MISTERELE ISTORIEI	22,90
Stefano Beverini	INIȚIERE IN TELEPATIE	19,90
David Brownstone	ENCICLOPEDIA RĂZBOAIELOR	35,00
Richard Tames	JAPONIA	22,00
N.A. Kun	LEGENDE ȘI MITURI ALE GRECIEI ANTICE	29,90